

Giới thiệu Phong Hỏa Kỳ Duyên

Phong Hỏa Kỳ Duyên là tựa truyện teen hay nói về đời có phải là chuỗi khổ phải không? Tại sao trong bao nhiêu người trên thế giới chỉ có nàng phải chịu đắng cay. Nàng đã cố gắng trở thành một điệp viên xuất sắc nhất nhưng cuối cùng sau bao gian khổ, nàng chỉ còn là một linh hồn cô độc.

Đời cũng chẳng phụ người, nàng có lẽ chẳng thuộc về thế giới kia, nàng được đến một thế giới khác, tìm kiếm tự do, tình yêu, hạnh phúc của mình. Có lẽ từ đây nàng sẽ sống tốt hơn và nàng đã tìm được đâu là hạnh phúc của đời mình.

Chỉ có憾, có憾 mà thôi. " Trong cuộc đời, điều ta không hối tiếc nhất đó là sau khi chết ta hồi sinh cuộc đời mới và gặp chàng."

Cùng tiếp tục chiêu mộ tựa truyện hay này, hoặc bạn cũng có thể đến với Em Như Nắng Mai Rực Rỡ để khám phá thêm tựa truyện mới.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bi Kịch. Xuyên Không

Những ngày hè oi ả luôn có những trận mưa ồ ạt. Với một người đã sống 16 năm trong trại trẻ mồ côi như cô, ngắm mưa luôn là điều thích thú nhất. Mưa đến là lúc cô trải lòng mình trút bầu tâm sự. Mưa mang cho cô niềm rung động khó tả về một quá khứ đầy đau thương..

Một người anh trai kết nghĩa cùng sống trong viện mồ côi đã nói với cô rằng:

- Linh à! Hãy cất giữ và ghim lại những muộn phiền và khổ đau của bản thân. Hãy quăng hết tất cả vào mưa và chúng sẽ bay biến mất. Dù em có khóc thì chẳng ai sẽ thấy sự yếu đuối của em. Cả chân trời đang chào đón em.

Anh đã nói với cô như vậy, đã từ rất lâu rồi... Nay giọng anh lại vang vọng trong đầu cô mà người đã đi xa, xa mãi không ngày quay trở về... Hôm nay, trên trái đất này cô chỉ còn lại một mình, cứ đơn độc lẻ loi như vậy.

Số phận trên người cô. Ba mẹ không ở bên cạnh khi cô còn bập bẹ biết nói. Sống 16 năm trong trại mồ côi, cô may mắn gặp được anh. Cô cũng đã định ninh rằng anh là người anh trai hoàn hảo nhất mà thượng đế ban tặng cô, cô và anh mãi mãi không chia lìa. Cho dù cô và anh, hai cuộc sống hai hướng đi khác biệt. Anh được tổ chức kín ở Mỹ nhận rèn luyện làm sát thủ. Còn cô được vào trường điệp viên Anh Quốc. Nhưng anh có bận vẫn dành thời gian quan tâm chăm sóc cô. Hơn thế anh còn dạy võ cho cô nữa và chính những kinh nghiệm ấy đã giúp cho cô có chỗ đứng vững chắc ở trường.

Ngoài trời mưa to xối xả, tất cả như vỡ tan. Cô khóc. Ông trời thật bất công. Hôm qua anh vẫn còn cười nói vậy giờ chỉ là ảo ảnh trong thoáng chốc. Vị nấn nấn của nước mắt, vị ngọt của nước mưa vỡ tan trong miệng. Tim cô giờ đang rất đau nhưng cô khóc mãi không thành tiếng ghìm vào trong tiếng nấc ở cô họng. Thực sự cô đã quên rằng tiếng nức nở là như thế nào rồi...

Quen rồi...

Đã tự lâu...

Khi anh và cô cùng vầy mưa... Anh đã giúp cho cô giải tỏa tâm trạng...

Không thể. Không thể mãi mãi như thế này, anh đã rất hi vọng vào tương lai của cô. Cô ngẩng đầu nhìn trời trút mưa, cất giọng run run của mình, mỉm cười thật dịu dàng:

- Liên Ngọc, anh hãy yên tâm, em sẽ không làm anh phải thất vọng đâu... Hãy chờ xem nhé! Trường điệp viên, một trường học ẩn dưới danh nghĩa một trường quý tộc ở Anh Quốc diễn ra một cuộc thi để khảo sát năng lực tuyển chọn ra các điệp viên đủ điều kiện vào FBI.

Hoàng Trúc Linh bước lặng lẽ, hòa mình vào đám đông sân trường náo nhiệt. Cô không thích sự ồn ào này một chút nào cả nên nhanh chân bước vào sảnh đường, để ý không có một ai ở xung quanh liền rút thẻ điệp viên sinh viên tiến vào mật thất dự thi.

Mật thất lúc này chứa vài trăm người đang chen chúc nhau tìm chỗ ngồi đợi SBD. Tuy nhiên nó lại không có sự ồn ã như bên ngoài. Nơi đây chỉ có tiếng lạch cạch gõ máy ghi điểm thi thành tích trong năm học, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng gọi tên bước vào phòng thi. Im lặng đến đáng sợ. Một trăm giáo viên chia làm 10 nhóm ở trong 10 phòng thi giám sát thí sinh thi và chỉ cần >90 điểm là đỗ.

Trúc Linh nhìn dòng người ngày càng ngắn dần, đôi mắt ưu sầu vẫn toát vẻ kiên cường. Cô buộc phải đỗ, hai bàn tay cô nắm chặt lại quyết tâm.

Nghe tiếng giáo viên gọi đến tên mình, cô bước từ từ chậm rãi vào phòng thi. Phần thi có 3 phần: Giao tiếp, Sáng tạo và Hành động. Trúc Linh đã dễ dàng vượt qua trước con mắt kinh ngạc của mọi người. Cô đã thể hiện mọi kỹ năng của mình để vượt qua: Trả lời nhanh, gọn ơ, thẳng thắn; Xử lý tình

huống tốt, độc đáo, sáng tạo; Kỹ năng hành động hợp tác đồng đội tốt; Cách suy luận, tư duy giỏi... Hơn nữa, sự trung thành kiểm tra là tuyệt đối. Thiên tài. Tổng số điểm của Trúc Linh đạt được là 98 hơn hẳn thủ khoa nhiệm kỳ trước là 4 điểm.

Nhìn kết quả của mình cô cười khỏ, rốt cục cô cũng hoàn thành.

- Anh đã thấy em giỏi chưa? Anh có tự hào về em không ? Em nhớ anh rất nhiều...

Một tháng sau:

- Marilyn, go on...

- I know...

Trúc Linh chậm rãi lên trục thẳng, tiến về quê hương Việt Nam mình đã 5 năm xa cách rồi. Cô sẽ về đây thực thi nhiệm vụ.

Tít... tít... tít...

Tiếng đồng hồ chậm chậm quay trên tính mạng con người...

Tít tít tít...

Ngày càng quay nhanh hơn... Vội vã hơn...

Ngay vừa khi âm thanh này vừa dứt,

Cả bầu trời vang động và tất cả thành tro bụi...

Một giọt nước mắt rơi xuống... Vỡ tan...

Giờ thì đã hết thật rồi...

Tôm.

Tiếng nước vang lên thật mơ hồ.

Thật mát lạnh và dễ chịu.

"Ta đã chết rồi ư? Chết hóa ra thật đơn giản. A! lạnh quá. Anh, em đến với anh đây, chờ em nhé, Trần Liên Ngọc...."

Trúc Linh chìm dần, làn nước lạnh lẽo bao trùm lên nàng.

Tỉnh dậy một không gian hoàn toàn khác, xa lạ đập vào mắt, Trúc Linh uê oải kéo thân mình đau nhức ngồi dậy tựa vào đầu giường. Nàng đang ở trong một căn phòng lạnh lẽo, tối tăm. Màng nhện giăng khắp nơi một màu trắng xóa, bàn ghế gãy hỏng, ngọn đèn dầu cũng cạn. Và ngay cả chiếc giường nàng đang nằm cũng kẻo cả kẻo kẹt như muốn sụp xuống bất cứ lúc nào, chiếc chăn thì rách nát, tả tơi như vải lau. Đây là nơi quái quỷ nào vậy?

Nhìn bản thân nàng bỗng giật mình, một chiếc váy trắng dài kiểu cổ xưa, tay áo cũng rộng thùng thình, ở eo có một sợi dây rất dài cố định. Nhìn bộ y phục nàng đoán cũng rất đắt đây.

Nhưng sao nàng vẫn chưa chết? Thật kì lạ ...

Trúc Linh vẫn cố gượng dậy đi đến gương đồng đã vỡ thành mảnh. Thật ngạc nhiên người con gái trong gương có gương mặt ngây thơ của nàng 6 năm về trước tuy có phàn xanh xao và mệt mỏi hơn. Mái tóc nhuộm vàng ngắn ngang vai cũng chẳng còn mà thay vào đó là làn tóc dài qua hông. Tuy vậy lại rất hợp, trông thật kiều diễm.

Cả không khí ngột ngạt như giam hãm con người. Nàng quen rồi, đã quen tự lâu...

- Đây là đâu?

Bàn tay ấm áp của nàng chạm vào bàn, đôi mắt bản thân nhìn vào món ăn trước mặt: một bát com, một bát canh, một đĩa rau cùng một vài miếng thịt đã sớm nguội lạnh tự lâu. Cạnh đó là một chén thuốc còn chút hơi ấm và tờ giấy nhỏ ghi dòng chữ nghịch ngoạc:

"Công chúa, com canh để sẵn người tự dùng. Nô tỳ có việc bận, cáo lỗi với người.

Xuân Hoa "

Nàng khẽ thờ dài. Công chúa, nô tỳ cái gì chứ? Nực cười mà. Nàng không hiểu sao nàng còn sống sót nhưng có thực mới vực được đạo. Nàng phải ăn thôi. Nhưng thật khó ăn, nàng cố nuốt, cố uống thuốc.

Trúc Linh lên giường chìm vào giấc mộng nơi đó nàng và anh trai sống thật hạnh phúc...

Xế chiều, ráng trời ửng đỏ. Nắng cũng bớt nồng nàn hơn. Thình thoảng vài tiếng chim vang lên khắp không gian tĩnh mịch. Thoảng có bước chân người đi đến...

Trúc Linh mệt nhọc kéo thân mình đau nhức tỉnh dậy.

- Công chúa, người tỉnh dậy rồi, người làm nô tỳ thực lo lắng...huhu...huhu...

Nhìn cô bạn trước mặt, Trúc Linh không khỏi bàng hoàng. Cách nói năng và ăn vận thật kì lạ. Cô bạn y như trong phim cô trang mà ra. Khuôn mặt cũng ưa nhìn, mái tóc dài buộc lỏng lẻo. Bộ y phục màu lam thướt tha...

Lẽ nào nàng lại rơi vào đoàn quay phim? Không đâu, bom nổ như thế nàng có thoát ra ngoài được đâu. Nàng vẫn còn cái cảm giác từng tắc thịt của mình rồi ra, đau khôn cùng. Vậy sao có thể là nàng ở đoàn quay phim lạnh lạnh được chứ? Cố nhớ hình như khi xưa, anh đã mua về cho nàng một lư truyện tiểu thuyết xuyên không thì phải. Nàng chẳng rảnh mà đọc đến, ai bảo đọc một truyện thấy quá hoang đường. Chắc xuyên rồi. Giờ thì hết hoang đường rồi....

- Em là ai? Đây là đâu? Quốc gia nào? Vua là ai? Ta là ai?

- Công chúa... Huhuhuhu... Người không nhớ nô tỳ là ai sao? Nô tỳ Xuân Mai đây, người không khỏe ở đâu ư? Để nô tỳ gọi ngự y...

Trúc Linh lại đau đầu, sao nàng ấy lại có thể khóc nhiều thế... Nữ nhân thật phiền phức. Nàng xoa xoa thái dương, điềm đạm nói:

- Ta bị mất trí nhớ nên không rõ mọi việc. Ta không sao không cần ngự y đâu, hiểu? Mau nói cho ta biết đi.

- Huhu... Đây là lãnh cung. Phong Thần Quốc đời Phong Hoàng thứ 17.

Nàng ngẫm nghĩ nơi đây không có trong lịch sử Việt Nam hay bất kì một quốc gia nào trên thế giới. Nàng biết, bởi nàng đã phải học hết tất cả về thế giới. Vậy hẳn là nàng đã đi đến thời gian song song rồi. Kể cũng tốt, nàng khỏi lo mình thay đổi thời gian lịch sử.

- Ta là ai?

- Người là Đại công chúa, tên là Phong Linh Nhi.

- Sao ta ở đây?

Trúc Linh nghĩ ngợi không phải công chúa thường sống trong điện ngọc cung vàng à....

Một hai ba, Xuân Mai lại bắt đầu sụt sướt, nước mắt ngắn dài khóc vì Linh Nhi, mà người hứng chịu lại là Trúc Linh nàng.

- Công chúa...huhu... Nhị công chúa đổ oan cho người mưu sát nàng. Công chúa người lương thiện như vậy sao có thể làm thế chứ. Hức hức... Công chúa còn khiến nô tỳ xa người không cho phép nô tỳ chăm sóc người. Ở đây, người đã khổ cực rồi... huhuhu

- Ta mệt rồi. Đừng khóc chẳng phải ta đã không sao rồi con gì. Em nghỉ sớm đi.

- Nô tỳ chăm sóc người.

Trúc Linh nằm xuống nàng nhưng không thấy buồn ngủ, suy nghĩ vẩn vơ.

"Phong Linh Nhi, thật là một cái tên hay nha. Không ngờ Trúc Linh mình lại có ngày xuyên không đây. Nếu vậy mình sẽ làm nên cuộc đời mới, một cuộc đời hạnh phúc hơn trước kia. Anh có nghĩ như em không? Hãy tiếp thêm nghị lực cho em bằng qua trở ngại."

Đêm.

Nàng đi mãi, đi mãi cho tới khi thoát khỏi ra mảnh không gian tối tăm và lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trọng Sinh, Dội Về Quá Khứ

Nàng đi mãi, đi mãi cho tới khi thoát khỏi ra mảnh không gian tối tăm và lạnh lẽo.

Không một hình ảnh. Không một tiếng động.

Không có bóng người.

Và nàng cảm thấy nhẹ bẫng và thấy mình thật nhỏ như một đứa trẻ.

Có cái gì đó hiện ra từ từ, không rõ nét.

Hình như có tiếng ai đó đang gọi nàng. Một người phụ nữ xinh đẹp ôm nàng vào lòng xoa xoa bàn tay nàng. Bà cười với nàng, bà chải từng lọn tóc cho nàng. Bà thêu hải xanh sắc cho nàng. Bà dạy nàng múa, dạy nàng ca, dạy nàng học đủ cầm kì thi họa. Bà không quát mắng chỉ thương yêu vô hạn. Nhưng rồi, nàng cũng thấy bà ra đi về cõi vĩnh hằng. Mẫu hậu nàng đã ra đi trong vòng tay phụ hoàng, bà vẫn cười thật tươi dù khóe miệng đỏ mầu máu.

Rồi một viễn cảnh nữa lại xuất hiện. Có một cậu bé nào đó trông cao hơn nàng, mặc hoàng bào sang trọng, hấn cầm bàn tay bé nhỏ của nàng dắt đi chơi. Cậu tặng cho nàng nhiều đồ chơi và bày ra bao trò thú vị khiến nàng cười vui vẻ. Cậu luôn luôn bảo vệ nàng khi có người bắt nạt. Cậu dỗ dành nàng, ôm nàng an ủi khi khóc. Cậu cũng đã cùng ôm nàng và khóc khi mẫu hậu mất. Đó là hoàng huynh Phong Ngọc Dũng của nàng. Hấn luôn chở che, chăm sóc cho nàng. Quả thật nếu không có huynh ấy, nàng có lẽ đã sớm hương tiêu ngọc vẫn nơi hoàng cung rét lạnh này rồi.

Vẫn chưa hết, nàng lại bị hút sang một khung cảnh mới. Còn có một người nam tử trung niên nữa. Ông luôn đứng xa mà nhìn nàng lớn lên. Ông luôn nói ông yêu mẫu hậu nhưng cuối cùng bà cũng chết trong vòng tay ông và huynh muội nàng từ đó sống trong sự ghê lạnh phải gọi người khác là mẫu hậu. Ông nhẫn tâm mắng và vứt nàng ở đây không chút quan tâm. Ông có xứng đáng làm phụ hoàng nàng không?

Hoàng cung thật quá đáng sợ.

Nó bao phủ mọi sự cô đơn vô tình của con người làm chai sạn tính cách, đánh cắp tuổi thơ. Không có sự hiện diện của mẫu hậu, không có tình thương của phụ hoàng, không có hậu thuẫn nhà ngoại, huynh muội nàng bị chèn ép. Và ông, ông liệu có xứng đáng với tình yêu của mẫu hậu nàng không? Ông chỉ đứng xa nhìn huynh muội nàng lớn lên trong sự ghê lạnh, và luôn luôn phải cảnh giác, phải hại người để mình tồn tại. Vậy là nhờ ông, huynh muội nàng đã có một tuổi thơ bất hạnh và nhuốm đầy máu tanh kẻ khác, chỉ vì hai chữ "sinh tồn"

Kí ức như một thước phim quay chậm chậm, từng viễn cảnh một. Nàng như vừa thoát ra khỏi kí ức tang thương này thì lại bị cuốn vào dòng kí niệm đau đớn kia. Nó như một con giồng tổ bao quanh lấy nàng, buộc nàng cuốn theo và không có cách nào để quay đầu bỏ chạy.

Vậy là năm năm trôi qua, nàng đã mười tuổi rồi, nàng cũng không còn là đứa trẻ ham chơi vui vẻ như bao đứa trẻ khác nữa. giờ đây nàng chỉ cô độc một mình mà thôi. Nàng trầm lặng như một cái bóng. Nàng tồn tại như một cái xác không hồn. Người ta ghét, nàng cam chịu. Người ta chửi đánh nàng, nàng không một lời oán thán trách móc. Rồi nàng còn hứng chịu bao trò, làm con rối mua vui cho người ta, nàng chỉ mím chặt môi mà làm theo. Mang danh đại công chúa nhưng nàng sớm đã bị lãng quên từ lâu rồi. Tên tuổi nàng được nhắc đến như một thứ đồ vô dụng, là phế vật người người cười chê. Nếu không phải danh đại công chúa còn mang nặng trên người nàng, chỉ sợ giờ đây, nàng chỉ là một cô hồn lang thang.

Nhưng nàng nghĩ đó lại hay. Chết thì nàng còn vui vẻ hơn hiện giờ. Nhưng chết, còn hoàng huynh của nàng thì sao đây? Vì hoàng huynh. Nàng vẫn phải sống, vẫn phải chịu nhục ngày qua ngày.

Nhưng nàng đã không còn đếm được số lần nàng bị hại, số lần nàng vào ra lãnh cung ngày một nhiều hơn số ngày nàng ở chính phủ Nguyệt Linh Từ nữa.

Trong những người hại nàng thì mẹ con Nghi Phi, nay là hoàng hậu Phong Thần Quốc luôn hãm hại nàng. Tìm mọi cách để vu oan giáng họa cho nàng. Lần thì bà ta bảo nàng cạy công chúa ức hiếp nô tỳ- khi một sợi lông của họ nàng còn chưa động vào. Lần thì bảo nàng ăn trộm đồ- thứ nàng chưa nhìn thấy bao giờ. Lần thì bảo nàng hại Phi Thúy- nhị công chúa- con ruột của bà, khi đó chính nàng còn suýt bị Phi Thúy hại đẩy xuống nước mà may nàng là quay người lại. Nàng sợ hãi, nàng lại không muốn kể cho hoàng huynh nghe. Nàng sợ huynh ấy sẽ vì nàng mà đổ vỡ kế hoạch để vương của mình...

Vậy ra, từ lâu nàng coi lãnh cung là nhà ở của mình, coi cuộc sống ăn không no, ngủ không yên, không người hầu hạ vào ra tấp nập đã là đời sống thường nhật rồi.

Nhưng có ai cho nàng được yên ổn. Cứ vài ba bữa lại đến quấy rầy nàng, chửi mắng nàng cay nghiệt, rồi hất cả bữa cơm của nàng xuống đất, đánh đập Xuân Hoa nô tỳ của nàng. Nàng cũng đã chịu hết sức mình rồi. Lần này nàng muốn bỏ trốn. Không chẳng có nơi nào có thể dung túng cho nàng. Chỉ có cái chết mới đem đến cho nàng sự bình yên mong manh. Nàng trốn khỏi lãnh cung, tìm đến Ngọc Hồ một cách dễ dàng không thể tưởng nổi. Nhưng lựa đâu có nghĩa là hạnh phúc, nhà to đâu có nghĩa là ấm no. Mong ước nho nhỏ của nàng là có một gia đình bình thường; cha mẹ yêu thương, vui vẻ, hạnh phúc dành nhờ trời ban cho kiếp sau vậy.

" Hoàng huynh, muội xin lỗi có lẽ đời này muội nợ huynh rất nhiều rồi mong huynh được hạnh phúc. Kiếp sau mong huynh vẫn là ca ca của muội. Huynh đừng khóc vì muội, muội như thế này sẽ tốt hơn huynh à!"

Nàng để bức huyết thư dưới một hòn đá cuội, rồi nhìn mặt hồ trong veo dưới ánh trăng rằm. Nàng nhảy xuống không chần chừ. Làn nước ôm nàng vào lòng ru nàng giấc ngủ vĩnh hằng. Thế giới này nàng đã sớm không còn hi vọng gì nữa rồi...

- AAAAAAAAAAAAAA.....

Phong Linh Nhi vùng dậy, hét lên đầy bi phẫn. Cả người nàng ướt đẫm mồ hôi lạnh. Hai tay nàng ôm chặt lấy đầu, mặc cho từng mảng kí ức hiện ra cắt sâu vào trong bộ não, thật rõ ràng và cũng thật đau đớn. Và nước mắt nàng rơi là chẳng ướt đẫm gối.

Ác mộng. Không, không phải là ác mộng, nàng rõ hơn ai hết. Nó rất thật. Nó chính là những kỉ niệm đau đớn nhất của Linh Nhi đã phải hứng chịu. Một quá khứ đầy tang thương và bất hạnh. Nhà để vương có lẽ không thích hợp với một người con gái lương thiện như nàng ấy.

Ngoài trời mưa xối xả từng cơn. Gió thét gào, sấm ầm ỹ vang khắp trời. Như tâm trạng của nàng bây giờ vậy, có chút điên cuồng và hỗn loạn. Nàng cảm nhận một số giọt mưa mát lạnh như làm dịu voi dần đi cổ bị thương trong nàng. Giờ nàng là Phong Linh Nhi, là kiếp sau của nàng ấy. Giờ đây, nàng oán hận trời đất luôn đẩy nàng vào cõi tang thương nhất của cuộc đời, chẳng lẽ nàng không xứng có được hạnh phúc ư?

Lúc này là nửa đêm. Không trăng sao, chỉ có những tia sáng chớp nhoáng vạch ra trên nền trời đen tối và mưa thì giăng giăng xối xả khắp nơi, lạnh lẽo, âm u. Không gian thật ồn ã bởi tiếng mưa rơi, chạm vào con đường, mái nhà, và đập mạnh vào tán lá làm át đi tiếng lòng của chính bản thân nàng. Bây giờ thì mưa cắt vào da thịt nàng thứ cảm giác lạnh buốt. Nàng đi chậm chậm dưới mưa, và cho tới khi cả người băng lạnh đi, từng hơi ẩm ướt trên da thịt nàng yếu dần dần và đôi chân tê dại không cất nổi bước đi. Nàng ngã nhào xuống đất, co gập người, úp mặt vào đôi gối vô hồn. Và giờ thì nàng đau đến mức khóc không nổi. Nước mưa lạnh ngắt hòa vào mồ hôi và nước mắt của nàng, kết tụ lại rồi vỡ tan ra.

Nàng thấy khoe miệng hơi tanh tanh mùi máu chảy. Nàng ngất đi.

Mưa vẫn thế cứ rơi rơi.

Bỗng từ xa, một thân hắc y tiến lại vội vàng ôm nàng vào lòng thật chắc rồi đẩy chân bay về Đông Cung. Nhìn nàng hấn xót xa hơn bao giờ hết. Lòng quyết tâm giành giang san càng vững vàng, chỉ có làm hoàng đế hấn mới cho nàng một cuộc sống giàu sang hạnh phúc mà thôi. Đặt nàng lên giường, hai nắm tay hấn siết chặt lại, tựa như muốn giết chết những kẻ đã đẩy nàng đến nông nỗi này. Hấn sẽ nhớ kĩ ngày hôm nay, nhớ kĩ những kẻ đó. Vì nàng, vì nàng là nơi bình yên nhất của hấn.

Trúc Linh một lần nữa tỉnh dậy, khi này trời đã sáng hẳn rồi. Cả người dường như không có sức lực để ngồi dậy, chỉ đủ đưa mắt nhìn xung quanh, nàng bỗng cười lạnh, không ngờ rồi cũng có ngày nàng mất sức như thế này. Nàng bỗng thấy, bên giường, một nam tử mặc kim bào, thêu rồng uốn lượn. Hấn đó là hoàng huynh của thế xác này và từ bây giờ là hoàng huynh của nàng – Phong Ngọc Dũng. Cố gắng nhìn vị ca ca này, nàng gượng cười yếu ớt. Vậy là nàng lại có người thân rồi, nàng sẽ không còn cô độc nữa rồi. Thế cũng tốt. Nàng cũng mãn nguyện rồi.

- Muội tỉnh rồi, ta lo cho muội quá. Muội hôn mê đã ba ngày hai đêm rồi.

Nàng chăm chăm nhìn hoàng huynh, rồi yếu ớt mỉm cười. Hoàng huynh nàng thật đẹp. So với anh- Liên Ngọc - hấn còn muốn hơn chứ không kém. Huynh ấy cao, trắng nhưng không phải kiểu công tử được nuông chiều mà khí chất toát ra tôn quý có phần uy nghiêm, vương giả. Nàng chếp miệng hoàn hảo nha.

Phong Linh Nhi có phần nhớ đến điều gì đó, hỏi hoàng huynh:

- Huynh, muội muốn rời khỏi đây...

Nhưng Ngọc Dũng lại mím môi nghiêm mặt lại rồi dịu dàng xoa đầu nàng:

- Muội không thể rời khỏi đây được. Muội còn sống, muội còn thuộc về nơi này. Và lại muội đi rồi còn ai để ta chăm sóc đây?

Nàng tĩnh lặng. Giờ thì thế giới dường như chỉ có hai huynh muội nàng nương tựa vào nhau mà thôi. Nhưng nàng là một người không thích bị gò bó ép buộc trong chốn cung cấm này. Nàng chỉ muốn tung hoành thiên hạ, sống tự do thỏa mái, không vương bận ai, không phải nhuộm máu tanh ai... Thực là khó như vậy sao? Huynh xoa đầu nàng, nói:

- Không sao đâu, ta sẽ bảo vệ muội, không sao đâu, ta sẽ bên muội. Khi ta hoàn thành nghiệp lớn ta sẽ trả thù những ai làm tổn thương muội. Vì vậy muội cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.

Nàng thì thào lên tiếng:

- Nhưng... huynh à... thôi huynh phải cẩn thận đấy.

Rốt cuộc Ngọc Dũng cũng nở nụ cười hài lòng, nhìn hoàng muội hấn đầy sủng ái:

- Muội khác xưa rồi, Linh Nhi à.

Nàng giật mình lắp bắp:

- Muội không muốn làm con người nhu nhu nhược nhược nữa. Muội muốn cùng huynh làm nên nghiệp lớn. Muội muốn trả thù...

Ngọc Dũng cười thật sáng khoái. Hấn thích thú nhìn Linh Nhi:

- Rốt cuộc muội mới tỉnh ngộ. Ta chờ muội như vậy quả là xứng đáng. Ta rất thích muội như hiện giờ.

Bỗng có tiếng gọi cửa. Linh Nhi nhú mảy lại.

Có tiếng cận binh kính cẩn, truyền lệnh:

- Thái tử, Hoàng thượng ra lệnh thuộc hạ đưa công chúa về lãnh cung.

Phong Linh Nhi khẽ ngạc nhiên, không phải truyền lệnh là thái giám trong truyền thuyết sao? Về sau nàng mới biết nơi này hầu hạ quý tộc chỉ có cận binh và cung nữ thôi, ngay cả vua cũng có thể lấy một vợ nếu muốn.

Nàng có thể tưởng tượng ra rằng hoàng huynh đang cực kì tức giận. Huynh nhìn nàng rồi gật đầu bảo nàng yên tâm, và nhanh chóng cùng tên cận binh bước ra ngoài.

Và khoảng nửa canh giờ sau, nàng được đưa đến nhưng không phải là lãnh cung ghê rợn mà là Nguyệt Linh Từ Cung của nàng. Nàng tò mò thật không biết huynh ấy đã nói những gì mà khiến ông ta đổi ý nhanh chóng đến vậy. Hẳn quả thực tài năng không nhỏ.

Ngày hôm sau, Ngọc Dĩnh đến thăm cung của nàng, mang cho nàng một mâm thức ăn với mười món riêng biệt. Nàng trở mắt ra nhìn.

-Đây là Gà Ninh Tứ Vịt. Đây là Thịt Hàm Hoa Mai...

Ngọc Dĩnh cứ liên tiếp vừa kể vừa gấp đồ ăn cho nàng. Phong Linh Nhi cảm động. Trừ anh Liên Ngọc, chưa người nào quan tâm nàng đến vậy. Nàng ăn dù rất no nhưng vì sự ân cần ấy cô nuốt cho bằng hết. Đáp lại sự ngon miệng của nàng, Ngọc Dĩnh chỉ vui sướng cười.

Vậy là chẳng mấy chốc, một tuần đã trôi qua. Cơ thể nàng tốt lên trông thấy, đã có chút tăng cân rồi. Và giờ thì nàng đã có thể dạo chơi trong khuôn viên tâm cung rồi.

Phong Linh Nhi bỗng nhắm mắt lại, tiếng Liên Ngọc dường như văng lại bên tai, nàng mỉm cười:

- Anh à, em sẽ sống tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Duyên Phận

Ngự hoa viên, muôn sắc hoa khoe hương thơm ngát. Hoa cỏ cây nào cũng muốn vươn mình đón ánh mặt trời, rũ tan màn sương sớm còn vương...

- Công chúa, công chúa, người còn chưa khỏi bệnh đâu. Người nên mặc thêm chiếc áo nhỏ này.

Xuân Mai vội vã đuổi theo, hai tay cầm chiếc áo lụa choàng người.

Phong Linh Nhi cứ thích thú đi không ngừng. Ngự Hoa Viên vốn là nơi mà nàng chỉ thấy trong ti vi thôi còn bây giờ cận cảnh thật mở rộng tầm mắt. Quả là trăm nghe không bằng một thấy nha. Vì vậy nàng tự nhiên hòa lòng mình đùa nghịch như một đứa trẻ. Giờ thì sóng gió đã qua đi rồi. Nàng đủ ăn, đủ mặc, đủ thời gian nô đùa thỏa thích. Nàng cứ thế đi qua hết chỗ này đến chỗ khác, thỉnh thoảng lại ngắt một vài bông hoa cài lên đầu. Xuân Mai rồi chạy biến mất đi. Nàng còn hái thêm nhiều bông nữa, có hồng có cúc, có mai, có thược dược, có lan... và xếp chúng thành bó ôm vào lòng.

Chính giữa Hoa Viên là Ngọc Hồ, nơi thân xác này tự tử. Nhưng nàng cảm thấy nơi này rất đẹp, lần đầu tiên nàng đến thế giới này cũng từ nơi này. Phong Linh Nhi ngồi bệt xuống buông chân vào dòng nước mát lạnh. Một vài con gió bay qua, tán lá rơi rơi, mái tóc nàng bay theo chiều gió... Có lẽ bản thân nàng cũng chưa nhận ra rằng mình đang thay đổi.

Xa. Trên một hành cung qua Ngự Hoa Viên.

Một nam thiếu mặc trường bào thêu rồng khoảng mười bốn mười lăm đang bàn thân hướng mắt nhìn về dáng ảnh của tiểu thiếu nữ bên hồ. Người con gái ấy mặc tà áo trắng tinh khiết như không vướng chút bụi trần nào đang vui vẻ đứng kia. Hắn thấy nàng thật đáng yêu. Nàng xinh đẹp tuyệt trần, khí chất thanh tao không gì sánh tả đã làm hắn hồi hộp biết bao. Hơn hết nàng đem đến cho hắn cảm xúc khó tả. Hắn tò mò, trong cung cấm vẫn còn có nữ tử nào hồn nhiên, không màng thế sự như nàng ư?

Hắn vốn là thái tử Hòa Thánh Quốc, Hòa Thiên Đức thiên tài vang danh khắp mọi nơi. Hắn ba tuổi học văn học võ, bốn tuổi học binh thư, mười tuổi hắn đã có chân trong hội nghị và được bày tỏ ý kiến. Hắn mười bốn tuổi đã chỉ huy đánh giặc ngoại tộc. Và giờ hắn mười lăm, nổi danh tàn bạo băng lãnh số một cũng như người trong mơ số 1 của các thiếu nữ. Hắn vang danh đệ nhị. Không ai dám xưng đệ nhất. Trên tất cả các phương diện. Và cuối cùng, hắn là Truyền nhân Thánh Từ cao quý, mang số mệnh thay đổi cả đại lục.

Thế nhưng không ai biết rằng, hắn đã phải cố gắng như thế nào để sinh tồn, để có danh dự này. Hắn đã khiến cho mình mất đi tuổi thơ, lớn lên trong sự cô độc, và cuộc sống Ta Sống Thì Người Chết. Hắn đã phải để bàn tay mình ngấm máu tanh. Hắn đã dần đánh mất cảm xúc của mình. Nhưng hôm nay, Thiên Đức cảm thấy mình như tìm lại cảm giác xưa, nhờ nàng.

Đám thuộc hạ của hắn ai nấy lạnh băng nghiêm chỉnh rõ là được huấn luyện rất chặt chẽ. Tuy không thể hiện ngoài mặt nhưng ai cũng cảm thấy nhiệt độ ấm hơn mức bình thường. Một vài kẻ mạnh dạn hơn, nhìn về phía đôi mắt chủ tử, bỗng thấy tiên nữ xinh đẹp, ngần ngợ mấy giây.

- Đi thôi.

Thiên Đức ra lệnh. Vội gửi cái nhìn tiếc nuối về phía xa ấy, bước nhanh đến Đông Cung của Phong Thần. Chút hơi ấm còn sót lại chợt tan trong không khí.

Chúng thuộc hạ gật mình, vội điều chỉnh rồi run rẩy đi theo chủ nhân. Chủ nhân của họ thật hi vọng vô thường mà...

Chỉ có điều ai đó không biết, vẫn mãi chơi như bình thường.

- Công chúa, nền đất bẩn, người cao quý,... ôi người dậy đi... Ôi thương thế của người chưa khỏi hơn đâu... ôi ôi... Xuân Mai xin người đó...

Xuân Mai lại ca cẩm liên hồi đầy lo lắng. Phong Linh Nhi mặc kệ, ngao ngán nằm trên thảm cỏ mơn mơn xanh. Nàng nhìn những đám mây trắng lững lờ vô tư trôi, không cần phải quan tâm những gì dập đến. Nàng nhìn chúng, thờ dài. Giá như đời nàng có thể vô ưu như vậy...

Kiếp trước cũng có một bầu trời như vậy. Kiếp này cũng có bầu trời. Nhưng sao lại khác biệt như vậy. Lúc đó nàng chỉ có đau thương bao trùm, và cô độc giam cầm. Còn giờ nàng còn anh trai và một người cha của thiên hạ. Nàng nhắm mắt, ngờ tất cả như một cơn mơ thoáng qua dịu dàng.

Vài luồng gió thoảng qua, mát lạnh.

Vài tiếng họa mi hót, thanh thúy.

Vài mùi hương của hồng liên, nồng nàn.

Cả thế giới như thu gọn trong tầm mắt.

Thế lại hay. Nàng nghĩ vậy. Chẳng phải nàng vẫn khao khát, một gia đình hạnh phúc sao...

Tiếng Xuân Mai thúc giục ngày càng tăng. Nàng lười biếng, mắt vẫn nhắm nghiền, nói:

- Xuân Mai à... Mặc kệ ta đi. Ta ổn mà. Ta sẽ không bao giờ lấy tính mạng mình để đùa giỡn đâu. Hay em nằng nằng xuống đây với ta...

Xuân Mai không đồng ý, vẫn cương quyết nói:

- Công chúa, danh giá của người, ôi... Người ... Ôi.

Linh Nhi nhú mày, không ưng thuận nói:

- Xuân Mai, em xưng là nô tỳ thật khó chịu. Em đổi xưng hô đi. Ừm xưng là em đi.

- Nô tỳ... Công chúa...

- Không được phép xưng nô tỳ với ta, nghe bức lắm. Nào gọi lại đi...

- Vậy em đa tạ công chúa. Nhưng người dậy đi người ta nhìn thấy không hay đâu.

Nàng hài lòng. Trẻ nhỏ dễ dạy. Nhưng sự thật không phải nàng không chịu dậy chơi tiếp mà thân thể này quá mệt mỏi rồi. Nếu là trước kia cho nàng chạy bao nhiêu lần cũng chẳng mấy như thế này. Nàng cảm thấy mình quá yếu đuối trong khi nơi hoàng cung này thì quá bon chen. Nàng đã suy nhược rồi. Lúc này nàng nhớ bóng dáng ấy nụ cười ấy, như nhắc nhở nàng cố lên. Nàng nặng nhọc thở dài.

Nàng còn sống, nàng vẫn còn sống, nàng là Hoàng Trúc Linh mạnh mẽ. Nàng không thể khuất phục mọi thứ ngăn trở nàng được. Nàng muốn như con báo tổ cuốn phăng những vật cản cuộc đời, bảo vệ những người nàng yêu thương. Nàng sẽ trân trọng mạng sống này. Nàng sẽ rèn luyện mọi kỹ năng nàng từng có. Nàng sẽ học thêm võ công nơi đây.

Linh Nhi nhắm mắt, nàng muốn cảm nhận bầu không khí trong lành một lần nữa. Nhưng có vẻ nàng rất buồn ngủ.

Tiếng Xuân Mai cứ vẳng lại.

- Công chúa, người đừng ngủ, ...

Nhưng có giọng nói trầm ấm vang lên đầy yêu thương.

- Đề ta... Linh Nhi...

Nàng hé mắt nhìn.

- Hóa ra là huynh, ok, nằm xuống đây với muội, vui lắm...

Dừng cười nhìn hoàng muội. Nàng trong trí nhớ đã thay đổi quá nhiều rồi. Nhưng hẳn thích dáng vẻ trẻ con hiện giờ hơn là sự bất cần đời ngày xưa. Đây mới là dáng vẻ của hải tử mười tuổi. Nàng cần tiếng cười cần hạnh phúc. Hẳn sẽ làm tất cả cho nàng.

Ngược lại, Linh Nhi lại nghĩ, giờ nàng đã có hoàng huynh để thương yêu, nàng thật sự không muốn làm huynh ấy buồn lòng vì nàng mà bỏ lỡ kế hoạch đế vương.

- Thôi nào, muội ốm lại bây giờ...

Linh Nhi đưa mắt nhìn Ngọc Dũng, tỏ ý muội không dậy được.

Ngọc Dũng nhú mồm, cúi người kéo Linh Nhi dậy. Rồi cõng nàng.

- Linh Nhi, muội nhẹ quá đấy. Muội đói chưa, ta đến Ngự Thiện Phòng.

Nàng ôm chặt cổ hắn không buông. Chợt nàng nhớ đến người ấy, cũng cõng nàng như thế này, cũng quan tâm nàng thế này. Nàng bỗng thấy sợ hãi huynh sẽ như người ấy mà xa rời nàng.

Giàu sang có làm ta đầy đủ? Quyền lực có làm ta hạnh phúc? Chỉ có yêu thương là vĩnh cửu.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tập Luyện

Cuộc sống cứ thế qua đi thoát đã hơn một năm rồi. Phong Linh Nhi đã dần quen với không khí ngọt ngào của hoàng cung.

Sức khỏe của nàng đã khỏe như trước cũng nhờ cuộc huấn luyện địa ngục. Sáng 5 vòng hoàng cung. Trưa, nửa tiếng ăn uống nghỉ ngơi. Chiều lại taewondo, karate, boxing... Cũng có hôm nàng theo hoàng huynh tập bắn cung cưỡi ngựa. Rồi tối luyện kiếm. Nàng vốn là thiên tài nên tiếp thu mọi thứ rất nhanh chóng.

Ngọc Dũng vì thế mà hết lần này đến lần khác há hốc, trợn mắt nhìn nàng.

Có lần hắn thấy nàng tập loại võ công gì mà không cần nội lực mà trực tiếp quật ngã hắn ra đất làm hắn uống công nhường nàng chục chiêu.

Có lần hắn thấy nàng bày biện thứ lạ thường gọi là vượt mê cung, xuyên laze gì gì đó... Hắn thử mấy lần mà thất bại hoài.

Nhưng hắn rất thích nhìn nàng cười ngửa luyện kiếm. Nàng lúc đó nghiêm túc đến phát sợ.

Ở nơi này một năm rồi, nàng phát hiện là có môn khinh công trong truyền thuyết. Nàng đòi hoàng huynh dạy bằng được. Nhưng thật là không dễ đâu. Nàng mới bắt đầu mà thất bại hoài. Khinh công bao gồm ba yếu tố quan trọng. Thứ nhất là khả năng khéo léo. Nàng khéo léo có thừa. Nàng có thể vượt rào, vượt laze, trốn thoát trong mọi hoàn cảnh đấy. Thứ hai là phải có khả năng cân bằng ở mọi địa hình. Nàng lúc đầu phải đi bằng ván gỗ cao rộng đứng bàn tay, rồi dần dần nâng lên mức khó. Nàng phải đi trên thân tre tròn trơn, rồi đi trên mặt nước và cuối cùng đi trên một sợi chỉ. Nàng đã phải bao lần ngã đau và uống ngụm nước rồi. Thứ ba, nàng phải tu luyện nội lực để bay vèo vèo. Tất nhiên là nàng tập quá khó khăn.

Nhiều lúc nàng thấy chán nản, nhưng lại nghĩ đến việc ôm kiếm, cảm dao bay vèo vèo, chạy trên nóc nhà dân, cứu trợ người lành, nàng lại quyết tâm.

Tuy nhiên nàng phải giấu giếm việc luyện tập. Ban ngày nàng lúc không người nàng rèn luyện, còn lúc có người khác đến thăm kể cả là nô tỳ, nàng đành giữ vai trò một phế vật không hơn. Còn khi đêm đến nàng lén lút luyện tập khinh công.

Ai là người luôn quấy rối nàng nhất. Đó là Phong Phi Thúy đáng ghét. Nàng ta cứ vài ba hôm lại chăm chỉ đến hỏi han. Khi vui thì khoe bộ váy lụa mới do phụ hoàng ban. Khi buồn thì lại đến chửi nàng, hạ nhục mẫu thân nàng. Nàng ta còn rủ lực lượng đông đảo chúng tỳ muội đến. Nàng ta còn hào tâm mang bánh ngọt tới mời nàng ăn. Tất nhiên là nàng có ăn, thậm chí không khách khí nữa. Nàng ta và tỳ muội khác cũng ăn nên nàng không sợ. Chính sự chủ quan này đã mang đến cho nàng bao rắc rối về sau.

Chẳng mấy chốc, đã đến đêm rằm. Trăng sáng nhất trong năm, tròn đầy. Nàng lại thoáng nhớ cảnh đoàn viên của mọi người trong đội điệp viên. Ai ai cũng vui mừng, hối hả đi chuẩn bị đồ về nhà. Còn nàng thì trầm mặc, anh trai bận rộn. Và nàng cũng đâu có nhà để về. Bây giờ khác rồi. Năm nay nàng

đã có Ngọc Dũng bên cạnh. Khốn nỗi, hắn lại bị giữ lại trong đại điện mở tiệc. Nàng không thích nơi ồn ào nên để tặng hắn một cái bánh trung thu rồi lên ra khỏi hoàng cung.

Vì thế, một thân hắc y đã dùng khinh công đạt trình độ cơ bản nhưng biến hóa khôn lường các chiêu thức hiện đại qua mặt thị vệ hòa vào dòng người ở kinh thành.

Phong Linh Nhi đã vô cùng thành công trong việc trốn cung. Và giờ thì nàng đang dạo chơi ở kinh thành.

Kinh thành hôm nay quả là nhộn nhịp, đông vui. Trên đường thì đầy màu sắc sặc sỡ của trang phục, của những trò chơi dân gian, của những quán ăn dọc đường với những xiên kẹo nhiều loại cắm trên ống tre.

Đặc biệt hơn là các tửu quán, thanh lâu, người người vào ra đón đưa, hội tụ đủ thể loại người từ có quyền, có tiền đến kẻ háo sắc, tiểu nhân. Bên sông hàng trăm người thả hoa đăng bên người yêu, cầu nguyện. Trên cầu thì chen chúc chỗ đứng đẹp nhất ngắm pháo hoa từ hoàng cung, và thả đèn trời sáng chói...

Nàng thấy đẹp hơn gấp bội trong phim truyền hình cổ đại.

Bỗng nàng thấy mình ăn vận kì lạ. Toàn thân hắc y kín từ đầu đến chân. Tay nàng còn cầm thanh kiếm nữa. Vì vậy mà không ít người nhìn nàng hoảng sợ mà tránh xa. Nàng đành cười khổ. Nàng vội tìm tiệm trang phục thay đồ. Bà chủ quán run run nhìn Linh Nhi, rồi khi thấy nén bạc trên tay nàng, hồ hởi hỏi nàng mua gì. Nàng bước ra khỏi quán với phong thái lãng tử tuấn tú, tay cầm quạt ngọc, nhưng kiếm dắt bên hông. Dáng đi thư sinh. Nàng vừa đi vừa phe phẩy quạt, mắt hơi thờ ơ nhìn xung quanh. Một vài thiếu nữ nhìn nàng, ngượng ngùng mỉm cười duyên. Nàng cũng cười đáp lại. Một số nàng ửng đỏ mặt, lòng âm áp hạnh phúc.

Linh Nhi vào một quán ăn nhỏ, gọi ít rượu và một vài món ăn. Tất nhiên, tiệm ăn nhỏ sao có cao lương mỹ vị như trong cung nhưng nàng cảm thấy chúng ngon hơn bao giờ hết. Nàng vừa ăn vừa nghe ngóng tin tức từ mọi phía. Chỗ thì nói một thôi một về Vân Phi Long sát thủ đang dần suy tàn, chỗ thì bàn về Tuyệt Khách Tiên đang khởi dụng chiêu mộ đệ tử. Chỗ thì ngợi ca tài năng hai vị Thánh y và Thánh độc lánh đời... Toàn chuyện giang hồ. Nàng trầm tư suy nghĩ, về sau gặp họ nhất định phải cẩn thận. Giang hồ hiểm nguy lắm.

Ăn xong nàng tiếp tục dạo chơi tiếp.

Hàng trăm chiếc đèn trời đang tỏa sáng cả một vùng đêm đen. Hàng nghìn liên đăng trôi dạt theo dòng nước sáng lung linh. Bên cạnh cảnh phồn hoa mỹ lệ ấy nàng còn giật mình khi gặp những đứa trẻ mồ côi, đi ăn mày sống lang thang qua ngày. Chúng nhặt những mẩu bánh vụn hay những hoa quả đã bị ném bằm dập để ăn. Chúng tranh nhau vì một thứ đồ bỏ đi của người khác. Chúng thậm chí còn ăn cắp, cướp đồ người đi hội. Linh Nhi, thấy thương cảm. Ít ra kiếp trước nàng còn may mắn, có ăn có học. Còn như chúng, chẳng có một thứ gì.

Phong Linh Nhi cũng chẳng ngại bản gọi chúng tập hợp lại hỏi han và dẫn chúng đi mua cho mỗi đứa một bộ, và dẫn chúng đi ăn. Vì đói nên đứa nào cũng ăn mạnh, ăn hết còn thơm thềm. Nàng cười lớn mời chúng ăn nữa, nàng cầm nhiều tiền lắm. Ông chủ quán thấy lòng lương thiện của nàng bèn giảm giá một nửa tiền. Ông còn hỏi một số đứa muốn làm việc thì mai đến nhà ông. Nàng thấy chúng thích thú reo vang.

- Hoàng Trúc huynh thật tốt bụng. Bọn đệ cảm ơn huynh nhiều lắm.

- Hoàng Trúc huynh, bọn đệ nguyện làm thân trâu ngựa cho huynh...

Phong Linh Nhi buồn cười, xoa đầu mấy đứa nhóc. Nàng công một cô bé tên Tiểu Vy lên rồi nói:

- Ta không cần. Bọn đệ chỉ cần sau này giữ thân vì đại nghĩa là được đừng để tình trạng trộm cắp mà phá hủy tương lai sau này. Hiểu không?

Bọn chúng đồng lòng một lời, trong đó một đứa trẻ tên Tiểu Nhất hô to nhất, kiên quyết nhất:

- Vâng ạ.

Cách xa chỗ nàng đứng, có một công tử lạnh lùng mắt không khỏi rời xa bọn nàng, vô cảm hỏi thuộc hạ:

- Trên đời vẫn còn thứ gọi là tình thương ư? Hay đó chỉ là sự lợi dụng?

Thuộc hạ của hắn khó hiểu, nhìn cung chủ Tuyệt Khách Tiên của mình rồi cúi đầu, nói:

- Chủ tử,...

- Đi.

Hắn lạnh lùng ra lệnh. Hắn giờ không muốn tốn thời gian nữa, hắn muốn gặp người con gái ấy, người đã đem lại ánh sáng cho cuộc đời hắn. Lần này hắn sẽ bày tỏ hết với nàng, cầu hôn nàng về làm vợ của mình.

Hóa ra hữu duyên là vậy. Dù không biết nhau nhưng vẫn thu hút nhau.

Phong Linh Nhi quay người nhìn nửa khuôn mặt hắn quay đi lòng thấy lạ lùng...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lần Thứ 3 Tỉnh Dậy

Phong Linh Nhi đưa bọn trẻ mồ côi về nhà. Nhà có lẽ là hơi xa xỉ. Đó chỉ là những ngôi chùa đồ nát, có nguy cơ sập bất cứ khi nào. Trong ngôi chùa này còn vài ba người ăn mày nữa, người ôm bụng người lìm dim, người ăn rễ cây nào đó. Linh Nhi sửng sốt. Sau ngày hôm nay về cung nàng sẽ bảo hoàng huynh cùng nàng bỏ tiền ra cung cấp cho họ. Còn giờ nàng thả Tiểu Vy xuống xoa đầu nhẹ cô bé, dốc hết túi tiền đưa hết cho họ.

- Mọi người hãy lấy tiền này để sống tạm. Tiểu Nhất nhớ chăm sóc Tiểu Vy đừng bắt nạt em hiểu chưa...

Bọn chúng ngờ ngàng hỏi:

- Hoàng Trúc huynh, huynh phải đi rồi ư? Huynh có tìm bọn đệ/ muội không?

Linh Nhi dụi dàng nói có.

Cùng lúc ấy, tại hoàng cung, tẩm cung Nguyệt Linh Từ, chìm vào biển đỏ, sáng rực. Người chạy toán loạn. Từ xa, một bóng thân ảnh hồng y nhếch môi cười thỏa mãn:

- Phong Linh Nhi, ta chịu ngươi đủ rồi, vốn để ngươi sống nhưng khi phát hiện sự thật này ta hiểu rồi... Haha... Ngươi phải chết... Còn ta sẽ có tình thương của phụ hoàng...

Ngọc Dĩnh đang trong men say, bỗng rùng mình. Hắn nghe ra tiếng chân người chạy dồn dập, hoảng sợ. Tin phủ hoàng muội cháy lớn, còn nàng thì vẫn trong biển đỏ, sống chết không rõ. Hắn vội mặc hoàng bào phi thân đến nhanh hết mức có thể. Hắn hoảng loạn tìm hoàng muội trong đám người may mắn thoát ra được nhưng không có. Chỉ có Xuân Mai ho khò khè ôm ngực khóc lóc than vãn công chúa đang ngủ bên trong. Hắn ngớ Linh Nhi của hắn đang đau đớn kêu khóc gọi mình, ngớ Linh Nhi đang ngạt thở trong ngọn lửa, tìm hắn nhức nhối. Hắn như con mãnh thú lạnh lùng ra lệnh mắt đỏ ngầu, tay nắm chặt đáng sợ. Hắn chạy vào biển lửa nhưng có ai kéo hắn lại, đông lạnh. Vài tên thuộc hạ bí mật của hắn ôm chặt hắn lại, khuyên can. Cuối cùng hắn bị đánh ngất trong nước mắt.

Phong Hoàng nhìn thái tử kim giọng nói nhỏ. Mắt ông nhìn ngọn lửa lòng xót xa.

Ngọc Dĩnh mê man, không còn không còn rồi... Giờ thì không còn ai để hắn quan tâm, không còn ai chọc cười hắn nữa rồi, không còn ai cười tình nghịch với hắn... Không còn... Giọng nói ấy vang lên:

"Hoàng huynh..."

"Huynh muốn nuôi muội thành heo à? Xấu,... Muội không ăn..."

"Huynh dám đầu muội ư? Hic hic..."

"Huynh ơi, huynh à..."

Hắn nói trong cơn mê:

- Linh Nhi muội đừng đi, còn huynh mà... Muội bảo là không rồi xa huynh mà. Đừng thất hứa với huynh...

Ngờ thoát khỏi kiếp nạn, Linh Nhi bỗng tái nhợt mặt mũi, máu từ miệng học ra, tanh nồng. Da thịt nàng như bị ai đó cắt xé. Nàng co người ngất đi. Nàng bị hạ độc rồi. Coi như là nàng tận số. Thật đúng là hoàng cung không chứa ai cả...

Còn hắn, nam tử trên đường hôm nay lên vào hoàng cung sửng sốt, khi nghe tin tử nạn của nàng. Hắn run rẩy, không ghìm được cảm xúc. Nàng đã chết rồi. Hắn chậm chân rồi. Sao ông trời lại để một năm trước hắn tình cờ gặp, rồi tình cờ yêu nàng. Thôi, cuộc đời hắn vốn cô độc, ông trời không cho hắn hạnh phúc, hắn đã hứa không yêu ai, lấy ai ngoài nàng, giờ thì đời này kiếp này là vậy.

Bóng hắn chìm vào không gian tối tăm.

Quả là đau...

Đời không bao giờ phụ người cả. Sau bão tố, trời lại sáng. Cũng như sau cơn nguy hiểm, cuộc đời sang trang mới sáng lạn hơn. Vì vậy ta luôn phải cố gắng thật nhiều để đứng lên, và vươn lên.

Lần thứ ba tỉnh dậy, Trúc Linh gượng cười yếu ớt. Theo thói quen nhìn xung quanh. Nơi này đơn sơ, giản dị khác hoàn toàn cảnh xa hoa mỹ lệ của hoàng cung. Nàng còn nghe tiếng gà gáy, tiếng ve kêu râm ran và cả tiếng lá xào xạc. Vậy là nàng vẫn chưa chết. Nàng thoát khỏi bàn tay tử thần mấy lần rồi, hẳn là tử thần tức lắm đây, vì nàng, một linh hồn phiêu bạt. Nàng đang có cảm tưởng nàng lại một lần nữa đối hồn như lần trước. Và lần này nàng ở nơi thôn quê thanh bình, xa cảnh bon chen chật hẹp. Nhưng nàng không biết rằng bên gối nàng vẫn còn thanh kiếm lúc nàng rời hoàng cung, vẫn còn bọc hắc y cùng với vài món đồ trang sức rẻ tiền nàng chưa kịp tặng cho bọn trẻ mồ côi.

Nàng khẽ thì thào:

- Lần này là nơi nào đây?

Đáp lại nàng là giọng nói trầm ấm:

- Đây là Liên Sơn Cốc, của Phong Thần Quốc.

Bước vào chẳng phải là cụ già tóc trắng phơ như nàng tưởng. Đó là đàn ông ngoài ngũ tuần, có vẻ chính trực. Nàng bỗng thấy có hảo cảm với ông ta.

Nàng yếu ớt hỏi:

- Sao ta lại ở đây? Ngài là ai ?

Ông nhìn nàng, rồi bắt mạch vừa nói điềm tĩnh:

- Ngươi bị trúng độc, ta là ân nhân của ngươi.

- Sao ngài cứu ta?

- Sao cô nương lại cứu vớt những đứa trẻ ăn mày đó? Động lực giống nhau thôi. Ta sao có thể trơ mắt nhìn người lương thiện chết trước mắt ta.

Nàng cảm động. Đúng là nhân- quả. Giúp người lại giúp ta, hại người người hại, không sai. Nàng nhớ vụ trúng độc lại hỏi ông:

- Ngài là ai? Ta có thể biết là ta trúng độc gì không?

Ngài xoay người, lấy kim châm vào huyệt đạo của nàng, chậm rãi nói:

- Vô vi độc. Thuộc tính dài ngày phát tác, với người không có nội lực thì một tuần phát tác, còn có nội lực thì hai, ba tuần, tùy theo khả năng mỗi người. Đối với người nội lực cực mạnh thì không có ảnh hưởng. Trường hợp này hiếm gặp nhất. Triệu chứng, lúc phát bệnh thất huyết, da thịt căng như bị xé, không có dấu hiệu nhiễm bệnh...

Nàng cảm nín. Một người có thể nói thao thao bất tuyệt về một chất độc, một người sống nơi heo lánh, lúc nào cũng đượm mùi thuốc như ngài thì có thể là ai? Nàng lắp bắp:

- Thánh Y, Thánh Độc.?

Ngài nhìn nàng từ tốn nói:

- Ta là Bắc Diệu Sơn. Cô nương độc của ngươi đã giải hết. Ngươi có thể rời đi. Chà chà, cô nương còn may, đời dài chứ không ngắn đâu, đừng gieo thù kết oán nữa. Đã bao người vì trả thù mà chết. Công chúa Phong Linh Nhi cũng bị hại chết cháy rồi..

Nàng tối sầm mặt. Có người muốn đuổi cùng giết tận nàng đây. Nàng mím chặt môi, tay nắm chặt tức giận. Ba lần bảy lượt hại thân thể này, nàng không chịu được nữa.

Nàng bỗng nảy ra ý kiến, tha thiết nhìn Bắc Diệu Sơn.

- Bắc Thánh y, ta có thể ở lại đây không, ta sợ về nhà họ lại ám sát, hạ độc thù với ta. Người có thể nhận ta làm học trò cũng được, nô tỳ cũng được, ta chịu hết...

Bắc Thánh y trầm ngâm. Ông đã có Liên Tuấn là đệ tử truyền thừa rồi nhưng hẳn lại theo đuổi ước mơ, không thường trở về đây. Giờ lại có người nhân cách tốt đẹp, nhân hậu như nàng, ông lại có thêm người để quan tâm rồi. Ông gật đầu.

Phong Linh Nhi, vui vẻ, nàng gượng dậy, cố quỳ xuống. Nàng đưa hai tay ôm quyền như trong tivi, nói:

- Sư phụ, con họ Hoàng, tên Trúc Linh.

- Tốt tốt, đệ tử ngoan để ta đi nấu cháo cho con, con cứ tĩnh dưỡng đi.

Nàng cúi đầu, nói:

- Cảm ơn sư phụ.

Linh Nhi mừng thầm. Vậy là nàng có người thân. Nàng bỗng nhớ tới hoàng huynh, lòng chợt lặng xuống. Không biết huynh ấy giờ ra sao rồi.

Liên Sơn Cốc, một tháng sau.

- Sư phụ, sư thúc, về ăn cơm thôi. Linh Nhi làm cơm xong rồi.

Giọng nói của nữ hài tử 12 tuổi vang lên, nàng chạy nhanh đến chỗ Bắc Thánh Y kéo ngài về.

- Ồ... Ồ, Linh Nhi con làm gì mà hồi há vậy... Đệ cùng về ăn đi...

Bắc Thánh Độc xắn tay áo ra bờ sông gần đó rửa tay, ngài nói to:

- Linh nha đầu, vội gì chứ...

- Con vội ăn mà.

Nàng lém lỉnh cười. :)

Bữa cơm nơi đây đạm bạc, với nguyên liệu tự nhiên. Sông có cá, rừng có củ, có động vật, rau thì vườn nhà cũng trồng, lúa thì trồng ở bãi đất cách rừng thuốc của sư phụ và sư thúc không xa. Nói đạm bạc cũng chỉ là nói cách chế biến mà thôi. Ngày ngày, nàng chỉ cần chăm chỉ là có thể làm ra một bữa cơm ngon.

Nàng vội ôm mấy cây thuốc cho sư phụ, rồi tung tăng về nhà. Bắc Diệu Sơn và Bắc Diệu Hành lau mồ hôi nhìn theo nàng cười.

Nàng cắt đồ và dọn vội đồ ăn ra mâm, bung lên bàn. Nàng lấy sẵn nước để hai vị sư phụ, sư thúc uống nữa. Nhìn thành quả của mình, nàng chống hông cười. Cuộc sống này rất vừa ý nàng.

Trúc Linh ngồi ghế một nhọc nhưng mắt lóe lên vẻ tinh nghịch, nàng hỏi:

- Sư phụ, sư thúc thấy tay nghề con thế nào? Quá tuyệt vời phải không?

Bắc Diệu Hành gõ gõ bát, nói:

- Nha đầu nhà người mới học nấu ăn thì sao đủ trình độ. Mai ta cho người thử cơm ta nấu.

Trúc Linh bĩu môi, hai tay quơ loạn xạ phản đối:

- Con xin người, chỉ sợ người lại nấu cơm thành nồi thuốc độc luôn. Con dám chắc sư phụ đồng tình với con.

Nàng quay sang nhìn Bắc Diệu Sơn muốn tìm đồng minh.

- Phải rồi, hahahaha

Nàng quay sang nháy mắt với sư phụ rồi cười lớn. Nơi đây không cho nàng tiếng cười duy nhất nhưng lại mang lại cho nàng cuộc sống thanh bình, tự do nhất trong suốt đời nàng. Nàng muốn ở đây mãi mãi như vậy. Nàng muốn tự tại làm điều nàng thích.

Ăn xong nàng dọn dẹp, rửa bát ở sông, nàng ca hát mấy bài tự nghĩ:

"Rằng ta tự do, ta hạnh phúc. Sáng ta uống nước suối, nhìn trời xanh. Chiều ta chạy đùa cùng mặt trời... Giờ ta tự do không vướng bận. Chỉ cần thế thôi... Vô ưu vô lo là ta đây"

Trúc Linh thực sự rất thích nơi này. Đây quả là nơi thiên đường cõi trần. Núi sông bạt ngàn, trải dài. Cây cỏ mơn mớn xanh tươi đầy sức sống. Thác nước trắng xóa đổ xuống. Còn có cả suối nước nóng. Còn có cả cánh đồng hoa. Nàng lúc rảnh rỗi thường dạo chơi và tập võ công. Và khi tối đến, nàng chạy ra suối nước nóng tắm.

Sư phụ đạo này đã dạy nàng những buổi học đầu tiên. Nàng có nhiệm vụ là phải học tất cả những quyển sách về y mà sư phụ tích góp bấy lâu. Nàng cũng tưởng chỉ là vài chục quyển thôi. Và nàng suýt ngã ngửa ra. Cả một phòng sách y đang chờ đợi nàng đấy. Vậy là rảnh đọc, tưới cây cũng đọc, nấu cơm cũng đọc, ăn cũng đọc, trước lúc đi ngủ là đọc. Thỉnh thoảng, sư phụ nàng có hỏi nàng vài câu đề khảo sát, nàng trả lời vanh vách đâu ra đó. Nàng có trí nhớ cực tốt hay là vì hồi huấn luyện điệp viên nàng tập luyện trí nhớ khi vừa lướt qua phải nắm bắt được nội dung bản đồ, lịch trình làm việc...

Có thể mà 3 tháng sau, nàng thuộc hết sách y, nắm bắt mọi kiến thức y học. Vì vậy mà Bắc Diệu Sơn bắt đầu dạy nàng nhận biết, phân loại, cũng đặc tính của thuốc. Thấy tài năng thiên bẩm của nàng, Bắc Diệu Hành cũng nể ni nàng nhận ông làm sư phụ.

Trúc Linh học rất chăm chỉ, nàng không bao giờ lơ là một giây nào. Nàng còn đưa ra các phương pháp hiện đại làm hai vị Thánh Y, Thánh Độc ngạc nhiên hết lần này đến lần khác vì nàng.

Thấy Trúc Linh ngoài thời gian học, nàng còn tập tành võ công, Bắc Diệu Sơn cùng Bắc Diệu Hành quyết định tặng cho nàng một món quà. Hai người

gọi Trúc Linh đến, nói:

- Linh nhi, bọn ta có món quà cho con. Mong con hãy làm rạng danh các sư phụ, dùng năng lực trời phú ấy cứu người. Đây là thiên Tỉ Tầm Tơ, lửa đốt không cháy, chặt không đứt, mạnh mà sắc. Và đây là bí kíp nữ võ. Ta nghĩ nó sẽ giúp ích cho con.

Hoàng Trúc Linh run run cảm động. Nàng quỳ xuống, lạy ba vái, nói:

- Sư phụ, sư thúc, con đã dạ hai người. Con sẽ dùng khả năng của bản thân giúp đời giúp người, rạng danh tên tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bốn Năm Sau

Thời gian thấm thoát nhẹ thoi đưa...

Bốn năm, nàng đã sống ở đây. Bốn năm nàng trở thành thiếu nữ tài sắc vẹn toàn. Nàng đã tiếp thu hết kiến thức mà sư phụ, sư thúc dạy dỗ nàng. Nhờ bộ óc thiên tài ấy, Trúc Linh đã bào chế ra những viên đan dược mang tên mê hồn đan- ăn phải một viên 10 ngày 10 đêm không tỉnh và Bách độc giải dược- có tác dụng giải 100 loại độc cơ bản, phần lớn là do động vật cắn phải. Nàng đã mất hơn một trăm ngày đêm bào chế. Ngoài ra nàng cũng bào chế cùng với sư phụ, sư thúc một số loại thuốc tê, thuốc cầm máu, một số loại thuốc độc.

Bên cạnh học y dược, nàng rất chăm chỉ, nghiêm túc tập luyện võ công. Nội lực ngày càng được nâng cao hơn. Kỹ thuật sử dụng ti tằm tơ ngày càng điêu luyện. Kinh công của nàng thì đạt trình độ cấp cao rồi.

Quả là có cố gắng có thành công. Nàng giờ đây đủ tài giỏi đủ hoàn mỹ để quyền khuynh đảo giang hồ. Nàng sẽ xây dựng đội quân của mình thật hùng hậu. Nàng sẽ trả thù những kẻ gây đau thương cho nàng, nàng sẽ trở về cạnh hoàng huynh Ngọc Dũng.

Giờ thì người thiếu nữ tuyệt sắc, thiên tài mưu cao chí lớn ấy đang loay hoay trong bếp, mặt mũi lọ lem, miệng hát bài hát thật lạ lùng.

- Bay lên bay lên trần đầy sức sống... Vút bay lên nhé...Tự tin là ta trong đời...

Mùi thức ăn ngào ngạt bay khắp căn nhà gỗ nhỏ nhỏ.

Nàng mới mải đoán hai vị sư phụ chắc là đói lắm đây. Nàng phải nhanh nhanh lên mới được. Đang loay hoay thì sư thúc Bắc Diệu Hành bước vào cầm con gà rừng giò lên lắc lắc. Nàng vui mừng:

- Sư thúc người thích ăn nó thế nào đây? Con nghĩ là cho nướng đi. Hai người lại được có đồ uống rượu.

Bắc Diệu Hành cười ha hả vỗ vỗ con gà rừng:

- Rồi ta và sư phụ người sẽ có đồ nhắm uống rượu. Nướng, luộc tùy.

Trúc Linh cảm lấy con gà, suy nghĩ một lúc rồi nhất trí:

- Nướng nửa con, nửa con cho vào rang, nó to thế này cơ mà.

Nàng nhìn con gà trong tay, tự gât đầu. Con gà như biết số kiếp cạn, vùng vẫy kêu. Nếu là cô nương bình thường, hẳn là bị nó cắn một cái. Nhưng vào tay nàng coi như số tận, nàng xử tử nó nhanh gọn lẹ. Cắt tiết, nhổ lông, moi nội tạng xong xuôi nàng chặt ra đưa nửa con cho sư thúc xử lý, còn lại cho vào rang.

Hai khắc sau, nàng xong xuôi cơm nước, dọn đồ ăn, bát đũa bung lên.

- Sư phụ, sư thúc ăn cơm thôi.

Nàng nhún mày trước nửa con gà đen đen trước mặt, nàng muốn cười. Hẳn là do sư thúc quên đi.

Người nào đó nói lãng đi:

- Hahaha, nha đầu nấu ăn ngày càng ngon, có khi ngon hơn ở trong cung rồi. Sau này ắt là người vợ hiền lắm đây.

Nàng nhún vai, cầm đũa chuẩn bị ăn cơm.

- Linh Nhi, sư thúc con nói đúng đấy. Bây giờ không lấy sau này ế đấy.

Nàng chột xấu hổ, cúi mặt nói khẽ:

- Con không lấy chồng đâu, con ở với sư phụ, phụng dưỡng người và sư thúc.

Bắc Diệu Hành được nước lán tới, gấp cho nàng miếng thịt gà nướng đen đen, trên:

- Lấy Liên Tuấn không? Thằng nhóc ấy được lắm.

Bắc Diệu Sơn trầm ngâm gật đầu:

- Hay là thế đi nhỉ?

- Sư phụ...

Trúc Linh đã nghe về vị sư huynh này rồi. Tuy hắn là người tốt và tài cao nhưng nàng không chấp nhận việc không yêu mà lấy nhau. Và lại, nàng còn có hoàng huynh nữa. Nàng muốn hôn nhân của mình sẽ do huynh ấy tán thành. Hắn là máu mủ của nàng ở kiếp này. Không biết bây giờ huynh ấy sống có tốt không? Nàng nhớ huynh ấy rất nhiều.

Nàng đang xấu hổ thì có tiếng cổng mở ra, và người đó bước rất nhanh vào nhà.

Hắn là trang nam tử rất thư sinh, hào hoa, phong nhã.

- Sư phụ, đồ nhi đã trở về.

Nàng ngậy người. Đó hẳn là anh trai nàng đi...

- Anh trai.

Trúc Linh thảng thốt gọi một tiếng. Là anh trai nàng Trần Liên Ngọc, người vẫn an ủi nàng, quan tâm nàng, dạy dỗ nàng ở kiếp trước đi. Thật lạ kì. Nếu là vậy thì tốt quá rồi. Giờ anh em nàng sẽ trở lại như trước kia. Nàng bỗng thấy cay cay khóe mắt. Nàng đã nhớ anh trai nhiều đến chừng nào. Nàng, nàng muốn chạy đến bên anh, ôm chầm lấy anh, hỏi anh sống thế nào. Nhưng tất cả chỉ là nỗi ghen ngào vui mừng khó nói thành lời.

Đáp lại nàng, nam tử ấy chỉ ngạc nhiên hết nhìn Bắc Diệu Sơn và Bắc Diệu Hành lại nhìn nàng hỏi:

- Anh trai?... Sư phụ, cô nương này là...

- À, Linh nhi nha đầu được ta và con cứu bốn năm về trước ở Phong Thần Quốc đấy mà. Nó là sư muội của con.

Trúc Linh sững người. Không phải anh sao? Anh sao lại hỏi nàng là ai một cách điềm nhiên như thế. Nhưng sao người này vô cùng giống Liên Ngọc, giống đến mức cho nàng cảm giác như xưa. Nàng khẽ cúi mặt xuống thất vọng nãy nê. Có lẽ trời trên người nàng, anh và nam tử kia chỉ là hai người khác. Nhưng phải chăng đó là kiếp trước của anh trai nàng thì sao? Nàng bồi hồi nhìn người đó.

Bắc Diệu Hành đứng cạnh một bên, nhìn Trúc Linh và nam tử đó chẹp chẹp miệng rồi đi sang bên cạnh nàng thì thầm:

- Thằng nhóc Liên Tuấn đó được không? Tuấn tú, tài giỏi, tương lai sáng lạn ra phết. Nha đầu, người như nó hiếm lắm, con phải trân trọng.

Nàng không nói gì, mặc kệ sư thúc trên chột. Dáng hình ấy, nụ cười ấy chột đồng hiện lại. Nàng kiếp trước vốn là một cô nhi, và anh chột đến bên nàng thấp sáng cho nàng bao ước mơ, nâng đỡ nàng đi thêm vững trong đường đời. Nàng cảm phục con người ấy rất nhiều. Người ấy đã cho nàng tình thân.

Bắc Diệu Sơn nhìn nàng, nàng gượng gạo cười, cúi người chào:

- Xin lỗi tại muội nhầm. Muội là Hoàng Trúc Linh.

Liên Tuấn cười:

- Trúc Linh thật là một tên hay.

Nàng lại nhớ về ngày xưa, anh trai nàng cũng đã nói với nàng như vậy: "Linh có nghĩa là lông vũ, là bay cao. Em có một tên thật hay".

Nàng cười nhẹ:

- Cảm ơn. Muội lấy bát cho huynh ăn cơm.

Nói rồi nàng chạy vội xuống bếp, nhưng không phải đi đến lấy bát mà đi ra giếng múc nước rửa mặt nàng không muốn ai thấy mặt mình rung rung đỏ hoe. Xong nàng mới lấy bát đưa lên, nàng còn nghe thấy tiếng cười của sư thúc:

- Con thấy nha đầu này thế nào? Đây ta muốn ẵm cháu rồi, hahahaha...

Nàng buồn cười, đúng là sư thúc nàng, nói không kiêng nể. Nàng cũng nghe tiếng Liên Tuấn.

- Sư thúc. Chính chiến nơi trận mạc như con chỉ làm khổ vợ con thôi. Vả lại con còn trẻ mà.

- Thằng ranh này chẳng thay đổi gì cả, đại huynh nhỉ? Ở nha đầu con làm gì dưới bếp mà lâu thế hả?

Trúc Linh tỉnh nghịch nói:

- Sư thúc, người phải ăn hết con gà này đó.

Bắc Diệu Hành cười vang:

- Đại huynh nha đầu này đánh trống lảng kìa. Con nói xem? Được chứ?

Nàng im lặng là trên hết. Có vẻ Liên Tuấn cũng giống nàng, quen thuộc với tính cách quái gở của sư thúc nàng rồi. Sư phụ chép miệng nói:

- Diệu Hành, đệ ăn nốt gà nướng của đệ đi rồi nói tiếp.

Bắc Thánh Độc lưng danh nhân mày nhìn tha thiết đại huynh của mình. Nàng nhìn Liên Tuấn, Liên Tuấn nhìn nàng cả hai bỗng ngạc nhiên cùng nhìn vị sư thúc cười. Nàng bỗng thấy an ủi hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Hấn???

Sau bữa ăn, Trúc Linh mau chóng dọn bát đĩa xuống rửa, rồi bung đĩa hoa quả lên nhà. Thực thì nàng muốn làm nhanh nhanh lên để có thể trò chuyện với Liên Tuấn. Đó có khi là anh trai kiếp trước của nàng và nàng cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội để trò chuyện với hắn.

Trên nhà, Bắc Diệu Sơn ngồi nhìn chăm chăm vào Liên Tuấn hỏi han cuộc sống của hắn. Đã lâu rồi, kể từ bốn năm trước hắn không về nơi này. Ông muốn biết hắn sống ra sao. Còn Bắc Diệu Hành ngồi một bên trầm ngâm không nói gì. Chuyện thầy trò người ta không liên quan đến ông. Mục đích của ông là đợi Trúc Linh mang đĩa hoa quả lên để ăn xua cái vị cháy khét của con gà vừa rồi trong cổ họng. Trúc Linh vừa bê lên, ông vẫy vẫy nàng lại chỗ ông.

Trúc Linh mỉm cười. Khuôn mặt tuyệt mỹ càng bội phần kiều diễm. Liên Tuấn bỗng ngây người, hóa ra trong đời hắn được gặp cô nương xinh đẹp như vậy.

- Tuấn nhi, lần này con về đây có việc gì không?

Liên Tuấn thoáng giật mình. Hấn gượng gạo nói:

- Sư phụ. Con lần này về đây là muốn hỏi về một loại độc lạ, thuộc họ Triền Miên. Con mới tìm hãm nó chứ chưa giải được.

Trúc Linh ngờ ngàng, chẳng lẽ hắn lại rời khỏi đây nhanh đến thế ư? Nàng không muốn, không muốn đâu. Nàng chột cúi đầu. Thôi đợi lần sau hắn lại về vậy. Nhưng nàng chột nghe sư phụ nói:

- Con mang Linh nhi đi. Không có loại độc nào Linh nhi không biết đâu.

Bắc Diệu Hành gật đầu lia lịa:

- Nha đầu này giờ còn giỏi hơn cả ta nữa..., mang nó đi bớt người cầu nhàu.

Trúc Linh hết nhìn sư phụ lại nhìn sư thúc, lắc đầu nói:

- Con không muốn đi đâu, con muốn ở với hai người.

Xa rời cuộc sống yên ổn tự do, không âu phiền lo toan, không lo lắng về tương lai, nàng không muốn, không muốn bước vào chốn phiền hà kia. Nàng cũng muốn đi tìm hoàng huynh, muốn đi cùng anh trai. Nhưng suy nghĩ này sớm đã nguội dần theo năm tháng được sống nơi đây. Xa nơi này nàng sẽ nhớ

lắm. Nàng phải trả ơn cho sư phụ.

Bác Diệu Sơn nhìn nàng nói:

- Đi đi, ta dạy con thế nào? Mạng người quan trọng nhất. Con hãy đi theo sư huynh con. Đừng cãi lời ta.

Trúc Linh cắn môi không cam nguyện. Nàng biết phải có lương tri của thầy thuốc, hành nghề cứu người là trách nhiệm mà nàng phải hiểu rõ. Nàng nhìn sư phụ, nhìn vẻ cương nghị của người, lòng nàng lại chùng xuống. Sư phụ đã quyết là không có thể thay đổi được.

- Sư phụ, con hiểu rồi. Nhưng còn người...

Bác Diệu Sơn nhìn nữ đệ tử duy nhất của mình không muốn rời đi. Ông biết vì chuyện hạ độc đó mà đến giờ Trúc Linh vẫn chưa muốn rời nơi đây. Ông không muốn nàng trốn tránh như vậy. Và lại Trúc Linh đã trưởng thành, gó buộc nàng nơi sơn dã này thực không tốt với tương lai của nàng. Ông vỗ vai nàng đầy yêu thương như một người cha với con gái:

- Ta còn có sư thúc con mà. Yên tâm đi. Con hãy thu dọn đồ và mang nhiều thảo dược cứu người. Ta mong con sẽ là một thần y vang danh thiên hạ.

Nàng quì xuống nền đất lạnh, cúi người lạy ba cái. Đây là hai người cứu sống nàng, chăm sóc nàng, giáo dục nàng thành tài. Hai người cho nàng hơi ấm tình thương là gì, thứ mà mãi mãi kiếp trước dù nàng có cố gắng bao nhiêu cũng không thể đạt được. Lạy xong, sư phụ đỡ nàng dậy. Nàng nước mắt lưng chùng nhìn hai người.

Liên Tuấn cảm động nhìn hai người. Hắn có tiểu sư muội thật tốt. Nàng đã tuyệt sắc mỹ miều lại vừa tài năng, vừa trọng ân tình. Hắn thầm cảm phục sư muội, hắn bỗng trào dâng ý muốn bảo hộ nàng một đời bình an.

Liên Tuấn đồng dạ nói:

- Sư phụ, người đừng lo. Con sẽ bảo hộ nàng thật tốt, con sẽ không để cho nàng chịu nhiều ủy khuất. Sư phụ, sư thúc cho con xin lỗi vì phải đi ngay. Con sợ người đó không còn chống chịu được bao lâu.

Trúc Linh nghẹn ngào. Nàng gượng cười mà trong lòng sớm đầy xót xa. Vậy là cuộc sống thanh thoi hoàn toàn chấm dứt. Một khi đặt chân vào thế giới kia, nàng chỉ còn phải đấu tranh để trả thù. Nhưng nàng không biết rằng sẽ có một ai đó bước chân vào cuộc đời nàng, khắc sâu vào tim nàng những tình cảm thuần túy mà thiêng liêng nhất.

Nhìn bao quát mọi vật. Một căn nhà nhỏ nhỏ đầy yêu thương ấm áp. Một căn bếp luôn nồng đậm mùi thức ăn ngào ngạt. Một cái vồng mọc hai cây cạnh nhà khẽ đung đưa. Rồi những thảo mộc phơi khô khắp nơi đượm mùi thuốc. Trúc Linh khoác tay nải, rung rung nhìn mọi vật. Nàng sợ lần trở về nơi này có lẽ là khoảng thời gian dài sau khi trả thù. Nàng đưa mắt nhìn xung quanh không muốn rời.

Liên Tuấn tuy trông nho nhã, thư sinh như một vị công tử nhưng lại là trang anh hùng có võ công mạnh nên cho dù vừa mới đến nơi này nhưng cũng không quá một mồi để rời đi tiếp một lần nữa. Hắn cũng tiếc nuối khi rời xa nơi này. Dù gì đi nữa, Liên Sơn Cốc cũng là nơi chứng kiến hắn lớn lên, học tập dưới sự chỉ bảo nghiêm khắc của sư phụ. Không có sư phụ không có hắn ngày hôm nay. Liên Tuấn vốn là trẻ mồ côi được sư phụ nhận làm học trò khi còn đang nằm trong nôi. Lớn, sư phụ cũng không ép buộc hắn làm bất kì điều gì, mà luôn động viên hắn ra sức cứu đời. Vì thế hắn coi sư phụ như cha ruột của mình. Rồi xa nơi này một lần nữa khiến hắn đau lòng, vì chưa trả ơn nuôi dưỡng của người. Hắn nhìn sư muội, quá khứ trước đây rồi Liên Sơn Cốc lại dội về.

- Hai con lên đường phải bảo trọng. Tuấn nhi con phải giúp đỡ Linh nhi hiểu chưa?

Bác Diệu Sơn đưa tay nải nữa cho Trúc Linh rồi nói tiếp:

- Linh nhi, con cầm lấy. Đây là đồ ăn dọc đường cùng một số thuốc giải và dược liệu cơ bản. Tuy con có thể tự mua nhưng ta nghĩ con vẫn nên mang theo người phòng thân.

Bác Diệu Hành từ đầu chạy đến cầm một lư bình gốm nhỏ lủng lẳng tặng quà nàng. Ông nhét vào tay nàng rồi nói một hơi liên tục:

- Đây là Mê nhuyễn dược, đây là Mị dược, đây là thuốc tê, đây là Triền miên độc,... Nha đầu. Con nhớ chưa?

Trúc Linh vừa cảm động nhìn sư thúc xong lại nghe ông nói chán nản ra mặt. Sư thúc quên là nàng học độc từ ai sao lại không thể phân biệt mấy loại độc dược này. Nàng cũng chỉ nói:

- Sư thúc, con nhớ rồi mà. Sư phụ, sư thúc ở lại mạnh khỏe. Con sẽ nhớ hai người nhiều lắm.

- Nha đầu, con không cần phải nhắc. Ta chăm lo cho sư phụ con thật tốt.

Bác Thánh Độc giờ ha ha cười mãn nguyện vì bản thân.

- Linh nhi, con đừng lo chỉ cần không cho sư thúc con nướng đồ là ta ẩm dạ rồi. Gắng học hỏi cho tốt.

Trúc Linh cố mỉm cười nói:

- Dạ. Con nghe lời sư phụ và sư thúc.

Thật là nhanh. Đã bốn năm nàng gắn bó nơi này rồi. Đã đến lúc nàng rời xa ngôi nhà đã sưởi ấm con tim cô độc của nàng. Nhìn kĩ mọi vật một lần nữa, nàng cùng Liên Tuấn cúi người chào sư phụ, sư thúc rồi quay lưng bước đi.

Tiếng gió xao động lá cành vẫy chào người ra đi. Thân ảnh hai huynh muội khuất xa vào khu rừng, đi trên lối mòn thoát khỏi nơi thiên đường này.

Bắc Diêu Sơn và Bắc Diêu Hành đắm đắm nhìn bọn trẻ đi xa tầm mắt mới xoay người vào nhà. Thực chẳng ai muốn để chúng xa mình nhưng, hai người không thể ích kỉ mà khư khư phá hủy tương lai của chúng. Hai người hiểu, hai người cũng từng có một tuổi trẻ háo hức, đầy khát vọng...

Chuyện xưa nghĩ lại, đã bao năm trôi qua, hóa ra mình đã già rồi..

Trong lúc đó. Liên Tuấn vừa đi vừa trò chuyện với Trúc Linh. Hắn một phần là không muốn có không khí ảm đạm, một phần là hỏi han thêm về thân thế của sư muội và cũng là vì xoa dịu nỗi buồn xa cách kia. Chính vì tính cách này cùng dung mạo tuấn tú, phong thái nho nhã tựa văn nhân lại là tướng quân tài trí hơn người mà hắn nổi danh nơi nơi, là nam nhân lí tưởng trong lòng bao thiếu nữ. Liên Tuấn điềm đạm nói:

- Ta có thể gọi sư muội là Linh nhi không?

Trúc Linh hơi ngạc nhiên, song vui mừng gật đầu. Nàng chớp chớp mắt nghĩ ngợi gì đó, rồi nói:

- Vậy muội gọi huynh là anh trai được không, muội sẽ là em gái huynh.

Liên Tuấn sững sờ trước lời đề nghị của nàng. Hắn đang chưa hiểu anh trai và em gái trong lời nàng có nghĩa à gì. Trúc Linh thông minh sao lại không nhận ra nỗi vẻ khó hiểu của Liên Tuấn chứ. Nàng chậm rãi giải thích:

- Em gái và anh trai có nghĩa là muội muội và ca ca. E hèm. Anh trai, em gái ra mắt.

Có nghĩa như ca ca và muội muội ư? Trong lòng Liên Tuấn hơi khó chịu. Hắn nhìn nàng thoáng buồn bã.

Hắn cũng không hiểu sao lại buồn nữa. Có lẽ là vừa chia tay sư phụ, thế thôi. Hắn mau đổi chủ đề:

- Muội biết khinh công không? Nếu không ta đưa muội xuống núi. Trời tối ở lại rừng không tốt lắm. Ta không sao nhưng còn muội thì...

Trúc Linh hớn hờ, dùng khinh công bay trước phóng đi.

- Em biết ạ... Em gái anh giỏi lắm.

Thấy dáng người con gái bé nhỏ ấy phóng trước, Liên Tuấn có chút vui vui trở lại. Nàng thật đáng yêu. Hắn thật hài lòng vì sư muội này.

Cuộc sống của hắn sẽ không nhàm chán rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tướng Quân

Hóa ra nàng cũng có khinh công tuyệt đỉnh như vậy.

Hắn bội phần ngạc nhiên đuổi theo thân ảnh nàng.

Vậy chẳng mấy chốc hai người đã đi xuống núi, tìm đến một quán trọ nhỏ nhỏ để qua đêm. Trúc Linh và Liên Tuấn ăn tối xong về phòng thuê ngủ.

Trúc Linh vừa mở tay nải của sư phụ đưa cho mà rung rung. Sư phụ rất chu đáo, người đã chuẩn bị tất cả những gì nàng cần. Có vài bộ nữ phục mới nguyên, chắc là ông đã nhờ người đi rừng mua hộ. Có cả nam phục ngày ấy nàng mặc và bộ hắc y nữa. Kẹp giữa mấy bộ y phục là có vài lạng vàng, một hộp thuốc gỗ và một bộ châm cứu cùng đồ ăn dọc đường. Nàng còn nhìn thấy một lá thư nhỏ đặt trong hộp thuốc. Nàng cầm lên đọc từng chữ:

"Linh nhi,

Con đi đường có mệt không? Ta biết con vì chuyện xưa còn để trong lòng. Con hãy cẩn thận khi ra ngoài, chớ để kẻ xấu hãm hại như lúc trước. Con còn trẻ, cuộc đời con còn dài lắm nên hãy tự do theo đuổi mơ ước của con. Ta mong con sẽ thành công vang danh thiên hạ. Và khi lần sau trở về đây ta sẽ nhận được tin tốt lành. Con nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn uống điều độ nghe chưa? Ta cùng sư thúc của con rất hi vọng vào con. Đừng lo lắng cho hai ta.

Bắc Diệu Sơn"

Trúc Linh cất gọn lá thư vào tay nải. Nàng khẽ mở cửa phòng, đi ra giếng nước múc nước rửa mặt. Nàng vốn không có quen với việc khóc khi không có trời mưa thế này. Nước vào đêm lạnh hơn bình thường, vì vậy mà kịp thời chặn ngang dòng nước mắt chực trào. Nàng ngửa đầu nhìn trăng sao, vậy là thấm thoát bốn năm trôi qua rồi. Bốn năm tuy không phải là quãng thời gian dài nhưng lại đông đầy kỉ niệm, là nơi thanh thản tâm hồn nàng. Bao kỉ niệm ấy giờ như đồng hiện lại trong tâm trí. Những bữa cơm đạm bạc, giản dị nhưng ấm áp. Những ngày học y đọc sách chăm chỉ. Những buổi thực hành sư phụ nghiêm khắc dạy dỗ. Những bài học về độc được đầu tiên đầy thú vị. Rồi đêm đêm luyện tập võ công cùng hòa một với thiên nhiên...

Trăng đêm nay sáng quá, soi chiếu ánh mờ mờ ảo ảo lên thân hình bé nhỏ của nàng. Nàng chớp chớp, hàng mi khẽ rung rung thật kiêu diễm nhìn về phía Liên Sơn Cốc ở trên núi kia. Nàng lạy từ biệt nơi đó một cái rồi đứng dậy khẽ khàng về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Liên Tuấn vừa thức dậy, đi xuống đặt thức ăn chờ Trúc Linh cùng dùng bữa rồi đi ngay. Nhưng đợi mãi chẳng thấy nàng đâu, chỉ có bóng dáng một thiếu nữ đi tới. Tuy vậy, không phải sư muội hắn. Trên đời này ai có thể đẹp hơn nàng, nàng tuyệt vời diễm lệ, thanh cao, tôn quý từng cử chỉ. Nhưng nàng lại ngồi vào bàn cùng hắn làm hắn ngạc nhiên không dứt.

Hắn vẫn bình tĩnh dò hỏi:

- Cô nương, chỗ này có người rồi.

Cô nương đó bỗng phì cười. Tiếng cười ấy thật thanh thúy. Hắn vẫn không hiểu thì cô nương ấy bỗng cất giọng:

- Công tử, ngài không nhận ra ta ư?

Liên Tuấn vờ lẽ, hắn nhìn nàng cười theo:

- Linh nhi, muội thật là, sao lại cải trang kĩ thế?

Hắn có thể nhận ra nàng là nhờ giọng nói trong như ngọc kia. Hắn tò mò muốn biết xem vì sao mà sư muội hắn lại muốn giấu dung mạo thật của mình.

Trúc Linh vẫn khúc khích cười:

- Anh trai, chẳng lẽ anh với cô nương, tiểu thư nhà người ta cũng thế này ư? Lạnh chết. Hihi...

Thấy hắn không nói gì, Trúc Linh nói tiếp:

- Thôi được rồi, em nói. Anh nhớ lúc trước em bị hạ độc không? Kẻ chủ mưu không hề đơn giản. Em không muốn bị truy đuổi một lần nữa.

"Dù gì em cũng đã được coi là chết rồi."

Nàng muốn nói tiếp câu đó, nhưng suy nghĩ đi nghĩ lại thôi không nói. Nàng không muốn anh trai lo lắng một chút nào hết. Trúc Linh nhe răng cười tưởng như mọi chuyện xảy ra không liên quan một chút nào đến nàng.

Liên Tuấn thấy nàng như vậy cũng bớt lo hơn. Hắn ôn tồn nói:

- Được rồi, chúng ta lên đường. Muội biết cười ngượng không?

Trúc Linh khoác tay nải, rồi chống hông ngửa mặt lên nhìn anh trai. Mất hình tượng thực nữ a. Nàng đồng dạng nói:

- Em siêu hết. Anh sẽ thấy.

Hắn cười vang. Sư muội của hắn quả là không hề đơn giản, cái gì cũng biết.

Quả là sư phụ cùng sư thúc dạy dỗ nàng rất tốt đây.

Ba ngày sau tại kinh thành Hóa Thánh Quốc. Người người nhộn nhịp tấp nập mua bán. Quả là kinh thành phồn hoa, huyền ảo. Và tất nhiên vẫn có những người rảnh rỗi luôn luôn trò chuyện về mọi việc xảy ra xung quanh. Và một trong những đề tài nóng hổi nhất của họ là việc hoàng đế anh minh của họ ngã bệnh, thái tử giúp vua điều hành công việc triều chính.

Cùng với đó là sự nổi danh của Song y, một thần y chữa bách bệnh. Đồn rằng, ở một làng nọ bệnh dịch chết nhiều người mà thần y đã chữa trị khỏi hoàn toàn mọi người trong làng. Tuy nhiên không ai biết rõ mặt thần y bởi ngài che mặt. Lại đồn rằng ở một làng khác con phú hộ nào đó bị rơi xuống nước lúc cứu lên còn một hơi thở, thần y đã cứu hắn mà không nhận một đồng tiền nào. Ngài bảo hành nghề cứu người mới là trách nhiệm của ngài. Ai ai cũng hi vọng vị thần y này sẽ cứu chữa khỏi cho hoàng đế của bọn họ.

Còn bây giờ thần y đó cùng một nam tử cười ngượng tiến thẳng vào kinh thành. Hai người đi qua các khu phố nhộn nhịp, rồi đi đến trước một phủ lớn.

- Đến nơi rồi. Ta xuống thôi.

Trúc Linh, một thân nữ phần nam trang, nhảy từ trên ngựa xuống, nhìn khu phủ đệ hoành tráng với bảng tên ghi: "Liên Phủ". Trước cửa phủ có bốn năm người canh gác, vừa nhìn hai huynh muội xuống vội nhanh đến cầm cương, cúi người chào:

- Tướng quân.

Trúc Linh bỗng có cảm giác như mình đang đứng trong quân doanh vậy.

Nàng hỏi anh trai:

- Anh trai, anh thật là giỏi nha. Có tiền, có quyền... Em gái được hưởng nhờ rồi.

Hai người đi vào phủ. Đi được mấy bước, thấy từ xa có một lão già đang bước nhanh đến về vội vã. Lão đi đến trước mặt

Liên Tuấn khom lưng cung kính:

- Tướng quân trở về nô tài ra đón chậm trễ mong ngài trách phạt.

Liên Tuấn phẩy tay nói:

- Không sao. Lão sai người chuẩn bị đồ ăn luôn.

Thấy tướng quân không trách phạt, lão mới có đủ dũng cảm ngẩng mặt lên, lão ngạc nhiên nhìn nam tử nhỏ nhắn đứng cạnh tướng quân. Hắn trông yếu ớt, có vẻ giống công tử con quan được nuông chiều từ nhỏ hơn là một tên lính ra ngoài sa trường.

Lão tò mò hỏi tướng quân:

- Tướng quân, còn vị tiểu huynh đệ này như thế nào?

Liên Tuấn nhìn Trúc Linh cười. Lão quản gia hơi ngạc nhiên chuyển mắt. Trên đời này cũng có người khiến Liên tướng quân cười. Hắn không tầm thường.

- Vĩnh thúc, ta giới thiệu với lão đây là sư muội ta. Nàng tên là Hoàng Trúc Linh. Lão hãy sai người chuẩn bị phòng cho nàng. À, từ nay lệnh của nàng cũng là của ta, hiểu không?

Lão hoàn toàn chết lặng vì vui sướng. Tướng quân rút cuộc cũng đổi ý, tìm một ý trung nhân rồi. Lão nhìn Trúc Linh, thấy nàng cười dịu dàng với lão. Tốt. Tướng quân không nhìn nhầm người. Đây là một tiểu thư hiền lành. Biết đâu sau này nàng là phu nhân của lão và của cả Liên phủ này. Lão cung kính:

- Hoàng tiểu thư, giờ tiểu thư có muốn gì cứ sai bảo lão nô. Lão nô sẽ làm hết.

Trúc Linh cũng cúi người đáp:

- Không không, mong Vĩnh thúc chiếu cố ta nhiều hơn.

Nói rồi nàng theo Liên Tuấn vào đại sảnh của chính phủ. .

Trúc Linh thở dài:

- Em không thể tưởng tượng được nhà anh giàu thế này.

- Giàu bằng nhà muội trước kia không?

Liên Tuấn hỏi.

Trúc Linh lại nghĩ, nếu là thân phận công chúa Phong Thần Quốc thì chỉ riêng phủ của nàng chắc cũng gần giàu bằng. Đó còn là khi nàng không được phụ hoàng sủng ái. Nhưng với thân phận kiếp trước. Nơi này là cả đời phấn đấu của nàng đấy. Vì thế nàng vừa gặt đầu vừa lắc đầu.

- Thôi nào, muội đến đây ăn cơm đi.

Liên Tuấn thấy nàng không muốn nói chuyện trước kia, hắn cũng không hỏi nữa. Hắn tôn trọng nàng, hắn sẽ đợi đến lúc nàng sẽ nói với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Trong một gian phòng của phủ tướng quân. Có tiếng thiếu nữ ngâm nga hát. Tiếng bước dõ lên người không có xu hướng giảm. Trong phòng mờ mờ hơi nước bốc lên, ảo ảo thân hình trắng mịn của thiếu nữ. Nàng bước ra khỏi thùng nước rồi mau chóng lấy khăn quần lấy người. Từng giọt nước chưa kịp lau khô chảy dài trên làn da thiếu nữ. Thật quyến rũ. Gương mặt vốn dịch dung đã được lau sạch bằng nước muối. Mặc nữ trang, xoay người nàng bắt giắc sờ vào má mình, tự than một tiếng:

- Thật là không biết là phúc hay họa đây.

Nàng thờ dài. Rồi đi lấy đồ dịch dung khuôn mặt thanh tú như cũ. Lúc này đã là tầm chiều mát rồi. Nàng dạo chơi khắp tướng phủ. Hóa ra ai cũng biết nàng, cúi người chào nàng. Chán. Nàng hỏi Vĩnh thúc mới biết rằng anh trai đã được triệu vào cung rồi. Nàng thướt tha đi ra khỏi phủ dạo chơi kinh thành.

Hỏa Thánh Quốc cũng có nhiều thứ hay và lạ như Phong Thần Quốc. Nàng dạo qua mấy quán bán đồ trang sức lẻ đường với trâm cài, nhẫn, vòng tay,... bày la liệt. Nhưng nàng không hứng thú. Nàng còn thấy những cây kẹo tròn tròn xiên que. Mấy đứa trẻ ngay đó nhìn có vẻ thèm thuồng. Nàng bỗng hứng lên, phóng tay mua hết cho bọn chúng. Trúc Linh còn mò vào một cửa hàng sang trọng. Nàng thuê một bàn ở lầu hai, chỗ có thể vừa ăn vừa nhìn được ra ngoài. Nàng có gọi một phần phở thịt viên.

Nhìn bát phở nghi ngút thơm ngon, nàng cầm đũa ăn ngon lành. Vốn là người kén ăn, nàng rất hiếm khi tìm được thức ăn vừa miệng. Nhưng giờ, nhà hàng này còn phải chào đón nàng dài dài. Nàng nhìn ra ngoài. Có bóng người mặc lục y vừa vượt qua. Hắn đẹp mê người, đáng người cao ráo, khí chất vương giả khiến người người muốn bị hắn thần phục nhưng có vẻ lạnh lùng. Nàng thoáng ngơ ngàng.

Yêu nghiệt. Yêu nghiệt quá.

Lạ quá, sao nàng vẫn luôn có cảm giác là đã gặp hắn ở đâu rồi. Bỗng có tiếng ồn ào. Từ chỗ nàng nhìn xa có thấy xe ngựa, cùng sáu người chia làm hai bảo hộ hai bên. Hắn là người quyền quý đây. Nàng chăm chú nhìn đoàn người ấy. Bất chợt, có một đứa trẻ con chạy ra giữa đường khiến ngựa không tự chủ, lồng lên. Còn đứa bé hoảng sợ nhìn vô ngựa giương cao. Trúc Linh ném bạc lên bàn, rồi từ độ cao của tầng này nhảy xuống phóng nhanh đến chỗ đứa trẻ. Đường như ngựa đã được kim hãm lại, không đập vào người đứa bé. Nhưng trong chớp mắt, một tên tay sai bỗng vung roi lên đánh lên người thằng bé hai ba cái. Đến cái tiếp theo, người mẹ lao lên ôm con vào ngực, xoay lưng chống đỡ đòn roi. Tưởng rằng đòn roi ấy mạnh mẽ quất lên thân hình gầy gò của người mẹ, đúng lúc ấy, một bàn tay trắng ngần đưa ra nắm chặt lấy roi dài của hắn. Nàng trừng mắt giận giữ, giương chân đạp hắn một cái, hắn bay xa, đập người vào một hàng trướng, cả người đau ê ẩm và nhóp nhép kinh tởm. Dân chúng hoan hô. Trúc Linh đặc ý nhìn bọn thị vệ đang lăm lăm tay kiếm xông vào đánh với nàng đây. Nàng nhếch môi cười.

- Vớ vẩn.

- Tiện dân kia dám làm chậm trễ thời gian của tướng gia. Xông lên Năm người cùng rút kiếm xông lên.

Nàng cũng đang có ý hỏi xem bọn chúng có não không đây. Đầu nàng, chỉ có đường chết. Nàng cầm roi người nọ, quất mạnh vào họ. Chưa đến một chiêu, người nào người nấy ngã lăn ra đất. Nàng kiêu ngạo nói:

- Công lí ở đâu hả? Không phải quan phụ mẫu là yêu dân như con sao. Hà có ức hiếp người. Ta hôm nay thay trời hành đạo.

Nàng nhìn vào chiếc kiệu kia. Người kia không can thiệp, mặc kệ tay sai ức hiếp dân chúng như thế này, nàng rất ngứa mắt. Thực là muốn lật tung cả kiệu nên hỏi xem lão ta là người thế nào. Nàng vội vàng đến bên hai mẹ con nọ, nàng ôm đứa bé đi thẳng vào quán trọ quanh đây. Nàng đặt đứa trẻ lên giường, cẩn thận bắt mạch, chữa trị vết thương cho nó. May là vết thương ngoài da. Thằng bé hoảng sợ khóc mãi không dứt, đòi mẹ. Nhìn hai mẹ con nàng thở phào nhẹ nhõm. Nàng đi đến viết một đơn thuốc rồi đưa cho bà mẹ. Bà mẹ vui mừng rồi rít cảm ơn.

- Cảm ơn cô nương, cảm ơn cô nương... Mẹ con ta nguyện làm thân trâu bò trả ơn cô nương.

Nàng phẩy tay, mỉm cười nói:

- Không sao, việc nghĩa nên làm, hai người ở đâu đến vậy. Hóa ra hai mẹ con lên kinh thành tìm cha tìm chồng đã đi biệt tích bảy năm. Trên đường đến đây lại bị cướp giật, bao tiền bạc đều bị lấy mất. Trúc Linh nghe xong đập bàn tức giận. Không ngờ lại có loại chồng bội nghĩa vong ơn như vậy. Nàng rút túi tiền ra đưa hết cho hai mẹ con họ.

- Hai người nhận lấy. Bà mẹ kia vẫn cương quyết không nhận.

- Cô nương không được đâu.

- Sao lại không được? Ta cho đứa nhỏ kia. Nó cần số tiền này hơn ta.

Bà mẹ nghĩ suy. Không có số tiền này, cuộc sống về sau của họ vất vả hơn nhiều. Bà mẹ đành nhận lấy.

- Xin hỏi quý danh của cô nương.

Nàng cười:

- Ta là Song Y.

Song y trong lời đồn, vị thần y hành hiệp cứu người lại là nàng ư? Bà mẹ cảm thấy mình thật có phúc khi gặp nàng ở đây. Vậy là chẳng mấy chốc tiếng đồn về Song Y lại vang xa.

- Linh nhi, muội biết ta đứng chờ muội bao lâu rồi không?

Liên Tuấn nhủ mảy mìn nhìn nàng hỏi. Hắn lại để ý thấy vạt váy nàng có vết máu loang lổ. Hắn lo lắng đến cạnh nàng xem xét. Giọng nói hắn rất tức giận. Phải thôi, đây là đồ đệ cưng của sư phụ cùng sư thúc hắn nàng có bị làm sao hắn không còn mặt mũi nhìn hai người. Vả lại hắn cũng quan tâm nàng.

- Muội làm sao thế này? Có bị thương ở chỗ nào không?

Trúc Linh nhìn vạt váy, gãi đầu cười cười. Anh trai nàng lo lắng cho nàng, nàng rất vui. Nàng nói:

- Em không có sao đâu. Hôm nay cứu người nên mới bị thế thôi. Anh đợi em có chuyện gì à?

Để ý kĩ, Liên Tuấn đã sớm mặc triều phục đầy đủ. Nhìn hắn lúc này thật oai phong, mạnh mẽ. Trúc Linh che che miệng một cái. Anh trai nàng mặc gì cũng đẹp nha. Nàng à một tiếng thật dài.

- Muội thay đồ đi rồi cùng ta vào cung.

Nhìn thân ảnh nàng đi xa, hắn chuẩn bị kiệu cho nàng, rồi leo lên ngựa chờ đợi.

Một khắc sau, Trúc Linh một thân hồng y rực rỡ, với mái tóc cài một lù hoa trâm. Nàng nhăn mặt. Quá nặng đầu đau tóc. Bình thường nàng xoa quen rồi giờ thế này có chút khó chịu. Mà đôi hài bó vào chân khiến bước đi không được nhanh như bình thường, nàng muốn đi hài có cơ. Nhìn Liên Tuấn cười ngựa rồi lại nhìn chiếc kiệu đằng xa, Trúc Linh than lên:

- Anh trai à, sao lại bắt em ăn mặc thế này chứ, khó chịu lắm. Em cũng muốn cưỡi ngựa cơ.

Liên Tuấn đồng dạng cắt đứt tư tưởng hiện giờ của nàng:

- Chúng ta vào cung không phải đi chơi đâu. Muội lên kiệu nhanh nhanh đi.

Trúc Linh hậm hực lên kiệu. Vừa lên nàng vui vẻ nhìn, trong này cũng có đệm êm, có gối ôm thật tuyệt nha. Vậy là nàng chọn chỗ thích hợp nhắm mắt ngủ.

Một canh giờ sau.

- Linh nhi, đến nơi rồi. Linh nhi...

Liên Tuấn gọi mãi mà nàng không có trả lời. Hắn vén màn kiệu nhìn vào trong. Sư muội kính yêu của hắn vẫn say giấc nồng. Hắn vừa giận vừa buồn cười. Hắn đưa tay vén tóc cho nàng, chạm vào má nàng. Rồi hắn đỏ mặt rút tay ra. Thật lạ. Hắn lại có hành động này với sư muội mình. Không thể thế được.

- Anh à, đến nơi rồi à.

Trúc Linh che miệng, khẽ ngáp một cái rồi nàng xách váy bước ra. Tuy giờ nàng vẫn diện dung một khuôn mặt thanh tú bình thường nhưng từng cử chỉ của nàng đều tôn vẻ thanh cao của nàng. Nàng đưa mắt nhìn quanh. Hoàng cung à là hoàng cung. Thật rộng rãi đồ sộ, nghiêm trang. Dù ở Phong Thần hay Hỏa Thánh đều rất đẹp. Hai huynh muội dừng lại trước một tấm cung thật to lớn, xung quanh đều có thị vệ canh gác nghiêm túc. Đứng canh cửa có một vài cung nữ. Trúc Linh nín cười, hóa ra thế giới này không có thái giám hay hoạn quan a.

Liên Tuấn gõ nhẹ vào đầu nàng, lãnh đạm nói:

- Muội chú ý hành vi. Ta vào thôi.

Liên Tuấn rào bước vào cung trước, Trúc Linh lẻo đẻo đi sau. Nàng hít một hơi sâu rồi trở về dáng vẻ lạnh băng của mình đã đánh mất bao năm rồi. Tâm cung này rộng gấp mấy lần của nàng, nơi nơi dát vàng trông thích mắt. Mọi đồ vật ở đây đều có giá trị liền thành từ cái chén nước cho đến những bức tranh thủy mặc. Cung nữ thị vệ luôn luôn sẵn sàng trong tư thế nhận lệnh. Thảo nào xưa nay ai cũng muốn soán ngôi kẻ vị làm đế Vương. Nàng chỉ thờ dài. Nơi này đâu có hoàn hảo như bao kẻ mơ ước. Đặt chân vào đây nghĩa là bao nguy hiểm đang rình rập và tự do thì còn xa vời lắm. Hay cho cuộc đời giàu sang không hạnh phúc.

Đi sâu vào trong, lúc này nàng thấy mấy vị nương nương trang điểm đậm nét đang ngồi trên long sàng chăm sóc cho hoàng thượng. Thì ra bệnh nhân của anh trai nàng quả là không tầm thường nha. Thảo nào anh đi vội vã thế. Nàng cũng quý xuống như Liên Tuấn hành lễ:

- Vì thần bái kiến hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế. Thái hậu cùng hoàng hậu thiên tuế.

- Dân nữ bá kiến hoàng thượng, thái hậu cùng hoàng hậu. Hoàng thượng vạn tuế, thái hậu, hoàng hậu thiên tuế.

Người phụ nữ ngoài thất tuần, bà vẫn có cái nhìn tinh anh, ngồi trên long y, mặc bộ phượng múa màu xanh lục, tay cầm chén trà, đưa lên miệng uống một ngụm rồi ôn tồn nói:

- Bình thân.

- Tạ thái hậu.

Liên Tuấn cùng Trúc Linh đồng thanh, rồi cùng đứng dậy.

- Liên tướng quân lần này trở về đã tìm ra phương thuốc cứu chữa cho hoàng thượng rồi chứ.

Thấy hoàng hậu ngồi bên long sàng nắm tay hoàng thượng hỏi han, Liên Tuấn cung kính đáp:

- Thừa hoàng hậu nương nương, vi thần đã tìm được thần y cứu chữa cho bệ hạ. Đây là sư muội của vi thần, Hoàng Trúc Linh. Nàng sẽ cứu chữa cho hoàng thượng.

Hoàng hậu nhìn Trúc Linh, đứa nhỏ này hẳn có tài năng thì mới lọt vào mắt của Liên tướng quân.

Thôi thì nàng đành cuộc một ván với tướng quân vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Bàn tay ngọc ngà của nàng nâng nhẹ cổ tay xanh xao của hoàng đế Hỏa Thánh Quốc, từ từ và cẩn thận bắt mạch cho ngài. Trúc Linh khẽ nhíu mày. Nàng lại dò xét lại một lần nữa. Đây chẳng phải là Thập Thất Thiên Miên độc mà nàng và sư thúc nàng đã nghiên cứu ra hay sao. Nhìn khuôn mặt xanh tím, gầy guộc của hoàng đế, nàng bỗng muốn cười một cái.

Hoàng cung là cái lưới bắt người thật lớn, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là mạng sống treo bằng sợi tóc rồi. Nàng không hiểu cái định lý này đã được chứng minh biết bao lần trong quá khứ rồi mà sao không ai chịu hiểu, cứ tìm cách vào nơi này, rồi trả giá bằng mạng sống, nếu không thì lúc nào cũng đa nghi người này người nọ ai tốt, ai xấu... Gần hai năm sống trong hoàng cung Phong Thần Quốc đã giúp nàng hiểu rõ điều này rồi.

- Hoàng thượng đã trúng độc gì? Tình trạng sức khỏe của người ra sao rồi?

Liên Tuấn hỏi han. Hoàng thượng từ lúc trúng độc đến nay đã qua một tuần rồi, giờ thì vẫn mê man. Hắn là trung thần sao không lo không buồn cho được. Hắn ân hận đã không học hành tử tế y độc được.

Trúc Linh nhẹ nhàng đặt tay hoàng thượng trở lại vị trí cũ. Xong việc, nàng đứng dậy nói. Giọng của nàng không to nhưng với tình cảnh hiện giờ cũng đủ để mọi người nín thở lắng nghe.

- Thừa thái hậu, hoàng hậu cùng chư vị, tiểu nữ xin thứ hỏi các ngự y chăm sóc hoàng thượng từ lúc phát độc là ai?

Mấy lão ngự y già, cùng một vài người trẻ hơn có mặt tại đó run rẩy bước lên. Một người lên tiếng.

- Hoàng tiểu thư, là chúng ta.

Trong lúc chúng ngự y đang đứng ngồi không yên không biết nàng muốn làm gì, thì Trúc Linh chỉ bình thân cùng lãnh đạm hỏi:

- Hoàng thượng đã phát độc cách đây khoảng bảy ngày, rồi hôn mê từ đó đến nay chưa tỉnh. Trong lúc bệnh, tay chân người tím tái, lạnh băng, rồi cùng với tóc bạc và rụng nhiều. Đặc biệt là đau ở đỉnh đầu cứ hai ngày một lần. Tất cả điều ta nói có đúng không?

Chúng ngự y giờ chỉ muốn rút quai hàm một lượt và nhìn chăm chăm vào nàng với cùng một suy nghĩ là nữ tử này quá phi thường đi. Có thể nói rõ triệu chứng của loại độc hiếm gặp này.

- Vậy hoàng thượng có khả năng giải độc không?

Hoàng hậu nhìn người nằm trên long sàng không chớp mắt. Trong đôi mắt ấy không biết bao tình ý mà người dành cho người đó. Trúc Linh bất giác vẻ ôn nhu như nước ấy ngỡ ngàng. Tình vẫn còn khi người chân thành. Nàng có lẽ đã quá bi quan về nơi này rồi.

- Thừa hoàng hậu. Trên đời không có phương thuốc độc nào lại không có thuốc giải. Độc của hoàng thượng ắt có cách.

Thái hậu mừng rỡ:

- Tốt quá. Người nói ai gia nghe xem.

- Hoàng thượng đã bị trúng Thập Thất thiên miễn độc. Đây là một loại độc mạnh nhưng thời gian phát tác lại tương đối dài, mười bảy ngày. Vì vậy mới gọi là Thập thất. Độc này khiến người trúng độc rơi vào tình trạng hôn mê, đồng thời phá hủy thần kinh từ bên trong khiến người trúng tuy mê man nhưng vẫn chịu hành hạ với cơn đau dữ dội. Sau mười bảy ngày hành hạ sẽ chết vì đứt mọi dây thần kinh cùng mạch máu trong cơ thể.

Lời nói của Trúc Linh khiến mọi người trong điện đều toát mồ hôi, gai ốc nổi lên khắp người. Độc này thật quá đáng sợ, khiến người ta sống không bằng chết. Chỉ tưởng tượng mạch máu bỗng vỡ ra toàn cơ thể đủ để người nghe run lên bắn bật rồi. Không biết người bào chế độc này kinh khủng đến thế nào đây. Bất giác mọi người nhìn tay chân mình. Họ mà biết kẻ kinh khủng đó đang đứng cùng với họ, thanh tú nhã nhặn đến thế này chắc là té ngã hàng loạt.

Hoàng hậu cùng thái hậu nhìn nhau rồi lại đưa mắt nhìn hoàng thượng tốt cùng hoảng sợ. Chúng phi tần một bên vài kẻ đã bắt đầu thút thít.

Liên Tuấn thờ phào. Sư muội hẳn đã nêu cặn kẽ về loại độc lạ này chắc chắn sẽ giải được. Hắn rất khâm phục nàng. Sư phụ thật có mắt nhìn người quá tốt luôn.

- Im lặng.

Thái hậu tức giận, nắm chặt tay. Người mẹ nào lại không thương con chứ, nhìn nhi tử nằm trên long sàng bà xót, bà sốt ruột muốn thay con hứng chịu. Trúc Linh được sự đồng thuận của thái hậu đi lấy bút giấy viết hai bản.

Nàng tiếp tục nói:

- Đây là đơn thuốc giải. Gồm hai phần. Đơn này là thuốc trị độc, sắc năm tiếng, ba tiếng uống một lần liên tục trong năm ngày. Còn đơn này là thuốc hồi phục, sau khi uống xong thuốc trị độc thì bắt đầu mỗi ngày uống một lần. Uống trong hai ba ngày. Trong thời gian dùng thuốc, chỉ ăn cháo trắng loãng không có vị gì. Dư độc sẽ được đào thải.

- Hoàng tiểu thư, người có yêu cầu gì ai gia sẽ đáp ứng với người.

Thái hậu vừa dứt lời vàng ngọc, hoàng hậu long lanh nước mắt cười tươi với nàng:

- Phải, phải. Có gì người cứ nói. Ta sẽ đáp ứng. Nhưng Hoàng tiểu thư có thể ở trong cung để tiện chữa trị cho hoàng thượng được không. Khánh Hòa cung, người đến đây ở tạm một thời gian đi.

- Dân nữ tạ hoàng ân.

- Được rồi, cho người lui. Chắc người mệt rồi.

Trúc Linh cúi người lui ra ngoài đi theo cung nữ đến Khánh Hòa cung. Khánh Hòa cung là cung đón tiếp khách quý của hoàng tộc để ở. Nàng có phúc a. Vừa đến nơi, nàng mệt mỏi đặt lưng xuống giường ngủ một giấc.

Đêm tĩnh lặng.

Ánh trăng, xé màn đêm tối tăm, mờ mờ soi tỏ mọi nơi. Không gian vốn tĩnh lặng, nhưng ở chốn hoàng cung càng tịch mịch hơn. Con người dù thức dù ngủ nhưng không thể xóa hết sự im ắng đáng sợ này. Và sự cảnh giác lại nâng lên cao độ. Gió se lạnh thổi qua, quấy rầy con người tìm đến giấc ngủ ngon nhưng vẫn bị đánh bại bởi ý chí sắt đá của thị vệ canh đêm. Họ giờ ngắm những màu đen đen của cây khế đung đưa qua lại trong gió. Chán nản.

Một thân hắc y nhanh nhẹn dùng khinh công bay lên tường. Hắn nhẹ nhàng lướt đi không một tiếng động xâm nhập vào hoàng cung. Hắn lần chón vào chỗ này, di chuyển ra chỗ kia vô ảnh vô âm vượt qua dễ dàng đám thị vệ hoàng cung kia. Thân ảnh hắn mau chóng đứng lên nóc một cung điện nào đó. Hắn nhìn quanh xác định hướng đi. Bộ hắc y kín mít được trùm từ đầu tới chân, dù hắn đang cười nhưng cũng không ai nhận ra nếu vô tình bắt gặp. Cứ với tốc độ này, hắn mau chóng đi tìm được Khánh Hòa cung. Hắn giờ một bình sứ trắng, lắc lắc nhẹ, rồi hất tung vào mặt mọi thị vệ, cung nữ đang trực đêm. Nhìn từng người ngã xuống, hắn có phần hài lòng vô cùng.

Mê Nhuyễn hương thật tốt.

Hắn mở cửa tiến vào, nhìn nữ tử nằm trên giường nổi sát khí.

Trúc Linh vốn là người tập võ nên dù có mệt mỏi đi nữa, nàng cũng duy trì bảy ngũ ba thức. Vì thế nghe thấy có tiếng động nàng tỉnh giấc, nhưng vẫn nín thở chờ thời cơ.

Tên hắc y rút kiếm chém vào nàng. Nàng mau chóng xoay người thoát khỏi lưỡi kiếm từ thần ấy. Giả sử nàng ngủ say mê mệt, giả sử nàng thân thủ chậm một chút, ắt giờ nàng là vũng máu. Trúc Linh mạnh mẽ dùng lực đập vào tên hắc y nhân khi hắn còn đang mau rút kiếm khỏi giường đệm. Hắn chao đảo, kéo kiếm ra, vẫn muốn hành thích nàng một lần nữa. Trúc Linh lại may mắn tránh được một nhát, nàng xuống giường, vội vớ lấy ti tằm tơ ở bàn gương

nắm chặt.

Dám truy sát nàng, muốn chết. Nàng dùng sợi cuốn lấy kiếm hấn giật lại. Hấn kinh hãi nhìn vũ khí cứ thế bay đi. Hấn xoay người bỏ chạy, trước lúc đó hấn lấy vội lấy được một thanh kiếm của thị vệ trước cửa.

Trúc Linh sao để yên cho hấn cứ thế mà rời đi. Nàng cột tóc bằng ti tằm tơ rồi vội đuổi theo, tay nắm chặt thanh kiếm. Vong vèo một lúc lâu, tên hắc y mới dừng lại muốn quyết tử với nàng. Ai bảo khinh công của nàng quá tốt, hấn không tài nào cắt đuôi.

Hấn quỹ dị ra kiếm hướng nàng đánh.

Mỗi một đường kiếm là một nhát trí mạng. Lần này nàng chết thì hấn sống, hấn đâu còn đường lui. Nhưng Trúc Linh lại không nghĩ vậy, nàng muốn bắt sống để hỏi han một chút ai là kẻ hãm hại nàng. Thấy đường kiếm cứ nhắm vào chỗ hiểm của nàng, Trúc Linh không né không tránh mà dùng kiếm đánh trực diện luôn. Nàng còn muốn trêu đùa hấn một lúc. Chỉ cần hấn không chết nàng phế hai chân, hai tay hấn cũng được. Nhưng nhìn hấn như vậy, nàng lo hấn là tử sĩ. Tử sĩ là những kẻ trung thành nhất được nuôi dưỡng rất tàn bạo. Để khai thác những kẻ này không dùng cách bình thường mà đối đãi được. Phải dùng cái đầu. Dùng mưu trí.

- Ai sai ngươi hại ta? Ta sẽ trả ngươi nhiều gấp bội kẻ đó.

Trúc Linh dò hỏi.

- Hừ. Dừng mơ. Ta không bao giờ phản bội chủ tử. Đi chết đi.

Giọng hấn lạnh băng. Quả nhiên là đúng như nàng nghĩ, tử sĩ, hấn chính xác là tử sĩ. Nàng vội xoay người một vòng né nhát kiếm lăm lăm hướng tới tim nàng. Trong đầu nàng bỗng lóe lên ý tưởng hay ho vô cùng. Chẳng phải trong phim vẫn chiếu cảnh sát thủ, thích khách hay để lộ tên tuổi mình hoặc chủ tử khi sắp giết chết kẻ khác hay sao. Nàng thử một chút. Trúc Linh vờ đỡ nhát kiếm lao đảo rồi vờ vô ý đập vào hòn đá ngã xuống đất. Bộ trung y trắng của nàng đầy bụi bẩn và tả tơi. Nàng giữ kiếm chặt, khi hấn nói xong nàng sẽ ra tay.

Tên hắc y đắc ý, chìa kiếm vào nàng. Nàng thấy thật lạnh lẽo. Nàng vờ sợ hãi, run run nói:

- Ai sai ngươi đến đây? Ngươi biết ta là ai không? Ta là sư muội của Liên Tướng quân. Ngươi muốn chết ư?

- Nói nhảm.

- Chủ tử ngươi là ai? Ta và các người không thù không oán, hà cớ nổi sát tâm với ta.

- Chủ tử ta? Ta nói cho ngươi biết, dù sao ngươi cũng sắp chết rồi. Ngài là T.....

Đang chờ đợi hấn nói ra chân tướng thì đã thấy thân ảnh hấn ngã gục xuống. Trúc Linh ngạc nhiên. Sao lại thế được. Nhìn xung quanh, thấy có bóng đen ở đằng xa.

Dám cản đường nàng, to gan, to gan thật.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Dưới trăng, sau những bóng cây đen, một nữ tử yếu ớt ngã xuống đất, một nam tử chìa mũi kiếm vào nàng đầy sát ý. Trong hoàng cung sao lại có kẻ hạ sát với người ở đây. Thoáng giận dữ, Hòa Thiên Đức phi tiêu hướng đến tên hắc y. Hấn vừa mới ở chỗ cung điện của phụ hoàng, đi tới ngự hoa viênthur gần một lát. K

Kể từ khi nữ tử kia ra đi, dần dà hấn lại quen với việc đến đây, tìm một góc nào đó, nhớ về nàng. Nàng là Phong Linh Nhi, công chúa Phong Thần Quốc đã bỏ mạng trong biển lửa. Hấn thờ ơ nhìn mọi vật. Nhưng rồi hấn bỗng nghe thấy tiếng kiếm va vào nhau sắc nhọn đến rung người. Hấn phi thân đến nơi phát ra âm thanh đấy và thấy cảnh này.

Nữ tử áo trắng nhìn về hướng hấn. Nàng đứng dậy, vôi vàng phui qua loa bộ váy sớm đã không còn sạch sẽ lành lặn. Mái tóc của nàng thật dài, bay nhẹ trong gió. Hấn không rõ khuôn mặt nàng, nhưng biểu hiện của nàng khiến hấn hơi đa nghi. Nàng không khóc, không sợ như bao nữ nhân vừa thoát khỏi cái chết. Nàng đứng nhìn hấn thật quật cường, dũng cảm. Hấn không muốn dây dưa với nữ tử, lòng hấn giờ chỉ có người bạc mệnh kia.

Hòa Thiên Đức xoay người đi, tính gọi thị vệ giải quyết nốt. Chỉ không ngờ nữ tử ấy lại cường hấn như vậy. Nàng có thân thủ khá tốt, dùng khinh công bay đến trước mặt hấn, quát lớn:

- Người là kẻ nào dám xen vào chuyện của ta. Người là đồng bọn của hắn đúng không?

Hòa Thiên Đức tức giận nói:

- Xâm ngôn. Con mắt nào người thấy ta là đồng bọn của hắn. Ta vừa cứu người một mạng.

Trúc Linh nhếch môi cười về coi thường. Muốn nàng cảm ơn hắn, không có mơ. Nàng ghét nhất là người tự coi mình đúng. Hắn là hắn ta đã thấy nàng rút kiếm nhỏ ở tay áo chuẩn bị tấn công nên giết người diệt khẩu. Nàng trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Ta cần người cứu? Vớ vẩn. Nói ai là người sai bọn người ám sát ta.

Thiên Đức không muốn nói nhiều với nàng, định xoay người bước đi. Ngày mai, hắn sẽ cho nàng hối hận vì dám la hét với hắn. Một cung nữ to gan.

Nhìn hắn bước đi, Trúc Linh không cần nói thêm. Nàng rút kiếm ra xa. Tiếng kim loại rơi xuống đất lạnh người. Nàng kéo sợi tơ tằm tơ trên tóc xuống, mái tóc nàng buông xuống ôm lấy khuôn mặt thanh tú của nàng. Nàng xuất chiêu, sợi tơ tằm tơ theo ngón tay điêu luyện của nàng điều khiển vút đến người Thiên Đức.

Thiên Đức nội lực thâm hậu cảm thấy điều bất thường, né một bên, nhìn sợi tơ vàng sắc bén, uốn lượn, nhanh chóng hướng hắn ra lực.

Cung nữ trước mắt hắn thật không bình thường. Nàng rút cuộc là ai? Là gián điệp hay thích khách. Hắn than một tiếng không ổn, rồi nhảy lên né đường tơ. Tơ tằm tơ ngắn năm sắc như đao trong truyền thuyết sao lại xuất hiện ở đây?

Trúc Linh nhìn nam tử trước mắt liên tiếp né tránh được đòn roi của mình, mắt nàng lóe lên vẻ tán thưởng. Quả là bây giờ nàng mới gặp đối thủ. Nàng dùng khinh công tiến lại phía hắn. Sợi tơ quay vòng tròn rồi hướng hắn toan trói chặt hắn lại.

Thấy tình thế lúc này bất lợi, Hòa Thiên Đức rút Hỏa đoản kiếm bên hông ra chặn đường tơ. May là Hỏa đoản kiếm vốn là kiếm thần linh thiêng của Hòa Thánh Quốc, nếu là kiếm thường hắn đã bị tơ kia cắt nhỏ thành từng khúc. Nữ tử này là cao thủ ngàn năm khó gặp. Lợi hại. Nhưng đã nổi ý giết hắn thì hắn sẽ cho nàng thấy thế nào là võ công tuyệt đỉnh.

Không khí xung quanh ớn lạnh.

Từ đâu bỗng nổi gió to, cát cuốn mù mịt.

Hai người đấu võ không phân cao thấp lúc trên không lúc dưới đất.

Trúc Linh lại nhớ đến các bộ phim kiếm hiệp kiếp trước nàng cùng anh trai Liên Ngọc xem. Nữ yêu cường đại đánh nam tử hoa rơi máu chảy, rồi nàng ta ngửa đầu nhìn trời haha vài tiếng. Nàng giờ rất muốn như thế. Nàng rút về sau nghỉ trong phút chốc.

- Khá lắm, kiếm tốt. Nhưng tối nay người đừng hòng bỏ đi.

Thiên Đức nhếch môi cười quỷ dị.

- Chưa biết ai đâu. Người đừng vọng tưởng.

Trúc Linh nhún mày. A, giờ nàng mới để ý hắn. Hắn chẳng phải là nam nhân yêu nghiệt nàng thấy trên phố hôm nay sao. Tư sắc cộng với sức mạnh kia không tầm thường. Người này ắt có cơ đồ cực lớn. Nếu không phải gặp hắn trong hoàn cảnh thế này, nàng còn muốn kết bằng hữu với hắn.

- Chết tiệt.

Nói rồi nàng lại tiếp chiêu của hắn.

- Tướng quân, có tin từ trong cung truyền ra. Tiểu thư bị bắt cóc.

Liên Tuấn đập bàn thật mạnh. Chiếc bàn kêu rắc rắc hai tiếng rồi đổ sụp xuống. Khuôn mặt hắn đầy lo âu. Sư muội hắn đâu có gây thù chuốc oán với ai, nàng lần đầu đến kinh thành mà. Hắn vội vàng thay y phục rồi khăn trương vào cung. Mong rằng nàng sẽ vô sự bình yên.

Vào đến cổng hoàng cung, hắn lại thấy mấy thị vệ hốt hoảng điều binh, chạy đi tấp nập. Cũng phải thôi, thích khách xông vào hoàng cung thì sao có thể gọi là chuyện nhỏ được.

- Có chuyện gì xảy ra?

- Thưa Liên tướng quân, thái tử cùng thích khách đánh nhau trong ngự hoa viên

Liên Tuấn hoi cau mày. Việc này chưa xong việc kia ủa tới. Hắn phóng tới Ngự Hoa Viên trước và sững sờ nhìn hai thân ảnh đang giao nhau trên không trung.

Một thân bạch y hơi tối tả, lốm đốm máu. Là sư muội hắn. Sao nàng lại ra nông nỗi này. Lòng hắn xót xa. Một thân hoàng y phát phới trong gió. Không

ai khác ngoài thái tử Hòa Thiên Đức. Hai người so chiêu, chiêu nào không phải chiêu đoạt mạng đầu. Hắn đứng ngoài xem mà đổ mồ hôi. Hai thần khí giao tranh nhau từng đợt xé không khí. Hắn không thể chen vào họ ngăn cản được. Hắn biết thực lực của mình. Nhưng chỉ cần một trong hai người bị thương là hắn đủ ăn năn suốt đời rồi. Liên Tuấn cất giọng uy nghiêm mang đậm bản lĩnh trên sa trường:

- Dừng lại ngay.

Nghe tiếng quen thuộc, Trúc Linh vội đẩy hướng đi của tầm tợ nhanh hơn. Còn Thiên Đức phi nhanh kiểm thần hướng nàng. Cả hai vội né sang một bên. Khổ nỗi hai cây đại thụ đằng sau mỗi người bị đánh trúng, đổ rầm một cái. Liên Tuấn toát mồ hôi hột. Nguy hiểm, quá nguy hiểm. Binh lính vừa đến nhìn cảnh tượng trước mắt khê rùng mình. Nếu họ mà dính phải một chưởng ấy... không thể tưởng tượng nổi nữa.

- Anh trai/ Liên Tuấn, sao lại đến đây?

Cả hai ả ý đồng thanh. Trúc Linh vội thu hết tí tầm tợ về, cuộn tròn trong tay. Nàng liếc Thiên Đức một cái khinh thường. Rồi chạy đến bên Liên Tuấn, cười tươi:

- Anh trai. Anh đến đây làm gì? Đến đón em à. Anh biết hắn ta.

Thiên Đức nhìn Trúc Linh, khẽ nhíu mày thật sâu dò xét nàng. Vừa rồi nàng băng lãnh cùng sát khí bốc trời, ra tay không nương mà còn giở thì ngoan ngoãn hiền lành như bị bắt nạt. Hắn còn tưởng mình hoa mắt cơ đấy, quả là thay mặt như chớp mắt. Nữ tử này quả thú vị. Phải chi nàng đối xử với hắn ôn nhu thì hay quá. Giật mình. Sao hắn lại có suy nghĩ đó. Vớ vẩn thật. Nàng đã đối xử với hắn như thế nào hắn phải nhớ thật kĩ.

- Tuấn, người nói nàng xem ta là ai? Nàng là ai?

Liên Tuấn nhìn Trúc Linh lại nhìn Thiên Đức, hắn hăng giọng:

- Linh nhi, không được vô lễ với điện hạ. Ngài là thái tử Hòa Thánh Quốc, Hòa Thiên Đức. Điện hạ thứ lỗi cho sự muội thân. Nàng tên là Hoàng Trúc Linh. Nàng không ngờ hắn lại là thái tử Hòa Thánh đấy. Cũng tài giỏi nhưng dám ra tay hại nàng thì vẫn nên cẩn thận. Nàng chỉ vào thì thế tên thích khách nói:

- Anh, đây là kẻ ám sát em. Anh cho người điều tra lai lịch của hắn cho em.

Thiên Đức càng thấy nữ tử ấy thú vị. Anh em, xưng hô này thật lạ. Còn nữa, có lẽ nàng là người đầu tiên dám vênh váo trước mặt hắn. Hoàng Trúc Linh, thân y nữ tử đã tìm ra phương thuốc cứu trị cho phụ hoàng hắn, nàng tưởng có công kia mà không coi ai ra gì. Hắn lạnh lùng rời đi. Tên của nàng, hắn nhớ kĩ rồi. Hắn cười lạnh. Hy vọng nàng sẽ khiến cuộc sống của hắn bớt nhàm chán một chút.

Trúc Linh nhìn hắn cứ thế quay người đi. Thật là hí nộ vô thường mà. Nhưng nàng vẫn không thể không nhìn hắn. Yêu nghiệt, yêu nghiệt như thế. Nàng lắc lắc đầu, không nghĩ đến hắn nữa, không nghĩ nữa. Hừ dám làm nàng thành ra thế nào, hắn đáng ghét. Nàng nhìn Liên Tuấn, mở miệng hỏi:

- Có thái tử như vậy, anh chịu nhiều thiệt thòi nhỉ?

Đau. Liên Tuấn gõ đầu nàng một cái. Hắn nhìn thái tử nói rất kiên định:

- Điện hạ anh minh, tài trí hơn người. Mười hai, mười ba tuổi đã thành tạo điều binh khiển tướng. Đối với tướng sĩ tuy nghiêm khắc nhưng thực ra rất quan tâm họ. Thiệt thòi là thế nào đây?

- Em chỉ nói vậy thôi. Không có ý gì khác. Em về Liên phủ nhé.

- Ừ.

Trúc Linh le lưỡi, cười. Hắn là một đối thủ đáng nể phục. Chỉ tiếc là gặp nhau không đúng lúc thôi...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Trời hửng sáng. Mọi người tấp nập với công việc của mình. Một tỳ nữ bung nước và khăn rửa mặt lên cho tiểu thư. Một tỳ nữ chuẩn bị sẵn hồng y phục. Một tỳ nữ cô gắng gọi tiểu thư dậy bằng được.

- Tiểu thư dậy thôi, trời sáng rồi. Tướng quân đang đợi người đó.

Trúc Linh năn nì:

- Cho ta ít phút nữa thôi mà.

Một khắc sau.

- Ôi tiểu thư dậy mau ạ. Tướng quân đang sốt ruột lắm.

Óp dài một cái, Trúc Linh không nỡ lòng rời xa cái giường êm ấm. Nàng đang bật dậy, mắt nhắm mắt mở, cầm khăn lau mặt. Rồi lão đảo cầm hồng y thay ra. Nàng định bước ra khỏi cửa thì lại bị chúng nô tỳ kéo lại chải chuốt đầu tóc, tô son điểm phấn cho nàng. Nàng gật gù. Nhưng khi nhìn bàn ăn sáng, nàng sáng mắt ngồi lót dạ chút ít rồi nhanh nhanh chân đến chỗ Liên Tuấn.

Lúc này, Liên Tuấn đang ở chính điện dùng trà. Hắn đợi sự muội mau đến đây, nhưng quả là lâu. Gần một canh giờ rồi, hắn cứ xoay chén trà không còn giọt nước nào giết thời gian. Vừa định đặt mạnh chén xuống bàn, đứng dậy tìm nàng thì nàng đã tới, một thân hồng y kiều diễm. Hắn nhìn nàng cười mà ngây ngốc. Mặc dù nàng đã dịch dung trở nên thanh tú, bình thường hơn nhưng cốt khí thanh cao, tôn quý vẫn không thể giấu được. Trong mắt hắn nàng thế nào cũng là người đẹp nhất, kiều diễm nhất. Trúc Linh lại không hay rằng chính mình đã đánh cắp trái tim ai đó rồi. Nàng cứ cười phá lên khi nhìn về thất thần hủy hết mọi sự đoan trang hiền thực:

- Anh thấy em thế nào?

Kiếp trước mỗi lần nàng hỏi câu này luôn được anh trai Liên Ngọc khen: "Em gái anh là nhất". Nàng to mắt mong đợi câu trả lời của Liên Tuấn.

- Muội đẹp nhất.

Trúc Linh cảm động. Đúng là kiếp trước của anh trai nàng. Nàng cúi đầu, không rõ cảm xúc.

- Muội sao vậy? Chúng ta đi thôi.

- Vâng. Đi thôi anh trai.

Liên Tuấn nhìn nàng khó hiểu. Hắn còn chưa nói đi đâu mà. Nàng thật muốn đi chơi quá rồi. Hắn mà nói dẫn nàng đi xin lỗi thái tử chắc nàng không chịu đâu.

Hắn đành nói:

- Linh nhi, muội cùng ta vào hoàng cung.

Trúc Linh không nói gì. Nàng sớm biết là nàng phải vào cung. Thứ nhất là vì bệnh tình của hoàng thượng, ngài tuy đã thoát khỏi cơn nguy hiểm nhưng không phải như thế là xong. Nàng giờ là người trực tiếp phụ trách chữa trị cho ngài nên trách nhiệm của nàng vẫn còn khi hoàng thượng chưa khỏi hết bệnh hoàn toàn. Thứ hai cũng là vì vụ hôm qua ồn ào như thế. Nàng không muốn cũng khó tránh liên lụy. Liên Tuấn thấy nàng trầm ngâm không nói gì cả, hắn liền nói:

- Ta đi được chứ?

Trúc Linh gật đầu, xách váy đi theo hắn ngồi vào kiệu, đi vào cung. Nàng nhắm mắt lại suy tư, tìm cách thoát khỏi rắc rối kia. Nhưng nàng không bao giờ ngờ rằng nơi nàng đến không phải là Phụng Hóa cung của hoàng thượng, cũng chẳng phải là Thiên Hòa điện nghe xét xử mà nàng được đi trực tiếp đến Đông Hòa Cung của thái tử Hóa Thiên Đức.

- Linh nhi, chúng ta đến nơi rồi. Chúng ta đến Đông Hòa Cung.

Nàng vén màn ra, một tỳ nữ đi theo nàng đưa tay đỡ nàng xuống kiệu. Từ, g động tác của nàng tao nhã và tôn quý khôn cùng. Trúc Linh nhíu mày thoáng khó chịu, quay sang nhìn anh trai.

- Anh, sao ta đến đây?

- Ta muốn Linh nhi đến tạ lỗi với thái tử. Ta điều tra rõ chuyện hôm qua rồi. Tất cả chỉ là hiểu lầm của muội. Hơn nữa thái tử đã cứu muội nữa.

Liên Tuấn giảng giải đạo lý, hắn mong nàng hiểu được. Dù gì đi nữa thì thái tử cũng không phải là người dễ đắc tội. Còn Trúc Linh há lại không hiểu cái này chứ. Chỉ số IQ của nàng rất cao. Nhưng nàng không sai thì sao phải nhận tội. Nàng cũng chẳng cần ai đó cứu nàng cả, bởi nàng tự có năng lực bảo vệ bản thân. Thôi chuyện đã đến nước này thì nàng đành đáp ứng với anh trai vậy.

- Liên tướng quân, Hoàng tiểu thư, thái tử đang đợi hai vị. Thỉnh.

Trúc Linh bước nhẹ theo sau Liên Tuấn, nàng không tò mò nhìn xung quanh hay trò chuyện với nô tỳ mà chỉ giữ nguyên một dáng vẻ thanh cao, hiền thực. Điều này thật là không xảy ra với những người lần đầu tiên bước chân vào hoàng cung này. Chính vì vậy, nàng rất mau được Liên Tuấn và nô tài xung quanh đánh giá tốt. Chỉ là không ai biết thân phận thực sự của nàng. Nàng vốn là Phong Thần công chúa, Phong Linh Nhi. Hoàng cung vốn là nơi nàng đã từng sống vì vậy hoàng cung nơi đâu cũng chẳng có gì khác biệt cả.

- Tướng quân, Tiểu thư, thái tử đang đợi hai người ở bên trong. Nô tài xin cáo lui.

Trúc Linh nhìn biệt viện trước mắt thảm thán một tiếng. Đồ sộ quá, hơn cả tâm cung trước của nàng. À cũng phải thôi đây là nơi ở của hoàng đế tương lai mà. Nàng cảm làn váy lụa nhấc chân bước lên từng bậc cầu thang, theo gót Liên Tuấn. Vừa bước vào phòng, Trúc Linh bị choáng ngợp bởi số lượng sách nơi đây. Thật là nhiều không đếm xuê. Và nàng lại rất thích đọc sách nên một căn phòng sách như thế này vốn là mơ ước của nàng.

- Vì thần báii kiến thái tử.

Liên Tuấn vừa quỳ xuống thì Trúc Linh mới giật mình thức tỉnh, nàng cũng quỳ xuống theo:

- Dân nữ báii kiến thái tử.

Nàng lên nhìn người gọi là thái tử kia. Vẫn là khuôn mặt yêu nghiệt đấy. Hắn đang đọc dở một cuốn sách, nghe tiếng nói vẫn không ngẩng đầu lên, giọng nói của hắn vẫn trầm ổn đều đều:

- Miễn lễ. Tướng quân cùng tiểu thư hôm nay đến đây có việc gì? Ta đang rất bận.

Thiên Đức thực chẳng muốn dây dưa nhiều với người gọi là Hoàng tiểu thư này. Nàng quả thật để lại cho hắn một ấn tượng không hề tốt đẹp một chút nào. Và trực giác mách bảo hắn rằng, nữ tử này tuyệt vô thân thể không hề đơn giản chỉ là sư muội của Liên tướng quân. Liên Tuấn nắm quyền cung kính cúi đầu đáp:

- Vì thần đến đây là muốn cùng sư muội mình cùng tạ lỗi với điện hạ.

Trúc Linh khẽ nghiêng đầu nhìn Liên Tuấn, đôi mắt lóe lên vẻ boăn khoăn. Liên Tuấn hất đầu với nàng, hắn muốn nàng tạ tội với thái tử. Từ trước đến nay nàng vẫn nghe lời hắn, bây giờ cũng không ngoại lệ. Vì thế nàng quỳ xuống nói không siểm nịnh, không cam chịu, có gì nghiêm nghị.

- Dân nữ xin tạ tội với điện hạ. Xin điện hạ trách phạt.

Thiên Đức khẽ ngạc nhiên nhìn nữ tử đang quỳ kia. Hắn nhìn nàng, bắt gặp đôi mắt ấy, lòng bỗng xốn xang lạ lùng. Hắn đã tưởng mình không bao giờ có thể bắt gặp đôi mắt như thế nữa. Một đôi mắt trong veo không nhiễm bụi trần, một đôi mắt khiến tâm tư hắn động lòng trắc ẩn không muốn trừng phạt nàng nữa. Nàng có đôi mắt ấy thật giống với người kia. Chủ khác là người kia một thân khuynh nước khuynh thành, nhan sắc tuyệt vời không một nữ tử nào sánh bằng. Tâm hắn chợt đau nhói. Nàng đã đi rồi. Hắn chẳng bao giờ có thể gặp lại nàng nữa rồi.

- Được rồi, chuyện hôm qua coi như là không có. Ta không trách phạt. Còn chuyện gì nữa không.

Liên Tuấn ngạc nhiên nhìn thái tử rồi lại quay ra nhìn Trúc Linh. Đây là lần đầu tiên thái tử tha thứ cho người dám động đến hắn như thế. Vốn trước khi đến đây Liên Tuấn còn chuẩn bị dùng thân phận tướng quân để bảo vệ mạng nàng. Rốt cuộc lại thành ra như thế này. Hắn vạn lần kính hi.

- Cảm tạ thái tử.

Trúc Linh cũng ý thức điều phải nói, nàng cúi gập người nói:

- Cảm tạ điện hạ.

Cảm giác quỳ bái người thế này thật không dễ dàng gì a. Nàng cảm thán trong lòng.

- Được rồi nếu không có chuyện gì cho người lui. Liên Tuấn, người ở lại.

Trúc Linh mau chóng đứng dậy, sắc bén nhìn hắn một lần rồi xoay người bước ra khỏi phòng. Bỗng nàng đứng khựng lại, trầm ngâm nhìn bức họa ở đằng xa. Một nữ tử ôm một bó hoa sen, miệng mỉm cười khuynh quốc. Mái tóc xỏa đơn giản đen mượt. Môi chúm chím, má hồng dễ thương. Nhìn thế nào cũng có cảm giác một nữ nhân sống động đang ở ngay trước mắt. Chữ đề dưới tranh: Phong Ngọc Dũng. Hoàng huynh của nàng kiếp này.

" - Huynh, huynh ta đi hái sen đi.

- Ủ được rồi, muội đừng cuống cuống lên như vậy.

- Huynh đẹp không? Muội rất thích sen a.

- Đẹp. Nhưng Vẫn không đẹp bằng muội, Linh Nhi đẹp nhất.

- Thiệt hả, thanks huynh nha.

- Thanh hả? Sao lại thanh huynh? Muội gọi ta khó nghe a.

- Không a, ý muội là cảm ơn huynh.

- Được rồi, để ta về muội nhé. Muội ôm bó sen cười ta xem nào.

- Vâng ạ, hi hi..."

Trúc Linh sững người, giọng nói kia vẫn còn vang vọng trong kí ức của nàng nhưng người đã xa. Nhìn bút tích dưới bức tranh, nàng lưu luyến không rời. Bên này mọi hành động của nàng đều rơi vào đôi mắt của hai người Thiên Đức và Liên Tuấn. Ai cũng có một suy nghĩ riêng.

Liên Tuấn thì thoáng ngạc nhiên, vị nữ tử trong bức họa kia chính là sư muội hần mà. Tuy thần thái ngũ quan còn non nớt nhưng vẻ đẹp kia không là nàng thì sẽ là ai chứ.

Thiên Đức thì có phần nghi hoặc, nhìn dáng vẻ của nàng dường như quen biết "nàng". Lòng hần trào dâng ý nguyện là "nàng" vẫn còn sống. Và nữ tử kia ắt biết "nàng" ở đâu.

- Điện hạ, bức họa thật đẹp. Điện hạ có thể cho ta được không.

Hai âm thanh đồng thời vang lên:

- Không được./ Trúc Linh. Thiên Đức bỗng suy hỏi:

- Người quen biết nàng phải không? Nói ta nghe xem nàng còn sống hay đã chết?

Hần chờ mong câu trả lời của Trúc Linh. Dù một chút hi vọng thôi hần vẫn không thể bỏ qua được. Trúc Linh vẫn không để ý đến thái độ và ánh mắt nhu tình của hần dành cho "nàng". Nàng bỗng thấy tim mình trệch đi một nhịp. Nàng điềm đạm nói:

- Đây không phải công chúa đoan mệnh của Phong Thần hay sao? Mấy năm về trước nàng đã chết trong vụ hỏa hoạn lịch sử ấy còn gì. Điện hạ người há lại không tin.

- Người biết nàng, rất ít người biết dung mạo của nàng.

Nàng biết nàng đã nói quá đà. Vậy thì nàng sẽ nói cho hần nghe:

- Ta và nàng vốn là bằng hữu.

Trúc Linh cảm thấy cũng không sai a. Minh và mình cũng là bằng hữu a. Và lại trước đây nàng và nàng vốn là hai người khác nhau mà.

- Bằng hữu, nàng lại có bằng hữu như người.

- Phải. Điện hạ có biết cuộc sống trong cung của nàng như thế nào không? Một tuần bảy ngày thì sáu ngày sống trong lãnh cung. Lúc có bệnh thì ra ngoài ở, khi hết bệnh lại bị hãm hại rồi lại vào nơi lạnh giá ấy. Com ăn tuy không phải đồ đã thừa thì lại là đồ nguội lạnh, mà lúc ăn luôn phải đề phòng bị người hạ độc. Quần áo liệu có mấy bộ? Đêm đông giá lạnh không đủ ấm. Nhưng nàng không kể với Phong Thần thái tử. Nàng ấy không muốn là gánh nặng cho ngài ấy, âm thầm chịu đựng tất cả. Ta đã đến Hoàng cung và quen biết nàng ấy. Vậy ta có thể lấy bức họa này làm vật kỉ niệm không?

Trúc Linh vẫn nhàn nhạt nói như mọi chuyện không liên quan đến nàng.

- Không thể được. Làm Hoàng tiểu thư thất vọng rồi, nàng vốn là người ta yêu há lại đưa cho người. Người lui đi.

Trúc Linh bàng hoàng kích động mạnh. "nàng vốn là người ta yêu" tại sao trong trí nhớ này của nàng không có hần, sao lại quen biết hần được. Nàng có chút khó hiểu.

Liên Tuấn vẫn trầm ngâm từ nãy đến giờ. Trên đời này vốn đâu có hai người giống nhau như hai giọt nước. Vậy là nàng có thể là chị em sinh đôi của công chúa, hoặc nàng chính là công chúa Phong Thần. Dù là trường hợp nào nàng cũng mang thân phận cao quý, hần nghi hoặc nhìn nàng một lần nữa. Suy nghĩ của hần càng chắc chắn. Hần lại nhìn nàng chăm chăm không rời. Trúc Linh khẽ chạm ánh mắt đầy ngạc nhiên kia của Liên Tuấn bỗng cúi mặt, xoay người, nhắc chân ra về. Nàng không phải muốn giải thích với anh mà giờ đây ở chốn này có chút không thích hợp. Nàng vừa bước ra khỏi điện, lòng thờ dài một cái. Rốt cuộc vẫn là giấy không gói được lửa. Chuyện gì cũng sẽ được phơi bày, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

- Trúc Linh, hãy để mọi chuyện thuận theo tự nhiên đi.

Nàng nhanh chóng đi dời đến Phụng Hóa Cung xem bệnh cho hoàng Thượng, trong lòng rối loạn vô cùng.

- Dân nữ bái kiến Thái hậu, thái hậu vạn phúc an khang.

- Miễn lễ. Người xem bệnh cho hoàng thượng đi.

Thái hậu nhìn nữ tử thanh tú trước mắt này có phần thương thức. Bà rất thích nha đầu thông minh tài giỏi này. Nàng tuy có công lớn nhưng không siểm nịnh, ngược lại nàng ngay thẳng, có gì nói đó. Quả là rất khác biệt với nữ tử bình thường. Xuất thân của nàng bà có thể nhìn ra được là không bình thường. Bà đưa tay nâng chén uống trà, chăm chú nhìn Trúc Linh đang cẩn thận xem mạch cho hoàng thượng.

- Bẩm thái hậu, hoàng thượng đã qua giai đoạn nguy hiểm. Vài ba hôm nữa người sẽ tỉnh dậy ạ.

- Thật kinh hi. Ai gia thay mặt hoàng thượng cảm tạ người. Người có mong muốn gì, chỉ cần ai gia làm được tuyệt đáp ứng người. Trúc Linh cúi đầu, dịu

dàng nói:

- Thái hậu, cứu trị cho hoàng thượng là trách nhiệm của dân nữ. Dân nữ không có mong muốn gì. Chỉ là... Thái hậu gạt đầu, nàng thực khiêm tốn. Rất tốt.
- Chỉ là gì? Người nói ai gia nghe xem

Trúc Linh ngẩng đầu, nàng nghĩ đến cảnh dân chúng nghèo khổ với cảnh hai mẹ con nhà nọ, nàng đồng ý hơn.

- Bẩm thái hậu. Dân nữ mạo phép xin thái hậu thanh trừ tham quan, răn đe người dưới chớ bắt nạt dân chúng. Bởi xưa nay "lật thuyền cũng là dân, trở thuyền cũng là dân, có lật thuyền mới biết lòng dân mạnh như nước". Kính mong thái hậu suy xét.

Thái hậu ngạc nhiên nhìn nàng. Phải biết rằng từ trước đến giờ chưa có một nữ tử nào lại thẳng thắn nói điều này. Quả là nữ trung hào kiệt, vì nước vì dân. Nàng rất phù hợp với vị trí quốc mẫu tương lai. Hơn nữa nàng vốn là sư muội Liên Tuân Quân, kết thân với phù tướng quân cũng sẽ tăng sức mạnh cho hoàng tôn Đức Nhi của bà yêu quý nhất.

Trúc Linh cáo lui mà không hề hay biết bản thân đã vô tình lọt vào tầm ngắm vị trí thái tử phi của Hòa Thánh.

Trúc Linh vội vã nhanh chân quay về nhà, nàng đoán rằng Liên Tuân đang rất rối bời vì chuyện kia. Nàng không muốn giấu ai, cũng chẳng muốn lừa dối ai cả. Nàng không cần sự thương hại của mọi người. Nói ra mực cười, thân là công chúa một quốc gia lại lâm vào cảnh có nhà không về, lang bạt khắp nơi ngày qua ngày. Nàng thấy mình thật may khi đã xuyên đến đây thay thế cho vị công chúa yếu nhu nhược kia.

Thở dài, nàng nhìn trời trời xanh:

- Phong Linh, ta sẽ giúp nàng trả thù cho tất cả nỗi đau mà nàng và hoàng huynh đã chịu đựng. Ta sẽ lớn mạnh, ta sẽ xây dựng cơ nghiệp và ta sẽ quay trở về. Nàng yên tâm an nghỉ đi.

Nắm chặt tay, nàng nhẹ nhàng ngồi vào kiệu. Giọng nói nàng run run tựa như chiếc lá sắp lìa cành.

~~~~~phân cách~~~~~

- Liên Tuân người thật tốt nha, dám đưa nha đầu kia tới chọc tức ta chứ đưa đến xin lỗi gì chứ. Hừ.

Hòa Thiên Đức vân vê cái bút lông, đưa tay vẽ nét mềm mại, một khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra trên trang giấy. Nhưng trong đầu hần bỗng hiện lên một khuôn mặt, điều lạ không phải là khuôn mặt trong sáng, dịu dàng hần nhớ thương bấy lâu, mà đó lại là khuôn mặt tinh quái, sắc sảo của ai đó. Nụ cười hồn nhiên cũng không xuất hiện mà đó lại là nụ cười khinh bỉ, ranh ma kia. Tim hần thấp thỏm không yên. Dường như có cái gì đó khiến hần mừng rỡ nhưng nàng-Phong Linh và nàng- Trúc Linh là một. Vừa dịu dàng vừa thông minh, vừa hồn nhiên rạng rỡ lại cũng vừa sắc sảo tinh nghịch. Có một người nữ tử như thế ư?

- Thái tử, nàng cũng đã xin lỗi người rồi, người chẳng phải cũng nên...

Liên Tuân điềm tĩnh cúi đầu trả lời.

- Nên tha thứ cho nàng. Hảo, hảo. Ta cũng có ý này, nhưng xin lỗi không thôi có vẻ không có thành ý.

Thiên Đức tiếp tục hoàn thành nốt khuôn mặt mỹ nhân kia cười như không cười nói.

- Ngài cần thành ý như thế nào a?

Thiên Đức ngẩng đầu nhếch môi cười. Gian xảo, quá gian xảo, Liên Tuân nói thầm. Lòng bất an một hồi cho tới khi vị cao cao tại thượng kia nói ra điều kiện.

- Thực ra thì cũng không phải là quá khó. Chỉ là không rõ nàng có đáp ứng hay không thôi. Đó là ....

Liên Tuân trở mắt nhìn Thiên Đức, một lúc sau mới đủ dũng khí nói nên lời.

- Cái này, thái tử, sư muội thần chắc, ách, cái này...

Quả thực là quá đáng mà. Nhưng nếu xóa bỏ hiềm khích hai người thì có lẽ cũng đáng. Tại sao Liên Tuân hần có cảm giác vị thái tử của hần đây hành xử khác thường thì phải.

- Đi đi, đừng quấy rầy ta nữa.

Hần lại hạ bút vẽ tiếp dung ảnh kia.

Liên Tuân khom người.

- Thần tuân chỉ.

Vừa bước vào phủ, Liên Tuấn đường có chút nóng lòng muốn nghe Trúc Linh giải thích về thân thế của nàng. Hắn muốn biết cuộc sống trước kia đã giày vò nàng như thế nào, muốn biết nàng sẽ trở về nơi ấy chứ? Tất cả như bùng dậy nỗi băn khoăn trong hắn. Hắn tin tưởng nàng sẽ nói cho hắn sự thật.

- Tiểu thư đâu?

- Tướng quân, tiểu thư đang ở trong đình viện phía đông.

Hắn đi vội đến đó.

Trước mắt hắn là một thiếu nữ mặc bạch y thanh cao, đang đứng ngăn người nhìn về phía hồ nước phía trước. Gió thổi nhẹ mơn trớn mái tóc đen dài buông xõa của nàng. Nàng không thích cột tóc, cài trâm hoa lệ như mọi nữ tử khác. Nàng giản dị nhưng chính sự giản dị ấy đã đánh động tâm hồn trong veo của hắn. Hắn không ngừng suy nghĩ về nàng.

- Linh nhi.

Trúc Linh quay đầu hướng hắn rạng rỡ cười.

Hắn ngỡ không gian ngưng đọng, thời gian ngừng trôi.

- Anh trai anh đến rồi. Những kẻ không liên quan nên lui hết ra chứ ạ?

Anh trai ư? Hắn không muốn nàng gọi hắn như thế.

- Tất cả lui hết ra đi. Đừng có làm phiền chúng ta, ai đến thì bảo chờ.

- Dạ, thưa tướng quân.

Nhìn người hầu lui ra, Trúc Linh mới chớp mắt cúi đầu suy nghĩ không nên phải bắt đầu từ đâu và như thế nào nữa.

- Linh nhi, rốt cuộc muội là ai?

Nàng nắm chặt vạt áo rồi buông lỏng nó ra. Nàng nhàn nhạt kể, tựa như đó là câu chuyện ngoài đường bị đồn thổi.

- Mọi chuyện rất đơn giản thôi. Em vốn là Phong Thần công chúa, Phong Linh. Mẫu hậu là Thủy Hy, vốn là công chúa hòa thân của Thủy Quốc. Nhưng Thủy Quốc bị Phong Thần thôn tính cách đây chục năm rồi. Mẫu hậu đau buồn, Nghi Phi cũng chính là Nghi hoàng hậu Phong Thần hiện tại đã rắp tâm hạ độc mẫu hậu để ngồi vị trí mẫu nghi thiên hạ. Bà ta thành công nhưng vẫn còn muốn giết luôn hai huynh muội em để trừ thảo trừ căn. Em cũng vì thế mà mấy lần nằm trên lưỡi dao tử thần. Anh có còn nhớ em bị hạ độc rồi tẩm cung bị thiêu cháy trong ngày trung thu đó không? Bà ta đều làm ra, à, cùng với con gái bà ta, Phong Phi Thủy nữa.

Trúc Linh cười lạnh, lòng khinh thường hai con người dâm dối ác độc kia. Cũng may là còn có hoàng huynh chăm sóc nàng bấy lâu chứ không Phong Linh nàng ấy đã chết bao lần rồi. Cũng không biết huynh ấy giờ đây như thế nào rồi.

- Linh nhi, muội đã rất đau khổ rồi. Muội cứ yên tâm đi hai người kia sẽ bị trời trừng trị.

Trúc Linh phá lên cười.

- Ha ha ha, bị trời trừng trị? Anh đừng nghĩ em lại ngây thơ đến mức đó chứ.

Liên Tuấn thoáng xấu hổ. Ai bảo sự muội hắn không rõ thế sự đời chứ, nàng cái gì cũng rõ, cái gì cũng thấu hết. Phải thôi, những đứa trẻ sinh trưởng trong hoàng cung luôn phát triển sớm.

- Vậy muội muốn làm gì?

- Tất nhiên là làm chuyện có ích rồi. Em làm sao lại để cho bà ta ung dung tự tại được chứ. Em đã có kế hoạch ổn thỏa rồi, anh đừng lo.

Tại sao lúc này hắn bỗng thấy xót xa, nhìn nàng ôm thù hận như vậy. Hắn cũng muốn giúp nàng, bên nàng hoàn thành kế hoạch kia.

- À, Linh nhi, huynh có chuyện muốn nói với muội.

- Chuyện gì ạ? Đừng nói với muội lại là chuyện của tên thái tử kia chứ.

Trúc Linh nhún mày.

- À thực ra thái tử muốn muội cùng hắn đi dạo kinh thành. Ý muội thế nào?

- Không phải huynh đã đồng ý rồi còn gì. Muội sẽ theo hắn. Khi nào vậy?

Liên Tuấn bỗng thấy bất an, hắn đâu biết rằng sau chuyến đi này hắn thật sự đánh mất nàng mãi mãi. Điều này khiến nhiên nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại hắn ân hận khôn nguôi.

Còn Trúc Linh lại nhớ lại khôn mặt yêu nghiệt kia, thoáng bực bội.

~~~~~phân cách~~~~~

Ngày hôm sau.

Tự giác dậy sớm hơn mọi khi, Trúc Linh mặc một thân bạch y, tóc tự tiện cột cao lên khiến cho mấy a hoàn la hét lên, toán loạn sửa lại, cài châm, đính ngọc cài hoa. Nàng đành rút vội đi mấy cái. Nặng đầu kinh khủng luôn.

Hóa Thiên Đức đã đi đến phủ tướng quân, tỉnh tại ngôi yên vị trên ghế thượng, cùng uống trà với Liên Tuấn. Hắn cũng không biết bản thân hắn đang tự giác nở nụ cười mãn nguyện. Nụ cười ấy lọt vào mắt Liên Tuấn, thật chua chát làm sao.

- Hoàng tiểu thư đến.

Thiên Đức đặt mạnh cốc trà xuống, hồ hởi nói:

- Liên Tướng quân, hôm nay đánh mượn sư muội người một lát rồi.

Trúc Linh trừng mắt nhìn hắn. Nàng không phải là đồ chơi của hắn đâu. Mượn gì chứ. Tên vô lại kia.

- Dân_nữ_thinh_an_thái_tử.

Răng nghiến từng chữ.

- Tốt, người_hôm_nay_là_nha_hoàn_của_ta.

Miệng đọc từng chữ rõ ràng muốn khiêu khích nàng nha. Tức chết nàng mà.

Liên Tuấn: Huynh xin lỗi muội. Ta bị ép nha.

- Nha hoàn, đi thôi.

Nói rồi hắn đường đường chính chính đi thẳng. Trúc Linh nói to:

- Thái tử nghèo tới mức trong phủ một móng nha hoàn cũng không có?

Hắn đứng lại, đi lại gần nàng, sát người nàng. Cả khuôn mặt yêu nghiệt của hắn khi chỉ cách mặt nàng 10 centimet thì hắn nói:

- Nha hoàn không thiếu nhưng ta chỉ tò mò người tự cao tự đại như người mà làm nha hoàn cho ta thì sẽ ra sao thôi.

Mặt Trúc Linh đỏ ửng. Yêu nghiệt. Hừ ai mới cao cao tự đại hả. Nàng vội đẩy hắn ra.

- Người biết thế còn chọc tức ta?

- Vô lễ, nha hoàn người ăm nói với chủ tử vậy hả.

Thiên Đức vui vẻ nhìn nàng đang bưng bưng khí thế tức giận. Hắn không hiểu sao lại có cảm giác như thế này nữa.

- Đi thôi nha hoàn.

==". Trúc Linh a Trúc Linh, mày thật đúng là người kiên nhẫn số một mới chịu nổi tên ôn dịch này mà.

- Nha hoàn,

- Gì?

- Người bê đồ cho chủ tử.

- Nha hoàn.

- Gì nữa?

- Người trả tiền đi.

- Ngươi mua ngươi trả sao bắt ta trả.
- Vì ngươi là nha hoàn.
- Nha hoàn.
- Lại cái gì nữa đây?
- Phục vụ chủ tử ngươi ăn nha.
- Ngươi không có tay à.
- Nhưng ngươi là nha hoàn.
- Há.
- Ngươi đứt kiểu này ta không ăn.
- Ngươi ngươi...
- Ta ta...
- Đi chết đi.
- Nha hoàn, chó hống.

Mọi người xung quanh @@. Thật không hiểu nổi cặp đôi chủ- tớ này nữa.

Hòa Thiên Đức: Hóa ra nàng cũng thú vị nha.

Trúc Linh: Đáng ghét. Đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Phù phù phù...

Trúc Linh vừa về đến phủ không nói không rằng, tóa sát khí nồng đượm, cất bước nặng nề về phòng. Nàng nằm thờ đốc mệt mỏi. Có trời mới biết là nàng phải chịu khổ cực đến mức nào. Không khác nào nô lệ, không không, có lẽ còn tệ hơn nữa. Mà cũng chẳng hiểu sao tên kia ăn lung tung cái thứ gì mà tự xưng đôi tính 180 độ. Ở cũng có khi đó mới là tính chân thực của hắn đấy. Đúng là kẻ nào không có mắt, không có não mới hồn nhiên như cô tiên, vô tư như ba tư cho rằng hắn lạnh lùng, trầm tính, giỏi giang. Hừ. Nàng đâu biết nàng vô tình chửi tất cả các thiếu nữ không chỉ trong Hỏa Thánh mà còn các khu vực lân cận nữa.

- Tên chết dẫm, tên biến thái, tên ôn dịch nhà ngươi. Hừ...

~~~~~

Ở nơi nào đó...

- Ách xì. Ách xì. Ách xì.
- Thái tử người bị làm sao vậy, có cần truyền thái y không?
- Không cần. Bản thái tử ổn. Chúng ta bàn tiếp, tình hình quân đội như thế nào rồi, bên kia đã có động tĩnh gì chưa?

Thiên Đức rất không hình tượng, xoa xoa mũi. Hắn mắ ai đó đang chửi mắng hắn đây. Mà người đó có lẽ là... Nghĩ đến nàng hắn bắt giác mỉm cười vui vẻ. Chẳng hiểu sao khi bên nàng hắn chẳng có cảm giác đề phòng, cũng không toan tính. Cảm xúc tự dung cũng cởi mở hơn. Hắn cũng không ngốc đến

nổi không nhận ra sự thay đổi của mình. Tại sao hắn không thể ghim xuống ý định muốn bắt nạt nàng??? Tại sao khi hắn nhìn nàng lại đồng hiện bóng ảnh người kia? Nàng trong sáng, dịu dàng như Phong Linh kia ư? Không phải. Nàng rất thông minh, sắc sảo cũng không có chút gọi là hiền thực gì cả. Chẳng lẽ...

- Thái tử, thái tử.

- Hả? Gì vậy? Chúng ta tiếp tục.

Hắn tỉnh tâm. Thuận theo tự nhiên đi.

Lúc đó, có lẽ, sẽ tốt hơn.

~~~~~

Một ngày, một ngày nối đuôi nhau trôi qua vội như nhảy vọt qua khung cửa thời gian. Những người bận rộn, những kẻ tấp nập lại có dòng thời gian trôi nhanh hơn. Cho đến lúc dừng bước, tỉnh tại mới rõ mình đã bỏ lỡ những gì rồi hối tiếc thốt lên: sao thời gian trôi nhanh quá vậy.

Trúc Linh không phải người bận việc này việc kia như Thiên Đức cùng Liên Tuấn. Nhưng nàng vẫn còn có nhiệm vụ cao cả hơn là chăm sóc tình hình sức khỏe của hoàng thượng kiêm bồi hoàng thái hậu với hoàng hậu trò chuyện. Có lúc là những chuyện tầm phào như chuyện trong cung, người này thế nọ, kẻ lại thế kia, nhưng cũng có lúc là chuyện quốc gia đại sự khi biên giới Hòa Thánh bị xâm phạm. Cùng lắm lại bị hỏi vài ba câu.

Nhưng với nàng thời gian lại trôi nhanh lắm. Một tuần như thế trôi đi có chút tẻ nhạt. Nàng nhớ về ngọn núi kia, cánh đồng thuốc kia, căn nhà nhỏ kia, và còn có cả hai người sư phụ kia.

- Trúc Linh à Trúc Linh, hoàng thượng đã dần dần bình phục rồi, mây sẽ sắp gặp lại sư phụ rồi. Có lên chỉ một thời gian ngắn nữa thôi.

Nhưng nàng vẫn không ngờ tới, cách trả ơn cứu mạng của hoàng thượng lại đã mạn như vậy.

- Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, Hoàng Song Lam tài đức vẹn toàn, đã dùng y thuật cao siêu của mình cứu trăm tht khỏi con nguy kịch. Nay, trăm ban hôn cho Hoàng Song Lam với thái tử Hòa Thiên Đức. Hẹn một tháng sau cử hành hôn lễ. Tiếp chỉ~

- Thảo dân cảm tạ thánh ân.

Thái tử phi Hòa Thánh Quốc.

Như vậy chẳng kinh động quá đi. Nàng mới không cần nha. Lại bóng dáng ai đó xuất hiện.

Lắc lắc lắc.

Không muốn đâu nha.

Nàng không muốn trở thành nô lệ của hắn đâu. Không ngờ số nàng cũng tránh không nổi kiếp sống hoàng cung. Nhưng chính sự cứ ùn ùn kéo tới, hai quốc gia Dục Quốc cùng Kim Quốc hợp tác với nhau cùng hướng đến ý đồ thôn tính Hòa Thánh Quốc. Nhanh chóng đã kéo quân đến biên giới đánh phá các tòa thành. Hòa Thiên Đức vì vậy mà liên miên chìm trong chính sự. Ngay cả Liên Tuấn cũng mệt mỏi không kém. Vì vậy mà hôn lễ đành hoãn lại một thời gian.

Lúc này nàng luôn bị triệu vào cung cùng thái hậu, hoàng hậu và các chúng phi tần, công chúa để ra mắt đồng thời an ủi, động viên nàng.

Nàng không cần nha.

- Hoàng tiểu thư, ngài chớ buồn lo, thái tử tương lai là hoàng đế, xuất chinh ra trận cũng là lẽ thường tình. Phận nữ tử ta nên an phận tin tưởng hắn.

Trúc Linh gật đầu đáp:

- Dạ thưa Quý Phi nương nương.

Nàng có lo cho hắn sao chứ.

- Quý Phi nương nương nói phải nhưng không lo là như thế nào? Chẳng lẽ muốn nàng cười ha hả sao? Xưa nương tử với tướng công gắn kết như một, nàng lo lắng, ưu phiền cũng điều đương nhiên. Ta nói phải không Hoàng tiểu thư?

Nàng nhỏ nhẹ:

- Dạ.

Nhưng Quý Phi đã đặt chén trà mạnh xuống bàn, có lẽ chỉ tức không hất ngay vào thẳng mặt Hiền Phi. Bà nhỏ nhẹ đáp:

- Hiền Phi muội muội có chắc mình đang an ủi Hoàng tiểu thư không?

Hiền Phi mà cam tâm để người dạy dỗ sao?

- Quý Phi tỷ muội muội nói sự thật.

Nhìn vị Quý Phi mặc thân hồng y cao quý cùng vị Hiền Phi hoa lệ lam y đấu đá nhau, Trúc Linh đành ba phải. Ai bảo người không quyền không lực ở đây nhất là nàng đi. Haiz hậu cung a hậu cung, đấu qua đá lại vốn không có chán mà.

Rầm

- Các người to gan, ai gia ở đây mà không để ta vào mắt sao hả.

Cuối cùng cũng có người thu dọn cục bộ, Trúc Linh thở dài một hơi, đầu hơi cúi không nói năng gì. Liếc nhìn hai vị hoa lệ kia đang vội quỳ xuống có chút thỏa mãn.

- Thần thiếp có tội.

Hai người đồng ngôn.

- Linh nhi, hải tử đáng thương đến cạnh đây ngồi cùng nãi nãi và mẫu hậu con. Con đừng nghe họ xằng bậy.

Nàng mà nghe thì quả là không có não. Nhưng nàng vẫn nhu thuận đáp:

- Dân nữ không dám.

Vẫn là hoàng hậu nói dễ nghe hơn:

- Dân nữ gì nữa? Con giờ sắp trở thành thái tử phi, gọi thái hậu là hoàng nãi nãi với gọi ta là mẫu hậu cũng là đương nhiên thôi. Con mau lên ngồi cùng chúng ta.

Hoàng hậu lợi hại nha, nàng nghe trong ý tứ vừa hài lòng thái hậu vừa khẳng định quyền lực bản thân, lại tỏ vẻ thân thiết với con dâu nha. Chắc chắn, nơi này nói không thể nuôi dưỡng ra kẻ ngốc thì không có sai đâu.

- Nhi thần tuân mệnh.

Người đã có lòng mời ta hà cố phải phụ. Nàng bước lên ngồi cạnh hai người phụ nữ có quyền lực nhất Hòa Thánh này dưới bao ánh mắt hâm mộ ghen tị.

- Linh nhi khổ cho con rồi, chính sự ừn ừn khiến con và Đức nhi khó gặp nhau. Con phải thông cảm cho hần. Đó mới là chuyện nên làm.

Trúc Linh cười cười giả dối gật đầu.

- Mẫu hậu dạy phải ạ. Con sẽ không quấy rầy chàng làm việc đâu ạ.

Hoàng hậu mỉm cười, đưa đôi bàn tay ngọc ngà của mình bao phủ lấy tay Trúc Linh, đầy sự hài lòng. Đứa nhỏ này rất hiểu lễ nghĩa nha. Lấy được nó Đức nhi của nàng sẽ gặp phúc.

Mặt khác, Trúc Linh lại nghĩ hoàn toàn ngược lại. Cái gì mà quấy rầy chứ? Hần mà không đến tìm nàng là may mắn lắm lắm rồi. Chẳng là tuy hần dạo này bận thì có bận thật đó nhưng hần vẫn có thời gian làm phiền nàng.

Mỗi khi tới đến lại kéo nàng trốn phủ đi tập võ với hần.

Nàng vì vậy đã tức tối hỏi:

- Người tập là việc của người liên quan gì đến ta mà kéo ta đi tập võ với người đêm hôm khuya khoắt thế này.

Hần đã chống kiếm xuống đất thờ dài một hơi, nói:

- Người ta nói vợ chồng cùng nhau san sẻ mọi chuyện. Ta và nàng cùng San Sẻ là điều đương nhiên.

Nàng tức giận ghim giọng, nói:

- Ta với người không phải vợ chồng. Ta không có yêu người, người cũng chẳng yêu ta hà cố làm khó nhau. Người bỏ ta đi ta chấp nhận.

Thiên Đức tức giận đùng đùng bỏ đi. Nàng nhún vai về phủ tướng quân.

Sau tối hôm đó thì chẳng còn hôm nào nàng thấy hần nữa.

Vậy cũng hay.

Nhưng sao nàng thấy buồn rầu...

- Linh nhi nha đầu.

Trúc Linh bùng tỉnh. Sao nàng lại bị ám ảnh cảnh hấn ra đi chứ. Máu bạch y phiêu bạt trong gió. Lạnh lùng. Cô đơn. Tâm nàng chột nặng nề.

- Hoàng nãi nãi chỉ bảo ạ?

Thái hậu bỗng nghĩ ra ý nghĩ gì đó hay ho. Bà bảo:

- Linh nhi nha đầu lại nhớ Đức nhi phải không?

Nhớ a, nàng nhớ hấn gì chứ. Nhớ khuôn mặt yêu nghiệt kia, nhớ hấn lúc trầm tư lúc si tình lúc lại phúc hắc kia ư? Bảo không thì có lẽ nàng đang dối lòng, bảo có thì chính bản thân nàng cũng chẳng rõ ràng. Nàng xấu hổ vờ cúi đầu:

- Dạ.

- Ai gia... Tuổi trẻ nha, nghĩ lại bà lão ta cũng từng có thời như cháu vậy. Nhớ là đi gặp hấn thôi, đứng từ xa nhìn cũng thỏa nỗi chờ mong. Đi đi, đi tìm hấn đi.

Nàng sững sờ, thái hậu nói trúng tim đen bao người rồi nha. Ai, nàng đi thôi, nán ná chỗ này há cũng không phải cách hay.

- Vậy nhi thần xin lui.

- Ừm đi đi con.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Trúc Linh ra khỏi hoàng cung thơ thẩn dạo bước một mình. Nàng cứ đi mà không biết mình đi đâu nữa. Phút chốc nàng đã sững sờ nhìn cổng trại quân doanh rồi.- Người là ai, người muốn gặp người nào để ta đi thông báo.

Tên binh sĩ canh cổng vội ngăn nàng lại. Hấn nhìn cô nương trước mắt, nàng hấn cũng xuất thân từ gia đình khá giả, nhìn bộ y phục hồng phấn mềm mại kia là biết rõ rồi. Hấn cũng không muốn đắc tội với nàng.

- Ta muốn vào thăm quan mà cũng không được sao?

Trúc Linh nói đều đều, mắt hướng vào bên trong bản doanh, chăm chú như muốn tìm một thứ gì đó vậy.

- Cô nương à, người đừng làm khó ta. Mệnh trên ban xuống khó chối từ. Và lại... trái lệnh cũng chịu hình phạt nặng nề...

- Thôi vậy...

Trúc Linh nhẹ thở dài một hơi, toan cất bước quay về. Lấy thực lực của nàng để vào doanh trại này thật quá đơn giản. Dù có bị phát hiện thì mầm đoán sẽ chẳng có ai gây khó dễ cho nàng. Lấy thân phận thái tử phi tương lai, há có người cản trở nàng cơ chứ...

Nhưng nàng bỗng nghe một giọng nói vô cùng quen thuộc khiến nàng dường như chôn chân tại chỗ.

- Rốt cuộc nàng cũng chịu đến gặp ta rồi à? ta cứ ngỡ nàng không muốn nhìn thấy ta cơ chứ!.... Vì phu rất nhớ nàng..

Tên yêu nghiệt đáng ghét này lại đi giỡn nàng nữa rồi...

- Ai, ai ...ai thêm nhớ người chứ. Điện hạ, ngài không khỏi quá ảo tưởng đi.

Thiên Đức chỉ cười nhạt nhẽo song tay hấn đã ôm lấy eo nàng từ bao giờ.

Vùng vẫy. Hai mắt nàng trừng hấn:

- Buông ra, buông tay ra... kìa có người nhìn kìa...

Hắn lơ đãng bỏ ngoài tai lời nói đầy áp sự giận dữ của nàng, tay siết mạnh hơn, khiến cho nàng thêm rạng hồng trên má.

Chỉ khổ tên tiểu binh sĩ gá công, đến giờ vẫn ngây người vì quá bất ngờ. Đây, thái tử phi tương lai, có thể chính là hoàng hậu của Hỏa Thánh vừa nói chuyện với hắn nha. Đây là kỳ ngộ bực nào a... Sau này khi hắn lấy vợ, có con, có cháu hắn sẽ hãnh diện vô cùng khi kể về cuộc trò chuyện với vị Quốc mẫu Hỏa Thánh a...

Quay về thực tại...

- Mai vì phu xuất trình rồi, nàng có buồn không?

Thiên Đức nghịch vài sợi tóc đen nhánh của nàng, yêu chiều hỏi.

- Không có chuyện đấy đâu. Điện hạ, nam nữ thụ thụ bất thân nha.

Nàng trừng mắt.

- Nhưng ta với nàng đã có hôn ước rồi.

- Điện hạ, chỉ là có hôn ước thôi, còn chưa chính thức làm phu phụ nên xin người cách xa ta đi.

- Ô nàng là nàng muốn chính thức làm thê tử của ta hả? Nhưng không được rồi, ngày mai ta xa nàng, đi biên cương chống giặc ngoại xâm chấp trùng nguy hiểm. Ta sợ nàng sẽ trở thành góa phụ thôi...

- Người dễ chết như thế thì ai xưng người làm chiến thần vương tử hả? Căn bản là ta không tin nha.

- Vì phu cũng đâu có tự xưng. Nhưng nàng không thấy ta quá xứng với nàng sao? Chiến thần vương tử say đắm Song y cô nương, nguyện cùng nhau đến già.

Trúc Linh hơi đỏ mặt. Cùng nhau đến già ư? Liệu có thể không.

- Vớ vẩn. Ta về đây, điện hạ khỏi phải tiễn...

Thiên Đức nhìn bóng hình nhỏ bé của nàng khuất xa, lòng xuất hiện một tia ấm áp. Phải, cùng bên nhau đến già, nguyện không xa cách.

- Thái tử, mai chúng ta khởi hành. Người có muốn cùng thần uống một ly không?

- Bản thái tử hôm nay không say không về. Liên tướng quân đi thôi.

- Được.

Sáng sớm hôm sau.

Toàn kinh thành Hỏa Thánh tràn ngập khí thế ngút trời.

Trước cổng thành, một thân áo giáp vàng uy nghi, đầy khí thế, giờ kiểm hô to:

- Hỡi các binh sĩ Hỏa Thánh ta. Chúng ta vốn muốn hòa bình, nhưng chúng lại càng muốn xâm chiếm. Vì vậy chúng ta phải dẹp yên giặc loạn, đền ân nước nhà. Quyết thắng!

- Quyết thắng.

- Quyết thắng.

Trúc Linh đứng trên cổng thành, nhìn dòng người khí thế, ánh mắt bỗng rung động.

- Linh nhi nha đầu, con đừng có lo lắng. Đức nhi sẽ toàn thắng trở về.

- Hoàng hậu, hoàng thượng ... Con tin hẳn mà. Nhưng con có thể trở về thăm sư phụ con được không?

- Trẫm ân chuẩn cho con. Nhưng con nhớ phải cẩn thận đấy.

- Vâng. Tạ ân điển của bệ hạ.

Trúc Linh nhìn xa xa, trong lòng nàng giờ đang ấp ủ một kế hoạch.

Chương 15

Một bạch y phiêu bồng trong gió. Mỗi một bước đi của hắn đầy khí chất thanh cao, tựa như một vị tiên ở trên thiên đình. Hắn đập gió, bay vút đi từ hoàng cung Hóa Thánh, thiếu nữ người người vừa nhìn thoáng qua dung ảnh ấy, lòng bội phần xao xuyến. Trúc Linh vội vàng phất nam trang, phóng ngay theo đoàn người ra trận. Nàng khởi hành sau bọn hắn 1 tuần, nên có chút khó khăn trong việc đuổi theo, song đi hai ngày hai đêm, nàng đã đến nơi. Nhưng nàng cũng không có ý định dùng thân phận của mình để vào doanh trại, nếu làm vậy thì tên kia sẽ còn trêu tức nàng hơn. Hơn nữa anh trai cũng sẽ không đồng ý. Nữ ra trận là bất thường trong xã hội phong kiến mà. Nàng mặc bộ phục binh vào, cẩn thận trà trộn vào dòng binh lính đang hăm hở hành quân ra trận.

Đi ròng rã mấy tháng trời, Trúc Linh cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Phần vì đường đi bộ quá dài, khiến chân nàng sưng rộp lên, may là nàng đã chuẩn bị sớm các loại thuốc giảm sưng, thuốc trị thương rồi. Nhưng quan trọng hơn là nàng phải trốn tránh, kiêng kỵ này nọ. Nàng cảm thông với Hoa Mộc Lan hơn bao giờ hết. Trong hàng vạn người nam tử chân chánh, việc vệ sinh này nọ lại càng khó khăn. Đặc biệt là mỗi lần đến ngày khiến nàng như muốn điên lên. Hơn nữa, Thiên Đức và Liên Tuần lại thường xuyên kiểm tra giám sát binh sĩ, khiến tim nàng nảy lên một hồi.

Nhưng cũng có ưu điểm chứ. Nàng cũng quen được vài tiểu binh thân thiện mặc dù ngoại hình của họ không hề thân thiện chút nào. Một tên là Chí Đại, cao to lực lưỡng, sức khỏe ngang trâu. Có lần nàng thấy hắn vác cả hòn đá to lên, lòng đầy thán phục, gọi hắn là đại ca. Một tên là Hoa Dung, tên cũng như người đậm chất công tử bột, nhưng đừng coi thường hắn, hắn có thể hạ độc ai mà hắn thấy chướng mắt. Nàng chẳng hiểu một gã Độc y như hắn vào chiến trường làm gì nữa. Có lần nàng hỏi, hắn chỉ xuề xòa cười:

- Chiến trường không phải nơi tốt nhất để ta thử độc sao?

Nàng bội phục hắn vô cùng, suy nghĩ vượt xa những gì nàng tưởng tượng.

Một tên nữa là Hiểu Minh, hắn nhỏ người, thấp bé, phẳng phất một cảm giác ranh ma nhưng tốc độ của hắn phải làm người ta hổ thẹn với bản thân mình.

Người cuối cùng nàng may mắn quen được là Lãnh Huyết, hắn đem đến cho nàng cảm giác hàn khí. Hắn trước đã từng là sát thủ một thời, nay không hiểu vì sao vào đây. Hắn không chân chất, thật thà như Chí Đại, không cổ quái như Hoa Dung lại chẳng ranh ma như Hiểu Minh. Hắn thâm trầm, tĩnh lặng như hồ nước. Hắn khiến người ta không bao giờ có thể đọc ra ý nghĩ của hắn là gì. Nàng tự cho mình không nên chọc tức hắn, thực lực của hắn vượt xa nàng mà.

Vừa đến thành Hỏa Kỳ, Trúc Linh xoa xoa gót chân của mình. Nó giờ đang mỏi nhừ.

- Hoàng Song, đệ có sao không?

Chí Đại lo lắng hỏi.

- Có cần ta cho đệ ít thuốc không? thuốc ta nhạy lắm.

Hoa Dung âm hiểm cười.

- Đệ không sao đâu. Hoa ca huynh không hạ độc ta là tốt lắm rồi, trên người huynh toàn độc thôi.

- Haha, ...

Nàng than thở xoa chân. Chẳng thèm buồn nhìn Hoa Dung ha ha cười vui vẻ.

- Tập trung rồi kìa. Bớt nhẩn nha đi.

Sao lúc nào đập tất bầu cảm hứng của Hoa Dung hắn cũng là Lãnh Huyết nhỉ? Hắn- Hoa Dung thế sẽ có một ngày, đẹp trời vô cùng sẽ hạ tên cứng mặt kia độc Hoa Cười hắn mới điều chế, cho hắn cười rách miệng. Sau đó hắn sẽ lạnh lùng nói: "Bớt nhẩn nha đi"... Haha... Viễn cảnh kia làm Hoa Dung càng không thể kiềm chế được nhìn Lãnh Huyết gian manh...

Bầu không khí chợt khó hiểu. Ý chí chiến đấu bỗng lan ra, hận ý nồng đặc. Một tên cựu sát thủ nắm tay rang rắc nhìn tên độc y nhẩn nha cười.

- Khụ, khụ, khụ. Tập trung rồi kìa, các huynh mau đi đi a...

Trúc Linh nói khẽ khẽ như sợ mình mà phát ngôn ra lời nào thì chiến tranh bùng nổ ra. Hà... hít một hơi sâu, đến lúc đó, không ít người bị ảnh hưởng đây...

- Hừ...

Lãnh Huyết ca à, người thu liễm hàn khí đi... Xung quanh ai nấy lạnh người rồi kìa.

- Hừ gì mà hừ... người bị bệnh à, đến đây, ta cho ít thuốc đảm bảo mấy ngày sau không ngậm được miệng luôn.

Hoa Dung ca ca cũng không kém cạnh. Nàng nghe hần nói tí ngã nhào. Chắc. chắc.

- Người... muốn chết.

- Ta... ta... ta... còn lâu mới sợ chết a.

Hắt hàm

- Thôi ngay đi. Xếp hàng. Huynh đệ của nhau như vậy không đúng.

Chí Đại hô hào.

Lúc đó, Hiểu Minh từ đâu đi ra, hồ hởi nói:

- Ta tìm được chỗ tốt để 5 huynh đệ ta đứng rồi.

- Hừ

- Hừ

Hiểu Minh méo mặt. Hần nói cái gì sai sao????

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Vạn người vừa thả lỏng một hồi giờ này lại nghiêm chỉnh tập trung, đứng xếp hàng dài ngay ngắn. Trúc Linh cũng nhanh chóng hòa vào dòng người. Đứng cạnh nàng là 4 người Chí Đại, Lãnh Huyết, Hoa Dung và Hiểu Minh. - Ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu tập luyện, tập trung tinh thần sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào. 5 vạn người các người sẽ được chia làm 3 đạo quân do Thái Tử, Liên tướng quân, và Trần tướng quân chỉ huy. Trong mỗi một đạo quân, lại chia làm nhiều đội nhỏ, cứ 5 người một đội ăn ngủ trong một lều trại, cùng thực thi nhiệm vụ. Tiểu đội nào có thành tích cao, đánh giặc hăng hái, giết được nhiều kẻ thù nhất sẽ được phong chức và trọng thưởng. Các người rõ hết cả chưa?

- Rõ.

Mọi người đồng lòng đồng thanh hô to.

- Giải tán đi.

Nhìn Trần tướng quân đứng trên đài rất phong độ na. Hừm cũng may là hôm nay cũng không xuất hiện Hỏa Thiên Đức và anh trai không có tới. Nếu không thì nàng phải toát mồ hôi một phen rồi.

- Lần này đội ta chắc được trọng thưởng rồi.

- Hiểu Minh đệ sao lại nói vậy? Ta không hiểu lắm.

Chí Đại gãi đầu bối rối.

Nàng cười tươi:

- Đại ca điều này cũng dễ hiểu thôi mà. Thế này nha, hần (chỉ tay vào người Lãnh Huyết) là đại sát thủ nha. Chém giết quá ư đơn giản rồi. Nay có khi cho hần lấy một chấp một trăm có khi là quá dễ dàng chứ. Còn hần (chỉ vào Hoa Dung), độc y, cả người tẩm nòng nọc mùi thuốc độc. Ai đến gần hần mà có sát khí thì bị hần đầu độc cho chết cả lút chứ. Đệ tin là hần có thể chấp trăm người là ít.

- Trăm người, này này, Hoàng huynh đệ, người có phải hạ thấp ta thế không? Ta mà ra tay thì có mà nghìn người thảm bại. Tất nhiên là giỏi hơn cái đồ đơ mặt kia rồi.

Hoa Dung cầm quạt phẩy phẩy mấy cái, đắc ý nói to. Hấn sợ ai đó không nghe thấy đó.

- Bớt xàm ngôn, đừng đứng đây mà vọng tưởng nữa, đến lúc đó không biết lại có người dùng mặt để đánh thắng ai đâu.

Trúc Linh nghe Lãnh Huyết nói hít hơi mạnh. Quá thâm thúy. Người ta thanh tú thế kia mà vào miệng Lãnh Huyết đã thành kẻ biến thái dùng mặt quyền rũ quân thù rồi. Đủ thâm.

Hiếu Minh đứng hắc hắc cười. Chí Đại càng không hiểu nữa, dùng mặt đánh nhau là như thế nào? Công pháp này lạ thiệt.

Nàng háng giọng:

- Đây chỉ hai người bọn họ là thắng oanh oanh liệt liệt rồi. Chúng ta căn bản không cần ra sức nữa.

Chí Đại gật đầu rồi phân công.

- Ủi... Thôi ta đi nhận lều trại đây, các đệ cũng chuẩn bị đồ đạc đi. Chia nhau ra mà làm, riêng Lãnh Huyết và Hoa Dung đi nhận lương khô đi.

- Ta không đi với hấn.

Hoa Dung hất mặt, hoa lệ phẩy quạt chạy biến.

Trong lúc Trúc Linh vui vẻ ở góc này, có một ánh mắt rực lửa đang dò xét nàng.

Chẳng qua là Thiên Đức đang cải trang khảo sát binh lính, thì bắt gặp cảnh này đây. Một dáng hình nhỏ bé khiến hấn nhớ ngày đêm. Nàng thật sự đang ở đây, người con gái khiến hấn biết mùi hương tình yêu nồng nàn đến mức nào. Hấn cười tựa như không cười. Nàng đang coi thường hấn sao mà chẳng thêm dịch dung để trà trộn vào đây thế này, hay là nàng muốn xem phản ứng của hấn sao? Nhìn nàng cười với nam tử khác lòng hấn buồn bực lắm, tại sao nàng có thể cười như thế chứ? Hấn chỉ muốn ôm nàng ngay lúc này để khẳng định chủ quyền thôi.

Hấn đi vòng qua chỗ nàng đứng, nhìn thấy tên thấp nùn vừa nãy trò chuyện với nàng, nói:

- Người là Hiếu Minh phải không? Thái tử cho gọi người và nhóm của người tối nay bí mật đến lều của thái tử nhận nhiệm vụ trinh thám.

- Người nói thật à?

Hiếu Minh nghi ngờ.

Thiên Đức quá tức giận. Này, từ trước đến nay còn chưa có ai nghi ngờ lời hấn nói đâu đấy.

- Tất nhiên là thật.

Hừ tối nay hấn thật lòng muốn xem phản ứng của nàng khi phát hiện ra hấn đây. Lúc đó... sẽ lại được ôm nàng vào lòng thỏa mãn nỗi nhớ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17

Trúc Linh ôm kiếm, ngồi xổm xuống đất chăm chú nhìn Chí Đại đại ca và Lãnh Huyết đang chăm chú căng lều trại. Kia thật là nhỏ. Chỉ vừa đứng 5 người ở, thêm người nữa thì khá chật chội. Nhìn túp lều ngay gần kia, nàng thấy ngày tháng sau ắt chẳng dễ chịu, và có lẽ sẽ ớn ào nữa. Bên cạnh nàng, Hoa Dung ca đang tỉ mỉ ngắm góc này, rồi nhìn góc nọ, kêu la:

- Chỗ này lệch rồi, chỉnh... bạt chưa căng, trùng xuống kia, chỉnh... sao chỗ này méo mó thế, xấu quá... Chỗ cho bồn công tử ở phải đẹp dễ nhất, mau chỉnh đi...

Ngước mắt nhìn kẻ dở hơi kia nàng cảm nín. Cực phẩm mà. Sao trước kia nàng có suy nghĩ độc y là cứ phải lạnh lùng cơ chứ.

Chắc, Lãnh Huyết cũng không chịu nổi liếc mắt sắc lạnh:

- Cầm ngay.

Trúc Linh đồng tình bổ sung:

- Này Dung ca, người đi đánh giấc hay đi du lịch ngắm cảnh vậy?

Hoa Dung vốn đang phùng phùng rục rủa nhìn Lãnh Huyết, nghe tiếng nàng, quay đầu thờ dài, ai oán:

- Ta cũng chỉ muốn cho các người chỗ đẹp thôi mà. Haiz... Chỗ ở của 5 đại anh hùng chúng ta phải đặc biệt chứ....

Nói đến đây, mắt hần sáng lên. Hần ôm vai Trúc Linh, vỗ mạnh:

-Sau này chúng ta nổi tiếng sẽ nhiều người ghé thăm, nên chuẩn bị cẩn thận... Hừm. Đúng đó... ha ha...

-...

Bệnh nặng quá rồi đấy.

Nàng giờ thì hiểu, độc y mà người nào cũng như hần thì thế giới này gặp nguy hiểm là cái chắc...

- Ở đây vui về nha...

- Minh Hiểu đệ về rồi, thế nào, có chuyện gì mà phấn khởi thế?

Chí Đại làm lý giờ mới lên tiếng

- ha ha, thái tử cử đội ta làm đội trinh sát tình hình bên địch, nói cách khác là gián điệp đấy... thế này thì ăn thường lớn đi.

Trúc Linh nghe rõ từng chữ một. Cái gì cơ? Hần mà nhìn thấy nàng thì xong luôn. Giờ làm gì cho phải đây? Dịch dung ư? Liệu anh trai có nhận ra không? Phải biết y thuật của Liên Tuấn rất cường đại nha. Hay cáo ốm? Cái này không khỏi vô lý đi. Đi cả đường dài không sao giờ triệu tập lại cáo ốm, với lại lệnh trên đâu phải vì cái lý do cón con này mà kháng lại chứ...

Tối đến rất mau và thần kinh của Trúc Linh thì ngày càng căng thẳng.

Và giờ thì nàng đang đứng trước lều trại chủ soái, cũng chính là của Thiên Đức hần, hai tay bây giờ đan vào nhau. Cảm giác y như ngoại tình bị bắt gặp vậy... Ái, nàng đang suy nghĩ linh tính gì vậy chứ...

Tên canh gác từ trong bước ra, hơi ngạc nhiên nói

- Thái tử cho truyền các người vào đấy.

- À, ừm, vậy sao...ừm... Các huynh vào trước đi... Ừ... ta vào sau có được không?

Nàng lấp bắp.

Hoa Dung nhưn mảy, tỏ vẻ không đồng ý lắm. Vào thì vào cả chứ, trước sau cái quái gì... Hần đẩy nàng thật mạnh rồi hướng cửa trại, rồi phong tạo phe phẩy quạt bước vào. Sau đó, ba người Chí Đại, Lãnh Huyết cùng Hiểu Minh bước vào tiếp theo.

Chỉ khổ cho Trúc Linh, nàng bị người đẩy ngã quá là bất ngờ nên không kịp định thân cân bằng bỏ nhào vào té ngã trên mặt đất. Dáng nàng giống đang quỳ lạy vô cùng. Phấn uất, nàng úp mặt vào đất kêu than.

Thiên Đức nhìn thân hình nhỏ bé ấy nằm rạp ra đất lạnh, trong lòng không khỏi cảm thấy đau lòng. Trùng mắt nhìn tên công tử bột kia. Hần chẳng hiểu nổi sao trong quân doanh lại có kẻ ăn mặc hoa lệ, chỉnh chu như vậy, thành ra khiến hần càng thêm không vừa mắt.

Bốn người kia nhìn nam tử xuất chúng trước mặt, không khỏi cảm thán, nhưng rất mau lại trấn định lại chấp tay, quỳ xuống:

- Ra mắt thái tử điện hạ....

- Thôi miễn lễ đi, các người đứng dậy đi. Cả tiểu tử này nữa, đừng nằm như vậy, đứng lên đi.

Thiên Đức nói, mà lòng hần chỉ muốn kéo nhanh nàng dậy, nằm tư thế kia hần là rất đau người đi.

- Tạ ơn điện hạ.

Này điện hạ không giống như lời đồn nha. Ngài rất ân cần nha.

- Tạ ơn... thái tử điện hạ...

Trúc Linh ngẩng mặt lên, nhìn lên đôi mắt phượng gian tà kia... Ai... nhận ra thì sao chứ. Nàng mà sợ hấn sao? hấn mà dám làm gì nàng, nàng cho hấn nếm thử mùi độc phẫn...

Đứng dậy, nàng ngẩng đầu tự tin cho hấn một cái nhìn khiêu khích.

- Tên binh sĩ này, ta đã gặp người ở đâu rồi thì phải? Người có nhớ không?

Nàng giả ngây thơ:

- Bẩm điện hạ, tiểu nhân chưa từng gặp người a...

Thiên Đức nén giận. Nàng thế mà bảo chưa từng gặp hấn. Đáng đánh đòn mà... Tí nữa hấn sẽ cho nàng biết sự lợi hại của hấn...

- Thật ư? Sao ta vẫn thấy người rất quen thuộc đây...

- Không quen.

- Quen.

- Điện hạ tha cho ta đi ta thực sự không quen người mà....

Hoa Dung: "HỒ HỒ, có gian tình nha..."

Chí Đại: "Rốt cuộc là có quen không đây?"

Hiếu Minh: "Tiểu tử này tiền tài vô lượng nha"

Lãnh Huyết: "Mất thời giờ quá"

Trúc Linh: "Ta cứ cãi đay người làm được gì nào. Có giỏi đi lật mặt ta hứ..."

Thiên Đức: "Giỏi lắm, đường cùng còn cãi được, ta xem nàng chối đến khi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

- E hèm, bốn người các người lui ra đi. Hoa Dung hắc hắc cười gian xảo, nhìn đều Trúc Linh, lòng phoi phoi sung sướng. "Khẩu vị của thái tử thật tốt nha. Hắc hắc, Hoàng Song trông trắng trẻo anh tuấn như thế kia cũng có mị hoặc gớm...". Hấn nghĩ, và có vẻ đắc ý lắm

- Đi thôi, đi thôi... Đừng quấy rầy thái tử...

Chí Đại hơi lo lắng cho Hoàng Song, đệ ấy chẳng lẽ lại gây ra họa gì ư? Tính đệ ấy rất tốt bụng, hay là thái tử hiểu lầm đệ ấy. Hấn nhìn hết Lãnh Huyết cùng Hoa Dung rồi lại nhìn sang Hiếu Minh tìm sự đồng tình.

- Nhưng... đệ ấy, liệu...

Hiếu Minh cũng biết ý nghĩ đó, hấn vỗ vỗ lưng Chí Đại:

- Huynh yên tâm đi, đệ ấy sẽ không sao đâu. Vả lại đệ thấy thái tử cũng không có ác ý.

Hoa Dung xen vào:

- Phải đó, Thái tử điện hạ và đệ ấy cần một không gian riêng nha... Đại ca yên tâm. Đi thôi..

Bốn tên ồn ào vừa lượn ra khỏi tầm mắt của Trúc Linh, để lại cho nàng vô vàn tiếc hận... "Đừng đi như thế chứ". Nhìn vẻ mặt tự tin, đầy ẩn ý của Hoa Dung, nàng chỉ muốn nhào đến cho tên kia một phát thôi... Ai cho hấn kéo mọi người đi như thế chứ...

Không gian tĩnh lặng thập phần tĩnh lặng.

Một đôi mắt chất vấn đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Hai bàn tay ai đó đan vào nhau răng rắc.

Và... Bước nhanh đến. Và... Chân bước nặng trĩu.

Uy hiếp, uy hiếp đỉnh điểm mà.

Trúc Linh, nhướn mày đầy thách thức. Hừ có giỏi thì đến đây. Có giỏi thì ra tay đi.

Và...

- Nương tử à...

Giọng ngọt xót. Ngã nha. Nàng thấy run người, buồn nôn quá đi.

- Khoan, ngươi đừng đến đây, cách xa ta một tấc.

Thiên Đức càng như ý muốn, đắc ý tiến tới.

- Nương tử, nàng cũng thật giỏi nha.

Trúc Linh lùi một bước, hấn lại tiến một bước.

- Đây, đây,... Ta không phải nương tử ngươi nha. Ngươi chẳng phải thích người con gái trong tranh kia sao. Để gọi nàng ấy đi nha, ta đi nha...

Thiên Đức ôm chặt lấy người nàng, đầu hấn tì nhẹ vào bả vai nàng, giọng nói nhẹ nhàng phả vào tai nàng. Trúc Linh đứng hình vài giây. Sau đó đôi tai mẫn cảm của nàng đỏ lên và lan dần khắp khuôn mặt.

- Nàng ấy đã không còn rồi, thậm chí chúng ta còn chưa từng nói với nhau một câu... Nhưng ta biết lần đầu gặp nàng ấy, ta đã thực sự rung động.

Thực sự là rung động sao? Trúc Linh boăn khoăn nhìn hấn. Đường như có gì đó thôi thúc, nàng muốn nghe tất cả

điều gì về hấn và nàng ấy. Thậm chí giờ đây nàng chính là nàng ấy, nếu nàng không có võ công chiếm giữ thể xác này, thì có lẽ họ đã có một cuộc tình thật đẹp, và có lẽ hấn sẽ hạnh phúc nếu không có sự xuất hiện của nàng. Trúc Linh, hai tay đẩy hấn ra cúi đầu, lặng lẽ nói:

- Xin ngươi buông tha ta đi. Ta biết ngươi rất đau khổ khi phải xa người thương, nhưng ta và ngươi thế này chỉ làm đau cả hai người thôi. Buông tay đi, ngươi rồi cũng sẽ gặp người mà ngươi yêu hơn nàng ấy.

Thiên Đức nắm tay nàng, cầm chặt. Đôi mắt hấn chợt lóe một cái gì đó khó hiểu. Chính hấn cũng không biết nó là gì. Hấn nói như đang sợ người trước mắt rồi cũng sẽ giống nàng ấy bay biến mất:

- Ta không biết tình cảm của mình bây giờ với nàng rốt cuộc là gì, nhưng ta chắc chắn ta thực sự có phần để ý đến nàng. Và lại nàng được phụ hoàng chỉ hôn làm thái tử phi của ta, nàng có cách trốn tránh sao?

Nghe hấn nói nàng chỉ muốn mau dời đi thật nhanh. Thật sự nàng ấy đã in sâu vào lòng hấn quá rồi...

- Ta không muốn nghe. Hòa Thiên Đức, ta không xứng để ngươi lưu tâm.

Thiên Đức không nói gì. Chợt hấn nâng cằm Trúc Linh, hôn mạnh lên môi nàng. Hấn thật ngọt ngào và mê luyến. Cảm giác như thế này thật tuyệt, hấn không muốn rời một chút nào cả. Tiểu nha đầu này thật có mị hoặc nha.

Bên này Trúc Linh thấy tim đập liên hồi. Thịch thịch thịch. Hai mắt mở to nhìn tên yêu nghiệt vô cùng chăm chú phóng đại trước mắt, xấu hổ và phần nộ cùng thời bùng nổ. Nàng đẩy hấn ra. Ôm chặt miệng. Không một câu nào lại được thốt ra.

Vẫn là Thiên Đức nói trước:

- Nàng cứ tiếp tục suy nghĩ đi. Ta đợi nàng. Còn giờ, nàng hãy thu xếp đồ đạc về đây, ở với ta đi. Dù sao đi nữa thì nàng cũng không thể tiếp tục ở cùng bọn họ được.

Trúc Linh chạy vội ra ngoài, mặt đỏ hồng.

- Vô sỉ, vô sỉ, vô sỉ,... aaaaaa

Chương 19

Trúc Linh vội vàng về lều trại. Mặt đỏ mãi không thôi. Hai tay nàng ôm mặt, ngượng ngùng. Thôi thế là nụ hôn đầu tiên bị hấn lấy đi mất rồi. Tay sờ lướt qua đôi môi mọng nước. Tim bỗng run lên từng hồi... Cảm giác này thật đáng ghét mà. Nhưng hình như Trúc Linh đã quên đi một chuyện rất quan trọng. Đây không phải lần đầu tiên chỉ có mình nàng ở thôi đâu. Nơi này còn có bốn thành viên nữa nha. Và lúc này, bọn hấn đang vô cùng ngạc nhiên trước hành động kì lạ của nàng.

"Ồ... Hoàng huynh đệ rốt cuộc bị thái tử nói gì nha, chẳng lẽ bị tát ư? Vì thế mà đệ ấy mới ôm khuôn mặt đỏ bừng của mình. Ai da, chắc đau lắm đây. Minh phải an ủi đệ ấy". Nghĩ là làm Chí Đại từ từ tiến đến bên.

Không riêng gì Chí Đại mà hai người Minh Hiểu và Lãnh Huyết cũng có cùng suy nghĩ như vậy. Tuy nhiên là cách phản ứng khác nhau thôi. Minh Hiểu cùng Chí Đại vỗ vỗ vai nàng an ủi, cả một không nói gì, một người ân cần hỏi han.

- Đệ đừng lo lắng, thái tử là người rộng lượng không giết đệ là tốt rồi... Người phạt đệ như thế là nhẹ rồi... Đừng nghĩ nhiều...

Trúc Linh hơi hốt hoảng:

- Đại ca không như huynh nghĩ đâu... Ta và hấn không có gì hết...

Lãnh Huyết tiếp tục im lặng thâm trầm.

À kẻ kì quái nhất phải kể đến Hoa Dung, hấn đang phe phẩy quạt, hắc hắc cười một mình. Thỉnh thoảng liếc nhìn Trúc Linh đầy ẩn ý.

- Tên Hoa hoa công tử kia, huynh cười gì? Hừ

Nàng tiến đến cạnh hấn đá hấn một cái, hấn oai oái kêu:

- Này, thái tử có ý, sao người vô tình... Hổ hổ, các người mập mờ nha. Chắc... Nhưng thái tử được chỉ hôn với Hoàng Tiểu thư, Hoàng Trúc Linh rồi a. Đệ phải cẩn thận nha...

Trúc Linh đầu đầy hắc tuyến. Cái tên bệnh hoạn này nghĩ cái quái quỷ gì thế hả.

- Huynh nói gì thế,... Ai ai.. Ai mập mờ với hấn... Ta nam nhi đàng hoàng,... Này không như huynh nghĩ đâu... Cầm cười...

Hoa Dung véo má nàng:

- Đệ à... Hoàng tiểu thư là nữ tử anh kiệt tài giỏi vô cùng. Nàng mà biết cướp chồng nàng là đệ thì... Chắc chắc... Đệ đi nộp mạng đi...

Chí Đại từ từ hiểu ra điều Hoa Dung nói. Suy tư sâu xa...

Lãnh Huyết vẫn không nói gì, quay lưng đi ra khỏi lều. Hấn không muốn tên dở người kia làm cho đau đầu.

- Hoa Dung, ta bảo không phải mà...

- Thiệt không?

- Hừ

Trúc Linh lấy bột phấn bên người, ném vào người Hoa Dung.

- Tiểu vi độc hà... Đệ cũng coi thường ta đó.

- Huynh thử xem...

Nàng nháy mắt.

- Ha ha ha ha ha ha ha... Ha ha ... Chết tiệt... Ha ha ha ha ha...

Cười rách miệng thối của huynh đi.

Thế là thảm cảnh xảy ra, Hoa Dung vừa cười vừa lục tung đồ đạc tìm dụng cụ chế giải được.

- Thái tử cho gọi Hoàng Song.

- ha ha ha ha... Kia kia... Ta nói co sai đâu... Ha ha ha ha... Kia kia ha ha ha ...

Nhìn tên binh sĩ có vẻ sốt ruột nhìn nàng, Trúc Linh khẽ quát:

- Đi bảo thái tử là ta không đến.

Tên binh sĩ kia hốt hoảng:

- Ôi, tiểu huynh đệ, người biết như thế là phạm pháp không hả?

Trúc Linh im lặng hồi lâu và nói:

- Cứ bảo thế với thái tử đi, tội đâu ta chịu.

Phải, tội đâu nàng chịu, chắc chắn rằng hấn sẽ không giết nàng đâu. Mà hấn dám. Hừ hừ...

Bên này, Thiên Đức nghe lời bẩm lại của binh sĩ, chợt buồn cười. Nàng đã muốn thì hấn sẽ bồi nàng đến cùng. Hấn cười cười nói với binh sĩ kia:

- Đi truyền lệnh cho Liên tướng quân, bảo hấn đến gặp Hoàng Song và đưa hấn đến đây gặp bốn thái tử.

Tên binh sĩ lấy làm lạ, nhưng cũng ghì lại sự tò mò, kính cẩn đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

- Người bảo thái tử sai ta đi dẫn tiểu binh tên là Hoàng Song ư? Liên Tuấn thấy lạ lùng. Thái tử chưa bảo giờ giao cho hấn một nhiệm vụ còn con này, kể cả áp giải bại tướng bên giặc hấn cũng không cần động tay chân. Còn giờ, một tên tiểu binh cũng bảo hấn. Liên Tuấn hất hàm hỏi tên binh sĩ truyền lệnh kia:

- Người có biết gì về Hoàng Song kia không?

Tên binh sĩ ôm quyền kính cẩn đáp, này nói chuyện với tướng quân cũng là cơ hội của hấn, nếu tướng quân có ấn tượng tốt với hấn biết đâu hấn lại được điều tới chỗ tốt. Thế là bao nhiêu điều hấn chứng kiến về tên Hoàng Song kia nói cặn kẽ và vô cùng rõ ràng:

- Bẩm thưa tướng quân, hấn ở trong đội gián điệp duy nhất được thái tử chỉ định. Hấn được thái tử đích thân điều động đến.... Sống cùng... Nhưng hấn kháng lệnh không đến. Vì vậy, thái tử bảo ngài đến...

- Để đưa hấn về ở cùng thái tử?

Liên Tuấn tiếp lời, trên khuôn mặt anh tuấn, đôi môi hấn nở nụ cười thật nhẹ. Vụ này thật khó giải quyết nha. Thái tử tự nhiên đặc biệt quan tâm đến một tên vô danh tiểu binh, ắt hẳn có nguyên do. Haiz, thôi hấn cứ đến xem tên gan to nào dám cùng thái tử đôi co. Hấn tiêu sái bước ra khỏi lều trại, theo hướng tên binh sĩ kia hướng tới.

Trúc Linh đứng lặng suy tư. Hấn lại không cho người đến nữa à? Hay chắc lại dối nàng như hôm bữa rồi. Phải. Chắc lại thế rồi. Mà sao nàng phải nghĩ đến hấn chứ. Khuôn mặt yêu nghiệt kia hiện ra cười như đang chế giễu nàng, và rồi ánh cường hôn kia cũng đồng hiện... Tim nàng lại đập nhanh hơn. Thịch thịch thịch...

- Ha ha ha ha ha... Song... Ha ha ha...đệ....đệ.... haha...yêu..ha ha..quý..ha ha ..của....ta à....ha ha... Tiểu... Ha ha... Giải...

Trúc Linh vẫn chìm đắm trong cảm giác quái lạ kia. Cái cảm giác nàng chưa từng có, và nó khác xa với khi nàng bên "anh trai" ở kiếp trước cũng như ở kiếp này hay với hoàng huynh, sư phụ. Nó sai khiến con tim nàng phải loạn nhịp khi thấy hấn, nó khiến nàng luôn mong chờ một điều gì đó mơ hồ, và nó

đưa nàng vào vào những giấc mơ lạ kì, bóng hình ấy luôn hiện ra. Nàng ghét hắn, ghét cảm giác này vô cùng, nó khiến nàng trở nên yếu đuối trước hắn. Thù nàng còn chưa trả, sao nàng dám yếu đuối đây...

Hoa Dung bức tức, quay đi ra khỏi lều, hừ. Nếu không phải là hắn không có cách nào giải được tiểu vi độc thì hắn đã cho tên kia biết tay.

Trúc Linh thần thờ, một tay xoa trán, một tay thò vào túi lấy ra một gói giấy nho nhỏ, ném ra đằng xa... Phải nàng không nên yếu đuối như thế...

Bốp, một vật thể lạ rơi trúng đầu Hoa Dung hắn. Hắn quay ra nhìn Trúc Linh găm gừ, nàng nhún vai, chỉ xuống vật nọ. Hắn mừng rơn, vừa cười vừa chạy xa như thể nàng sẽ thay đổi ý định vậy.

Nắm tay thật chặt, Trúc Linh tiến ra khỏi lều và rồi nàng dùng khinh công phóng lên một cái cây gần đó, nhìn bầu trời cao xanh kia. Kiếp trước lại đồng hiện, nó hết như một màn đêm u tối và có lẽ "anh" là một vầng sáng cuối cùng của nàng.

Hướng mắt ra xa, Trúc Linh bỗng thấy hai đạo thân ảnh quen thuộc. Đặc biệt là người đi đầu, hắn... "Anh trai" ư? Sao anh lại đến đây? Lẽ nào. Trong đầu nàng lúc này thấp thoáng nụ cười kia. Chết tiệt, lại là hắn. Hắn lại dùng kế này. Trúc Linh tức giận, mím môi thật chặt phóng ngay đến gặp Thiên Đức.

- Ô nàng tới rồi sao?

Thiên Đức đứng dậy, bước đến bên nhân nhi ấy, dịu dàng nở nụ cười.

- Đồ đặc nàng mang theo đâu rồi? Vì phu cất cho nàng nhé...

Trúc Linh lại thoáng đỏ mặt, hừ hừ kêu lên:

- Thái tử, người thật sự thù đoạn vô số a. Dùng anh trai ta để đối phó với ta, hừ...

Thiên Đức dường như biết trước kết quả này, hắn nhìn nàng nổi giận bỗng thấy nàng đáng yêu vô cùng. Hắn ân cần kéo tay nàng vào lòng mình, tham lam ngửi mùi hương quen thuộc của nàng, nói:

- Ta không muốn nàng chịu khổ. Ở đây, ta sợ nàng khó ngủ, ăn uống không tốt rồi lại sinh bệnh.

Trúc Linh nghe hắn thì thảo bên tai, khuôn mặt trở nên nóng rát. Nàng đẩy đẩy hắn ra, miệng cứng rắn nói:

- Ai cần thái tử quan tâm chứ? Người nên xa xa ta một tí.

Thiên Đức càng ôm nàng chặt hơn. Hắn tháo búi tóc của nàng, vuốt ve nhẹ mái tóc mềm mượt của nàng. Người con gái trong ngực hắn khiến hắn nở nụ cười, người khiến trái tim hắn đi lệch hướng. Đời này kiếp này hắn chỉ nhận định mỗi nàng là người cùng hắn kết tóc se duyên, sống đến đầu bạc răng long.

- Ta nhớ nàng.

- Điên khùng.

- Nếu yêu nàng là điên khùng, ta cũng nguyện ý.

- Người thích ta thật ư? Ta...nói thật, là ta giờ phải giải quyết một số chuyện phức tạp, ừm nên ta không nghĩ đến chuyện hôn sự... Nên... Người cũng biết đấy...

Nàng chỉ muốn hắn hiểu, chỉ vậy thôi. Hiểu nàng còn dự định phía trước, hiểu là nàng sẽ không có thời gian bàn chuyện hôn sự với hắn...

- Ta sẽ giúp nàng...

Liên Tuấn bước vào, tên cận binh kia đang vác một số đồ dùng tròn mắt nhìn cảnh thái tử anh dũng của bọn hắn đang ôm một người lạ. Hình tượng kia bỗng trong phút chốc hơi lung lay.

Liên Tuấn hắng giọng.

Thiên Hoà và Trúc Linh ngại ngần buông ra. Riêng Thiên Đức vẫn đặt tay lên eo nàng, nhìn người mới đến. Trúc Linh cúi đầu, mái tóc loà xoà che nửa khuôn mặt.

- Thái tử. Ban ngày ban mặt lên lút đưa người vào ôm ấp là không hợp lệ cho lắm. Và lại người còn có vị hôn thê là sư muội ta nữa, người nên...

Liên Tuấn hơi giận lòng. Sư muội hắn nếu biết thái tử như vậy chắc buồn lòng lắm. Nàng... Haiz, giả như hắn quyết tâm hơn chút nữa, có lẽ chuyện đã khác... Nàng với hắn hữu duyên vô phận... Thôi...

- Liên Tuấn ngơoi từ khi nào cần năn như thế hả? Ngơoi chỉ cần biết, ta sẽ không phản bội sư muội ngơoi, nàng là người quan trọng của ta mà.

Nói xong hấn quay đầu nhìn Trúc Linh đang ngai ngừng bên cạnh. Nàng huyếch vào sườn hấn... Nói vớ vẫn gì vậy...

Thiên Đức nén đau, nàng thật là đánh không thương xót gì cả.

Liên Tuấn rõ ý, cúi người cáo từ bước ra khỏi lều, hấn thờ dài xót xa.

Trúc Linh kéo tay hấn ra kiếm một ghế ngồi xuống, nghĩ ngợi xa xăm. Giờ thì phải ở nơi này rồi...

Thiên Đức nhú mảy, nhìn chăm chăm vào tên binh sĩ truyền lệnh:

- Ngơoi đặt đồ đạc kia lên giường ta, ngơoi biết ngơoi nên nhớ nên quên gì chưa hả?

- Thảo dân rõ ạ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Sau một ngày mệt mỏi khiến Trúc Linh không muốn rời giường chút nào. Hôm qua khi đến đây ở chung với hấn nàng đã bá đạo cướp giường. Còn hấn ngủ ở đâu ư? Nàng lên thấy hấn nằm nghiêm chỉnh trên ghế dài, nơi hấn làm việc kia. Không chán không gỏi hấn vẫn ngủ được kể cũng tài ha.- Nàng tỉnh dậy rồi à?

Thiên Đức cười cười nhìn nàng lười biếng vẫn ôm chăn. Chẳng lẽ nàng còn sợ hấn làm gì nàng ư? Hấn mà muốn làm thì... Tới qua đã làm xong xuôi rồi. Trông nàng lúc này khiến hấn chỉ muốn cắn một phát. Thiên Đức lại gần giường nàng, rồi tự nhiên ngồi lên.

Trúc Linh hơi hoảng nhìn Thiên Đức. Rốt cuộc hấn định làm gì đây? Nàng trằm chằm kín mít, ra lệnh:

- Đây, đây, ngơoi đi ra ngoài để ta thay y phục đã chứ.

- Nàng chắc chứ? Ở đây là nơi của ta mà...

Nàng như hét lên:

- Chắc mà. Ngơoi đi ra ngoài đi.

Thiên Đức hôn nhẹ lên trán nàng:

- Ta đi lấy bữa sáng cho nàng nhé?

Trời ơi hấn lại hôn nàng lần nữa. Tên vô lại này. Nhưng sao nàng cũng không quá chán ghét cơ chứ? Lòng có quỷ rồi. A. Làm sao đây. Nhìn thân ảnh hấn khuất bóng, nàng lại ngẩn người. Đường như không gian quanh nàng đang dần đông kết khiến nàng nghe được rõ ràng trái tim đang thổn thức.

Đây là cảm giác khi thích một người sao, Trúc Linh nắm chặt tay lại, lắc lắc đầu. Đừng... Yêu đương chỉ làm ta yếu đuối mà thôi. Và nó có thể là điểm chết của ta. Đừng như vậy... Hãy thức tỉnh đi...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ghen

Thiên Đức bỗng nhận ra rằng, ngắm nhìn nàng cũng là một sở thích vô cùng thú vị, từng cử chỉ, lời nói hay đôi khi chỉ là một cái nhú mảy hay mím môi

của nàng thôi cũng khiến hắn bất giác nở nụ cười. Và nàng đã từng chút một đi sâu vào lòng hắn, khiến hắn quên hết đi chính sự trước mắt.

Giờ thì một bàn đầy thức ăn đã dọn sẵn lên, hơi nóng bốc lên nghi ngút. Trong doanh trại căn bản những sơn hào hải vị ắt sẽ không có, kể cả thịt, rau cũng khan hiếm vô cùng. Ăn uống vô cùng khổ sở nhưng nhìn bàn ăn trước mặt, Trúc Linh đủ thấy được sự quan tâm của hắn cho nàng rồi.

- Sao lại nấu nhiều như vậy, lãng phí quá.

Nàng bắt đầu than thở. Ngoài kia có biết bao người đang dè sẻ từng chút đồ ăn, còn nàng thì có một bàn dài không ăn hết, lãng phí như thế này thật khó khiến nàng chấp nhận nổi.

Thiên Đức kéo đệm cho nàng ngồi, lấy đũa gấp một cái đùi gà to để vào chén của nàng:

- Nàng chớ có lo nha, đường đường là tướng công của nàng há lại để nàng đói bụng sao? Gà này ta bắt kì công lắm nên nàng cố ăn hết đi.

Trúc Linh hết nhìn hắn rồi nhìn chén của mình đang đầy dần thức ăn, lòng ngọt ngào vô cùng:

- Ta ăn không hết, người cũng ăn đi, nhiều như vậy cơ mà.

Thiên Đức bật cười:

- Nàng đây là đang quan tâm ta sao hả?

- Ta chỉ quan tâm xem chỗ thức ăn nên xử lí thế nào cho hết thôi.

Nàng cố quay đầu, che đi khuôn mặt xấu hổ của mình.

Thiên Đức biết nàng lại bắt đầu ngượng ngùng rồi, hắn gõ gõ chén, hồ hởi nói. Và trong giọng hắn có gì đó vui mừng lắm.

- Nàng khỏi lo, trưa này chúng ta bàn chuyện quân, nàng cũng phải tham gia. Và có lẽ sẽ mất nhiều thời gian, ta muốn nàng ăn no một chút kéo đứng cạnh ta bụng rột roạt phá hư không khí của chúng ta.

-...

Hắn quan tâm thể diện hả? Hừ làm nàng mất hứng, tưởng hắn đổi tính cơ chứ...

- Ta ăn xong rồi nha.

Trúc Linh rút khăn tay trong tay nải ra, thoải mái nhìn đồng thức ăn còn lại vẫn còn nhiều kia.

Và Thiên Đức chống cằm nhìn nàng ăn này giờ cũng phải nhíu mày. Nàng là con mèo nhỏ à? Sức ăn thật kém nha. Thảo nào mà nàng gầy như vậy. Không được, sau này thì sao mà có sức chăm sóc gia đình hắn chứ.

- Nàng ăn tiếp đi, ăn hết sạch nhớ đừng để thừa...

Trúc Linh thờ dãi:

- Nay thái tử à, ta cũng chẳng phải con heo nha. Ngài muốn ta ăn no chết sao?

Nàng tiêu sái rồi đi. Ở lại với hắn nàng lại tốn công phải kiếm chế trái tim mình mất. Và lại nàng cũng phải đi loanh quanh giả làm quân việc chứ. Nếu không như vậy, thể nào cũng có tin đồn không hay. Đại loại như thái tử cùng một tiểu binh ở trong lều trại cả ngày không rời...vv

- Nàng đi đâu vậy, chờ ta với.

Tiếng ai sột ruột vọng ra. Nàng vội nhanh chân.

Tuy nhiên...

Nàng cũng quá xui đi..

Người vạ lần không nên gặp, lại đứng trước mặt nàng...

Hắn anh tuấn, nghiêm nghị, và có gì xuất trần. Hắn nắm kiếm bên hông, rút ra mạnh. Tiếng lưỡi kiếm khi rút ra đáng sợ không nhỏ đi...

Trúc Linh lùi lại, cười khổ, khuôn mặt nhăn nhó.

Bỗng hắn đưa kiếm ra trước mặt nàng.

Không đến nỗi nghiêm trọng như thế chứ...

Hắn nói bằng giọng trầm ấm vô cùng:

- Ngươi đi mài lại lưỡi kiếm này đi

Trúc Linh ngó người:

- Ta á?

Hắn lắc đầu, môi mím lại nghiêm nghị:

- Không, là người đăng sao ngươi đấy.

Trúc Linh quay người lại. Quả là có người thật. Anh trai à, đừng dọa muội như thế chứ. Quả là làm nàng hết hồn mà. Làm nàng kinh hãi một hồi.

Hai người nhìn tên lính kia bước đi. Lúc này, Trúc Linh mới trấn tĩnh mở lời:

- Anh à, em, em em... Thực ra mọi chuyện dài dòng lắm,... Lúc đầu thì,... Em..

Liên Tuấn kéo tay áo nàng, hạ giọng nói:

- Vào trong rồi nói.

Thiên Đức đang phân tích địa đồ, bị tiếng bước chân vọng lại và nhìn cảnh sư huynh muội kia tay niu tay hơi mất hứng, giọng hắn âm trầm hơn bình thường.

- Liên tướng quân, buông Linh nhi ra đi.

Liên Tuấn chau mày, buông ra. Dường như chính bản thân hắn còn tiếc nuối không buông. Hắn biết hắn mê luyện nàng, nghĩ về nàng, quan tâm nàng. Dẫu sao, hắn cũng là người đến trước cơ mà... Tại sao? Liên Tuấn buông nhẹ tay ra. Tương lai hắn liệu có thể đứng cảm để buông không? Có lẽ rất khó để quên.

- Sao muội dám đến đây cơ chứ. Nơi này nguy hiểm lắm, muội về đi. Đánh trận không phải trò đùa đâu.

Trúc Linh lắc lắc đầu:

- Sẽ không có chuyện gì đâu mà, em giỏi lắm, em đánh ngang tay với hắn cơ mà (chỉ vào Hoà Thiên Đức... Thiên Đức:" ta nhường đấy") Anh đừng có lo lắng nhiều.

- Linh nhi...

Thiên Đức hơi sốt ruột. Hắn xen ngang:

- Ngươi đừng cản nàng, và lại có ta ở đây bảo vệ nàng thì ai dám nạt nàng nữa... Liên Tuấn, các tướng quân khác đến đủ chưa?

Liên Tuấn đáp lại bằng một giọng rất kính cẩn, rồi hắn lo lắng nhìn nàng.

- Đang ở đại doanh trưởng rồi, thái tử ngài cũng nên đi thôi.

- Được, đi thôi.

Thiên Đức bá đạo nắm tay nàng ra khỏi lều trại của mình. Liên Tuấn nhìn thân ảnh của hai người khẽ đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Kế Hoạch Tiến Đánh, Tiên Pháp Chế Nhân

Lược đồ xung quanh thành Hoả Kỳ trải dài trên mặt bàn. Từng ngọn núi, rừng rậm, làng xóm xung quanh được vẽ rất chi tiết và tỉ mỉ. Và có vô số lá cờ tí hon được cắm ghi dấu vị trí của ta và địch. Chiến trận sắp tới, có lẽ sẽ đổ máu rất nhiều.

Các vị tướng quân quây quần đứng tỉ mỉ quan sát kĩ lưỡng đến nỗi ngay người cạnh mình là ai cũng không rõ. Thình thoảng có người kêu lên tiếng a như phát hiện ra điều gì nhưng sau đó thờ dài và tiếp tục trầm tư.

Hoà Thiên Đức tiến vào, đi sát đến lược đồ, trầm ngâm hỏi:

- Đã tìm ra kế sách gì chưa?

Cho đến lúc này, mọi người mới giật mình, hốt hoảng nhìn Hoà Thiên Đức, cúi người hành lễ:

- Thái tử...

Nhưng hấn xua tay:

- Không cần đa lễ, các ngươi hãy nói xem thế trận của ta và địch như thế nào và dự định của các ngươi.

Các vị tướng quân xôn xao một hồi. Họ đều là những lão tướng có kinh nghiệm sa trường hàng chục năm nên ắt phải có lập trường của mình. Họ biết cách tốt nhất phải đối phó với địch kiểu gì. Nhưng tình thế hiện giờ có vẻ khác xa so với trận trước.

Lần này Tiền Quốc liên kết với Băng Quốc hòng chia nửa Hoà Thánh Quốc của bọn hấn. Nhưng hai phe tiến công theo hai hướng, và chúng mới đang lăm le ở biên giới, ần dẫu hành tung, chờ ngày phát động công kích. Cũng may Hoà Thánh có gián điệp ở hai nước đấy mới biết tin tức mà phòng bị.

Chưa hết, bọn họ còn đang tập trung quân trong cánh rừng, cố gắng che dấu tung. Hơn nữa nơi bọn hấn đang đứng chính là nơi giao nhau của hai con đường đi hai chiến địa khác nhau, đi phía đông là của Tiền Quốc, còn đi phía Tây là của Băng Quốc.

Vấn đề khá nan giải.

Trúc Linh nhìn cảnh tập trung cao độ này, lòng bỗng càng ngộ ra nhiều điều. Thứ nhất đánh trận cần có các vị tướng đồng lòng như thế để cùng nhất trí tìm ra phương án giải quyết tốt nhất. Thứ hai, phải phân tích kĩ lưỡng tình hình của địch và ta, ta yếu chỗ nào bổ sung ngay chỗ đó. Cuối cùng là địa thế có vai trò rất quan trọng trong hướng tiến đánh.

Nàng khoanh tay cũng chăm chú nhìn. Đầu tự nhiên lộ ra một câu: "tiên pháp chế nhân". Tức là ta sẽ trực tiếp tấn công địch, không chờ địch tới mà rơi vào thế chủ động.

Liên Tuấn nhìn nàng, nói thật khê:

- Muội có sáng ý rồi à?

Trúc Linh tự tin cười đáp:

- Tất nhiên là có.

Thiên Đức quay sang, động viên và tín nhiệm:

- Vậy nàng nói đi.

Và lúc này mọi người mới phát hiện ra tiểu huynh đệ đứng giữa Thái tử và Liên tướng quân. Hấn ta rút mấy lá cờ trên bàn rồi đồng dục và tự tin lắm:

- Thừa thái tử điện hạ và các vị tướng quân, tiểu binh xin trình bày quan điểm của mình như sau. E hèm, địch nhân mới ở biên giới nước ta, còn đợi chờ cơ hội tiến công thì sao chúng ta không dùng thủ pháp: tiên pháp chế nhân? Trước hết là phá tan quân địch ở biên giới một cách triệt để đã.

Xôn xao, lại xôn xao một hồi:

- cách nghĩ của ngươi rất tốt nhưng địch nhân không phải tập trung ở một nơi mà cả hai nơi, đánh phá sẽ không dễ dàng.

Trúc Linh rơi vào im lặng. Suy nghĩ một lúc rồi tiếp tục bày tỏ quan điểm:

- chia đạo quân ra làm hai rồi tiến đánh, ta có thể dùng mưu được mà?

- Không được như vậy quá mạo hiểm.

- phải đấy, lực lượng kia chắc sẽ không ít đâu, có thể khiến chúng ta bị diệt hết.

Thiên Đức nhếch môi cười:

- Vậy sao quân ta không đưa một đội âm thầm trì hoãn địch nhân một phía, phía còn lại tập trung toàn lực tiến đánh.

- Thái tử như thế càng mạo hiểm hơn, nhờ may đội gián điệp kia bị phát hiện thì sao? Không phải là trộm gà không được còn mất nắm thóc à.

- Đúng vậy, và lại đội chủ chiến phải giết địch âm thầm, không công khai vậy cũng khó khăn nếu lọt người báo tin.

Thiên Đức gõ gõ bàn. Trúc Linh từ góc này thấy rõ vẻ mặt yêu nghiệt vô cùng tự tin kia. Quả là đẹp mắt vô cùng, khí chất vương giả kia thật chói mắt.

- Các ngươi còn không có cách sao? Đánh nhanh thắng nhanh để bọn thái tử còn về lập thái tử phi chứ.

Nàng vừa khen xong. Vô lại mà,... Nàng còn chưa đồng ý lấy hần đâu.

- Cho người vào.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tình Cảm Của Hoả Thiên Đức

Đêm. Trong rừng phủ sương giá lạnh, thỉnh thoảng lại có con gió lớn ào ào thổi tới khiến con người ta không khỏi run mình. Tiếng thú kêu đứt quãng cũng chẳng xua nổi bầu không khí tĩnh lặng. Giờ đây mọi người chìm vào trong giấc ngủ.

Nhưng vẫn còn ánh lửa từ lều trại của một người.

Hoả Thiên Đức trầm ngâm. Hần phải chuẩn bị kế hoạch do thám thật cẩn thận để quân lính Băng quốc không thể nhận ra. Lần này có phần nguy hiểm. Hần không thể để nàng có một chút hư tổn nào. Nàng cứ tự nhiên đi vào lòng hần như vậy khiến trái tim hần tự làm lu mờ đi hình bóng cũ.

Thiên Đức lại thở dài, hần vội bước nhanh về phía giường kia, nhìn tiểu nhân nhi đang ngủ ngon lành. Có lẽ trời đổi gió se lạnh làm nàng co người lại. Hần kéo chăn cho nàng, tay vuốt làn tóc dài óng mượt ấy. Giờ hần nên làm gì đây? Hần không thể cản nàng được, nhưng hần cũng không muốn nàng đi vào nơi ấy. Dù sao đánh giặc cũng không phải việc dành cho nữ tử.

- Linh nhi, ta phải làm sao mới tốt cho nàng đây? Ta chẳng bao giờ muốn nàng gặp nguy hiểm cả, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời ta thì tốt quá... Nhưng nàng mà nghe lời ta như bao người thì có lẽ ta đã chẳng mê luyện nàng như vậy. Ta đã chịu nỗi đau mất một người thương rồi, nếu nàng bị chút hư tổn nào ta sẽ ân hận cả đời mất.

Hôm sau.

- Thái tử, người tìm bọn thuộc hạ có chuyện gì ạ?

Hoả Thiên Đức đã suy nghĩ rồi, chiến trường bên Tiền Quốc chẳng lẽ mấy vị lão tướng cùng Liên Tuân không đánh thắng. Hần có lẽ không quan trọng lắm. Kế sách đã bàn, chỉ việc đánh trận là xong.

- Ta sẽ cùng đi do thám địch với bọn Hoàng Song.

Liên Tuân cũng đôi phần hiểu ra vấn đề. Hần nói:

- Thái tử, binh lính rất cần người để cổ vũ dũng khí của bọn họ. Người chính là Chiến Thần trong mắt mọi người cơ mà. Người đi như thế có phần không ổn.

Hoả Thiên Đức cũng nói:

- Vậy các ngươi cho người dịch dung ta đi. Được rồi không ổn ào nữa, ta sẽ cùng bọn họ đi ngay, các ngươi tiếp tục hành quân. Ta chờ tin tốt của các ngươi đây.

Trúc Linh uể oải tỉnh dậy. Tối qua nàng ngủ rất ngon. Mấy tháng nay nàng chẳng ngày nào yên giấc cả. Nàng bỗng nhớ cuộc sống thanh bình trước kia, cùng sư phụ và sư thúc, tiêu dao tự tại.

Trúc Linh cảm lược gỗ, chải mái tóc đen của mình, nhìn người trong gương. Khuôn mặt này vốn được dịch dung nên nhìn nàng có vẻ xa lạ. Nàng cảm hộp đồ thuốc của mình, lấy ra một lọ nhỏ màu xanh, đổ ra cái khăn tay của mình, rồi lau mặt. Cái cảm giác lạnh lạnh của thuốc như kéo đi một tầng da mỏng, để lại khuôn mặt tuyệt sắc. Làn da trắng nõn không tì vết. Đôi môi đỏ mọng, chúm chím. Đặc biệt là đôi mắt to, với hàng mi dài. Nàng sờ má mình rồi than thở:

- Ai... Muốn bình thường cũng không được rồi.

Nói rồi nàng lại lấy ti tằm tơ cột tóc lên kiểu nam tử. Nàng lúc này càng bội phần yêu nghiệt. Quả thật là nàng chẳng muốn dịch dung lại. Ngày nào cũng phải thay thuốc dịch dung làm nàng ngán ngẩm. Mà không thay thì dễ bị huỷ dung.

Trúc Linh ngắm nhìn khuôn mặt mình rồi tìm lọ nhỏ màu đen trong hộp. Chuẩn bị công tác dịch dung.

Lúc này, Hoá Thiên Đức tiến vào. Nhìn nàng mỉm cười thật sâu:

- Nương tử. Nàng chuẩn bị xong đồ đạc chưa? Chúng ta lên đường thôi.

Trúc Linh giật nảy mình. Hắn có nhìn thấy mặt nàng qua gương không? Nghe tiếng bước chân ngày càng lại gần, Trúc Linh hoảng hốt ôm mặt, giọng nói bội phần hoảng loạn:

- Ngươi đừng qua đây. Ngươi đi tìm bọn Chí Đại đi. Ta chưa chuẩn bị xong đâu.

Hoá Thiên Đức lo lắng. Hắn trước giờ chưa từng thấy nàng hoảng hốt như thế. Nàng trong tâm trí hắn luôn là người trầm tĩnh. Nàng đang có chuyện gì sao mà phải ôn mặt. Nàng khóc ư? Hay mặt nàng có vấn đề gì? Hắn càng bước tiến nhanh đến chỗ nàng.

- Nàng sao vậy? Đừng lo lắng, hãy nhìn ta đây... Ta sẽ giải quyết mọi phiền muộn của nàng.

Trúc Linh nghe tiếng bước chân dừng lại bên cạnh mình, thật là nàng rất muốn khóc to lên.

- Ngươi... Ách... Không cần đâu a... Ta không sao mà, ngươi đi ra ngoài đi...

Hoá Thiên Đức tất nhiên không tin, hắn tách hai bàn tay che mặt của nàng ra:

-A...

Hai người đối mặt nhìn nhau.

Chuyện gì xảy ra với khuôn mặt của nàng vậy. Nàng lúc này giống hệt Phong Linh Nhi. Thật xinh đẹp kiều diễm biết bao. Liệu là nàng có phải là nàng ấy? Nhưng nàng ấy đã mất trong vụ hoả hoạn. Vậy nàng là ai?

Trúc Linh tái mặt. Cúi ba năm thiếu rụi một giờ không sai mà. Trí não trống rỗng lúc này đắm chiêu nhìn hắn. Nàng muốn xem cảm xúc của hắn là gì. Vui sướng tột thất vọng và hoang mang.

Nàng giờ lộ dịch dung vẫn cầm ở trên tay quơ quơ trước mặt hắn, gượng gạo cười:

- Thuốc dịch dung quá tốt.

Hắn trầm mặc. Sau đó run run mới nói:

- Nàng không cần hoá trang nàng ấy như thế để chọc tức ta. Nàng chuẩn bị đi, chốc nữa ta sẽ lên đường.

- Ta, ta,... Xin lỗi ngươi.

Hoá Thiên Đức ôm nàng vào lòng, và lúc này Trúc Linh ngoan ngoãn để hắn ôm. Giọng hắn khàn khàn:

- Nàng không cần phải xin lỗi đâu, ta không trách nàng. Do ta, chỉ là do ta thôi.

Sao trên đời này lại có người si tình như hắn cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lưu Dật Bình

Đường đi đến biên giới Băng quốc dường như rất suôn sẻ. Dọc đường bọn hắn dùng khinh công cấp tốc đi gấp và cũng không hề gặp một chút nguy hiểm nào cả. Giờ thì bọn người Hoá Thiên Đức chỉ cần vượt qua sông kia là đã cập bến lãnh thổ của Băng quốc.

- Sông kia không dò muốn sang quá là rất khó đây.

Trúc Linh nhìn mặt sông đập dềnh, từng đợt sóng một vỗ nhẹ vào bờ, không khỏi ca thán. Có lẽ chỉ có một cách duy nhất là bơi sang thôi. Nhưng kĩ năng bơi lội của nàng quá tệ muốn sang là không có khả năng.

Hoà Thiên Đức, bây giờ đã dịch dung thành một nam tử không thể bình thường hơn được nữa, khuôn mặt của hắn rất dễ bị phát hiện nên hắn đành phải dịch dung như thế này. Hắn mím môi trầm mặc một lúc rồi quay người hỏi mấy người sau lưng:

- Các người có đủ khả năng chạy lướt trên mặt nước không?

Tổc thần Lãnh Hiểu Minh gật đầu, cười:

- Ta đi được, cái này không quá khó đâu.

Trúc Linh lắc đầu thật mạnh. Kĩ năng này cần khinh công cực siêu đẳng mới có thể thực hiện được. Nàng tuy võ công không tệ nhưng khinh công cũng không đến mức đó. Đường như nàng không phải duy nhất. Đinh Chí Đại và Hoa Liễu Dung cũng chẳng khác nàng bao nhiêu. May ra có một nửa trong số sáu người bọn họ mới có tài để vượt sông bá đạo như vậy.

- Hoàng Song, Đinh Chí Đại và Hoa Liễu Dung không đi được. Vậy thì có chút phiền toái rồi.

Hoà Thiên Đức khẽ than. Không qua sông, tức không đến Băng Quốc do thám đúng thời điểm thì sao thực hiện tốt kế hoạch được đây. Hắn nhíu mày thật sâu đôi mắt nhìn xa xăm.

- Hoàng huynh đệ, lần này thực sự quá chán rồi đây.

Trúc Linh lười mắt không thèm liếc Hoa Liễu Dung một cái, nàng đang nhìn Hoà Thiên Đức, lòng dấy lên cảm giác phiền muộn lo âu. Nàng muốn chia sẻ cùng hắn, nhưng lại ngại ngùng. Lời nói kia thình thoảng còn văng vẳng bên tai. Hắn thực sự yêu nàng sao? Hay chỉ là mê luyến nhất thời? Hắn tương lai sẽ làm vua, đứng đầu một người. Đế vương xưa kia đã có mấy ai trọng tình nặng nghĩa đâu. Còn nàng, nàng còn bao chuyện rắc rối cần giải quyết nữa, nàng không mong mình yếu đuối khi yêu.

- Dung ca ca, huynh đã từng thật lòng yêu thích ai bao giờ chưa?

Hoa Liễu Dung chợt im lặng. Một bóng hình vừa thân thương bỗng hiện ra trong tâm trí hắn. Hắn đã cố kìm nén nỗi đau thương giờ nó chợt âm ỉ thức tỉnh lại. Hắn xa xăm nhìn, có lẽ hắn không xứng đáng để yêu bất kì ai. Hắn chỉ đem đến cho người hắn thương đau đớn bất hạnh tột cùng.

- Nhìn kia đằng kia có bóng thuyền đang lại gần đây.

Là giọng của Đinh Chí Đại đánh thức tâm tư của mỗi người.

Con thuyền kia vừa cập bến, Hoà Thiên Đức tiến sát lại gần dò xét. Khu vực nơi đây rất nhạy cảm, thuyền qua lại như thế này thì không phải bình thường. Hắn phi thân lên thuyền, hỏi thuyền trưởng:

- Cho tại hạ hỏi thăm thuyền này là của ai vậy. Hoà Thánh cùng Băng Quốc đang căng thẳng, thuyền đi lại như thế này chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Người kia vuốt râu, khả khả cười:

- Ngươi lại không biết rồi. Đây là thuyền của chủ buôn người Băng Quốc sang Hoà Thánh buôn bán. Nay chiến sự căng thẳng, chủ của ta muốn về nước sớm để phòng tránh bất trắc.

Hoà Thiên Đức thờ dãi:

- Ra vậy, xin thứ hỏi, tại hạ và các huynh đệ của mình có thể đi nhờ thuyền được không?

- Cái này ta không quyết định được. Thiếu hiệp có thể đợi chủ từ ta đến và hỏi người xem.

- Vậy thì đa tạ.

Nói xong, hắn lại trở về chỗ cũ.

- Chúng ta sẽ phải đợi chủ của thuyền kia đến mới đi được.

Trúc Linh đến bên hắn vỗ vai hắn cười:

- Chúng ta đợi được không sao đâu.

Một canh giờ sau, mặt trời đã đỏ rực trên nền trời rồi, bọn họ mới thấy một đoàn người rầm rộ đi tới. Đi đầu là một nam tử tuấn tú, cười bạch mã phi nhanh đến bên sông. Người lái thuyền kia cúi người kính cẩn.

Trong đầu sáu người một suy nghĩ loé lên:

- Chủ thuyền đến, đã đến lúc đi rồi.

Lưu Dật Bình vừa đến trao đổi với chủ thuyền thì phát hiện ra còn có 6 người lạ mặt nữa đang tiến nhanh đến đây.

- Chúng ta muốn qua sông, làm phiền Lưu công tử rồi.

Vẫn là Hoả Thiên Đức lên tiếng trước. Còn Trúc Linh hơi ngạc nhiên. Trong lời kể lúc trước của Hoả Thiên Đức, nàng đoán chắc rằng hắn không hề biết vị chủ thuyền kia là ai. Nay nàng nghe hắn gọi người kia lòng bội phần lạ lùng. Nàng chẳng ngờ rằng Lưu Dật Bình từng đã 5 lần, 7 lượt tìm cơ hội làm quen với thái tử Hoả Thánh. Nguyên do đó nên Hoả Thiên Đức biết rõ con người của tên gian thương này.

Lưu Dật Bình phá lên cười. Biết thân phận của hắn cũng có chút hiểu biết đấy. Nhưng chỉ dựa vào đấy để đòi hắn cho lên thuyền là chuyện không thể đi:

- Các ngươi lai lịch không rõ ràng. Thời thế căng thẳng thế này mà các ngươi từ Hoả Thánh đòi sang Băng Quốc để nộp mạng sao? Các ngươi không nghĩ đến chuyện kia sao?

Trúc Linh lại tiếp tục nhìn sang Hoả Thiên Đức. Hắn vẫn bình tĩnh, nghe lời đe dọa của Lưu Dật Bình là gió thổi ngang tai.

- Lưu công tử chắc biết cái này.

Một khối lệnh màu đen.

Lưu Dật Bình ngạc nhiên cùng cực. Bọn hắn lấy ra được lệnh bài trên quả không phải kẻ có xuất thân bình thường.

Hắn hơi khom người, kính cẩn:

- Mời các vị lên thuyền, người đầu mang rượu thịt lên đã 6 vị đại hiệp cẩn thận.

Trúc Linh hít một hơi. Thay đổi lớn quá đi. Lệnh bài kia không phải thường mà. Nhưng quan trọng hơn là nàng cần lấp đầy bụng đã.

Vậy là sáu người ngồi vào bàn, không khách khí ăn uống sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hạo Thiên Quân

Thuyền vừa cập bến sông. Lòng người phấn chấn. Bây giờ thực sự là lúc hành động rồi. Bọn người Hoả Thiên Đức mau chóng xuống thuyền. Lưu Dật Bình sao nở để họ rời đi như vậy. Hắn còn muốn nhờ vả bọn họ để phát triển Lưu Huyền thương hội của hắn. Hắn khôn khéo tươi cười:

- Các vị hắn đến Băng Quốc không phải chỉ để du ngoạn phải không?

Trúc Linh nghiêng đầu suy nghĩ: "Tất nhiên không làm chuyện vô ích. Tên này tâm cơ thật thâm trầm".

- Không giấu Lưu công tử, chúng ta muốn đến Băng Quốc tìm đối tác.

Hoả Thiên Đức nhàn nhạt nói. Hắn nhận cơ hội này lợi dụng tên họ Lưu kia để trà trộn vào quân đội Băng Quốc. Lưu Dật Bình đóng một vai trò rất quan trọng trong kinh tế Băng Quốc nên không khá khó khăn để thăm dò.

- Các vị từ Hoả Thánh nên không thể sang Băng Quốc dễ dàng được. Các vị cứ đi cùng ta, ta đảm bảo sự an toàn cho các người.

Lãnh Huyết bỗng cười sắc lạnh. Nực cười, bọn hắn mà cần tên gian thương này bảo vệ? Nếu không phải thái tử ra lệnh không được lên tiếng thì hắn sẽ cho tên kia biết thế nào là bảo vệ. Lãnh Huyết đời này rất ghét gian thương. Vị muối muối của hắn vì những tên gian thương như thế này mà chịu bao đau khổ. Mỗi lần gặp muối ấy, hắn có bao nhiêu khó chịu. Nếu không có muối ấy can ngăn, hắn đảm bảo sẽ cho tên kia chết không còn xác.

- Không cần người bảo vệ. Ngươi cho bọn ta đi cùng là được rồi. Chúng ta chỉ cần qua trạm giám sát thôi.

Trúc Linh không khách khí nói. Nàng nhìn lên bầu trời. Màn đêm lúc này giăng mắc khắp nơi. Tối sẽ dễ hành động hơn. Dù sao bọn họ đã đến đây rồi. Do thám đối với nàng như người bạn tri kỉ vậy, kiếp trước nàng đã được huấn luyện rất bài bản.

- Chúng ta đi thôi, chỗ ta còn ba con ngựa, các vị chịu khó dùng tạm vậy.

Ba con không phải rất ít ỏi sao? Thế này đành phải cưỡi chung rồi. Hoả Thiên Đức ôm eo Trúc Linh bế nàng ngồi lên hắc mã rồi hấn cầm cương ngồi sau. Hai đại nam nhân, tất nhiên trong mắt mọi người, ngồi chung con ngựa có vẻ kì quái.

Trúc Linh đỏ mặt truyền âm cho Hoả Thiên Đức.

- Ngươi để ta đi bộ đi, ngồi như thế này kì quái lắm!

Hắn cười hà hà:

- Nương tử cứ ngồi im. Ai dám phản đối chứ? Vả lại trong mắt người đời đâu nàng có thể nào ta vẫn quan tâm nàng mà.

Hai người thì thào to nhỏ khiến mọi người hiểu lầm càng sâu.

Lưu Dật Bình: "Ai da không ngờ người của bang phái kia có sở thích lạ. Chắc tên tiểu tử nhỏ bé kia không biết có chịu nổi sức mạnh to lớn của vị kia hay không đây..."

Lãnh Huyết im lặng nhảy lên ngựa, mắt bắn hàn ý ra xung quanh. Ai dám tranh ngựa với hắn hắn sẽ cho biết tay.

Ba con ngựa giờ còn một. Đám người Hoa Liễu Dung, Đinh Chí Đại và Lãnh Hiểu Minh nhìn nhau rồi lại nhìn con ngựa cuối cùng. Không ai lên tiếng trước. Hôm nay có điềm lạ, mọi khi Hoa Liễu Dung sẽ tranh giành ngay nay im lặng. Hai người kia quay sang nhìn Hoa Dung. Hắn đang mân mê tấm ngọc bội về mặt đau buồn cực độ.

- Thôi ta có thể đi bộ được, huynh và Hoa Dung ca tự hai người thương lượng đi.

Lãnh Hiểu Minh tự rút lui. Hắn là tốc thần, rèn luyện đường dài là chuyện nhỏ, nay đi bộ cũng chẳng sao.

Đinh Chí Đại nhìn Hoa Dung đau buồn tột độ, hắn vỗ vai Hoa Dung nói:

- Đệ lên ngựa đi, huynh đi bộ.

Hoa Dung gật đầu không nói gì, lạnh lẽ như một cái bóng leo lên ngựa.

- Khởi hành thôi.

Đoàn người chẳng mấy chốc đi đến doanh trại của Băng quốc đóng quân gần đấy. Hạo Thiên Quân đang cho quân tập trung làm thuyền ngay đấy. Chỉ đợi đến khi xong thuyền bọn chúng sẽ tiến đánh Hoả Thánh.

Hai tên gác cổng chặn đoàn người lại:

- Các ngươi là ai mà dám xâm nhập lãnh thổ Băng Quốc ta?

Lưu Dật Bình không nhiều lời với tên lính kia, hắn chỉ nói đơn giản một câu:

- Báo cho tướng lĩnh các ngươi ta là Lưu Dật Bình.

Hạo Thiên Quân nghe bẩm báo sững người rồi cười to. Lưu Dật Bình là người nước hắc mã, hắn đến đây không khéo lại cho hắn một chút vàng. Nghĩ thôi, Hạo Thiên Quân hồ hồ đón tiếp:

- Lưu công tử, thất lễ rồi, mời công tử vào dùng trà.

Lưu Dật Bình nhìn Hạo Thiên Quân:

- Vậy làm phiền tướng quân rồi. Chúng ta giờ chỉ muốn đến kinh thành thật nhanh để đoàn tụ gia đình thôi. Nay qua đây có chút tài mọn mong tướng quân dốc sức chinh phạt Hoả Thánh rạng danh nước nhà. Người đầu.

Hạo Thiên Quân nhìn rương vàng trước mắt lòng hoan hỉ bội phần, nhưng vẫn cố khách sáo:

- Đây là trách nhiệm của bản tướng quân ta mà. Lưu công tử khách khí quá.

Trúc Linh bực bội. Nhìn vị tướng kia hỏi:

- Tướng quân, quân người đóng bao nhiêu dặm quanh đây vậy? Liệu có đủ lực lượng công phá không?

Hạo Thiên Quân giờ mới để ý sáu người kia, mắt đoán chắc là người nhà của Lưu Dật Bình. Vì thế hắn không chút do dự trả lời:

- Hai mươi dặm quanh đây là của quân ta, bốn mươi vạn quân.

Hoà Thiên Đức cau mày, bốn mươi vạn quân là lực lượng của toàn Băng Quốc. Lần này Băng Hoàng đã quyết tâm giải quyết Hoà Thánh của hắn. Vậy hắn sẽ cho hắn biết thế nào mất cả chì lẫn chài.

- Vậy cho ta đa tạ các vị tướng quân nha. Ta chờ ngày toàn thắng.

- Ha ha đến lúc đó ta mời các người rượu thịt ha ha ha ...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hướng Về Phong Thần Quốc

- Lưu công tử, tạm biệt người ở đây thôi.

Vừa bước chân qua doanh trại của địch nhân một đoạn khá xa, Hoà Thiên Đức kéo ngựa qua lại.

- Các vị rốt cuộc muốn làm gì? Đó không phải hướng là hướng doanh trại sao?

Trúc Linh hơi nhăn mày. Lúc này để hắn nhận ra thì rắc rối to. Nàng giắt tay áo Thiên Đức, thì thầm:

- Đi đến trước mặt hắn đi.

Tiếng móng ngựa chậm rãi lại gần. Trúc Linh nhếch môi cười. Lưu Dật Bình cảm thấy vô cùng không ổn, nhưng hắn chắc chắn với bọn cận vệ của mình sẽ đủ sức đánh bại sáu người kia. Nhưng rốt cuộc kẻ nhiều mưu lắm kẻ như hắn lại nhầm, bất cứ một người nào trong 6 người đều đủ sức chiến thắng đội cận vệ yếu ớt kia. Tất nhiên Hoà Thiên Đức không có nổi lên sát tâm giết hại hắn. Chỉ là người thông minh quá cũng không tốt, đặc biệt là người đã giỏi lại hay tò mò việc đời.

Trúc Linh lấy một lọ mê huyền hương, ném cho bọn Hoa Dung cẩn thận ra hiệu. Và nàng cũng tìm trong tay nải một sợi dây chuyền vàng óng ánh với một viên Hồng Ngọc to đùng. Nàng giơ giơ trước mặt Lưu Dật Bình, giọng nói cất lên thật êm nhẹ:

- Hãy nhìn vào sợi dây.

Vừa nói xong, mê hương bắt đầu tán mạn vào không khí.

Lúc này...

Viên ngọc đung đưa chậm chậm, từ bên này sang bên kia.

Lưu Dật Bình thờ thẩn người, chăm chăm nhìn viên đá không rời. Hắn như bị cuốn sâu vào viên ngọc kia, cố thoát ra mà không thoát nổi, giọng nói truyền cảm kia như một sợi dây trời chặt hắn lại.

- Lưu công tử, một canh giờ vừa qua người đã làm gì?

Lưu Dật Bình không cảm xúc trả lời, giọng hắn đều đều:

- Cho bọn người qua sông.

Tay nàng vẫn đung đưa viên ngọc, chậm rãi hỏi:

- Rồi sao nữa?

- Đưa bọn họ qua Doanh trại của Hạo Thiên Quân. Bọn hắn muốn quay trở lại, ta không cho. Có điều khác thường. Gián điệp của Hoà Thánh có thể là bọn họ.

Hoà Thiên Đức ngạc nhiên, rốt cuộc nàng còn có bao nhiêu bí mật đây? Đây là chiêu thức gì mà có thể cạy miệng tên kia? Kì quái quá. Hắn nhìn Lưu Dật Bình. Tên này cư nhiên đủ thông minh để biết thân phận của bọn hắn. Sợ rằng hôm nay hắn ta phải tạm biệt thế gian từ đây rồi.

Hoà Thiên Đức rút kiếm hạ sát khí.

- Không cần giết hấn đâu, người cũng nên biết nơi đây là đâu. Giết hấn sẽ rất có khả năng làm lộ thân phận chúng ta.

- Vậy nàng có cách gì để hấn cam phục ?

Trúc Linh mỉm cười đắc ý:

- Tất nhiên là có cách rồi.

Nói xong nàng lại quay nhìn Lưu Dật Bình đang đứng yên lặng, đôi mắt trống rỗng.

- Lưu công tử, người hãy quên hết đi những kí ức trong một canh giờ trước, quên bọn ta đi. Người sẽ tỉnh dậy khi nghe thấy tiếng của bọn thuộc hạ của người. Hiểu chứ?

Lưu Dật Bình đều đều đáp lại:

- Hiểu, quên một canh giờ trước, quên các người.

Trúc Linh vỗ vỗ đầu ngựa ra hiệu Hoả Thiên Đức. Hấn cùng với bốn người kia kì quái nhìn Lưu Dật Bình. Chuyện gì đang xảy ra đây? Như vậy mà cũng thu phục gian thương kia bằng mấy câu không thể đơn giản hơn như thế kia. Thật kì lạ. Hoả Thiên Đức nhìn nàng thu dây chuyển vào, hấn đoán chắc chắn là do cái dây đó. Hấn không nhịn được hỏi nàng, cả người hấn như ôm cả nàng vào lòng. Chính vì thế hai người- trong mắt mọi người là hai đại nam tử- càng thân mật hơn rất nhiều.

- Nàng đã làm gì với hấn vậy?

Trúc Linh cười gượng, đẩy đẩy hấn ra, trong giọng có chút ngại ngùng:

- Bọn hấn đang nhìn kia, người cách xa xa ta đi. Người đưa dây cương cho ta đi. Như thế tránh hiểu lầm.

Bọn Chỉ Đại, Lãnh Huyết, Hiểu Minh cùng Hoa Dung đưa mắt tò mò nhìn về Trúc Linh. Ày, chuyện của thái tử cùng tên nhóc Hoàng Song này bọn hấn đã quen rồi. Lúc đầu thì có ngạc nhiên đấy nhưng năng lực tiếp nhận không phải hạng tồi đâu.

Lãnh Hiểu Minh nhìn ba người cạnh mình sao thấy buồn cười. Ai cũng tò mò, cũng muốn biết rốt cuộc Hoàng Song đệ ấy làm như thế nào để tên gian manh như Lưu Dật Bình không chút hoang mang nói hết ra. Có thể đây là một công pháp tà công gì đó.

- Hoàng Song đệ, chúng ta không để ý đệ và thái tử đâu, cứ tự nhiên đi. Nhưng ta có điều muốn hỏi, đệ đã làm gì với tên kia vậy.

Mấy người kia gật đầu lia lịa phụ họa.

Hoả Thiên Đức phả hơi nhẹ nhàng vào gáy nàng:

- Đẩy nàng xem họ có để ý đâu. Nàng cứ yên tâm ngồi ở trong lòng ta đi, hưởng thụ sự chăm sóc của ta đi. Hắc hắc...

Trúc Linh véo eo hấn. Mắt trừng trừng nhìn Hoả Thiên Đức, tên vô lại này. Ai, sao lúc đầu nàng thấy hấn yêu nghiệt lạnh lùng, là đối tượng cần tránh xa cơ chứ.

- Vì phu đau, nương tử, vì phu sai rồi.

- ...

E hèm. Có ai đó đang rất sốt ruột để có câu trả lời nha. Hai người kia nên thôi được rồi đấy.

Kệ hấn đi, mặt dày như hấn có nói thế nào cũng chẳng ăn thua đâu. Trúc Linh mặc kệ hấn than thở này nọ, nhìn các huynh đệ của mình, cất tiếng giải thích:

- Các huynh đã nghe đến Thôi miên chưa?

Thôi miên quả là từ lạ lùng, công pháp này bọn hấn chưa bao giờ gặp phải.

- Vậy là chưa. Thôi miên là dạng đưa con người vào tâm thức, khiến họ yếu ớt đến nỗi người khác có thể điều khiển bộ não của người đó để làm việc cho mình.

Hoa Liễu Dung không nén lại được sự tò mò, hỏi tiếp:

- Vậy là ai cũng có khả năng bị thôi miên à?

Trúc Linh lắc đầu:

- Khả năng chịu thôi miên của mỗi người là khác nhau. Có người do tâm trí kém, thể chất yếu nhược thì dễ bị thôi miên hơn so với người khoẻ mạnh, tính

cách kiên định. Lưu Dật Bình ta đã nhìn ra thể chất suy nhược vì quá đà chuyện kia nên mới dễ bị thôi miên dễ dàng như vậy.

- Thì ra là vậy, nếu áp dụng tra khảo thì rất tốt.

Hoà Thiên Đức một lần nữa không ngớt lời ca thán. Nếu quân hán học được cái này thì có phải sẽ dễ dàng tra khảo kẻ địch hơn.

Sáu người Hoà Thiên Đức lại tiếp tục hướng về doanh trại của Hạo Thiên Quân. Nhìn thấy binh lính tập trung đông đúc như thế kia, mỗi người lại trầm tư. Nơi cần đến thì cũng đã đến rồi, giờ thì làm thế nào để tiến vào đây? Hoà Thiên Đức chỉ vào Độc Cô Lãnh Huyết ra lệnh:

- Lãnh Huyết, ngươi vốn là đệ nhất sát thủ, rất giỏi lẩn trốn, ngươi vào cướp mấy người ra đây.

Lãnh Huyết cau mày. Hắn là đệ nhất sát thủ, đúng, nhưng hắn chỉ đi giết người thôi chứ đi cướp người thì chưa. Hắn lãnh đạm nói:

- Ta không vác hết chúng ra được.

Hoà Thiên Đức xuống ngựa, đưa dây cương cho Trúc Linh rồi nói:

- Ta cùng ngươi đi.

Trúc Linh nhớ ra điều gì đó hô to:

- Nhớ đừng đánh vào mặt chúng và hỏi thân thể chúng nhá.

Hoa Dung hiểu ý, cười vu vơ:

- Bắt người để dịch dung? Hoàng Song, đệ có đủ thuốc cho sáu người không?

Nghe Hoa Dung nói nàng mới ngờ ngàng, nàng mới chỉ điều chế hai lọ mang theo thôi, mà trong đó nàng đã dùng hết một lọ, cũng chưa có thời gian điều chế thêm. Nàng hỏi Hoa Liễu Dung:

- Đệ chỉ còn một lọ thôi. Chắc đủ dùng chứ?

- Không đâu, chỉ đủ dùng trong một ngày thôi. Nếu ở trong thời gian dài thì khó lắm đây. Ta cũng có chế một lọ thôi. Tính ra đủ cho sáu người dùng trong hai ngày.

Vậy thì nguy rồi. Bọn nàng đã đến đây là xác định sẽ phải ở dài hạn, nếu không chế nhanh sẽ lộ tẩy mất. Như vậy đừng có nói đến chuyện làm gián đoạn nội bộ quân địch, chỉ riêng do thám thôi đã khó khăn rồi.

- Rừng này liệu có đủ vị thuốc để bào chế không?

Hoa Dung gật đầu:

- Tất nhiên là có, nhưng đệ muốn tìm đủ được thảo không dễ dàng đâu.

Trúc Linh trầm tư một lúc.

- Nơi đâu có bán vậy?

- Chẳng lẽ đệ định đi mua sao. Nơi bán đủ dược thảo nhất là kinh thành Hoả Thánh và kinh thành của Phong Thần Quốc.

Phong Thần Quốc ư?... Hoàng huynh của nàng không biết có ổn không?

- Nơi nào gần nhất?

- Kinh thành Phong Thần mất năm ngày đường, kinh thành Băng Quốc tuy mất hai đường nhưng địa hình hiểm trở, dốc đá nguy hiểm lắm. Hơn nữa Băng Quốc thiếu một dược liệu là Dung Tiên thảo, loại cỏ này rất hiếm gặp, thường mọc ở nơi khí hậu ôn hoà thoáng mát thôi.

Trúc Linh thở dài. Nàng sẽ phải trở về Phong Thần rồi.

- Đây là dược liệu đủ để điều chế mấy lọ dịch dung nữa. Đệ sẽ tiến về Phong Thần kiếm dược. Các huynh không cần đợi đệ đâu, cứ tiến hành theo kế hoạch.

Bọn người Chí Đại gật đầu:

- Vậy đệ nhớ cẩn thận, dược thảo quan trọng nhưng đệ còn quan trọng hơn, hiểu chứ?

Trúc Linh lên ngựa, nắm vững dây cương:

- Các huynh cũng bảo trọng. Đệ đi đây.

Tiếng ngựa hí vang, thân ảnh Trúc Linh xa dần. Phía đông là đích đến tiếp theo của nàng, Phong Thần Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Kích Thích Khứu Giác

Trong khi Hoàng Trúc Linh cấp tốc lên đường, phía bên "trộm người" của Hoả Thiên Đức cùng Độc Cô Lãnh Huyết cũng tốn khá nhiều thời gian. Phải nói rằng bọn hắn cũng thật sự xui xẻo, mới ra tay đánh ngất được hai tên lính gác thì suất nữa bị tên Hạo Thiên Quân phát hiện làm bọn hắn cùng hai tên lính chết ngất kia phóng ngay vào nhà xí để trốn tránh. Và chẳng biết hắn ăn phải cái gì, Hạo Thiên Quân cũng vào đấy.

Và sau đó.... Một mùi thum thum bốc lên. Kèm theo tiếng thở dài mẫn nguyện.

Hoả Thiên Đức tái mặt. Lúc này không phải vì đất nước, hắn sẽ cho tên kia một trận no đòn. Đi biết bao nơi, nổi tiếng là chiến thần vương tử như hắn lại phải kiên nhẫn nơi này gửi mùi kinh khủng kia. Cmn thật là đáng giận mà. Mặt mũi hắn giờ vứt vào xô cho xong.

"Hừ hừ, đội nghiệp lớn của ta hoàn thành ta sẽ cho người biết thế nào là lễ độ... Hừ, chết tiệt... Không ngủ được nữa rồi".

Riêng Độc Cô Lãnh Huyết chỉ hơi nhíu mày. Ai hắn là hắn gặp phải trường hợp này nhiều rồi nha. Ừm, có một vụ hắn phải giải quyết một tên thủ lĩnh sơn tặc ở Hoa Sơn của Dược Quốc, đang chuẩn bị ra tay thì hắn đã cấp tốc chạy vào nhà xí giải quyết. Hắn lúc đó một phần là bức mình một phần cũng vì phải đi ám sát kẻ khác, hắn nhiều đơn hàng lắm, nên giết nhanh tên kia khi hắn vẫn còn đang đại tiện. Nghĩ mà ghê tay...

Mà sao tên kia ăn ở cũng hay. Ăn uống thế nào để đi ngoài lâu thế kia cơ chứ? Hoả Thiên Đức đầu bốc lửa giận, đá hai tên tiểu binh vào một xô bần thiêu nào đấy chuồn nhanh ra ngoài. Trong đấy một phút kéo dài tựa một canh giờ. Hắn mà ở tiếp nhân nại đợi chờ chỉ để bắt tên lính chắc bị "khí độc" xông thẳng lên não mà chết mất. Hắn hít vội vàng bầu không khí bên ngoài trời. Sống lại rồi...

- Độc Cô trời tối muộn rồi, người bắt hai tên ta bắt hai tên đi đến chỗ bọn Hoàng Song trước ta sẽ về ngay.

Lãnh Huyết vâng vâng gật đầu, rồi gật đầu phóng đi.

Hoả Thiên Đức cũng chẳng chần chừ phóng gần đến doanh trướng. Cẩn thận nhìn xung quanh. Đội canh gác không phải ít bình thường đâu. Hai lớp binh sĩ đi đi lại lại, tay cầm chắc kiếm sẵn sàng chiến đấu. Thành ra kế hoạch nghe trộm kế hoạch tiến đánh Hoả Thánh của hắn thất bại triệt để rồi.

Hắn lại phi thân về nơi cũ. Trên đường về, tiện tay bắt ba tên lính đang khệ nệ xách xô nước.

- Thái tử người về rồi.

Hoả Thiên Đức gật đầu. Hắn bắt chợt cau mày, ném ba tên kia ngã lăn xuống đất hỏi:

- Hoàng Song đâu?

Hoả Dung nhìn khuôn mặt không cảm xúc kia, tự giác ngồi xuống cạnh năm tên xấu số kia, kiểm tra dụng cụ. Ai mà chẳng biết thái tử với Hoàng Song có quan hệ âm mưu nha. Mà theo góc độ của hắn thì thái tử là thật lòng quan tâm Hoàng Song. Nếu để hắn biết đệ ấy bỏ đi tìm thảo dược nơi xa xôi thì hắn sẽ tức giận đến mức nào đâu. Là người thông minh sẽ không chọn cách làm lá chắn.

- Thực ra thì Hoàng Song đệ ấy đã đi Phong Thần Quốc rồi.

Lãnh Hiếu Minh a Lãnh Hiếu Minh đệ thật sự là gan quá to hay là quá ngây thơ đây. Hoả Liễu Dung lại một lần nữa cảm thán.

- Để làm gì?

Thiên Đức bắt đầu sốt ruột lắm. Hắn lo lắng cho nàng đường đi mệt nhọc, hiểm nguy. Nàng là nơi bình an còn sót lại trong hắn, nhờ may có chuyện gì hắn sao chịu nổi được. Cảm giác kia hắn đã nếm một lần, hắn thực không muốn trải nghiệm thêm bất cứ một lần nào nữa.

- Đệ ấy tìm được thảo để điều chế ra Dịch dung thuốc. Với số lượng ít ỏi hiện tại chỉ đủ dùng trong hai ngày thôi và nếu dài hạn thì không được.

Lần này lại đến lượt Đinh Chí Đại giải thích. Lãnh Huyết một bên mài kiếm thỉnh thoảng lại đóng tai nghe. Tiếng kiếm mài sắc lạnh cửa vào không gian hư

vô nghe thật rùng rợn.

Hoà Thiên Đức nghe xong như gào ầm lên:

- Dù như vậy các người cũng phải cản hắn lại chứ? Các người để hắn đi như thế không phải quá mạo hiểm sao.

Hoa Liễu Dung đứng phắt dậy, vỗ vai hắn an ủi:

- Thái tử a, người còn lạ gì tính cách của đệ ấy nữa. Hơn nữa Hoàng Song cũng không phải kẻ vô dụng, lần này hắn sẽ nhất định bình an trở về.

Hoà Thiên Đức lại lâm vào suy tư. Phải Linh nhi của hắn bản lĩnh hơn người. Nàng sẽ bình an mà thôi. Hắn phải tĩnh tâm lại, hắn phải thực hiện tốt nhiệm vụ lần này.

"Linh nhi, ta chờ nàng về"

{Chuyện về kẻ xấu số}

Mấy tên lính bắt đầu tỉnh dậy, thấy hàn khí sắc lạnh bao quanh người. Cách hắn khoảng hai bước chân có một tên ánh mắt lạnh lùng, sát khí dày đặc đang mài dao.

Rùng mình.

Chẳng lẽ đây là kẻ chuyên ăn thịt người trong truyền thuyết?

Vậy là coi như xong.

Bọn hắn run sợ.

- Đinh Chí Đại, người lột quần áo của bọn chúng ra đi. Chúng ta sẽ bắt đầu từ đêm nay.

Bắt đầu ăn thịt họ từ đêm nay ư? Gào thét. Không muốn đâu...

- Hoa Dung ca điều chế xong chưa? Sốt ruột lắm rồi.

Cái gì còn chế nước dùng để nấu bọn hắn. Không thích đâu nha.

Cái người to lớn kia tiến tới với quần áo bỏ họ. Xê móng vuốt vàng về đằng sau.

- Lãnh Hiểu Minh giúp ta một tay đi.

Một cơn gió lạnh vụt qua.

Quần áo bay mất.

Tên cầm kiếm đang tiến tới, mũi kiếm chỉ thẳng vào đầu một tên. Tên ấy ngậy người, thôi dòi hắn cô như tiêu.

- Chuẩn bị nước cho ta.

- Ngài đại nhân a, ở đây bận rộn lắm ai lấy nước cho ngài đây.

Bọn họ sắp bị nấu chín???

Cả năm tên rốt cuộc không chịu được nữa, sợ quá cắn lưỡi tự sát.

Hoa Liễu Dung nhìn 5 cái xác "thoáng mát" miệng máu me lác đầu lia lịa. Ai, hắn còn muốn thử độc cơ mà.

- Ô sao cắn lưỡi cả đám thế này.

- Chịu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đến Phong Thần Kinh Thành

Chương 29:

Đường rừng vào buổi tối ẩn nấp biết bao nguy hiểm. Chưa kể đến sơn tặc hoành hành, cho đến dã thú kêu hú sẵn mồi. Giờ chỉ cần lạc đường mất hướng hay sa vào bẫy sẵn thú thôi cũng đủ để con người ta hoang mang tốt cùng rồi. Bởi lẽ vậy mà chẳng có ai đi trong đêm tối tăm như vậy.

Hoàng Trúc Linh phi ngựa chạy nhanh về hướng Đông của khu rừng. Trong đêm như thế này rất khó xác định phương hướng nên nàng đành đánh liều một phen. Nàng nghe Hoa Liễu Dung nói, ở phía đông khu rừng có dòng sông, chỉ cần đi dọc sông ấy có thể tới biên giới của Băng Quốc một cách nhanh nhất. Trúc Linh phi ngựa, không dám dừng chân ở bất kì nơi đâu. Một là vì đêm tối dã thú sẵn mồi nơi nơi, muốn nghỉ cũng thập phần cảnh giác. Hai là nàng biết rõ chỗ thảo dược kia để điều chế Dịch Dung thuốc có hạn. Cho nên thời gian nàng đi nhanh bao nhiêu thì thời gian an toàn của bọn hắc sẽ nhiều hơn.

Vậy là trong đêm tối, một bạch y bé nhỏ cưỡi ngựa phi nước đại thật mau. Ánh trăng khuất dần qua kẽ lá tán mạn trong không gian, cố gắng soi đường cho nàng.

Hai canh giờ sau, cả người và ngựa rốt cuộc cũng đã đến ven sông. Trúc Linh xuống ngựa, cột chặt nó vào một gốc cây nào đó. Nàng ra bờ sông, lấy giải dược tẩy bỏ lớp dịch dung trên mặt, xong nàng vốc một ít nước mát lành lên mặt, như cố xua tan cái con buồn ngủ đang dần dần ập đến. Trúc Linh lục túi bỏ ra một ít lương khô cố nuốt hết xuống để lấp đầy cái bụng còn cào. Mắt phượng híp lại, đầu mơ hồ hơn vì con buồn ngủ hành hạ. Nàng bỗng rút ra một lọ đan dược, nuốt hai ba viên.

Ở lục địa này, người chế tạo ra đan dược là thập phần hiếm có. Cho nên dù là một đan dược hạ đẳng cũng đủ để cho hàng trăm nghìn người thèm thuồng. Vậy mà Trúc Linh không do dự nuốt vài viên, nếu có người nào nhìn thấy cảnh này chắc cũng phải xót xa bật thốt lên: "Quá phí phạm, quá yêu nghiệt".

Tăng khí đan kia quả hiệu nghiệm. Uống vài viên khiến nàng phấn chấn sáng khoái hơn nhiều. Nàng quay đầu nhìn hắc mã của mình lòng thầm nghĩ: "Nếu cho hắc mã uống tăng khí đan thì tốc độ đi sẽ bền và nhanh hơn nhỉ?".

Nghĩ là làm. Trúc Linh nghiền nhỏ đan dược pha loãng với nước cho hắc mã uống. Đan dược nàng không có thiếu nên cũng không cần xót xa khi cho ngựa uống đâu.

- Hắc mã, ta còn phụ thuộc vào ngươi nhiều lắm đó. Đi thôi.

Trúc Linh lại vội vàng leo lên ngựa, nắm chắc dây cương đi tiếp cho tới sáng.

Mặt trời đang xa rực hồng, nhuộm đỏ cả bầu trời xóa tan đi màn đêm u tối.

Hoàng Trúc Linh đã đi liên tục men theo con sông trong vòng hai canh giờ đồng hồ, và giờ nàng đã đến được một toà thành nhỏ ở ven sông nàng phi ngựa vào hỏi thăm:

- Các vị, cho tại hạ hỏi đi Phong Thần theo hướng nào?

Tên lính gác cổng nhìn vị tiểu huynh đài cưỡi ngựa kia, lòng măm chắc hẳn lại là một công tử bột bỏ nhà đi chơi rồi. Nghĩ vậy khiến hắn càng ghét hơn người trước mặt. Tại sao trên đời lại có kẻ ung dung tự tại tiêu dao như thế mà vẫn xông xênh ngân lượng còn hắn thì làm việc quần quật cũng chẳng bằng đồng lè của bọn nhà giàu? Thật là không cam lòng mà. Vì thế hắn nói giọng tỉnh bơ:

- Kia, ngươi qua sông là đến thôi.

- Đa tạ.

Hoàng Trúc Linh không hiểu tại sao tên lính gác này lại cau có với mình như vậy. Nàng xoay ngựa lại đi gần bờ sông nhìn trước ngo quanh xem có con thuyền nào qua không. Tiếng mọi người đứng chờ ngay đây huyền nao dần.

Và số nàng rất may mắn, một con thuyền đang tiến lại gần đây, trên thuyền chở rất nhiều người và hàng hoá linh kinh. Vừa cập bến, mọi người trên thuyền ủa ra, tay xách nách mang kệ nệ những túi to nhỏ khác nhau. Rồi một tốp nữa cũng nhanh chân kéo đồ đạc lên thuyền. Trúc Linh chẳng chần chừ thêm phút nào, kéo hắc mã lên thuyền.

- Chà Hàn đại phu ông cũng định sang Phong Thần cơ hả?

- Tất nhiên rồi. Cứ một năm Phong Thần lại tổ chức thi đấu giữa các dược y, và luyện đan sư. Hắc hắc ta phải nhanh chân chứ. Này biết đâu một trong số những đan dược được luyện chế ra kia sẽ thuộc về ta ha ha...

- Hàn đại phu lão đang mơ à? Một viên đan dược được bốc may mắn theo số ghi danh... Trăm nghìn người mới trúng một, lão có thấy khả năng nhỏ nhoi không?

Thi đấu ư? Thật là thú vị. Trúc Linh lại dỏng tai nghe ngóng tiếp.

- Ai, nhà ngươi không phải năm nào cũng đăng kí vào xem sao? Ngươi không trúng nhưng ta lại khác thì sao...

- Hàn đại phu người nói thế tin chắc lắm a, nhưng kèo treo cao ngã đau đấy.

- Không sao, thịt lão phu dày lắm có ngã cũng chẳng đau đâu.

- Ha ha ha...

Này nếu không phải có việc khẩn, chắc nàng cũng tham gia thi đấu. Mấy năm trong sơn cốc chịu sự giáo huấn của sư phụ và sư thúc nàng không thể biết tài năng của mình đến đâu. Tất nhiên có lẽ nàng lại phải chờ năm sau tham gia. Trúc Linh khẽ mở nụ cười nhìn xa xăm.

Tiếng cười vui vẻ vang khắp con sông.

-----:)------

Một ngày sau, Trúc Linh đã rờn rã đi đến kinh thành Phong Thần Quốc nơi đây náo nhiệt y như trong trí nhớ của nàng bao ngày. Tuy nhiên nàng không vội đi mua dược liệu ngay mà vào một quán trọ nghỉ ngơi bù cho ngày vất vả kia. Nàng ngủ cho đến tận trưa, khi bụng réo mới dậy, mua đồ ăn lót dạ rồi mới đi đến các dược hiệu mua. Nhưng khôn nổi duy chỉ có một loại duy nhất nàng không mua được là Dung Tiên thảo.

- Lão bản, ngài thật sự không có Dung Tiên thảo sao?

- Vị công tử này, thứ cho ta, quả thật là cửa hàng của ta không có vị dược quý hiếm đó. Mà không phải riêng mỗi cửa hàng của ta đâu, khắp các tiệm dược khác đều không có nổi một cọng a.

Lão bản thành thực trả lời. Dung Tiên thảo là vị thuốc rất quý được dùng nhiều trong việc dưỡng nhan, kéo dài tuổi xuân, sắc đẹp nên nó rất đắt. Và lại nó còn hiếm gặp nữa. Phải lên núi cao, trên vách đá cheo leo nguy hiểm hiểm khi có một cây. Vậy lấy đâu ra mà mua bán đây.

- Vậy chẳng lẽ không có nơi nào có sao?

Trúc Linh lại nhăn mày càng sâu. Thời gian của nàng rất ngắn, nàng không thể lỡ thời giờ thêm một chút nào nữa. Nàng boăn khoăn, Dung Tiên thảo thật sự quý đến như vậy ư? Vậy tại sao trong Liên Sơn Cốc lại có nhiều đến mức nàng ngỡ nó chỉ là một dược liệu bình thường thôi.

- Ai có chỗ bán, nhưng nơi đến nơi đó mua thì không khác gì là không mua cả.

- Tại sao là vậy?

- Công tử có phần không biết đó là nơi đầu giá của Phi Long Thương hội, ở đấy không thiếu gì vật quý hiếm. Từ thảo dược đến áo giáp vũ khí hay tàn đồ kho báu đủ cả. Giá ở đó là ở trên trời. Lại có những vật có tiền cũng không thể mua được đâu.

Lại có nơi kì lạ như thế sao? Trúc Linh nhìn chỗ ngân phiếu của mình hao hụt dần lòng bỗng xót xa. Tất cả quỹ tiết kiệm của nàng từ trước đến nay cũng chỉ đủ mua dược liệu cơ bản thôi. Nghe lão bản nói chắc nàng một cọng Dung Tiên thảo cũng không mua nổi.

Trúc Linh trầm ngâm:

- Lão bản nơi ấy có cho gửi đơn dược để bán đầu giá không?

Lão bản ngậy người. Này này thiếu niên trước mắt lão có bao nhiêu tuổi mà có thể luyện chế đan dược hả? Nhưng cũng có thể hẳn là con cháu của một đại gia tộc nào đó. Nhìn khuôn mặt tuyệt sắc yêu nghiệt kia, lão đã vội khẳng định suy nghĩ thứ hai của mình.

Lão giọng hơi run run hơi xúc động hỏi:

- Công tử có thể bán ở đấy. Có chuyện này không phải... Công tử có Tăng khí đan không? Công tử nhà lão cần nó để chữa trị khỏi bệnh. Công tử ra giá bao nhiêu lão cũng mua.

Hoàng Trúc Linh lắc đầu:

- Lão đã giúp ta rất nhiều rồi. Viên tăng khí đan ta tặng cho lão.

Lão bản cảm chặt viên đan dược. Đây coi như là hy vọng sống của công tử nhà lão, người đã bệnh nặng bao nhiêu năm rồi không cách nào chữa khỏi. Hắn kiên quyết nói:

- Thế sao được chứ... Đây là đan dược quý hiếm nha, người cứ ra giá đi.

Trúc Linh lại lắc đầu:

- Người cứ cầm đi, khi nào có việc khẩn mong lão bản giúp đỡ ta.
- Vậy ta đa tạ, bất cứ khi nào công tử cần, lão phu sẽ giúp sức.

Bước ra khỏi cửa tiệm, không một chút chần chừ, nàng dùng khinh công phóng nhanh về nhà trọ. Nàng lấy tay nài, cầm bình sứ đựng đầy đan dược kia cẩn thận. Bây giờ nó chính là con đường cứu mạng của tất cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đấu Giá Dung Tiên Thảo. Gặp Lại Phong Ngọc Dũng

Phi Long thương hội vốn là do phái Vân Phi Long lập nên, nhằm phát triển buôn bán những vật phẩm quý giá bằng hình thức đấu giá. Chính điều này khiến cho dù Vân Phi Long môn hộ rất đông cũng không bao giờ tiêu hết số tiền do thương hội cấp. Phi Long thương hội không chỉ có gậy dựng ở Phong Thần Quốc, mà chi nhánh của nó ở khắp các quốc gia, như Hoá Thánh Quốc, Dược Thiên Quốc...

Trúc Linh giờ đang đứng trước cổng vào nơi đang diễn ra đấu giá, nắm chặt lọ đan dược trong tay, nàng tiến vào hỏi thăm người gác cửa:

- Xin hỏi, ta muốn nhờ đấu giá đan dược, thì phải đăng kí ở đâu?

Người kia khiếp sợ lắm. Đan dược đối với hắn dường như chỉ mới nghe qua chứ chưa bao giờ tận mắt thấy, và hắn đã ở nơi đây canh gác nhiều năm cũng chưa thấy trường hợp trước mắt. Bán đan dược? Vị công tử khí chất bất phàm dung mạo tựa thiên tiên kia là một luyện đan sư? Sao trẻ như vậy được? Chẳng phải các luyện đan sư đều là lão nhân sao? Hay giờ họ đã chế ra loại đan dược hồi xuân rồi. Dẫu sao người trước mắt hắn cũng phi phàm, hắn vội vàng tìm chuông quỹ bấm báo.

- Người nói cái gì? Có người muốn bán đan dược? Ta có nghe lầm không vậy?

Chưong quỹ hốt hoảng:

- Dạ đúng là vậy, đệ tử không dám nói sai, hắn còn đang đợi ở kia.
- Vậy mau mau đưa ta tiếp đãi hắn, người như vậy tiền đồ ắt không nhỏ đâu.

Trúc Linh thấy hai người đi ra, động tác khẩn trương, có chút hấp tấp, lòng ngạc nhiên. Chẳng lẽ tác phong thường ngày của Phi Long thương hội là như thế sao???

Nàng không ngờ rằng bọn họ làm thế cũng vì nàng. Trong mắt người đời họ lạnh lùng, nghiêm túc, không chút siểm nịnh ai bao giờ.

- Người là người bán đan dược?

Trúc Linh, gật đầu nói:

- Là tại hạ..
- Đan dược do người điều chế?

Giọng trưởng quỹ có phần run lên vì xúc động.

Trúc Linh lại gật đầu lần hai.

Ây da, lão coi như được mở rộng tầm nhìn rồi a.

- Công tử, mời vào.

Trúc Linh rảo bước theo hắn bước vào một phòng nhỏ, nơi đây nồng đặc mùi thuốc. Có một lão nhân đang cặm cụi kiểm tra gì đó.

- Kim lão sư, người có thể dành ít thời gian phẩm đoán chất lượng đan dược được không?

Lão sư vẫn nhàn nhạt khiểm tra, không ngẩng đầu lên, vẩy tay nói:

- Được. Là đan dược gì?

Trúc Linh cầm bình sứ đưa cho lão, trả lời bằng một giọng hết sức khiêm nhường:

- Chỉ có ba mươi viên tăng khí đan.

Giọng nàng quả thực làm chấn động mọi người. Đây, một viên tăng khí đan vốn khó cầu rồi mà đây còn là 30 viên. Lão già lúc này hoảng hốt nhìn vị công tử trước mặt, tay run run đỡ lấy bình ngọc. Lão mở nắp bình ra. Mùi đan dược lan toả. Những viên đan dược kia toả ra ánh sáng đỏ chói mắt.

- Phẩm chất thượng đẳng.

Thật chấn động. Tuổi trẻ tài lại cao đến như thế tương lai ắt rạng rỡ như thế nào đấy?

- Ta muốn mua Dung Tiên thảo.

Trường quỹ hấp tấp nói.

- Ta sẽ đưa công tử đến nơi đấu giá, chắc giờ Dung Tiên thảo đã được mang ra.

Thế là Hoàng Trúc Linh lại sóng vai cùng trường quỹ đến trung tâm đấu giá. Nàng được đưa vào ngồi ở lô ghế màu vàng, biểu trưng cho thân phận khách quý.

- Công tử, đây là thẻ lệnh của ngài, nếu ưng cái gì thì chỉ việc giơ thẻ báo giá thôi.

- Vậy đa tạ trường quỹ.

- Không có gì, không có gì đâu.

Trúc Linh đưa mắt nhìn lên lễ đài, nơi ấy đang bán một kiện áo giáp bạch kim sáng chói. Nàng bỗng thấy nhớ khuôn mặt giáo hoạt kia, gọi nàng: "Nương tử". Nghĩ vậy lòng nàng dịu dàng hơn rất nhiều.

Bộ áo giáp kia đã được mua với một giá trên trời: một vạn ngân tệ.

Tất cả tiết kiệm của nàng cũng chỉ có 500 ngân tệ thôi, thật là đúng như lời của lão bản nọ mà.

- Tiếp sau đây là 100 gốc Dung Tiên thảo. Các vị cũng biết rằng Dung Tiên thảo giúp bảo lưu nhan sắc, xoá bỏ vết thâm, vết nhăn của tuổi tác, làm da dẻ mịn màng. Nên giá khởi điểm là 1000 ngân tệ. Mỗi lần ra giá không dưới 100 tệ, bắt đầu đấu giá.

Mọi người xung quanh vội vàng ra giá. Ai mà chẳng biết Dung Tiên thảo khó cầu, nay có số lượng lớn như thế ai cũng muốn đem về chiều lòng người thương của mình.

- 1500 ngân tệ.

- 1600 ngân tệ.

- 1700 ngân tệ.

Con số không ngừng tăng lên. Trúc Linh không vội ra giá. Nàng biết 100 gốc Dung Tiên thảo này không chỉ dừng lại ở mức giá đấy đâu.

Con số tăng lên đến 100 nghìn ngân tệ khiến cả hội trường suýt xoa.

- 110 nghìn ngân tệ.

Cả đám người đổ dồn ánh mắt về phía ghế lô màu vàng kia. Thật nhiều tiền a. Vậy là tất cả mọi người đều im lặng, không ra giá nữa. Không phải họ không đủ tiền mà người bình thường động chạm tới họ mạng sống khó bảo toàn.

Phía xa, cũng tại ghế lô màu vàng, một thân hoàng y, nhấp giọng một ly trà, nở nụ cười thâm sâu khó lường.

- Thái tử? Có cần điều tra kẻ kia không?

Hắn đặt ly trà xuống, trong giọng nói chứa đầy âm độc:

- Không cần. Việc quan trọng là phải điều tra hai kẻ kia.

Trúc Linh cũng không ngờ Dung Tiên thảo lại đến tay dễ dàng như vậy dẫu số tiền bỏ ra không phải con số nhỏ.

Nhìn 100 gốc thảo dược trên tay lòng nàng nhẹ hơn rất nhiều.

Nàng phải mau rời khỏi đây thôi.

Xi xào xi xào.

Trúc Linh quay người nhìn về ghế lô màu vàng kia. Có chuyện gì xảy ra sao?

- Chủ tử, chủ tử người bị trúng độc rồi. Chắc chắn là tên Phong Ngọc Thiên đó đã giở trò.

Lưu Thanh hoảng hốt đỡ lấy thân hình của hắn, kêu to:

- Các vị có ai là được sư không hãy cứu chủ tử của ta, chúng ta sẽ đền đáp xứng đáng.

Trúc Linh tự nhiên trong lòng lo lắng đôi chân không kịp được bước nhanh về phía hai người kia.

Một khuôn mặt rất đỗi quen thuộc đập ngay vào mắt nàng. Hắn nôn thốc nôn tháo ra máu khiến tim nàng run rẩy hoảng sợ, sợ hắn sẽ cứ thế mà ra đi, ngay trước mắt nàng. Không thể thế được.

Trúc Linh đẩy đám người chen lấn xô đẩy kia, vội vã ôm lấy hắn, tay run run kiểm tra từng chút một.

Lưu Thanh thấy bạch y kia cứu chữa cho thái tử, lòng hắn nhẹ nhõm hơn vài phần. Hắn quan sát kỹ khuôn mặt người kia. Quen quá, rất giống một người nào đó trong trí nhớ của hắn. Người ấy điểm lệ hồn nhiên trong sáng không vướng chút phiền muộn của trần gian. Người ấy là nỗi dịu dàng đã biến mất trong lòng thái tử. Hắn lúc này không tin vào mắt mình được nữa, hắn cất tiếng gọi:

- Phong Linh tiểu thư, là người sao?

Trúc Linh nhìn kẻ trước mặt, mắt hơi sụp xuống rồi gật đầu.

- Ta đã quay trở về.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ngư Ông Đắc Lợi

Hoà Thiên Đức, kẻ từ hôm Linh nhi của hắn rời đi, rất sốt ruột. Hắn thường đêm chiều nghĩ xa xăm mường tượng ra nụ cười đó. Nàng giờ đã an toàn đến Phong Thần kinh thành chưa? Trên đường đi nàng có gặp nguy hiểm không? Không đâu, Linh nhi của hắn tài giỏi như vậy, nàng sẽ ổn thôi. Hắn không biết đây là lần thứ bao nhiêu hắn an ủi mình như vậy rồi.

- Thái tử, Hạo Thiên Quân tập trung quân đội. Kế hoạch của ta thế nào đây?

Lãnh Hiểu Minh tỏ vẻ lo lắng hỏi. Bọn họ đã thâm nhập vào quân địch một cách suôn sẻ. Tất cả là nhờ dịch dung thuật của tên Hoa Liễu Dung rất tốt. Lần trước dịch dung xong suýt nữa bọn hắn không phân biệt được ai với ai. Cảm giác đó thật không tả nổi nữa.

Bây giờ, đã qua ba ngày rồi, dịch dung thuốc cũng vui dần. Theo dự kiến, Hoàng Song sẽ trở về trong vòng mười ngày trong khi thuốc dùng chỉ còn đủ dùng cho bốn ngày sau thôi. Bọn hắn lòng nóng như lửa đốt vậy.

Hoà Thiên Đức cảm Hoà Đoàn Kiếm- đã được nguy trang bởi Lãnh Huyết một cách rất tinh vi. Hắn lạnh lùng ra lệnh:

- Giờ các ngươi ra tập trung đi, ta sẽ tìm mấy lược đồ dàn trận của chúng.

- Tuân mệnh.

Hoà Thiên Đức không suy nghĩ thêm gì nữa, ung dung hướng tới đại bản doanh. Mấy chục tên lính nghiêm trang đứng đó, tựa không thể lay chuyển vị trí của họ.

Tuy nhiên đó chỉ là lý thuyết suông thôi, thực tế cho rằng nếu vật có đủ cảm dỗ thì chẳng lòng ai là không lay động cả. Hoà Thiên Đức lấy ra một viên tăng khí đan, vờ đi qua lại trước mặt mấy chục tên lính kia, và hắn làm rơi xuống đất. Tất nhiên là Hoà Thiên Đức không nhặt. Hắn sẽ làm ngư ông đắc lợi và đại bản doanh kia sẽ chào đón hắn vào.

Mọi chuyện diễn ra y như Hoà Thiên Đức đã dự đoán.

- Má ơi, tăng khí đan phẩm chất thượng phẩm kia phải không?

- Đúng là nó rồi, sao nó lại lẫn lóc ở đây? Hay là của tên binh kia đánh rơi?

- Ô ô nó là của ta.

- Không, là ta nhìn thấy nó trước cơ mà, nó phải là của ta.

Vậy là thoảng chốt đội hình nghiêm chỉnh kia bị phá vỡ, Hoả Thiên Đức cười thật sâu đi thẳng vào doanh trướng. Hắn gõ nhẹ lên bàn lộc cộc. Mày nhú sâu. Rốt cuộc tên Hạo Thiên Quân kia đã giấu lược đồ tiến đánh ở đâu? Khắp chung quanh dường như không có lấy một mảnh giấy nào. Tên Hạo Thiên Quân chẳng lẽ đi đánh trận mà không cần bày binh bố trận sao?

Không thể nào.

Hạo Thiên Quân vốn rất nổi tiếng trên sa trường. Hắn được mệnh danh là Sát tướng quân. Mỗi lần quân hắn ra trận nơi ấy dường như nhuộm màu đỏ tươi của máu. Hắn huấn luyện đạo quân một cách tàn nhẫn nhất nếu có thể. Chỉ là nếu không có trận đồ thì lạ thật.

Hoả Thiên Đức, ngồi suy tư trên ghế, rốt cuộc là hắn giấu ở đâu?

Bỗng hắn để ý cái bàn kia có vẻ kì lạ. Không để bất kì thứ gì trên đấy, dù chỉ là một quyển sách hay một cái nghiêng mực. Phải chăng nó không thể để bất kì thứ nào để làm nhàu khăn trải bàn kia? Hắn nhắc tấm khăn dài lên, xoay mặt trước sau nhưng vẫn không có gì xảy ra cả.

Chẳng lẽ Chiến thần vương tử hắn đây lại bó tay trước Sát tướng quân kia? Không cam lòng, hắn cố nghĩ ngợi.

- Các người trông coi đại doanh trướng như thế hả? Nếu kẻ địch mà xâm nhập vào thì là do lỗi của ai đây?

Lòng Hoả Thiên Đức khẽ nảy lên. Thôi xong, có người đến. Hắn phải dời đây ngay. Đặt tấm trải bàn như cũ, hắn chuẩn bị rời đi. Nhưng không kịp nữa rồi. Đoàn tướng đã bắt đầu vào trong. Thiên Đức nín thở trốn dưới gầm giường, đóng tai lắng nghe.

Nhưng cũng quá bị kịch đi. Hắn hung hăng, nhiệt huyết trên sa trường đã bao mùa mưa gió không hề biết run sợ là như thế nào, giờ thì làm do thám thám hại biết mấy. Trước là nhà vệ sinh, sau là dưới gầm giường. Hắn cam đoan thề rằng sẽ không bao giờ có lần sau đâu.

- Hạo tướng quân, người đã có cách đánh Hoả Thánh chưa?

Hạo Thiên Quân nhếch mép cười như không, hắn cầm cốc nước đồ ướt khăn trải bàn. Sau đó tấm khăn trắng muốt xuất hiện dòng chữ mực đen nổi lên.

- Lần này ta quyết phải bắt Chiến Thần vương tử Hoả Thiên Đức. Ta muốn xem hắn còn kiêu ngạo được bao lâu? Ta muốn cho tất cả người trong thiên hạ biết, dù là chiến thần vương tử rơi vào tay Sát Tướng quân ta cũng thảm bại.

Hắn bật cười thoả mãn. Không lâu đâu hắn cũng sẽ đạt được ước nguyện đấy. Bởi vì những thứ hắn ghét ắt sẽ không còn tồn tại trên đời.

- Tướng quân kế hoạch là...

- Đây và nơi đây. Các người rõ chứ?

- Quá mạo hiểm, muốn hạ kinh thành không phải là dễ dàng đâu.

- Vậy Tiền Quốc sẽ gánh đòn cho ta. Ta chỉ việc nhân cơ hội bọn chúng dồn quân đánh Tiền Quốc, ta mạnh mẽ công phá, ai có thể cản? Thôi giải tán.

"Hoàng đường, người nghĩ thực lực của Hoả Thánh ta chỉ là hư danh thôi sao? Hừ Hạo Thiên Quân, người đừng có ngu xuẩn như thế, ta sẽ cho người biết thế nào là coi thường địch nhân"

Hoả Thiên Đức từ dưới gầm giường chui ra là lúc mọi người đã giải tán hết, tóc tai hắn bù xù, quần áo nhăn nhúm khiến hắn thảm hại hơn. Nhưng tất thảy không có gì ảnh hưởng đến lòng quyết tâm đấu tranh của hắn cả.

Hắn lại lên về.

- Thái tử người sao rồi? Sao nhếch nhếch thế kia? Hoàng Song đi rồi nên người tìm được tên tiểu binh nào hả? Nhưng không được đâu a, hai nước chiến sự các người không thành đâu.

Hoả Thiên Đức nghe lời buông lời của Hoa Liễu Dung giận đến tái đen mặt.

- Hoa Liễu Dung, người không muốn có lỗi để nói thì cứ việc nói thêm câu nữa xem.

Hoa Dung hi hi hà hà, lùi về sau, chuồn mắt. Ấy da trên không đúng người tội lỗi rất lớn rất lớn a.

Hoả Thiên Đức cũng không thèm đuổi theo hắn làm gì cho mệt xác. Hắn quay sang bảo Lãnh Hiểu Minh:

- Hiểu Minh, trong số năm người chúng ta duy có người tốc độ nhanh nhất. Người hãy đi về nơi đóng binh của Trần tướng quân bảo hắn chờ hiệu lệnh

của ta.

- Tất cả binh lực đều đi đánh Tiền Quốc hết rồi mà???

Hiếu Minh cảm thấy khó hiểu.

- Không. Các vị lão tướng sẽ vẫn để lại binh lực ở đây tiếp sức cho ta.

- Vậy thuộc hạ tuân mệnh.

- Đi đi

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Phong Thần Giúp Đỡ Hoả Thánh

Hai hôm sau.

Lộc cộc lộc cộc...

Tiếng ngựa phi thật dồn dập, như có gắng chạy đua với thời gian. Trúc Linh vã mồ hôi, ướt đầm một mảng bạch y thanh thoát. Theo dự tính của nàng, thì ngày hôm nay thì vừa vặn hết thuốc dịch dung. Vì vậy thời gian thật cấp bách.

- Phong đại tiểu thư, người đi như vậy sẽ khiến suy nhược cơ thể. Dù người có vội đến thế nào cũng không nên tự hại sức khoẻ của mình.

Đi cùng nàng lúc này còn có Lâm Thanh cùng một vài ám vệ khác nữa. Họ là người trung thành tuyệt đối với Hoàng huynh Phong Ngọc Dũng của nàng, được cử đi bảo vệ nàng 24/24. Trúc Linh đã lắc đầu cự tuyệt nhưng huynh ấy càng kiên quyết ra lệnh. Thực sự huynh ấy rất tốt với nàng, nàng không muốn gây thêm nhiều rắc rối không đáng có cho huynh ấy.

Trúc Linh đồng dạng nói với hắn:

- Ta không sao, ta muốn đến nơi đó thật nhanh, bọn hắn giờ đang gặp nguy hiểm. Nếu các người mệt mỏi thì cứ việc nghỉ ngơi rồi theo sau cũng được.

Trong đầu nàng tự nhiên xuất hiện khuôn mặt kia, nàng không muốn hắn bị thương. Chẳng biết từ khi nào, con tim nàng lại hướng về hắn. Nàng cố kìm nén nó lại thì nó lại càng mạnh mẽ phản kháng hơn. Điều đó khiến nàng không biết phải chọn đường nào để đi. Nàng biết nếu bỏ lỡ hắn, có lẽ nàng sẽ ân hận. Nhưng không thể thì nàng sẽ phá hỏng tất cả của hắn, và cuộc chiến nguy hiểm của nàng, liệu nó sẽ thành công? Có lẽ đến lúc đó nàng mới xác định tình cảm của mình.

Lưu Thanh nhìn Đại công chúa của hắn lòng xót xa vô cùng. Đã từ khi nào mà công chúa vốn ngây thơ trong sáng nay lại thâm trầm sắc xảo như vậy. Nếu công chúa sinh ra không phải trong gia đình đế vương mà chỉ trong một gia đình bình thường, một cuộc sống bình thường, có lẽ nàng sẽ hạnh phúc hơn, tất cả sự trong sáng hoạt bát sẽ không bị vấy bẩn của mưu đồ hoàng cung.

Dù nàng đã thay đổi nhưng mãi mãi nàng vẫn là cô công chúa tốt bụng trong lòng hắn.

- Không cần đâu, tiểu thư. Chúng thuộc hạ được phái đi để bảo vệ người mà.

- Cảm ơn các người, ta đi thôi.

----- :)

Tại kinh thành Phong Thần Quốc.

Phong Ngọc Dũng đang cảm thấy rất hạnh phúc. Hoàng muội của hắn còn sống, hơn nữa lại rất tài năng. Chính muội muội của hắn đã kéo hắn lại từ Quỷ Môn Quan.

Đến bây giờ hắn vẫn sung sướng cùng ngạc nhiên tột độ.

" - Linh nhi, là Linh Nhi của ta sao? Ta biết sẽ có một ngày muội quay về với ta mà... Khụ khụ...

- Hoàng huynh là muội đây, huynh đừng nói nữa, muội sẽ chữa cho huynh.

- Linh nhi... Khụ, huynh biết loại độc này vốn không có... Khụ khụ... Giải được... Để huynh ngắm nhìn muội... Khụ... Huynh đã mơ về cảnh ta gặp nhau... Không... Không ngờ... Khụ khụ... Lần gặp lại... Đây... Không phải... Khụ... Trong mơ, nhưng ta và muội... Âm dương cách biệt nào.

- Không cho huynh nói điều gở.... Muội sẽ không để ai cướp lấy huynh đi đâu,... huynh ráng lên. Hic hic, huynh nghe muội nói...

- Được, ta nghe muội... Khụ khụ...

- Đây là Bách Độc bất thân đan, huynh ăn nó đi, rồi huynh sẽ khỏi thôi.

- Huynh...

Từ khi hấn nuốt viên đan dược thần kì của muội muội, hấn cảm giác trong mình có nguồn nhiệt xoay vòng trong thân thể hấn, ngấm sâu vào mạch máu rồi đào thải ra ngoại dị chất đen nhầy, cùng máu độc. Sắc mặt của hấn hồng hào hơn, cảm giác bị chất độc ăn mòn không tồn tại nữa. Thật kì diệu. Hấn nhìn chăm chăm vào muội muội, cảm giác lúc đó không nói lên lời...."

Nghĩ lại chuyện hôm qua, lòng hấn lại dậy sóng. Hấn phải mạnh mẽ hơn để cùng Linh nhi của hấn bề ngẩng thiên hạ, để cho những kẻ kia biết thế nào là cảm giác xa rời người thân, thế nào là cảm giác bị khinh thường rề rúng cùng hoang mang lo sợ khi lúc nào cũng có người hạ độc thủ.

Phong Ngọc Dững rảo bước thật nhanh, đến thẳng Phong Thiên cung của phụ hoàng hấn, Phong Cổ Thành.

- Thái tử vạn an.

- Ta muốn gặp phụ hoàng.

Một tên cận vệ mở cửa bước vào phòng, nơi Phong Cổ Thành nghỉ ngơi. Rồi rất mau hấn quay lại.

- Thái tử, xin mời.

Phong Ngọc Dững bước vào, nhìn người trung niên nam tử đang nằm đầu ồm trên giường hấn xót xa vô cùng. Dù đây là người gián tiếp liên quan đến cái chết của mẫu hậu hấn, là người bỏ bê huynh muội hấn suốt mười mấy năm trời. Nhưng vì mẫu hậu, hấn tha thứ cho ông. Nếu hấn không làm vậy, mẫu hậu trên trời sẽ buồn lắm.

Cổ Thành nhìn hải tử của ông và nàng, lòng ghen lại không nói lên lời. Ông nợ ba mẹ con nàng rất nhiều, là ông sai, là ông ba lần bảy lượt trơ mắt nhìn họ bị người hãm hại mà không thể làm gì. Nàng, ông không thể bảo vệ được người ông yêu nhất. Và nữ nhi của mình ông cũng không thể bảo vệ nó, trơ mắt nhìn nó bị thiêu sống trong ngọn lửa. Nước mắt bây giờ của ông tuôn rơi ướt đầm gối. Ngay cả nhi tử duy nhất của mình ông còn không bảo vệ nổi nữa... Nếu hấn lại có mệnh hệ gì, ông còn mặt mũi nào để gặp nàng, cùng nàng kiếp sau nối tơ duyên đây?

- Dững nhi, phụ hoàng đã viết chiếu thư truyền ngôi lại cho con, sau khi ta mất, hãy đem ta chôn cạnh mộ của mẫu hậu của con. Đời này ta nợ ba mẹ con con quá nhiều rồi.

Phong Ngọc Dững nắm tay ông, lắc đầu nói:

- Người đừng dễ buông xuôi như vậy, chúng con cần người. Con biết người vẫn luôn yêu là mẫu hậu mà, cái chết của mẫu hậu như vậy, người không trả thù chúng sao? Còn nữa Linh nhi vốn không chết, muội ấy còn sống, muội ấy muốn trả thù, phụ hoàng chẳng lẽ người không muốn sao?

Phong Cổ Thành run rẩy:

- Con nói Linh Nhi còn sống. Tạ ơn trời đất, nhi nữ của chúng ta vẫn còn sống. Hy nhi có phải nàng vẫn đang bảo vệ con của chúng ta phải không? Ngọc Dững, con nói đúng, ta phải chấm dứt hậu hoạn của nhà họ Nghi kia, ta sẽ diệt sạch bọn chúng, để con đăng cơ không chịu áp lực.

Tay ông nắm chặt kiên quyết.

- Phụ hoàng, lần này, Linh nhi về, nàng muốn mượn binh của Phong Thần ta trợ giúp Hoả Thánh và cùng Hoả Thánh chiếm đóng Băng Quốc.

- Vậy cứ theo ý nghĩ của con mà làm.

- hải nhi tạ ơn phụ hoàng. Con xin lui để chuẩn bị.

- Được rồi nhớ lúc nào cũng phải đặt tính mạng của mình lên hàng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Gặp Lại

Quãng đường đi rút ngắn dần, chẳng mấy chốc đoàn người của Trúc Linh đã tiến sát doanh trường của Băng Quốc. Trúc Linh xuống ngựa, nhìn màn đêm phủ khắp nơi. Đêm nay còn là đêm không trăng sao, rất thích hợp để nàng thâm nhập quân địch.

Đây là lần đầu tiên khi nàng đến thế giới này, lại làm công việc gián điệp của kiếp trước. Nó khiến nàng phấn khích và hứng thú lạ thường.

Nàng nhếch môi cười khe khẽ, đồng thời ra lệnh cho Luru Thanh:

- Các người hãy ở đây đợi ta, ta sẽ thăm dò quân địch.

Luru Thanh vội vàng can ngăn. Trước lúc đi, thái tử đã dặn dò bọn hắn thật kỹ lưỡng rằng phải bảo vệ thật tốt tiểu công chúa, đừng để nàng phải chịu bất kỳ thương tổn nào. Hắn rất rõ ràng, tiểu công chúa chính là bảo bối của thái tử, mất đi nàng một lần người đã khổ sở vô cùng rồi.

- Tiểu thư, người cứ để bọn thuộc hạ làm.

Trúc Linh lắc đầu khe khẽ:

- Không được, các người cứ ở đây, ta sẽ đột nhập vào trong đó, các người cứ yên tâm ta sẽ không sao đâu.

Luru Thanh cười khổ, hắn biết dù nói gì đi chăng nữa cũng không thể thay đổi được quyết định của nàng.

- Vậy hãy để một mình thuộc hạ đi bảo vệ người. Thái tử đã hạ lệnh cho chúng thuộc hạ bảo vệ người rồi.

Trúc Linh ngẫm nghĩ một lúc. Thôi thì cứ cho Luru Thanh đi cùng nàng, chắc cũng sẽ có việc nhờ hắn làm.

- Thôi được. Còn sáu người các người hãy truyền tin cho hoàng huynh của ta, rằng ta đã đến nơi và bảo huynh ấy liên kết với đội quân Hoà Thánh triệt phá Băng Quốc. Các người rõ chưa?

- Rõ

Sáu người một lời hô to và nhanh chóng thực thi nhiệm vụ.

Hoàng Trúc Linh và Luru Thanh không nói với nhau một câu nào ăn ý trà trộn vào doanh trại. Luru Thanh nhìn trước ngó sau bảo vệ công chúa thật cẩn thận. Hắn rất ngạc nhiên, tại sao công chúa lại thành thực như vậy. Rốt cuộc trong 4 năm mất tích, đã xảy ra chuyện gì với nàng? Hắn rất muốn biết nhưng khoảng cách thân phận khiến hắn nén lại, ghìm sâu trong lòng.

Trúc Linh bao quát nhìn. Doanh trại đông đến như vậy thì biết đến khi nào mới tìm thấy bọn hắn, hơn nữa bọn họ lại dịch dung khuôn mặt nàng chưa hề gặp mặt. Thật khó khăn. Trúc Linh cau hàng mày liễu, cố gắng suy nghĩ nơi nào bọn hắn hay đi nhất. Hoà Thiên Đức vốn là chủ soái của Hoà Thánh nên hắn quan tâm nhất là hướng đi của giặc. Vì vậy hắn rất có khả năng lảng vảng quanh doanh trường của Hạo Thiên Quân để nghe ngóng tin tức. Hoặc là hắn ra lệnh cho bọn Chỉ Đại đại ca làm việc đó.

Nghĩ đến đó, Trúc Linh bèn tìm hướng tới doanh trường, ẩn nấp ở một chỗ nào đó quan sát.

- Luru Thanh khi nào người thấy có người hành vi mờ ám, tiến vào đại trường kia thì đuổi theo cho ta.

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Một canh giờ sau.

Một bóng dáng binh lính qua lại, chốc chốc hắn lại nhìn vào doanh trường. Thình thoảng lại tiếp lời với tên canh gác. Không biết bọn họ nói gì mà vui vẻ thế. Tiếng nói cười huyên náo một vùng. Cũng may cho bọn hắn là tên Hạo Thành Quân đã mất tiêu đâu rồi chứ để hắn nhìn thấy cảnh này có kẻ rơi đầu. Dù sao danh tiếng Sát tướng quân cũng không phải là hư danh thôi đâu.

- Tiểu thư có cần theo dõi tên kia hay không?

Trúc Linh gật đầu, miệng cười rất tươi. Lúc này trong đầu nàng tự nhiên xuất hiện cảnh hắn gặp nàng, ai sẽ như thế nào nhỉ. Tại sao nàng vẫn có chút chờ mong?

- Ta và người cùng theo dõi hắn. Ta chắc chắn hắn là người ta muốn tìm. Người nghĩ xem thời buổi chuẩn bị chiến sự như thế này làm gì lại có kẻ dờ dơi nào đi tám chuyện, đùa cợt với binh sĩ canh gác lầu tướng kia chứ. Hắn thậm chí còn không sợ Sát tướng quân giết hại. Chỉ có hắn thôi.

Luru Thanh nghe nàng giải thích một hồi càng rõ ra bao điều. Quả là công chúa vẫn thông minh nhất. Có thể trong doanh trại như thế này mà tìm được người, nàng quả thực là thiên tài. Nhưng "hắn" là ai, là người như thế nào mà chiếm được nụ cười của nàng?

Hy vọng đó là người sẽ khiến tiểu công chúa hạnh phúc.

Trúc Linh thấy hắn dời đi, nàng cũng không chân chờ lâu, đuổi theo hắn ngay. Lưu Thanh cũng vì thế mà tiến sát sau lưng nàng.

Hoà Thiên Đức vừa hỏi han được vị trí của Hạo Thiên Quân, hôm nay không thấy hắn trong doanh trại làm hắn thấy lạ lùng. Nhưng..

Bây giờ Hạo Thiên Quân đang vui đùa với bọn kỹ nữ ở bên sông. Hắn có nên đi tới phá hỏng cuộc vui không? Aiz như thế là không có đạo đức.

Hắn nhớ Linh Nhi của hắn, nhớ nàng lúc tức giận nhìn hắn học mà không làm được gì, nhớ khuôn mặt ửng đỏ của nàng khi ôm hôn nàng.

Đang nghĩ vẩn vơ, hắn bỗng nhận ra có hai đạo thân ảnh đang tiến về phía mình. Hắn đành chuyển hướng phi nhanh vào sâu trong rừng, nơi ít người qua lại.

Hoà Thiên Đức đứng lại. Quay người, lên tiếng lạnh lùng:

- Hai vị đang rất coi thường năng lực của ta phải không?

Trúc Linh vừa nghe giọng hắn, lòng dấy ý bội phần. Khả năng suy luận của nàng không giảm đi một chút nào. Nàng tự nhiên muốn trêu chọc hắn, nàng cố che giấu khuôn mặt mình sau lưng Lưu Thanh. Cố đổi giọng trầm thêm chút nữa:

- Không hổ là Hoà Thánh gián điệp văn võ song toàn. Tại hạ bội phục vô cùng.

Hoà Thiên Đức ngạc nhiên nắm chặt thanh kiếm trong tay. Hắn là ai mà biết đích danh cùng thân phận của hắn. Không thể nào. Chẳng lẽ thuốc dịch dung mà Hoa Liễu Dung điều chế có vấn đề?

- Ngươi là ai? Biết được thân phận của ta ngươi phải chết.

Trúc Linh không ngờ hắn lại như vậy, nàng vẫn đùa:

- Ngươi thật sự không biết ta là ai sao?

Hắn là ai mà khiến hắn có cảm giác quen thuộc như thế này? Hoà Thiên Đức đưa lưỡi kiếm sắc bén tiến lại gần.

Lưu Thanh ngỡ ngàng. Không phải họ biết nhau hay sao? Hắn cũng rút kiếm ra phòng bị. Tên kia rất mạnh là người hắn biết mình không đủ sức để đối phó nổi. Nhưng muốn động đến công chúa thì phải bước qua xác hắn đã.

- Tiểu thư, ngài cẩn thận, ta sẽ bảo vệ ngài.

Trúc Linh khúc khích cười.

- Ha ha, đùa hai ngươi thôi.

Hoà Thiên Đức nghe giọng nói ấy, lòng như được sưởi ấm. Cất kiếm đi về phía hai người, dịu dàng nói:

- Nương tử, vì phu nhớ nàng.

Trúc Linh:

-...

Đôi sắc mặt cũng nhanh quá đi.

Lưu Thanh: "Công chúa, hắn là phò mã gia á??? Sao bình thường như vậy?". Bất ngờ quá. Ai, này hắn không có thân phận, không hảo soái, hắn lấy gì mà sánh với công chúa tuyệt sắc khuynh thành của hắn chứ? Hừ.

Và một canh giờ sau, Lưu Thanh mới biết mình sai lầm, người kia quả là vượt xa hắn mấy trăm lần mà. Đau khổ quá đi. Lưu Thanh ngửa mặt lên trời, gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tim Ta Vẫn Chỉ Rộn Ràng Vì Nàng

Trúc Linh bước ra đối diện với hắn, đôi mắt nàng cong lên chứa đầy ý cười. Nhưng nàng đã quên một điều quan trọng. Sau khi đến kinh thành của Phong Thần nàng đã không có dịch dung lại. Giờ đây chỉ có khuôn mặt tuyệt sắc kiều diễm của Phong Linh chứ không phải tư sắc bình thường của Hoàng Trúc Linh tiểu thư như mọi người đã biết rõ. Mặc dù, đêm hôm tối như vậy cũng khiến Hoả Thiên Đức nhận ra điều bất bình thường đó. Hắn luyện công tất nhiên sẽ luyện tất nhiên sẽ luyện thính lực, thị lực đến mức có thể nghe rõ những tiếng động dù âm thanh rất bé, nhìn thấy rõ ràng những thứ trong đêm tối om.

Hoả Thiên Đức ngậy người một lần nữa trước dung mạo mà hắn trước kia đã ngậy đại, trầm luân vì nàng. Tại sao Linh nhi của hắn lại dịch dung thành bộ dạng này? Không thể. Chẳng phải toàn bộ thuốc dịch dung đều đưa hết cho Hoa Dung rồi sao. Nàng lên giấu đi? Nhưng hắn biết với tính cách của nàng sẽ không làm thế, nàng không thích chế giễu người khác, nàng càng không phải làm thế để chiếm lấy tình cảm của hắn.

Trúc Linh thật tội nghiệp vẫn ngây thơ không biết gì, chỉ cảm thấy hắn lạ lạ, nàng giật giật tay áo hắn.

- Ngươi có sao không? Sắc mặt ngươi kém lắm!

Nàng không kìm chế được quan tâm hắn.

Hoả Thiên Đức giật tay áo ra khỏi tay nàng, xua tay lắc đầu:

- Ta không sao đâu. Hắn là ai?

Trúc Linh nhăn mày sâu. Biểu hiện thế này không sao là có quỷ. Hay hắn ghen với Lưu Thanh? Chắc thế rồi, nàng vội giải thích:

- Đây là Lưu Thanh, là thuộc hạ của đại ca ta. Lần này đi Phong Thần ta có thu hoạch lớn. Ta mua được được Dung Tiên Thảo và một số dược liệu để điều chế Dịch Dung thuốc. Bọn Hoa Dung ca đâu, ngươi đưa ta đi tìm họ để điều chế thêm Dịch Dung thuốc nha.

Hoả Thiên Đức ngờ ngàng đến giọng hắn có chút không bình tĩnh:

- Nàng nói nàng chưa điều chế Dịch Dung phải không?

Trúc Linh rất ngay thẳng:

- Tất nhiên rồi, ô hôm nay ngươi lạ thật.

Hoả Thiên Đức bỗng ôm chặt vào lòng, ngả đầu vào bờ vai nhỏ bé của nàng. Hắn không nói gì cả. Không ai biết cảm giác lúc này của hắn vừa có chút tức giận vì cảm giác bị lừa dối nhen lên lại vừa vui sướng, con tim hắn không thay đổi tình yêu với nàng. Tại sao hắn không phát hiện nàng sớm hơn cơ chứ. Người hắn đã từng ngày đêm mong nhớ chính là người hắn đang yêu. Hoá ra sau tất cả bao nhiêu năm người làm hắn rộn ràng thương yêu cùng hạnh phúc chỉ có nàng mà thôi. Dù nàng là ai, mang thân phận nào thì nàng vẫn là người hắn yêu.

- Linh nhi ta yêu nàng.

Hoàng Trúc Linh đẩy đẩy hắn ra, mặt nóng phừng phừng.

- Đây, Lưu Thanh nhìn kia. Ngươi mau đưa ta đến chỗ bọn Hoa Dung đi... Buông ta ra nha.

Hoả Thiên Đức nghe lời nàng, buông nàng ra, nhưng bá đạo ôm thắt lưng nàng. Lưu Thanh trông vậy, vội can ngăn:

- Đây tên kia,... Buông tiểu thư nhà ta ra mau.

Hoả Thiên Đức hơi dừng bước, nhíu mày, ánh mắt sắc lạnh vô cùng.

- Nàng là nương tử của ta, ngươi nghĩ ta không có quyền ôm nàng sao?

Lưu Thanh không sợ trời không sợ đất, cổ cẳng:

- Tiểu thư nhà ta chưa được sự đồng ý của phụ mẫu sao xuất giá làm vợ ngươi cho được?

Hoả Thiên Đức kệ hắn, ném cho hắn đúng một câu:

- Ta lấy nàng về sẽ không còn xa đâu. Và lại ngươi không có quyền cản ta.

Lưu Thanh:

-...

Phải rồi hắn lấy gì mà cản hắn chứ, công chúa còn không lên tiếng hắn có thân phận gì để tách họ ra chứ. Lưu Thanh thờ dãi bước sau hai người họ.

- Người cũng nên buông ta ra đi.
- Nương tử, không nên xa lánh vi phu a.

Trong lều trại của của tiểu đội Chí Đại.

Hoa Dung cảm phẫn:

- Chết tiết, nếu biết như vậy lúc đi ta mang theo mấy chục lọ dịch dung cho xong. Ai, mai là chúng ta không còn đồ dùng rồi. Chết tiết... Nếu Hoàng Song về lúc này thì tốt quá đi

Trúc Linh cười cười:

- Sao chết được đây, Dung ca.
- Aiz Hoàng Song à, đừng phiền ta nha ta đang bức mình đây.

Hoa Dung than thở. Và chẳng hề thấy sự hiện diện của Trúc Linh.

Nàng nín cười bỏ ra một trăm gốc Dung Tiên Thảo, hươu hươu trước mặt Hoa Dung.

- Dung Tiên Thảo a. Cho ta cho ta.

Hoa Dung nhìn kẻ kia, ngờ ngàng hỏi:

- Ách, người là ai vậy? Dung Tiên thảo người đưa cho ta.

Trúc Linh sững người, bọn họ cư nhiên không biết nàng sao? Mới có mấy hôm thôi mà họ đã quên nàng rồi ư? Không. Chắc họ đang đùa nàng thôi.

- Huynh nói gì vậy? Đệ là Hoàng Song mà.

Hoa Dung ôm vội vàng Dung Tiên thảo vào ngực cung chiều.

- Hoàng Song đâu có đẹp như người.

Cái này gọi là chê xấu đấy hả.

- Thái tử, đây là...

Sao đến cả Chí Đại đại ca cũng không nhận ra nàng là sao?

Hoà Thiên Đức tiếp lời.

- Đây là khuôn mặt thật của Hoàng Song, trước kia hấn dịch dung. Các người không phải xa lạ.

Trúc Linh giật nảy mình. Khuôn mặt thật là sao chứ? Nàng lục túi đồ của mình rút ra một cái gương đồng nhỏ đưa lên soi. Khuôn mặt tinh tế kiêu diễm kia... Nàng quay sang nhìn hấn, hấn đã biết nàng là ai rồi sao?

Hoà Thiên Đức không nói năng gì, nhẹ vuốt tóc nàng như muốn nói: "Nàng là ai không quan trọng, trái tim ta chỉ vẫn hướng về nàng mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Nương Tử, Vi Phu Hy Sinh Để Nàng Thực Hành

Tin Phong Ngọc Dững cấp tốc đưa một vạn quân sang lãnh thổ Hoả Thánh đã được lan truyền ra đến mức khiến Băng Quốc và Tiên Quốc phấn khởi nghĩ Phong thái tử mang quân giúp bọn hấn hạ Hoả Thánh.

Trong một doanh trường của Hạo Thiên Quân.

- Trước tỷ lệ chiến thắng Hoả Thánh vốn là 50:50. Giờ kết hợp với tham vọng của thái tử Phong Thần lần này bọn ta thắng chắc rồi. Ha ha ha

Một vị tướng cao to, râu ria xồm xoàm phá lên cười.

- Tất nhiên rồi, ha ha ha. Hoả Thánh sẽ thâu hết vào tay Hạo Thành Quân ta, ha ha... Đến lúc đó chúng ta sẽ nằm trên vàng bạc mà ngủ...

Hắn cầm cốc rượu uống sáng khoái.

- Ai... Tướng quân làm việc tiếp đi... Ta cũng học ngài tìm người đẹp để giải toả đây... Ha ha... Giờ thì lo nghĩ cái quái gì nữa chứ ha ha...

Hạo Thành Quân ôm eo thật chặt tiểu bảo bối không xương của hắn, tham lam hít hà mùi hương nồng đặc son phấn của nàng ta.

- Tướng quân, thiếp chúc ngài hạ gục Hoả Thánh thành công nga,... Hihi đến lúc đó, ngài đừng quên thiếp đây. Thiếu tướng quân thiếp thấy trống vắng lắm..

Nghe tiểu bảo bối của hắn nũng nịu bên tai, hắn cười khà khà dâm dăng, đôi tay sờ xoạc khắp nơi trên thân thể chuẩn chữ S kia.

- Nàng rất cần ta nhỉ? Khà khà, đây nài..,

Hai tay nàng ôm lấy cổ hắn, cắn nhẹ vào cánh tai hắn:

- Sao thiếp không cần ngài chứ. Thiếu ngài thiếp khó chịu lắm a... Ừm ừm...

Lúc này có hai cặp mắt sáng quắc trong một góc khuất lén lút, nhìn cảnh nóng bỏng vạn phần không nên nhìn kia.

- Nương tử, đau mắt đấy, đừng nhìn.

Hoả Thiên Đức che kín hai mắt nàng lại, thổi nhẹ vào tai trái của nàng. Trúc Linh không dám xem cái này lắm. Nàng cũng chẳng tò mò. Kiếp trước trong mây đột do thám nàng thấy cũng không ít. Nhưng tên cạnh nàng mới vô lại này. Hắn che mắt nàng và hau háu nhìn xem a... Nàng thấy lòng mình khó chịu, huych hắn một cái. Thiên Đức kêu lên:

- Nương tử, vì phu vô tội a.

- Chàng che mắt ta rồi chàng cũng xem là sao hả? Tên vô lại này.

Hoả Thiên Đức ôm nàng vào lòng, mặt nàng áp vào lồng ngực của hắn, nàng nghe thấy tim hắn, tim mình đang rộn ràng đập.

Thịch

Thịch

Thịch

Giọng hắn trầm ấm truyền vào tai:

- Nương tử, nàng ghen a?

Trúc Linh đẩy hắn ra, quay mặt đi:

- Ai ghen chứ.

Hoả Thiên Đức hỏi cố, về mặt tình quái:

- Vậy là nàng muốn xem cảnh nóng kia hả? Không cần, tối nay vì phu sẽ hy sinh để nàng thực hành... Nhưng nàng phải chịu trách nhiệm đấy, ta lần đầu...

- Chàng tự thực hành một mình đấy...

Hoàng Trúc Linh then quá hoá giận, đập hắn một cái phi thân rồi khỏi. Nàng thật là sai lầm khi đồng ý với hắn lên vào lầu tướng của Hạo Thiên Quân mà.

Tối hôm nàng gặp lại mọi người, sau khi cấp tốc cùng Hoa Dung chế được xong, nàng kéo hắn ra một chỗ giải thích thân phận của mình, cùng kế hoạch của nàng cho hắn nghe. Hắn nghe xong ôm nàng thật chặt.

"- Hãy để ta được chăm sóc và bảo vệ nàng cả đời. Chúng ta sẽ cùng nắm tay vượt qua chặng đường phía trước. Ta yêu nàng, Linh nhi!

Trúc Linh lúc đó im lặng không nói câu gì, trong thâm tâm nàng lời đồng ý và từ chối cứ quanh quẩn trong đầu nàng.

- Nàng không cần căng thẳng như thế. Ta sẽ luôn chờ nàng. Nàng suy nghĩ kĩ đi.

Hắn như vậy càng khiến nàng không nở. Nhìn hắn quay lưng đi, nàng níu tay áo hắn giọng lí nhí nói chỉ đủ hai người nghe:

- Ta đồng ý."

Và nàng đã chấp nhận hắn như thế đấy. Hai ngày trôi qua, mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng ấy nàng lại xấu hổ vô cùng khi nhìn hắn. Hắn lại càng mặt dày hơn, đứng cạnh nàng mọi lúc mọi nơi. Thành thử nàng bị bao con mắt sấm soi. Sao ư? Hai tên đại nam nhân, tất nhiên đã dịch dung vô cùng hoàn mỹ, trong mắt mọi người, kè kè bên nhau, ôm ấp, không phải là kì lạ sao?

Ách, da mặt hắn không phải dày bình thường đâu khi không thèm đề ý đến những lời đó.

- Nương tử, nàng đi đâu vậy, chờ vi phu.

Hoà Thiên Đức lại lên ra, hướng theo đạo thân ảnh của nàng.

- Sao chàng không ở lại xem nốt đi, chàng bỏ lỡ xuân đồ sống a.

Trúc Linh nửa đùa nửa thật hỏi.

- Nương tử, xem không có nàng mất vui a.

Hoà Thiên Đức kéo nàng vào lòng, dùng khinh công tuyệt đỉnh ôm nàng quay trở lại lều trại của nhóm.

- Thái tử, Hạo Thiên Quân có phản ứng thế nào?

- Tên kia chắc đang sung sướng lắm nhỉ?

Đình Chí Đại cùng Hoa Liễu Dung đồng thời hỏi han.

Hoà Thiên Đức cười cười không nói, ném ánh mắt đầy nhu tình cho Trúc Linh.

Nàng xấu hổ đỏ mặt như vừa làm chuyện xấu xa kinh khủng lắm:

- Hắn làm gì liên quan đến ta chứ. Ta không có xem a, người che mặt ta rồi còn gì.

Hoà Thiên Đức vô si nói:

- Phải rồi, là ta che mặt người nha. Ta thấy rất nóng bỏng, tiểu mỹ nhân kia cũng rất ổn nha.

Trúc Linh hừ hừ, ngồi xuống ghế, cong môi anh đào đỏ mọng nói:

- Phải rồi, sao người không ôm một nàng về mà cung chiều.

Mọi người vỡ lẽ. Hai tên kia lại đi rình người ta làm chuyện ấy, họ rảnh lắm sao? Nhưng xét cho cùng thì vì mục đích chung, hy sinh con mắt cũng được thôi. Ai mấy khi mới có đồ thực người thực mà xem chứ. Mấy tên nam nhân nghĩ vớ vẩn trong đầu.

- Ta có nương tử rồi a, nàng còn mê hồn hơn ả gấp trăm lần.

Trúc Linh nghe hắn nói lại thẹn thùng. Bại hoại này chỉ biết nói ngon nói ngọt. Aiz, nàng cứ nhiên cũng thích nghe, chỉ cần là hắn nàng thấy vui vẻ lắm rồi. Nàng nhìn mọi người rồi nhìn hắn cười, nói:

- Thôi vào chủ đề chính đi đã. Phong Thần thái tử, đã kéo quân sang Hoà Thánh, ai cũng biết mà, nhưng cốt yếu không phải là hạ Hoà Thánh.

Hoà Thiên Đức tiếp lời nàng:

- Đó là kết hợp đạo quân còn sót lại triệt để hạ gục Băng Quốc.

Lúc này có một thân ảnh lục y phóng nhanh như một con gió ủa vào lều trại.

- Lãnh Hiểu Minh có tin gì không?

- Thái tử, Trần tướng quân nói, hắn đã cùng kết hợp với Phong Thần thái tử luận bàn, khoảng hai hôm sau nhất tề tiến đánh. Thái tử Phong Thần muốn nói riêng với ngài rằng phải bảo vệ tốt mọi người của hắn nếu không hắn sẽ cùng ngài đối chiến.

Hoà Thiên Đức sùng nịnh nhìn Linh nhi của hắn. Nàng có một hoàng huynh thật tốt.

- Đó là tất nhiên, nàng là tính mạng của ta mà.

Lãnh Hiếu Minh càng mơ hồ. Có mà hần thấy tên kia mới là tính mạng của thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Chiến Thắng Trở Về

Sáng sớm luôn có bầu không khí trong lành nhất nhưng giờ đây hoàn toàn ngập trong biển lửa. Mọi người nháo nhào cảnh giác đề phòng, người chạy xuôi kẻ chạy ngược, hô hào, chửi tục.

- Chết tiệt, các người bình tĩnh dàn trận ngay cho ta, các tướng lĩnh đưa đạo quân chặn hướng tiến đánh của địch. Hừ...

Hạo Thiên Quân nắm chặt tay, mắt hần những tơ máu đỏ sọng, nhìn từng hoả tiễn bay vút hướng đến. Rốt cuộc là sao? Tin tức của hần nhận được là Hoả Thánh đã dồn lực lượng về Tiền Quốc rồi cơ mà. Tại sao, tại sao bọn hần còn lực lượng để phản quân chứ. Hơn nữa còn ở trên địa bàn của hần. Nhục nhă, hần chưa bao giờ thấy nhục nhă đến vậy.

- Bẩm tướng quân, Phong Thần thái tử kết hợp với Hoả Thánh tiến đánh quân ta....

- Cái gì? Không ngờ ta lại bị lừa một vô đầu như vậy. Phong Ngọc Dũng người phải chết.

Hai thân ảnh một cao một nhỏ, một hắc y một bạch y đứng trên cao nhìn xuống, thấy rõ vẻ chật vật của Hạo Thiên Quân. Dù là người nào trong hai người đều toát lên dáng vẻ yêu nghiệt cùng với cỗ lãnh khí cao ngạo, vương giả.

Hạo Thiên Quân nhìn thấy hắc y kia, mắt thu lại sắc lạnh. Hần tính đi tính lại ti mi như thế cũng không ngờ rằng Hoả Thiên Đức ở ngay trong doanh trại của hần. Hần gào âm lên:

- Hoả Thiên Đức, người có giỏi xuống đây cho ta, ta với người đánh một trận.

Hoả Thiên Đức nhếch môi cười, nhảy từ nóc nhà nơi hần đang đứng xuống, lạnh lùng rút kiếm ra, sẵn sàng nghênh chiến.

- Hạo Thiên Quân ngày vong của người không xa đâu.

Hoàng Trúc Linh bạch y phấp phới bay trong gió, nàng cũng không đứng xem hai người đánh nhau mà cảnh giác cao độ, phòng ngừa có kẻ đánh lên hần. Đồng thời diệt sạch bọn binh sĩ Băng Quốc xung quanh.

Hai lưỡi kiếm chạm vào nhau sắc lạnh rít lên trong không khí. Hoả Thiên Đức tập trung cao độ, đỡ lấy từng mảnh đòn sát chiêu của Hạo Thiên Quân.

- Người đánh xong chưa? Đến lượt ta.

Hần nói xong xoay người đá mạnh vào bụng của Hạo Thiên Quân. Sau đó đánh văng kiếm trong tay hần ra, đưa lưỡi kiếm kề cổ hần.

- Ngày này năm sau là ngày giỗ của người.

Hạo Thiên Quân mắt đỏ xọng, người bê bết máu tanh. Trên cổ, máu ứa ra từng giọt.

- Ta không cam lòng, ta có chết cũng sẽ để người đau khổ cả đời.

Nói rồi hần rút ra một phi tiêu nhỏ, phi nhanh về tên bạch y. Hần chắc chắn một điều rằng Hoả Thiên Đức rất quan tâm hần ta nên mới hạ sát như vậy.

Nhìn phi tiêu phóng đi về hướng Linh nhi, Hoả Thiên Đức không lưu tình, dứt khoát hạ kiếm, máu của Hạo Thiên Quân văng tung toé, bắn cả lên mặt hần. Muốn hạ thủ với Linh nhi, đáng chết. Hần vừa phi thân vừa kêu to:

- Linh nhi cẩn thận,...

- A.

Trúc Linh thoáng giật mình, nghiêng người né tránh nhưng vẫn bị phi tiêu sượt nhẹ qua cánh tay, máu nhuộm đỏ một mảng.

- Linh nhi, máu, tên kia đáng chết nghìn lần, tại ta cả, Linh nhi ta đưa nàng tìm đại phu.

Trúc Linh nhìn về hoàng hốt của hấn gượng cười.

- Chàng xem đi, ta không sao mà, chàng...

Chưa kịp nói hết, Trúc Linh ngã nhào vào lòng Hoả Thiên Đức, trên cánh tay máu đen ứa ra...

Suy nghĩ duy nhất của Hoả Thiên Đức lúc này là Phi tiêu có độc. Hấn không đợi chờ thêm một giây phút nào nữa, nhét viên Bách Độc bắt thân đan vào miệng nàng, nhưng vẫn không hiệu quả, nàng vẫn trắng bệch không một tia huyết sắc như vậy, hấn ẵm nàng đi nhanh tìm Hoa Liễu Dung.

"Linh nhi làm ơn xin nàng đừng có chuyện gì, ta xin nàng đấy... Ráng lên... Linh nhi"

Hấn như điên cuồng hơn, con đường hấn đi qua từng người ngã xuống, máu chảy thành vệt dài. Một tay hấn ôm nàng, một tay cầm kiếm chém giết. Máu làm bạch y của nàng nhuộm đỏ, thật nhức nhối.

Phong Ngọc Dững tiến đánh quyết liệt, hấn phải kết thúc trận đánh này càng nhanh càng tốt. Xong xuôi mọi chuyện, hấn sẽ đưa Linh nhi của hấn về, bù đắp cho nàng những thiếu thốn mấy năm qua.

- Tất cả xông lên cho ta, giết chết hết binh sĩ Băng Quốc cho ta...

Sau 12 canh giờ, trận chiến đã dừng lại, quân sĩ Hoả Thánh cùng Phong Thần hô hào hò reo.

- Chúng ta thắng rồi ha ha...

- Oanh liệt, thắng khi chúng chưa tiến vào một tấc đất của chúng ta, quang vinh a.

- Ha ha, huynh đệ ngươi ta nhận không lầm a..

Tiếng nói cười vui vẻ khắp nơi, ai ai cũng vui mừng hò reo.

Phong Ngọc Dững cũng hé cười. Hấn ngó nhìn xung quanh kiểm tìm đạo thân ảnh của muội muội hấn, nàng đang ở đâu?

- Chủ tử.

- Luru Thanh, ngươi đến đúng lúc lắm, công chúa đâu.

Luru Thanh thoáng run rẩy nói:

- Thái tử, công chúa, người... Người...

Phong Ngọc Dững lại nhớ đến cảm giác lúc trước, biển lửa đỏ cùng tiếng gào thét của con người... Muội ấy nhất định không có việc gì đâu, hấn tự an ủi nhưng nổi bất an cứ ủa về.

- Công chúa bị trúng độc của Hạo Thiên Quân, giờ Độc sư Hoa Liễu Dung đang chữa trị.

- Cái gì? Ngươi đưa ta đến chỗ muội ấy ngay.

Hoa Liễu Dung thở phào một cái.

Phải nói nàng rất may mắn, đã kịp thời uống Bách Độc bắt thân đan. Tuy nó không giải sạch độc được trong cơ thể nàng nhưng đã ức chế nó lại đủ thời gian để hấn bào chữa thuốc giải.

Máu đen của nàng ướt đầm cả bạch y loang lổ màu đỏ tươi.

Hoả Thiên Đức mất vô hồn nắm tay nàng thật chặt. "Linh nhi, nàng yên tâm nghỉ ngơi đi ta sẽ bảo vệ nàng".

- Linh nhi... Linh nhi...

Phong Ngọc Dững hoảng hốt nhìn cảnh tượng trước mắt. Hấn giận dữ túm lấy cổ áo của Hoả Thiên Đức, trừng mắt:

- Sao ngươi không bảo vệ muội ấy hả? Ta thật sai lầm khi để muội ấy quay về với ngươi.

Hoả Thiên Đức không nói, đôi mắt nhu tình nhìn người nằm trên giường kia.

Hoa Dung vội can ngăn:

- Đây là nàng đang nghỉ ngơi nha, hai vị thái tử xin bớt ồn đi.

Thật ra Hoa Dung đã biết Hoàng Song là nữ lâu rồi. Hắn vốn là độc y nên rất nhạy cảm với mọi thứ, nên chỉ cần giả vờ chạm tay nàng, bắt mạch là rõ ngay. Chỉ là hắn không ngờ, nàng không những là thái tử phi tương lai của Hoả Thánh mà còn là muội muội của Phong Thần thái tử.

Phong Ngọc Dĩnh buông hắn ra, nặng nề hỏi tên kia:

- Hoa Độc sư, muội muội của ta rốt cuộc bao giờ mới tỉnh lại?

Hoa Liễu Dung chép chép miệng.

- Aiz, nàng đúng phúc lớn mệnh lớn, trúng Vị Sát độc đặc chế của Độc Thánh Bắc Diệu Hành mà còn sống sót đấy. Hắc hắc căn bản là ta quá tài ba.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tỉnh Dậy

- Linh nhi, Linh nhi... Nàng mau tỉnh lại đi, ta xin nàng đấy

- Linh nhi, hôm nay hoàng huynh nàng vào điện xin phụ hoàng đưa nàng về Phong Thần. Ta không đồng ý, nàng là nương tử của ta, không ai có thể cướp nàng đi.

- Linh nhi, đã một tuần rồi sao nàng chưa tỉnh??? Nàng thế này lòng ta đau lắm.

- Linh nhi, ta bón nàng ăn cháo, chắc nàng quá đói bụng rồi phải không?

Hoả Thiên Đức ngày qua ngày, chăm sóc Trúc Linh từng chút một. Nhìn nàng thế này tim hắn như xẻ ra thành trăm nghìn mảnh nhỏ. Hắn nắm bàn tay nàng thật chặt, trên khuôn mặt anh tuấn yêu nghiệt kia giờ đây, phảng phất sự mệt mỏi cùng nỗi bi thương đến tột cùng.

- Linh nhi, nếu nàng mà dám rời xa ta, ta sẽ cho Băng Quốc, mãi mãi chìm vào lãng quên.

Đôi mắt hắn đỏ lên, hiện ra một tia âm lãnh.

Trúc Linh mê man, đôi mắt vẫn nhắm nghiền chặt không tỉnh.

"Nàng đang ở đâu vậy? Ba mẹ? Tại sao hai người lại ở đây?"

- Linh, con gái của mẹ, con lớn rồi, tội nghiệp con quá.

Trúc Linh sa vào lòng bà, nũng nịu như lúc nhỏ:

- Con nhớ ba mẹ nhiều lắm, con muốn sống mãi với ba mẹ. Con...

Bà hiền từ chậm rãi vỗ vỗ lưng nàng:

- Con không thể mãi ở đây được, con còn có người quan trọng của mình mà. Chắc hẳn người đó lo lắng cho con lắm đó.

- Mẹ... Ba,... Đừng bỏ con đi mà, đừng mà,...

Nàng thôn thốc khẽ gọi, khoé mắt ướt đầm lệ.

- Đi đi con, chúng ta mãi mãi ở trong tim con mà."

Tay nàng khẽ động, chỉ một cử chỉ nhỏ như thế thôi cũng đủ làm lòng hắn rung động. Hắn như tìm thấy sự giải thoát cho nỗi sợ bao ngày của mình.

- Người đâu?

Hoà Thiên Đức đứng dậy, gọi thét.

- Dạ, bẩm thái tử, có nô tài.

- Mau gọi Hoa Liễu Dung đến đây cho ta, nhanh lên, thái tử phi có chuyển biến...

Tên kia vâng vâng dạ dạ động tác nhanh lẹ đi ngay. Hắn biết thái tử đang rất lo lắng cho thái tử phi. Chỉ cần nhìn bộ dạng ấy của ngài ấy là biết. Hoàng Thái hậu cùng Hoàng Hậu lo lắng cho sức khỏe của ngài mà cũng không thể lay chuyển được tâm định của ngài. Aiz nếu thái tử phi cứ nằm mãi như vậy, sợ rằng thái tử của bọn họ sẽ suy sụp mất.

Hoa Liễu Dung rất mau đến kiểm tra bệnh tình của Hoàng Song, không giờ hắn phải gọi là Hoàng tiểu thư. Hắn xem mạch cho nàng cẩn thận, kiểm tra xem còn dư độc trong người nàng không.

Hoà Thiên Đức sốt ruột:

- Hoa Liễu Dung, người bảo nàng bao giờ tỉnh lại ?

Hoa Liễu Dung cười cười:

- Một canh giờ nữa nàng sẽ tỉnh, nhưng sức khỏe còn yếu ớt lắm người chớ chọc nàng. Thái tử điện hạ ta vất vả cực nhọc như thế người có cho ta chút thành ý mọn được không a? Đạo này thảo được lên giá cao quá. Niệm tình huynh đệ, người cho bao nhiêu ta cũng nhận... Hắc hắc

Thái tử mà cho chắc cũng không ít đâu nhỉ?

- Cái này người khỏi lo. Xong rồi người từ đâu đến thì rút về đó đi.

Hoa Dung tròn tròn mắt. "Này này thái tử ngài không khỏi quá phũ phàng đi. Ngài chơi kiểu ăn xong phui mông hả? Thôi kệ đi, ta là kẻ rộng lượng là đại nhân không chấp tiểu nhân".

Hôm nay cũng là ngày Liên Tuấn cùng các vị tướng quân khác khai hoàn trở về. Cả kinh thành Hoá Thánh ngập tràn trong niềm hân hoan rạo rực chưa từng có.

Thái tử trong tay không đến 10 nghìn binh lính nhưng lại cùng với Thái tử Phong Thần, Phong Ngọc Dũng giao hảo, cùng nhau chặn phá âm mưu của Băng Quốc. Hơn thế nữa thái tử lại còn giết chết Sát tướng quân oanh liệt một thời, quả không hổ danh Chiến thần Vương tử. Còn riêng Liên Tướng quân cùng với Nguyễn Sơn tướng quân cũng đã toàn thắng Tiền Quốc, thương vong không đáng kể. Hơn nữa còn chiến đóng được Kim thành của Tiền Quốc.

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Hoá Thánh Quốc đánh bại được hai quốc gia, cho nên dân chúng rất vui vẻ, phấn khích, người người bàn chuyện đánh giặc rôm rả như chính bản thân mình đã tham gia vậy.

Liên Tuấn vừa mới về đến phủ, nghe thuộc hạ báo tin, vội vội vàng vàng tiến nhanh vào cung. Linh nhi bị trúng độc, sao hắn không lo được chứ? Vừa đến Đông Hoá cung, hắn hỏi thăm chỗ của nàng. Đến nơi, hắn thấy thái tử cùng một nam tử lạ mặt đang vây quanh giường.

- Tham kiến thái tử điện hạ.

- Anh trai đã đến rồi à?

Trúc Linh thều thào giọng có chút khàn đặc. Số nàng cũng không khỏi quá xui xẻo đi. Chạy đến đâu, độc theo đến đó. Suýt nữa thì xong cái thân xác này. Nàng được Hoà Thiên Đức ôm vào lòng, tựa đầu mệt mỏi vào vai hắn.

- Linh nhi, muội có sao không? Sao lại đến nông nổi như thế này?

Phong Ngọc Dũng một bên cắn răng nghiến từng chữ:

- Hừ, vì ai hả? Linh nhi, muội nghe hoàng huynh trở về Phong Thần Quốc thôi, ở đấy an toàn hơn nhiều, ta sẽ chăm sóc cho muội?

Trúc Linh cười trừ:

- Muội không sao, hai huynh chớ lo lắng. Và lại muội phúc lớn mạng lớn cơ mà.

Hoà Thiên Đức xen ngang:

- Phong huynh à, nàng là thái tử phi do phụ hoàng ta chỉ định, huynh có quyền gì mà đòi mang nàng đi chứ.

Liên Tuấn giờ rõ ràng. Hoá ra kia là thái tử Phong Thần, cũng chính là hoàng huynh của nàng, hắn vội vàng hành lễ:

- Tham kiến Thái tử Phong Thần. Tại hạ là Liên Tuấn.

Phong Ngọc Dũng trừng mắt nhìn Hoả Thiên Đức, quay sang ôn hoà cười với Liên Tuấn:

- Ra là Liên tướng quân, nghe danh đã lâu, giờ gặp mặt, người không phải hành lễ với ta đâu, aizz nếu không có người cùng sư phụ người thì huynh muội ta âm dương cách biệt rồi, ta mới là người phải cảm tạ người mới đúng.

- Không có gì không có gì, gặp được sư muội cũng là may mắn của ta.

Liên Tuấn tao nhã trả lời. Và câu trả lời này rất hợp ý của Phong Ngọc Dũng. Gì chứ, hoàng muội của hắn là số một, kiếp trước tích đức nhiều lắm mới có cơ hội gặp nàng ở kiếp này nha. Ai dám khi dễ nói xấu nàng thì biết tay hắn.

Trúc Linh cười lắng nghe hai vị ca ca nói chuyện, rồi nàng ngó trộm Hoả Thiên Đức. Mấy ngày nay chắc hắn vất vả lắm cho nên dung mạo hắn mới nhếch nhếch phờ phạc thế kia. Nàng khẽ nhíu mày trong lòng. Tay nàng vòng qua hông hắn ôm chặt.

- Cảm ơn chàng đã chăm sóc cho ta những ngày qua. Chàng chắc mệt mỏi lắm.

Hoả Thiên Đức vốn đang bận lòng vì việc Phong Ngọc Dũng khăng khăng đòi nàng trở về Phong Thần, giờ nghe nàng nói, hắn thụ sủng nhược kinh, vuốt ve mái tóc nàng an ủi. Trong giọng nói dịu dàng ôn nhu cực điểm:

- Ta không sao, chỉ cần nàng bên ta là đủ rồi.

Hai người kia nhìn bên này ôm ấp, người xót xa, kẻ căm phẫn.

- Buông Linh nhi ra.

- Ta không buông. Phong huynh, ta và nàng thật lòng yêu nhau sao huynh muốn chia cắt chúng ta?

Phong Ngọc Dũng nhưn mày nhìn nàng.

- Hoàng huynh, muội thật lòng yêu chàng.

Phong Ngọc Dũng thờ dài một hơi. Muội muội hắn đã nói thế hắn còn lấy gì can ngăn đây. Nhưng ý định đưa muội ấy về nước vẫn không đổi.

- Thôi được rồi, huynh thành toàn cho muội được chưa? Nhưng muội vẫn phải về nước khôi phục thân phận. Và phụ hoàng nhớ muội lắm.

Trúc Linh như muốn phá lên cười:

- Ông ta còn nhớ đến nữ nhi là muội sao? Hừ nực cười... Huynh còn nhớ mẫu hậu vì ai mà chết không?

- Nhưng ông ấy có nỗi khổ riêng. Huynh muốn muội về nói chuyện với ông.

Trúc Linh không nói gì. Im lặng tựa đầu vào lòng Hoả Thiên Đức.

- Nàng quay về với hoàng huynh đi, ta sẽ giải quyết Băng Quốc rồi sẽ đến Phong Thần hỏi cưới nàng.

Trúc Linh hơi ngỡ ngàng khi nghe hắn nói vậy, nàng cảm động. Hắn còn hiểu nàng hơn chính bản thân nàng nữa. Nàng không muốn đáp ứng với hoàng huynh vì sợ hắn giận khi nàng rời xa hắn. Nhưng hắn đã nhìn rõ tâm tư nàng, hắn thật lòng muốn tốt cho nàng, ngay cả khi nàng phải rời hắn đi.

- Chàng thực sự muốn thế sao? Cảm ơn chàng.

- Nàng thật là, chỉ là nàng muốn, vì phụ sẽ không điều kiện đáp ứng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đàm Phán Với Hoả Kỳ Duyên

Lần này, Phong Ngọc Dũng đã xuất quân trợ giúp Hoả Thánh qua cơn nguy khốn nên đã nhận được một hiệp ước giao hảo hoà bình giữa Phong Thần và Hoả Thánh. Chính vì vậy, địa vị trong nước sẽ cao hơn, vững vàng hơn. Đây cũng chính là lí do mà Phong Cổ Thành đồng ý cho hắn đi chinh chiến

mạo hiểm. Ông muốn tạo ra một thế lực tuyệt đối để hắn có thể đủ sức chống lại đội quân của Nghi gia. Ông không muốn hắn đạp vào vết xe đổ này của ông, bị Nghi gia chế trụ đến nỗi ngay cả người mình yêu thương cũng không bảo vệ nổi, tro mắt nhìn nàng cứ thể rời xa mình. Và rồi, trong những cơn mơ, bóng giai nhân lại xuất hiện, nửa gần nửa xa, khiến tim ông như quặn thắt lại.

- Khụ khụ... Khụ khụ..

- Hoàng thượng, hoàng thượng người có sao không?

Phong Cổ Thành ôm ngực ho, tay che miệng nhuộm đầy máu đen. Ông bị độc tàn phá suốt mấy năm nay và dường như mỗi lần nghĩ về Hy nhi, con độc lại tái phát. Thế cũng tốt, ông sẽ rời thế gian đau khổ này để tìm Hy nhi, cùng nàng nối duyên kiếp sau. Trọn đời trọn kiếp... Nhưng trước khi ra đi, ông muốn nhìn thấy Dũng nhi của ông có đủ năng lực gánh vác giang sơn, muốn nữ nhi tha thứ cho mình... Thế là đủ...

- Tiểu Tài tử, khụ khụ... người cho người đi...xem bao giờ thái tử...trở về cho trăm.. Khụ khụ...

Tiểu Tài tử một bên lo lắng đỡ hoàng thượng dậy, đã bao năm rồi, người đau khổ nhất vẫn là hoàng thượng. Từ khi Thuý Hy hoàng hậu bị hãm hại chết, ngài ấy đã không còn cười như trước nữa. Dường như ngài lạnh lùng với tất cả, hắn biết, ngài sợ những gì ngài ấy quan trọng yêu đều sẽ biến mất hết. Tất cả nỗi đau ngài ghim chặt lại, để rồi khi màn đêm xuống, cơn ác mộng kia lại ủa về. Hắn không đêm nào không thấy ngài khóc, miệng gọi tên cố hoàng hậu. Ai bảo làm vua đã là sướng nhất thế gian, hắn thấy chính ngài ấy mới là người đau khổ nhất...

- Bẩm hoàng thượng, thuộc hạ đã cho người điều tra rồi, thái tử Ngọc Dũng và Phong Linh đại công chúa đang ở kinh thành Hoá Thánh, dự là ngày mai họ mới bắt đầu khởi hành trở về.

Phong Cổ Thành đáy mắt xuất hiện một tia ôn nhu, dường như đã bao lâu rồi nó mới trở lại.

- Vậy, Linh nhi,... nó thế nào?... Người có điều tra được gì trong mấy năm nay của nó không?

- Bẩm hoàng thượng, công chúa Phong Linh giờ đang là thái tử phi hoàng đế Hoá Thánh chỉ định. Phải nói rằng công chúa rất được lòng người. Nhân dân Hoá Thánh xem nàng là thần y cứu nhân tế thế, hết mực kính trọng...

- Ha ha... Khụ khụ... Linh nhi, cũng tài giỏi như Hy nhi vậy... Khụ khụ...

Tiểu Tài tử thỉnh thoảng có liếc nhìn long nhan của hoàng thượng, hắn thấy cơn mơ hồ cười tự hào hiếm có kia, lòng bỗng buồn bã vô cùng.

Tại chính điện Hoá Thánh cung, Phong Ngọc Dũng và Phong Linh chậm rãi cùng bước vào sảnh đường.

- Tham kiến hoàng thượng.

- Nhi thần tham kiến phụ hoàng.

Hoà Kỳ Diễn gật đầu, tươi cười nhìn huynh muội Phong Ngọc Dũng.

- Các người ngồi đi. Linh nhi nha đầu, bệnh tình của con đã khá hơn chưa? Aiz nhìn con như vậy ta không cả nhận ra luôn đó, tên Đức nhi nhà ta thật là có phúc mới lấy con làm thê tử.

Phong Linh mỉm cười rạng rỡ, thoáng chút ngượng ngùng:

- Phụ hoàng an tâm, nhi thần không sao. Được gặp gỡ chàng cũng là phúc phận của con.

- Nói hay lắm, ha ha, Phong Thần thái tử, người có một hoàng muội rất giỏi a... Phải nói hết lần này đến lần khác huynh muội các người đã giúp trăm bao phen thoát khỏi hiểm cảnh rồi. Các người có mong muốn gì trăm thành toàn cho.

Hoà Kỳ Diễn không thể phủ nhận được những gì mà huynh muội Phong Linh đã giúp cho ông. Đó là đại ân, của ông, của cả Hoá Thánh này. Không có Phong Linh, có lẽ ông giờ là hồn ma tàn tạ, mà không có Phong Ngọc Dũng, chắc ông có thể mất đi mấy toà thành trì, thậm chí mất cả cơ ngơi cha ông xây dựng. Người này so với người kia càng tài giỏi hơn. Mà sau này khi hai nước kết thân làm thông gia với nhau, ông còn sợ gì một Tiền Quốc và Băng Quốc thứ hai nữa.

Phong Linh nhìn hoàng huynh, nàng thì chẳng cần ông ban gì cả. Nếu là trước kia ắt nàng sẽ xin huỷ hôn ước, nhưng giờ đây mọi chuyện khác trước rất nhiều, nàng và Hoà Thiên Đức cũng đã thành thật bày tỏ với nhau. Nàng đã thấy tương lai trước mắt, nàng và hắn sẽ bên nhau hạnh phúc đến cuối đời. Thế là đủ rồi. Còn hoàng huynh, hắn trong thời gian không xa sắp tới sẽ quân lâm thiên hạ, trở thành Phong hoàng tiếp theo của Phong Thần Quốc. Hắn giờ rất cần sự trợ lực của mọi phía để ngồi lên ngai vàng. Nhưng huynh ấy khéo léo từ chối:

- Hoàng thượng nói quá rồi, huynh muội chúng ta thành tâm giúp đỡ không cầu lợi ích. Hơn nữa, Linh nhi và thái tử Hoá Thánh có hôn ước, ta giúp đỡ cũng là chuyện kinh thiên địa nghĩa mà thôi. Chỉ là có một thỉnh cầu...

Hoà Kỳ Diễn lại càng tán thưởng hành động của hai người. Đặc biệt là Phong Ngọc Dũng. Ông biết hắn ở Phong Thần cũng vô vàn khó khăn, phải đấu tranh với bao thế lực để vững vàng bước lên ngôi vị, vậy mà hắn từ chối thỉnh cầu của ông. Tốt, người như hắn đáng để tin tưởng. Ông nhìn hắn vui vẻ

nói:

- Người cứ nói đi.
- Ta muốn cùng hoàng muội về Phong Thần, để muội ấy khẳng định thân phận, mong ngài đáp ứng cho.

Phong Ngọc Dũng thấy ánh mắt ngạc nhiên của hoàng muội chỉ cười trừ.

- Được rồi. Ta đáp ứng các người.
- Tạ ơn hoàng thượng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Hãy Đợi Ta Mặc Hỷ Phục Đến Đón Nàng Về.

Đội quân Phong Thần quốc sau mấy ngày được thái tử Hoà Thánh tiếp đãi liên tiếp, phải lên đường trở về quê hương. Lòng ai cũng rộn ràng hạnh phúc.

Tiểu binh Ất:

- Ái chà chà, lần này trở về cũng thật nhanh a, ta tưởng phải đánh giặc vài ba tháng là ít cơ chứ.

Tiểu binh Giáp, võ vai Ất, cười phá lên:

- Aiz người nghĩ Thái tử Phong Thần ta là ai chứ, và lại còn hợp tác với Chiến thần vương tử của Hoà Thánh, người nói xem Băng Quốc kia bại nhanh là đúng hay sai đây.
- Ha ha, mấy ông bàn ít thôi, ai thái tử cùng Hoàng tiểu thư đi đến rồi kia, các người có định tập trung để về không?

Một tên nữa xen vào.

- Được rồi, người cau có như vậy kéo không lấy được thê tử đâu?
- Ta có thê tử, có con rồi, các người mới thật đáng thương a...
- Cái gì??? Ách,... Thật khốn nạn quá đi...

Trong khi không khí vui vẻ hừng hực như thế, Phong Linh cúi người nắm tay Hoà Thiên Đức thật chặt. Nàng có phần không rời xa hắn.

- Linh nhi, lên đường phải bảo trọng, ăn uống cẩn thận, nàng mới khỏi bệnh, không nên cười đùa, ta đã chuẩn bị sẵn xe ngựa tốt nhất cho nàng rồi. Nàng về đây, đừng làm điều gì dại dột mà nguy hiểm tính mạng của mình. Nhớ rõ chưa?

Hoà Thiên Đức dịu dàng vuốt ve bàn tay mịn màng trắng nõn của nàng. Lần này xa nhau, có lẽ phải mất khoảng thời gian khá lâu để gặp lại nàng. Hắn thực không muốn xa nàng, hắn muốn bảo vệ nàng trong vòng tay của mình, muốn nhìn nàng mỗi ngày, muốn chọc nàng cười hay cùng nàng suy tư tìm ra giải pháp đánh trận tối ưu nhất. Nhưng hắn hiểu, hắn không nên ích kỉ như vậy. Nàng cũng có thân phận của mình, nàng càng phải có chuyện để giải quyết... Yêu có nhiều lúc là phải thấu hiểu và vị tha là vậy.

- Chàng đừng lo lắng, ta sẽ không sao đâu, ông trời chẳng phải rất ưu ái ta, không phải sao? Ta sẽ đợi chàng mặc hỷ phục đến đón ta trở về.

Phong Linh kiễng chân hôn nhẹ lên má hắn, nàng không quan tâm xung quanh đó có bao nhiêu người đang dõi theo hai người, muốn hôn hắn nói lời tạm biệt.

Hoà Thiên Đức mỉm cười, hắn ôm nàng thật chặt. Rồi nhẹ cốc đầu nàng thật nhẹ, ôn nhu nói:

- Nàng mạnh động như vậy, vị phu sẽ đổi ý định không cho nàng rời đi nữa đâu.

Phong Linh lắc đầu, giờ nắm đầm nói:

- Chàng không cho ta đi hả? Ta...

Hắn phá lên cười. Nàng đáng yêu quá mà.

- Nàng làm gì hả?

Phong Linh xoay người hất mặt.

- Ta sẽ bảo hoàng huynh ta bắt chàng đi cùng ta về Phong Thần ở rể.

Phong Ngọc Dĩnh không biết từ đâu đi ra, cầm quạt phẩy phẩy, nhìn Phong Linh ôn tồn nói:

- Ta bắt hắn trói về, muội có xót không a?

Phong Linh đến bên Phong Ngọc Dĩnh hỏi:

- Hoàng huynh thắng được chàng sao?

Mặt Ngọc Dĩnh nổi hắc tuyến. "Muội muội à, có cần đánh giá thấp hoàng huynh của muội như thế không hả?"

- Đây Linh nhi, muội thật là, rõ là muội nói ta bắt hắn về mà.

- Ách ha ha... Đức, chàng..

Chưa kịp nói hết câu đôi môi nàng đã bị Hoả Thiên Đức tham lam chiếm lấy. Hôn xong hắn liếm môi, ánh mắt nhìn Phong Linh phong tình vạn chủng.

Phong Ngọc Dĩnh quay đầu, nghĩ vẩn vơ.

"Ách, không nên nhìn, người trong sáng không nên nhìn a. Ách, Ngọc Dĩnh a Ngọc Dĩnh, đến hoàng muội người cũng nếm vị hôn môi là thế nào rồi kia, người đáng thương quá đi..."

- Ở rể cũng không sao, miễn là nàng không thu nam sủng là được, nàng nên nhớ là vi phu đủ sức "chiều" nàng vui về...

Bùm.

Cổ nhiệt nóng bừng lan toả khắp mặt.

- Chàng bấy bạ nào.

Hoả Thiên Đức phả hơi vào lỗ tai đỏ rực của nàng:

- Bậy bạ? Đâu? Nương tử, vi phu thực trong sáng a.

Phong Linh im lặng. Nàng hết lời để nói với hắn rồi. Trong sáng, hắn nói hắn trong sáng? Theo ý hắn kẻ đen tối là nàng hả?

- Thôi, Linh nhi đến giờ rồi. Tên kia buông muội ấy ra mau a.

Hoả Thiên Đức ôm ngang nàng đưa nàng đến xe ngựa.

- Nhớ lời ta dặn, phải bảo trọng đó, chờ vi phu thu phục Băng Quốc xong ta sẽ đến rước nàng về.

- Ta đợi chàng. Đức chàng cũng nhất định phải bình an thắng trận. Ta yêu chàng.

Hoả Thiên Đức ôm nàng thật chặt.

- Ta cũng yêu nàng rất nhiều.

Nhìn đoàn quân kia xa dần, hắn tiêu sái dời đi, lòng không khỏi trào lên nỗi nhớ nhung nàng.

"Cho ta một tháng thôi, ta nhất định sẽ đón nàng về".

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Phụ Tử Gặp Mặt

Đoàn quân đi cấp tốc trong hai tuần trời mới tới kinh đô của Phong Thần Quốc. Dân chúng khắp nơi dồn về cửa thành chào đón binh sĩ thắng trận trở về. Đặc biệt là các thiếu nữ trẻ tuổi, họ chen chúc nhau, say đắm chiêm ngưỡng dung nhan anh khí phong độ của Thái tử Phong Ngọc Dũng. Ấy da, chỉ cần thái tử liếc mắt về phía các nàng thôi cũng đủ thoả mãn rồi.

Phong Linh nằm ẽ ảm suốt mấy ngày không vận động rồi, cảm giác lúc này thật khó chịu. Nàng vận mình nghe xương kêu răng rắc mới thôi. Ngoài kia có gì sôi nổi quá, khiến nàng không thể không nhìn ra phía ngoài.

Ách, thế này không khác gì thần tượng ở kiếp trước đi. Hoàng huynh nàng có đội ngũ cô nương "hào sắc" không phải ít bình thường đâu. Nhìn ánh mắt say mê của họ làm nàng bật cười khúc khích. Chả trách sao giờ huynh ấy vẫn chưa có mảnh tình vắt vai nào.

Phong Linh lại nhớ đến Hoả Thiên Đức. Hắn hảo soái như thế chắc có nhiều vị tiểu thư theo đuổi hần lăm đây, ách, vậy nàng lại phải càng cố gắng hơn để cho các nàng kia biết đường mà lui a.

Anh tuấn yêu nghiệt quả thật phiền toái.

- Hoàng huynh? Sao lại dừng lại rồi a?

Phong Ngọc Dũng cười tươi:

- Chúng ta sẽ bí mật vào thăm phụ hoàng nhưng trước hết thì ta phải che giấu muội đã. Muội có muốn cho bà ta một kinh hi lớn hay không?

Phong Linh gật đầu. Nàng sao có thể quên được nỗi đau khi chứng kiến mẫu hậu bị người sát hại, dù đó là tâm tưởng của thể xác này nhưng nỗi xót xa đau đớn vẫn ủa về khi nhắc tới. Huống chi bà ta năm lần bảy lượt hại nàng đi qua đi lại Diêm Vương điện cũng không phải có một, hai lần đâu.

- Huynh có kế hoạch gì chưa? Theo muội biết là Nghi gia đang chống lưng cho Phong Ngọc Thiên. Lần này muội nghĩ ta nên diệt cả hai. Ngọc Thiên hẳn đã không để ý tình huynh muội thì đừng có trách chúng ta vô tình.

Phong Ngọc Dũng nhìn hoàng muội, nàng đã trưởng thành rồi, sắc sảo và có phần cay độc hơn. Hắn nhớ tới ngày xưa, muội ấy rụt rè, lễ độ không dám trách ai một câu gì, bị người bắt nạt muội cũng cam chịu mà sống. Hắn biết, do hoàng cung này đã khiến bọn hắn giờ đây phải độc ác hơn, mới có thể sinh tồn. Hắn không muốn người hần quan tâm phải phiền hà thêm một chút nào nữa.

- Linh nhi, muội sẽ tha thứ cho phụ hoàng chứ?

Phong Linh nhìn thẳng vào mắt hắn. Nàng thấy có gì đó hy vọng và tin tưởng.

- Sẽ

Đáp lại hai tiếng nhẹ nhàng, vừa vặn để Phong Ngọc Dũng nghe rõ. Hắn thở phào một hơi.

- Tốt quá rồi.

Nửa canh giờ sau.

Phong Ngọc Dũng đưa Phong Linh đi qua mật thất nối liền với tẩm điện của phụ hoàng hắn, đến nơi ông nghỉ ngơi. Phong Linh lúc này mặc một nha hoàn bình thường, lúc trước để tránh mọi người dò xét. Họ chỉ biết rằng, thái tử cùng một nha hoàn, về Phong Đông Cung nghỉ ngơi mà thôi.

Đi lần theo ánh sáng mờ mờ của cây nến nhỏ, cuối cùng thì hai người cũng đã đến nơi.

Cánh cửa mật thất vừa mở ra, đập vào tai hai người là âm thanh ho khù khụ liên tục của Phong Cổ Thành. Phong Ngọc Dũng vội vàng hơn, tiến nhanh đỡ ông, buồn rầu nói:

- Phụ hoàng, nhi thần trở về rồi đây, sao bệnh tình của người lại không thuyên giảm thế này. Lũ ngự y đáng chết.

Phong Cổ Thành xua tay, cố gắng gượng nói từng câu chữ:

- Phụ hoàng không sao... Khụ khụ..., con dạo này thế nào rồi?

- Nhi thần không sao cả, nhưng bệnh tình của người mới thật đáng lo.

Phong Linh nhìn đôi phụ tử, rào bước nhanh tiến tới long sàng, tay nắm cổ tay ông tự nhiên bắt mạch. Khí huyết suy giảm, thần kinh suy nhược lại thêm bị dư độc hành hạ nhiều năm. Cứ thế này ông chắc chắn sẽ không qua khỏi.

Phong Cổ Thành nhìn a hoàn trước mắt vô lễ như vậy, nhưng ông không trách mắng, chỉ cảm thấy nàng có gì đó rất quen thuộc.

- Dũng nhi, khụ khụ... nàng là...

Ông nhìn Ngọc Dũng, thấy hần cười nhẹ. Đây có lẽ chính là nữ nhi của ông- Phong Linh sao?

- Con là Phong Linh.... Khụ khụ... Con ngẩng mặt lên...cho ta xem nào... Khụ khụ

Phong Linh mím môi thật chặt, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Phong Cổ Thành như thấy lại được người xưa. Con gái nàng quả thật giống nàng y như đúc, chỉ khác có đôi mắt kia thừa hưởng từ hần mà thôi.

Phong Linh nhìn hoàng huynh, thấy hần động viên, nàng run run nói:

- Phụ hoàng.

Phong Cổ Thành nước mắt tuôn rơi. Cuối cùng nữ nhi cũng gọi ông rồi. Ông cố nén lại, giọng có chút run rẩy:

- Tốt rồi, khụ khụ khụ, con không sao là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Yên Tiệc

Dạ tiệc được tổ chức rất linh đình chúc mừng thái tử Phong Ngọc Dũng quân lâm trở về. Phong Linh không thể dùng thân phận thực sự của mình để tham dự. Nhưng cũng chẳng có nghĩa là nàng không được phép đến chúc mừng. Chỉ là giờ nàng là Song Y lấy lòng vang danh thiên hạ. Nàng được thái tử mời đến với tư cách là thân y đến chữa trị cho hoàng thượng.

Phong Linh, giờ đây, với một dung mạo tầm thường, mặc bạch y, đứng trầm ngâm một bên nhìn người đến ngày một đông. Nàng này so với người kia càng lộng lẫy hoa phục hơn, đồ trang sức đeo đêm không xuể. Thành ra nàng tự nhiên bị chìm dần trong dòng người áo lụa thế này.

Nhân vật chính của bữa tiệc cũng đã đến.

Phong Ngọc Dũng tiêu sái bước tới. Các văn võ bá quan vừa thấy vội vàng cúi người kính cẩn:

- Thái tử điện hạ vạn phúc kim an.

- Miễn lễ. Bồn thái tử đa tạ chúng đại thần đã đến dự yến tiệc trở về của bồn thái tử.

Phong Ngọc Dũng ngồi xuống bàn ăn của mình, mọi người mới vội ngồi xuống, ai nấy rôm rả chúc mừng:

- Điện hạ, chúc mừng người đã chiếm được sự tín nhiệm của Hoả Thánh a. Hơn nữa lại được hoàng thượng Hoả Thánh miễn thuế của thương nhân Phong Thần ta quả là chuyện tốt.

Một tên cận thần nào đó nâng li chúc mừng.

Phong Ngọc Dũng cười to, uống hết chén rượu đầy.

- Hạ đại nhân quá khen rồi, bồn điện hạ làm việc luôn nghĩ tới lợi ích phát triển của Phong Thần ta đầu tiên mà.

Phong Linh hơi chán nản, nàng thực không hứng thú với mấy vấn đề này cho lắm. Nhưng nàng phát hiện ra một ánh mắt sắc lạnh chăm chăm nhìn hoàng huynh của nàng. Phong Ngọc Thiên. Người này nhất định phải trừ khử, hần không phải người sẽ dễ dàng buông xuôi để vị. Nàng mơ hồ cảnh giác.

- Hoàng huynh, thần đệ chúc mừng huynh thắng lợi trở về.

Nàng nhiu mày. Hần lại sắp giờ trò gì đây?

- Đa tạ Thiên hoàng đệ.

Ngọc Dũng nửa cười nửa không đáp lại, trong giọng nói không thể nén lại cỗ lãnh khí.

- Vậy, nữ tử bạch y kia là...

Phong Linh liền cúi người đáp lại một cách kính cẩn:

- Thừa tam hoàng tử, ta là Hoàng Trúc Linh.

Ngọc Thiên nhếch môi. Trong giọng nói có gì đó khinh bỉ cùng chế nhạo. Hắn sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội để đim thái tử xuống nước.

- Ồ. Ra vậy, người không phải là thái tử phi được chỉ định của Thái tử Hoả Thánh sao? Hay cái giá của việc trình chiến mạo hiểm của hoàng huynh ta là do người?

Tất cả mọi người xung quanh bỗng nổi lên tiếng xì xào. Thái tử là người như vậy sao? Hắn lại cướp nữ nhân của Hoả Thánh thái tử sao? Không có lẽ do nàng ta quyến rũ mê hoặc thái tử. Là nàng ta có mớ nói cũ thôi.

Bao nhiêu con mắt bỗng nhiên dồn về phía nàng dò xét khiến nàng thật khó chịu. Tất nhiên si nhục như vậy đều do Phong Ngọc Thiên gây ra. Nàng giữ bộ dạng bình tĩnh hết sức có thể, điềm đạm trả lời.

- Đúng là ta, là thái tử phi tương lai của Hoả Thánh. Hai nước giao hảo hoà bình, biết Phong hoàng có bệnh nặng, Phong Thần thái tử đã mời ta đến chữa trị cho ngài. Ta và hắn quả không có quan hệ như các người đã nói. Quả thực Hoả Thánh ta phải cầu viện các người nhưng cũng không có nghĩa để người si nhục dễ dàng đâu.

Âm thanh của nàng mang theo một cỗ uy áp khiến toàn trường im lặng. Phong Ngọc Dũng vốn tức giận nghe tiếng nàng trả lời rành mạch rõ ràng trong bụng không ngọt lời tan thưởng.

Còn Phong Ngọc Thiên hơi ngạc nhiên. Nàng ta cư nhiên có bản lĩnh này, không hổ là quốc mẫu tương lai của Hoả Thánh. Nhưng chẳng phải nàng và Hoả Thiên Đức còn chậm chạp chưa kết hôn sao? Vậy thì hắn sẽ cho nàng mãi mãi không cùng thái tử Hoả Thánh ở một chỗ. Hắn thực muốn xem nàng ta kiêu ngạo đến mức nào? Có trách thì hãy trách nàng ta đứng ủng hộ bên Phong Ngọc Dũng mà thôi.

Phong Linh đứng dậy, cúi người hướng Phong Ngọc Dũng nói :

- Phong thái tử, thứ lỗi cho ta không thể tiếp tục dự tiệc. Ta về trước.

Ngọc Dũng hất tay, nói:

- Được rồi, nàng đi đi.

Trong đại sảnh, một ánh mắt hận thù chăm chăm không rời nhìn Phong Linh đi. Tại sao nàng ta không có dung nhan mỹ miều như nàng, không có thân phận cao quý như nàng, lại có thể sánh vai cùng chiến thần vương tử cơ chứ. Tại sao? Nàng thích Hoả Thiên Đức, nàng sẽ không tha thứ cho bất kì kẻ nào cướp chàng đi. Phong Phi Thủy nắm chặt khăn tay, phải, nhất định người kia phải chết...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tại Sao Ừ? Ta Đang Thiếu Lễ Vật Thành Hôn

"Đức, ta lại bắt đầu nhớ chàng rồi. Ta phải làm sao đây? Chuyện cung đấu nơi đây thật đáng ghét, hoàng huynh luôn phải nhẫn nhịn như thế ta có phần không đành lòng. Một tháng có đủ giải quyết mọi chuyện không? Ta sợ là chàng phải đợi ta thêm một thời gian nữa. Ta thực không muốn chàng buồn lòng".

Phong Linh dạo bước dưới ánh trăng, lòng đầy suy tư. Đã đến lúc phải kết thúc mọi chuyện rồi.

-----:)----

Màn đêm bao phủ, ánh trăng nhàn nhạt phủ chiếu mọi nơi. Ba vạn quân sĩ của Hoả Thánh đổ bộ lên Băng Quốc. Đội quân đi đến đâu hạ thành đến đó.

Lực lượng của Băng Quốc giờ đây rất mỏng manh, một phần vì tổn thất nghiêm trọng từ cuộc chiến trước, Băng Quốc cũng chẳng phải là một nước lớn như Phong Thần hay Hoả Thánh nên quân đội không thể lớn mạnh như hai nước kia. Lần trước cứ nghĩ rằng hai tiểu vương quốc liên kết là hạ gục được Hoả Thánh, ai ngờ đầu nửa đường xuất hiện một Phong Thần, Băng Quốc thảm hại. Hơn nữa Băng Hoàng lại nhát chết, hắn đã dự là Hoả Thánh sẽ không tha cho quốc gia bọn họ rồi nên hắn tập trung hết lực lượng quân lính bảo vệ kinh thành. Thành ra mỗi toà thành trì lực lượng rất kém, chỉ phải ra vài trăm người là đủ sức công phá rồi.

Hoả Thiên Đức không làm vậy. Học binh thư yếu lược, nghiên cứu đã nhiều năm, hắn thấy mỗi khi dùng vũ lực trấn áp hại dân lành ắt sau sẽ bị thất bại. Sức dân mạnh như nước. Khi bình yên thì nước trôi êm ả, khi bão lũ thì cuộn cuộn điên cuồng. Hắn đến thành trì, nghiêm cấm quân sĩ ra tay sát hại dân

chúng. Lúc đầu dân chúng còn sợ sệt, hoang mang. Sau khi nghe Hoá Thiên Đức nói họ không còn lo sợ nữa, công thành cứ thế rộng mở chào đón.

Hoá Thiên Đức đã nói gì ư? Hần chỉ nói:

- Hồi dân chúng trong thành, ta là thái tử Hoá Thánh Hoá Thiên Đức, ta không muốn dùng bạo lực để cưỡng ép các người quy hàng ta. Lực lượng của các người bao nhiêu ta rõ hơn hết. Bằng hoàng mà các người tôn kính đã bỏ mặc các người, lấy đi sức mạnh của toà thành này làm nền tảng bảo vệ ông ta. Ta sẽ không sát hại bất kì người nào trong thành. Ta sẽ coi dân chúng như là con dân của Hoá Thánh ta. Các người hãy thần phục Hoá Thánh.

Dứt lời cửa thành mở. Và rất nhanh đội quân được chào đón vào thành. Như đã nói Hoá Thiên Đức không sát hại bất kì người nào và được dân chúng chào đón như chào đón hoàng đế của họ vậy. Lúc đi rời khỏi thành, hần chỉ để lại trăm người giúp đỡ truyền bá truyền thống của Hoá Thánh.

Mỗi lần thu phục một toà thành như vậy, đội quân Hoá Thiên Đức không tổn thất một chút nào. Một số thành trì nghe đả ngôn của hần liền không do dự mở cửa thành. Nhưng một số thành vẫn ngoan cố khiến họ đau đầu thuyết phục một phen một hồi không được. Dân chúng thành đó phần nộ lắm, tập trung đêm đến đưa bọn họ vào. Bọn họ đã chán ghét những luật lệ vớ vẩn của Băng Hoàng. Họ ghét cay ghét đắng những thứ thuế má nặng nề. Họ ghét sự ích kỉ của ông ta cùng bọn triều thần hèn nhát chỉ quan tâm mạng sống bỏ mặc bọn họ.

Hoá Thiên Đức càng tiến sâu vào lãnh thổ Băng Quốc càng giác ngộ ra một điều. Chỉ cần dân chúng bình yên thì ai lãnh đạo họ cũng được.

Năm ngày sau

Cuối cùng bọn hần cũng đến được trước cổng kinh thành Băng Quốc. Ba vạn quân nhao lên cười phá lên. Nói lẫn này đi đánh trận nhưng không khác gì đi du ngoạn cả. Đi đến đâu người ta hoan nghênh đến đâu, của ngon vật lạ của Băng Quốc ăn không xuể. Và có một số người lại kiếm được thê tử nữa cơ đấy. Thành ra nhìn kinh thành Băng Quốc ai ai cũng sục sôi ý chí đánh thắng.

- Ha ha, con mẹ nó sáng khoái. Lão tử ngựa tay lâu lắm rồi.

- Ấy da huynh đệ à, ai mà không ngựa tay chứ. Kinh Thành Băng quốc phải hạ nhanh rồi. Ha ha

- Phải hạ chứ, tất nhiên phải hạ chứ. Ông đây còn về lấy vợ sinh con.ha ha...

- Ha ha Băng hoàng toi rồi ha ha...

Trong tâm cung của Băng Hoàng.

- Hoàng thượng, Hoá Thiên Đức đang cầm quân tiến tới đây.

Băng Hoàng run sợ, ôm chặt lấy chân, hoảng loạn:

- Giờ sao đây, giờ sao đây a,... Hoá Thiên Đức là Chiến Thần vương tử.... Hần sẽ công phá và chiếm kinh đô của ta... Không được, ta không muốn chết, ta muốn sống....

Chúng đại thần mặt mày tái nhợt nhìn nhau, có người luống cuống tay chân, đi lại liên tục, có người sốt sắng về nhà, miệng lẩm bẩm:

- Ta phải dời khỏi đây thôi, tiền tài làm gì khi không còn mạng để hưởng chứ.

Mấy quan võ tức giận trước sự nhu nhược của Hoàng thượng và vài vị cận thần khác, ôm quyền quỳ xuống đồng dặc nói:

- Hoàng thượng, hãy để chúng thần chiến đấu vì tổ quốc.

Băng Hoàng run rẩy đứng dậy, ông ta đi đến cạnh mấy vị tướng:

- Các khanh cứ chiến đấu, Băng Quốc ghi ân các khanh.

Nói xong ông ta dọn đồ đạc của mình, thay y phục định chuẩn măt. Nhìn hoàng đế của mình hèn nhát như vậy, ý muốn chiến đấu giảm mạnh.

-----);-----

- Băng Hoàng, hãy quy hàng đi.

Hoá Thiên Đức đã quyết trận lẫn này hần sẽ dùng vũ lực để thực sự công phá thành công kinh thành.

Mấy vị tướng ham chiến giờ mặt sầm mày nhăn hô hào:

- Bắn tên diệt quân Hoá Thánh cho ta.

Mưa tên bay tung toé. Hoá Thiên Đức mày khề động giờ tay lên.

- Phòng thủ, lên.

Từng tấm bia kiên cố lập thành một bức tường kiên cố. Mưa tên bị chặn lại rụng xuống. Binh lính nhìn nhau cười ha ha. Đánh trận như vậy tưởng như một trò đùa. Ai bảo bọn họ tinh thần rất thoải mái vui sướng trước khi lâm trận cơ chứ.

Độc Cô Lãnh Huyết lúc này cũng tham gia trận đánh này. Hắn giờ có nhiệm vụ bắt sống Băng Hoàng. Len qua dòng người hấn phi thân lên tường thành mau chóng tiến vào cung lãg của Băng Hoàng.

Hoà Thiên Đức ra lệnh công phá thành. Từng móc sắt bay vút lên tường thành. Mũi tên lửa cứ thế bay tới. Sắp đến ngày tàn của Băng Quốc rồi.

Một canh giờ sau, cửa thành mở ra. Toàn quân hùng dũng tiến vào.

Ba canh giờ sau. Trận chiến đã kết thúc. Mấy đạo quân của Băng Hoàng lần lượt quy phục. Hoà Thiên Đức đang ngồi trên long ki, nhìn Băng hoàng cùng bề lũ cận thần quỳ rạp dưới chân.

- Hoà Thiên Đức, ngươi bi ỏi, ngươi dám cướp đế vị của trẫm. Ngươi chết không xong đâu.

Hoà Thiên Đức liếc mắt nhìn Độc Cô Lãnh Huyết. Kiếm của Lãnh Huyết vạch ra một đường trên cổ Băng Hoàng. Lũ phi tãn bật khóc hu hu.

- Câm ngay. Là Băng Quốc ngươi trộm gà không thành mất nắm gạo thôi. Hơn nữa, ta cũng đang thiếu lễ vật thành hôn.

Nhớ lại khuôn mặt kiều diễm của nàng lúc xấu hổ, hấn dịu dàng cười nhẹ. "Linh nhi lúc này đang làm gì nhỉ? Ta phải nhanh nhanh cưới nàng về thôi".

Hắn ra lệnh cho quân vào áp giải Băng Hoàng đi.

- Hoà Thiên Đức, ngươi sẽ hối hận...

Độc Cô Lãnh Huyết, tra kiếm vào vỏ, rồi hướng Hoà Thiên Đức, lạnh lùng như băng, chậm rãi nói:

- Thái tử, ta hoàn thành xong công việc, ngươi chuẩn bị tiền cho ta. Ta tính đã chém chết 1719 người, trong đó có 2 tướng lĩnh và bắt sống Phong Hoàng.

Hoà Thiên Đức cau mày:

- Độc Cô, ngươi muốn giết ta hả, ta giờ không có tiền.

Lãnh Huyết lăm bắm:

- Chẳng lẽ nào lại nghèo kiệt xác như thế.

Hắn nói tuy rất nhỏ nhưng thính lực của Hoà Thiên Đức phải nói cực kì tốt. Hắn ngược mặt lên nhìn trần nhà.

- Thái tử ta tính được ba vạn ngân tệ.

Lãnh Huyết vẫn cố nói:

- Thôi được rồi nhưng Linh nhi là bằng hữu của ngươi. Ta cũng là huynh đệ kết giao của ngươi có phải không?

Độc Cô dù bất mãn nhưng cũng im lặng gật đầu. Hắn nhìn thấy khuôn mặt của Hoà Thiên Đức gian xảo cười, lòng bất an như vừa bị vào hố.

- Ấy da chúng ta sắp thành thân với nhau nên ngươi phải đi quà mừng a. Thế này ta trả ngươi 1.5 vạn ngân tệ tiền công, số còn lại ngươi mừng bọn ta.

Lãnh Huyết nhìn Thiên Đức, cắn răng cam chịu. Ai bảo người ta là thái tử và cũng lại có võ công cao hơn hấn chứ.

Giảo hoạt, vô sỉ, ích kỉ quá đi...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chuyện Cũ Của Phong Cổ Thành

Phong Linh mấy ngày qua ngoài việc đi đi lại lại bốc thuốc chữa bệnh cho phụ hoàng nàng, thì thời gian còn lại thường ngắm người mong nhớ về hấn. Hấn

đang làm gì? Hấn có bị thương không? Hấn có nhớ nàng không?

Tình yêu như một liều mê dược, một khi đã trúng phải thì khó lòng thoát ra được. Cũng như nàng, nàng yêu hấn, đời này kiếp này sẽ không thay đổi.

- Con lại đang nhớ ai vậy?

Phong Cổ Thành sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều. Ông thật ngạc nhiên khi nhi nữ của mình lại tài giỏi đến vậy. Ông thường trò chuyện với con, kể về mỗi tình huống cốt lõi của mình và Hy nhi. Mỗi lần kể, khoé mắt ông lại đỏ và cay vì nhớ nàng. Khoảng cách âm dương thật quá xa, ông không thể bên nàng phần đời còn lại. Nhưng vì hai đứa con, ông biết mình phải sống cho đến khi chúng có sức lực bay xa phá tan vòng vây tù hãm này.

Còn Phong Linh, nàng chỉ lắng nghe ông giải bày tâm sự mà chẳng nói thêm điều gì.

Nàng vẫn còn giận ông nhiều lắm.

Tình yêu nhút nhát như thế đã hại mẫu hậu nàng chết thảm, hại huynh muội nàng bơ vơ trong chốn cung trường đầy máu tanh mà trưởng thành. Nỗi đau ấy ai thấu cho huynh muội nàng.

- Linh nhi, con vẫn chưa tha thứ cho ta sao?

Phong Linh do dự nhìn ông, nàng thực sự không biết nên làm thế nào cho phải nữa.

Chẳng lẽ nói rằng nàng không tha thứ cho những gì ông đã gây ra sao? Tất nhiên nàng không thể làm thế. Nàng ngừng tay bắt mạch cho ông, khẽ khàng nói:

- Không, phụ hoàng người nghỉ nhiều rồi. Người nghỉ ngơi trước đi, nhi thần đi lấy dược liệu sắc thuốc.

Nhìn bóng Phong Linh bước xa dần, Phong Cổ Thành nặng nề đau đớn. Ông biết, nhi nữ vẫn chưa tha thứ cho ông, nó còn hận ông nhiều lắm. Làm phụ thân, ông rút cuộc chẳng cho con một điều gì hạnh phúc. Nhìn con bị người hãm hại si và ông đành cam chịu, và đưa con đến tự sinh tự lực ở lãnh cung. Thật sai lầm khi ông nghĩ đó là nơi an toàn nhất cho nhi nữ của mình. Trong biển lửa năm đó ông cũng phải trở mắt nhìn tâm cung của con cháy rụi. Nước mắt ông vẫn cố nén lại. Ông thấy mình thật vô dụng, ông thấy có lỗi với nàng rất nhiều.

Kí ức đau thương kia bỗng quay ngược trở về trong tâm trí, nước mắt ông lặng lẽ tuôn ra.

"Mười bốn năm về trước... Hoàng cung Phong Thần Quốc, tại Linh Tế điện.

- Hy nhi, Hy nhi, nàng làm sao vậy? Nàng hãy nhìn ta đi, ta đến với nàng rồi đây. Nàng ráng lên, nàng đừng bỏ ta, bỏ Dũng Nhi cùng Lam Nhi. Ta xin nàng đấy, nàng bảo sẽ ở bên ta mãi không rời xa mà... Nàng đã hứa vậy mà... Hy nhi...

- Thành,... chàng đang khóc vì thiếp ư? Khụ khụ, phụt... Chàng... Chàng vẫn còn yêu thiếp sao?... Thiếp vui rồi... Nước mắt quân vương không dễ rơi,... Chàng đừng khóc nữa... Trước lúc chết gặp chàng thiếp vui lắm rồi...

- Không, Hy Nhi, đừng nói như vậy, xin nàng đừng nói nữa. Trẫm xin nàng đó. Ta sai rồi. Là ta, là ta vô năng, để nàng chịu nhiều uỷ khuất, để nàng bị Nghi Phi hành hạ. Ta sai rồi. Ta không cần giang sơn, ta chỉ cần nàng xin đừng xa ta...

- Thành,... Thần thiếp yêu chàng... Thiếp biết... Thiếp chỉ là... công chúa.. của... phế quốc Thủy Hà... Thiếp không có gì để giúp - chàng... Đoạt lại giang sơn... Từ tay Nghi gia... Xin lỗi chàng...

- Hy nhi, nàng sẽ ổn thôi, đừng nói nữa. Thái y, thái y đâu rồi, mau tới đây... Các ngươi mau tới đây... Mau lên..,

- Thành,... Kiếp sau... kiếp sau... Thiếp ...mong...cùng...chàng... Nói... Tor... Duyên... Phụt, thiếp... lạnh... quá... Chàng... Ôm... Thiếp... Khụ khụ... Chàng cười...

- Ta cười, ta cười... Ha ha... Ta cười với nàng rồi... Ha ha hức hức...

- Linh... Và... Dũng... Mong... Chàng... Bảo... Vệ.... Ch...

- Không, không, không Hy nhi ta không cho phép nàng chết. Nàng đừng nhắm mắt như vậy, nàng mở mắt ra cho ta, hức Hy nhi, đừng mà xin nàng đừng thế... Hức...

- Hoàng thượng, Hoàng hậu, người đã mất rồi.

- Cảm ngay. Nàng còn sống, cảm ngay.

- Phụ hoàng, phụ hoàng mẫu hậu,... Mẫu hậu... Hu hu người trả mẫu hậu cho con, hu hu mẫu hậu...

- Cút ngay, cút ngay. Không cho các ngươi nói nàng chết. Linh nhi Dũng nhi, mẫu hậu chỉ ngủ thôi, mai nàng sẽ lại vui vẻ với chúng ta.

- Người nói dối, con ghét người... Hu hu...

- Hy Nhi, hức,... Ta ôm nàng thế này, nàng có ấm không? Nàng đang trêu ta, ta biết mà. Hức hức... Ngay lần đầu chúng ta gặp mặt nàng cũng lừa ta để lấy ngọc bội mà. Ta đã thích nàng từ lúc đó. Ta yêu sự ngây thơ, vô tư của nàng. Ngày đại hôn, là ngày ta hạnh phúc nhất vì ta rốt cuộc cũng có nàng. Nàng nghe ta nói không? Ta yêu nàng. Nàng biết ta sợ nhất là gì mà. Ta sợ mất nàng mãi mãi nên nàng đừng đùa ta nữa. Tình dậy đi... Hu hu hu... Ta nợ nàng một đời, kiếp sau, ta sẽ trả hết cho nàng. Nàng nhớ đời ta, đừng đi trước. Ta sẽ nhanh đến bên nàng thôi...."

" Hy nhi, đợi ta giải quyết xong bề lũ Nghi gia, đưa Dững nhi lên ngôi vị an toàn, ta sẽ đến làm bạn với nàng."

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Huyết Nhục Chi Phân

Phong Linh bước ra khỏi tâm cung của phụ hoàng nàng, lòng rối như tơ vò. Rốt cuộc thì nơi đây vẫn không thuộc về nàng, nó không cho nàng cảm giác bình yên thật sự. Nàng cứ đi mãi cho đến khi ra khỏi hoàng cung, nàng chợt dừng lại, ngoái nhìn lại, ngoái nhìn phía sau. Có người đang theo dõi nàng. Là bạn hay địch nàng không rõ, nhưng ắt là có mưu đồ.

Phong Linh vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, chậm rãi đi đến rìa rừng, nơi này mà đánh nhau chắc sẽ không ảnh hưởng đến đời sống của dân chúng đâu. Nàng đứng lại, hướng mắt quan sát. Thật đông quá, chắc phải đến 20 người nhưng chỉ vậy mà muốn hại nàng thì chưa đủ.

- Song Y tiểu thư, à không phải là Hoàng tiểu thư chứ.

Phong Linh cười nhẹ nhàng, bộ dạng lúc này của nàng trông nhu nhược hơn bao giờ hết.

- Vậy xin hỏi các hạ là người nào? Muốn đến thỉnh ta về trị bệnh ư?

Hắc y nam tử cầm đầu, lòng có chút tán thưởng. Trong hoàn cảnh này nàng ta còn bình tĩnh như vậy chắc cũng có bản lĩnh không nhỏ. Chỉ là thật tiếc, bản lĩnh ấy cũng sẽ chẳng còn trên đời nữa. Hắn liếc nhìn nàng cười phá lên:

- Hoàng Trúc Linh, ngày tàn của ngươi sắp đến rồi. Ngươi muốn chết không đau đớn đến đây hầu hạ chúng ta, bằng không... Ta sẽ hành hạ ngươi đến chết.

Phong Linh con ngươi thu hẹp lại, sát ý lan toả. Nàng rút dài lụa ở áo khoác ngoài ra, phất nó phàn phật trong không khí.

- Các ngươi đừng mơ tưởng nữa. Ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là chết không toàn thây.

Dám bốn nàng, gan chúng cũng không hề nhỏ.

Nam tử kia cảm thấy sát khí từ người nàng kia lan toả nồng đặc, hắn hơi rùng mình như kiện định lại. Bọn hắn có 20 người chẳng lẽ không thắng nổi nàng ta sao? Vả lại nàng ta không có vũ khí, dùng dải lụa mềm kia há gây thương tổn với bọn hắn sao. Hắn nhếch môi hô to:

- Hoàng tiểu thư, ngươi chắc chắn rằng dùng một dải lụa quền mà đánh đám với bọn ta chứ hả? Ha ha

Cả đám cười ồ lên. Hắc y nam tử nào đó hùng hổ tra kiếm vào vỏ, xắn tay hùng hổ bước tới gần nàng.

- Cả ngươi lùi lại, để ta giải quyết tiểu mỹ nhân này.

Phong Linh cười lạnh lùng. Không sao có người muốn chết, nàng sẽ thành toàn. Nàng phất dải lụa về hắn, tiếng lụa nhanh rít mạnh trong không khí.

Vút

Vút

Vút

Dải lụa quấn cổ hắn lại, siết mạnh cho tới khi máu tươi trào ra, đầu tên kia đã lìa ra khỏi cổ. Nhuộm đỏ cả lụa bạch. Tất thấy trong chớp mắt. Tên kia mắt còn mở như không dám tin rằng hắn lại chết nhanh như vậy.

Mười chín tên còn lại run rẩy với nhau. Đây đây là thực lực khủng bố bậc nào. Nàng ta không dễ xoi như bọn hắn tưởng. Một tên cắn răng:

- Chúng ta đông hơn nàng, giết ả ta báo thù cho huynh đệ. Tiến lên.

Phong Linh thân pháp uyển chuyển né tránh đòn phản kích. Tấm lụa quý dị nhắm trúng huyết đạo, định thân chúng lại. Đôi mắt nàng loé lên sát ý mãnh liệt.

- Các ngươi không xứng để ta dùng vũ khí. Chỉ một dải lụa cũng đủ dùng rồi.

Nàng lấy ra trong túi nhỏ bên hông, một lọ màu đen. Trong có chất lỏng đen khó ngửi vô cùng. Nàng đựng đưa trước mặt từng tên một.

- Đây là Huyết Nhục chi phân. Các ngươi biết chứ.

Da đầu từng tên tê dại. Huyết Nhục chi phân là một loại độc ăn mòn rất kinh khủng, nó khiến da thịt thối rữa, phân tán thành mảnh nhỏ mà biến mất, còn máu sẽ tan vào hư vô. Nàng nói sẽ không để cho bọn hán toàn thân mà chết là sự thực. Nàng ta có năng lực này. Giờ bọn hán muốn chạy nhưng bị điểm huyết định thân không nhúc nhích được, mặt tái xanh lại.

Phong Linh phi thân bay qua từng tên một, từng giọt đen vương trên cơ thể chúng xèo xèo trong không khí. Tiếng hét gào vang xa.

Một khi đã có người muốn hạ sát nàng, nàng tuyệt đối không dung tha. Hôm nay hạ sát nàng chỉ có 2 kẻ kia, Phong Linh nắm chặt tay.

"Phong Ngọc Thiên, Nghi Phi, ta sẽ không tha cho các ngươi."

Nàng lạnh lẽo cười rồi phi thân trở về.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Phong Phi Thuý Diên Cuồng

Choang.

- Các ngươi thật vô dụng, có một tí chuyện cũng không xong. Thật đáng chết. Sao ngươi không chết luôn cùng hai mươi tên vô dụng kia hả?

- Công chúa bớt giận, công chúa bớt giận, thuộc hạ đáng chết. Nhưng rõ người bảo ta đi quan sát mấy tên kia làm việc mà...

Tên nô tài kia nói càng nhỏ dần. Nhưng cũng may cho hán Phong Phi Thuý thánh lực không đến nỗi cao siêu lắm nên mới không nghe rõ câu cuối hán nói gì.

- Ngươi bảo gì hả?

Nàng quay phắt ra gườm gườm nhìn hán.

- Thuộc hạ biết sai rồi, thuộc hạ biết sai rồi.

Phong Phi Thuý đập lên ngực hán một cái, hán ngã dúi dụi.

- Cút mau. Đừng để ta nhìn thấy mặt của ngươi... Hoàng Trúc Linh, ngươi giỏi lắm ngươi thực sự giỏi lắm ha ha... Nhưng tài hoa đến đâu thì ngươi cũng đang đứng trên đất của ta.... Ngươi chết đi, chỉ còn ta sẽ đứng bên chàng ha ha...

Tiếng đập vỡ đã kết thúc. Khắp căn phòng bừa bộn thật đáng sợ. Bàn ghế đồ hết xuống, chén đĩa, bình cổ, lọ hoa đều vỡ tan thành mảnh nhỏ. Xung quanh bọn nô tỳ quỳ rạp xuống nền đất, cả thân hình run bần bật. Có người không may bị ném trứng, sung đỏ khắp người. Nhưng nỗi sợ hãi cùng đau đớn ấy phải kìm lại, các nàng rất rõ giờ mà để công chúa chúm mắt thì các nàng chỉ có con đường tử huyết mà đi thôi.

- Cút hết, các ngươi cút hết cho ta...

Phong Phi Thuý như điên lên la hét, đôi mày cau lại, mắt nổi gân đỏ sọng. Nàng ta nhìn ra ngoài cửa sổ lòng thù hận dấy lên bùng cháy trong lòng. Hoả Thiên Đức là phu quân của nàng. Nàng sẽ không để ai cướp chàng đi. Lần đầu tiên nhìn thấy hán nàng nhận ra hán thật khí phách, thật đẹp mắt, nàng nhận định hán là của nàng, sẽ mãi là của nàng thôi. Còn kẻ ngang đường là Hoàng Trúc Linh, nàng ta phải chết.

- Hoàng hậu giá lâm.

- Miễn lễ hết đi, Thuý nhi đâu?

- Bẩm hoàng hậu, công chúa đang ở trong ạ.
- Tất cả lui hết ra, chuyện hôm nay các người nên biết mình phải quên cái gì chứ?
- Nô tỳ/ Nô tài hiểu rõ ạ.

Nghi Phi nhìn nhi nữ đang ôm gối ngồi một góc phòng, mắt vô thần nhìn một hướng đỏ lên khiến bà đau xót vô cùng. Dưới gối bà cũng chỉ có một đũa con sao bà không chiều chuộng thương yêu cho được. Tất cả những gì con thích bà nhất quyết phải tìm bằng được. Lần này cũng vậy. Con bà yêu thích thái tử Hoà Thánh, bà sẽ tìm trăm ngàn cách để con là Thái tử phi của Hoà Thánh Quốc.

- Thuý Nhi, mẫu hậu đây, con đừng như vậy, tìm mẫu hậu đau lắm.

Giọng Nghi Phi có chút rung động. Kê nào đã khiến con bà trở thành như vậy, bà sẽ cho hấn chết không toàn thây.

- Mẫu hậu... Mẫu hậu, con muốn giết chết Hoàng Trúc Linh, con muốn là thái tử phi của chàng... Mẫu hậu hãy giúp con, hu hu mẫu hậu, con không sống nếu thiếu chàng. Người không muốn con chết phải không? Mẫu hậu người...

Nghi Phi ôm con vào lòng an ủi, trong giọng nói có ngoan cường và tàn bạo:

- Con yên tâm đi. Thuý Nhi, mẫu hậu sẽ làm tất cả vì con. Con giờ yên tâm ngủ đi, tất cả đã có mẫu hậu ở đây rồi.

Phong Phi Thuý nhắm mắt lại. Mẫu hậu đã hứa với nàng thì nàng không lo lắng có người cướp chàng đi mất.

- Linh nhi, Linh nhi muội đâu rồi?

Phong Ngọc Dững đảo dác nhìn xung quanh Ngự Y Phòng. Phụ hoàng bảo là muội ấy đi lấy thuốc mà sao chẳng thấy đâu.

- Thái tử, Hoàng tiểu thư hiện không có ở đây ạ.

Một thái y nào đó cho biết.

- Sao có thể, muội ấy bảo đi lấy được liệu cho phụ hoàng mà. Người tìm kĩ chưa?

Phong Linh vừa giao chiến trở về Ngự Y Phòng thấy cảnh này lòng mềm mại hơn.

- Thái tử, ta không sao, huynh tìm ta có chuyện gì vậy.

Phong Ngọc Dững nghe thanh âm quen thuộc ấy quay người lại, nhìn y phục của nàng có chút máu đỏ điểm xuyết, hấn không khỏi lo lắng:

- Linh nhi muội đã gặp chuyện gì sao, mấy vết máu này là sao đây? Chẳng lẽ là Phong Ngọc Thiên hạ sát muội vì muội cản hấn hạ độc phụ hoàng?

Phong Linh nhướn mày hỏi Phong Ngọc Dững:

- Huynh chắc chắn hấn là người hạ độc phụ hoàng?

Phong Ngọc Dững gật đầu:

- Phải, ta đã tra xét một vài người phụ trách ăn uống của phụ hoàng. Và ta điều tra tại phủ của hấn nữa, có tìm ra được độc được cất giữ cẩn thận ở trong mật thất.

Phong Linh cười đùa, đi sóng vai hấn, nhìn xa thật giống cặp nhân tình.

- Huynh tìm thế nào ra mật thất mà giỏi vậy?

Phong Ngọc Dững đỏ mặt. Có nên nói với muội ấy chuyện đó không? Hôm đó chẳng là hấn vào ngự thư phòng, tìm độc được thế là lòi được dưới gối hấn ta một quyển sách. Hấn mở ra đọc, đập vào mắt hấn hình ảnh... Ách là sách đó sách đó đó(Xuân Cung Đồ). Phong Ngọc Thiên biến thái a. Hấn cảm không cẩn thận làm rơi xuống đất, một gói nhỏ gì đó cũng rơi ra. Tìm thấy a. Ách tốt hết là không nên nói a. Hấn ha ha gượng gạo:

- Cái này là do ta quá tài giỏi.

Phong Linh nghi ngờ. Nhìn mặt huynh ấy kia kia, đỏ hết tron rồi. Có lẽ huynh ấy làm chuyện gì đó xấu hổ tới mức không thể nói ra.

- Muội thấy không tin tưởng cho lắm. Thôi huynh nói đi. Muội đảm bảo không nói cho ai biết đâu.

- Thôi được rồi, huynh thua muội rồi.

Hắn ngó trước sau rồi ghé tai muội muội thăm thì.

- Thế này, thế này...

Nghe xong Phong Linh cười phá lên. Sao nàng có hoàng huynh đáng yêu thế này cơ chứ. Ha ha... Tưởng chuyện gì khiến huynh ấy đỏ mặt lại là chuyện này.

- Huynh trong sáng quá rồi đấy. Không ôn, muội sẽ đưa cho huynh một vài quyển như thế để huynh trị dần bệnh nhát gái thôi.

Phong Ngọc Dũng bịt miệng nàng, luôn miệng nói:

- Không cần, không cần. Ai ai nhát gái hà... huynh chỉ là không muốn lại gần nữ tử thôi.

Phong Linh nghiêng người dò hỏi:

- Thế muội là trường hợp đặc biệt hả? Mà huynh, vấn đề kia, ừm cái đó được không? Huynh là vua mà, ừm ừm, đoạn tử tuyệt tôn là không được,...

Phong Ngọc Dũng cốc đầu nàng mấy phát, tức giận nói:

- Bồn Thái tử bình thường. Chỉ là người bồn thái tử ưng còn chưa đến thôi. Nha đầu nguoi muốn ăn đòn.

Phong Linh ôm đầu khúc khích cười... Ai da sao huynh ấy dễ thương đến thế này cơ chứ. Chắc nàng phải chăm chỉ tìm người về làm đại tẩu của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Thần Chỉ Mong Nàng Một Đời Bình An Hạnh Phúc

Kinh thành Phong Thần tấp nập buôn bán. Tiếng nói chuyện cười đùa vang xa khắp nơi. Trong các tửu lâu tiếng bàn tán rôm rả về thái tử Phong Ngọc Dũng và Hoàng tiểu thư, có người nói họ có gian tình, có người cam đoan họ chỉ là bằng hữu. Nói chung quan hệ mập mờ của Phong Ngọc Dũng cùng Phong Linh càng khiến người với người thêm tò mò.

Hai nhân vật chính của dư luận kia giờ đang nhàn nhã đang vi hành trên một con phố nhỏ.

- Đã lâu lắm rồi muội mới lại dạo chơi như thế này đó.

Ngọc Dũng lúc này một thân lục y, tay cầm quạt phe phẩy đậm chất một công tử giàu có, vương giả. Hắn đi mà khiến bao ánh mắt dõi theo.

- Má ơi kia có phải là thái tử Ngọc Dũng không?

- Đâu? Đâu...

- Ôi thái tử hảo soái ca a...

Tiếng ồn ào xung quanh hai người làm Phong Linh nhú mày, hắng giọng:

- Huynh à, huynh có cần nổi bật như thế không?

- Ta nổi bật? Muội thấy ta nổi bật khi nào.

- Bây giờ, huynh ngó quanh mà xem.

Hắc tuyến roi đầy đầu. Phong Linh lùi xuống. Nàng giờ đang mặc bộ y phục-theo nàng là đơn giản nhất của thời cổ đại- thành thử đi cạnh hắn càng giống một a hoàn thiếp thân hơn.

- Kia là nha hoàn của thái tử kia. Nhớ mặt nàng ta a, biết đâu lại có chỗ tốt.

Phong Ngọc Dũng một bên nén cười. Phong Linh càng méo mặt. Số nàng cũng duyên với từ "nha hoàn" quá đi. Lúc trước hắn cũng gọi nàng như thế. Mà thật là...

"Cô nương kia a, ta giống nha hoàn đến thế cơ hả? Cái này không khỏi quá đáng đi. "

- Muội đừng buồn, có nha hoàn nào xinh xắn như muội đâu chứ.

Phong Linh giận dỗi đi ngay vào một tủ lâu gần đó.

" Ai, lại nhớ chàng rồi, chàng giờ đang làm gì nhỉ?"

-----:)------

Hoà Thiên Đức chiến sự xong giao tất cả mọi chuyện cho Trần Tướng quân quản lý cẩn thận rồi đi ngay đến kinh thành Phong Vân của Phong Thần Quốc.

Hắn nhớ nàng thật nhiều a.

Hắn vừa đến nơi, vào một khách sạn gần đó, gửi ngựa cùng đồ đạc. Bỗng hắn thấy một thân hình quen thuộc.

- Cho ta một gian phòng.

Cái giọng cũng thật giống hắn.

Lẽ nào... Chết tiệt, sao hắn có thể quên được tên này cũng có ý đồ với nương tử của hắn nhỉ... Hừ hừ, muốn gặp Linh nhi trước hắn hả? Mơ đi.

Hoà Thiên Đức tiến vỗ vai người kia:

- Liên Tuấn người cũng đến đây thật mau a. Ý đồ không trong sáng chút nào.

Liên Tuấn hơi ngạc nhiên. Thái tử đang ở Băng Quốc đánh trận cơ mà, sao hắn ở đây lúc này? Chẳng lẽ đã đánh xong rồi ư?

- Thái tử, người cũng đến đây?

Hoà Thiên Đức hừ hừ nói:

- Sao ta không thể đến đây... Nói trước Linh nhi của ta không cho người đến gần nàng. Nàng là của ta.

Liên Tuấn cười khò. Tại sao hắn không thể chế ngự con tim mình cơ chứ? Tại sao hắn biết mình không có cơ hội mà vẫn hy vọng? Hắn thích nàng, nhưng nàng chỉ coi hắn là ca ca. Từ ngày nàng gặp Hoà Thiên Đức, đã chẳng biết tự lúc nào, đôi mắt trong sáng của nàng, nụ cười vô tư của nàng đã hướng về ai kia, không phải hắn.

Tại sao?

Tại sao chứ?

Liên Tuấn hắn là người đến trước, sao nàng lại yêu người đến sau?

Hắn ghen tị với Hoà Thiên Đức. Nhưng hắn lấy gì để ghen tị cơ chứ. Hắn(Hoà Thiên Đức) quyền lực dưới một trên vạn người. Hắn là người trong mộng của bao cô gái vì vẻ đẹp yêu nghiệt lạnh lùng. Hắn lại có được trái tim nàng nữa. Còn hắn(Liên Tuấn) lại thua kém hắn rất nhiều. Ngay đứng khi theo đuổi nàng còn không có hắn là kẻ thất bại cũng phải thôi.

- Liên Tuấn ta coi người là bằng hữu, ta không muốn có thêm một địch nhân.

Liên Tuấn chậm rãi mở lời:

- Thần biết. Thần chỉ mong nàng đời đời bình an hạnh phúc.

Hoà Thiên Đức vỗ vai Liên Tuấn:

- Đa tạ, ta hứa với người, ta sẽ bảo vệ nàng, yêu thương nàng.

- Vậy thì mong thái tử hãy giữ lấy lời hứa của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Ta Là Đức Tuấn Còn Hắc Là Liên Hoả

Ngoài phố tập nập, hai đại nam nhân sau khi dịch dung tiêu sái bước ra khỏi khách sạn đó. Chủ ý dịch dung tất nhiên là của Hoả Thiên Đức, hắc muốn mang đến cho Linh nhi một điều bất ngờ. Không biết nàng sẽ có phản ứng như thế nào khi phát hiện ra hắc đây? Hắc tự mừng rỡ ra cái viễn cảnh ấy, đôi môi nhếch lên tà mị.

- Đi thôi Liên Tuấn.

Liên Tuấn trầm mặc không nói gì, chỉ lặng lẽ theo sau. Hắc cứ tưởng là sẽ được cùng nàng ở riêng một chỗ tâm sự, kết quả như thế này đây.

Hoả Thiên Đức không đi thẳng vào hoàng cung Phong Thần trước, hắc tuy rất muốn gặp nàng nhưng hắc nghĩ rằng phải lấy gì đó để tặng nàng chứ. Thế là hắc rẽ vào một cửa tiệm trang sức của Tuyết Khách Tiên, rồi chọn đồ ở đây.

- Công tử, người muốn mua cho Linh nhi sao?

Liên Tuấn nhíu mày hỏi.

- Tất nhiên rồi, ta đảm bảo sẽ mang cho nàng một kinh hi lớn. Lão bản, mang cho ta bộ châm Huyết Ngọc...

Châm Huyết Ngọc- màu đỏ như máu, đây là bộ châm pháp từ lâu đã thất truyền trong thiên hạ, nó không phải là trang sức mà là dụng cụ y dược. Nàng giỏi y như vậy hắc sẽ yêu thích nó.

- Huyết Ngọc châm... Ngài là... Nô tài đi thông báo ngay ạ.

Lão bản run sợ, e dè. Trong thiên hạ rộng lớn này mà có người biết được Huyết Ngọc châm có lẽ chỉ có các vị trưởng lão và vị cung chủ thần bí của Tuyết Khách Tiên mà thôi. Dù người nam tử kia là ai, hắc cũng không đủ sức để làm phật lòng hắc. Hắc vâng dạ đi ngay.

"Không ngờ Huyết Ngọc Châm lại ẩn nấp trong tiệm đồ trang sức như thế này a". Liên Tuấn thầm nghĩ. Hắc vốn cũng được ca tụng là thần chiến y nên hắc sẽ chẳng lạ gì với cái tên Huyết Ngọc Châm. Và thực sự mà nói đã từng có một thời hắc điên cuồng đi tìm nó, mà tìm mãi không ra. Thật không ngờ nó lại thuộc sở hữu của thái tử.

-----):----

Phong Linh cũng bị Phong Ngọc Dũng kéo vào tiệm trang sức của Tuyết Khách Tiên kia. Chẳng qua là Ngọc Dũng thấy nàng ăn mặc sơ sài quá dễ khiến người hiểu lầm nên hắc quyết định mua tạm cho nàng vài món để đeo tạm. Tất nhiên Phong Linh không đồng ý. Những món đồ trang sức đó thật phức tạp và nặng nề. Nhưng vừa vào đến cửa nghe thấy Huyết Ngọc châm khiến nàng rung động rào bước thật nhanh.

- Tiệm lão quả thực có Huyết Ngọc châm?

Nghe thanh âm quen thuộc kia, cả hai người Thiên Đức và Liên Tuấn đều quay sang nhìn nữ tử dung mạo bình thường kia. Ra là nàng, nàng vẫn đang dịch dung thành Hoàng Trúc Linh. Đây là duyên phận a.

Hoả Thiên Đức cười ôn nhu nhìn nàng. Về mặt dò xét bọn họ của nàng đáng yêu chết đi được, hắc chỉ muốn ôm lấy nàng ngay lập tức và hôn lên đôi môi mềm mại kia. Còn Liên Tuấn cười gượng gạo, lừa dối nàng như thế này, hắc quả không quen.

Hoả Thiên Đức không kìm được buông lời tán tỉnh:

- Tiểu thư cũng đến mua đồ trang sức sao? Hôm nay gặp nhau coi là duyên phận, nàng thích cái gì ta sẽ tặng cho nàng.

Phong Linh ngạc nhiên. Thế này là sao chứ? Trời ơi vận đào hoa năm nay quá tốt đi. Mà tại sao thấy hắc nàng cảm giác có gì đó quen thuộc nhỉ? Giống như chàng vậy? Không thể, giờ chàng đang ở Băng Quốc bận chiến sự mà. Nàng đáp lại với giọng hoài nghi:

- Vị công tử này, chúng ta không quen không biết sao ta dám nhận đồ của công tử được chứ?

Phong Ngọc Dũng cảnh giác nhìn hai tên nam tử đáng nghi kia. Nhìn trúng hoàng muội của hắc là có mắt tốt đấy nhưng đánh chủ ý lên nàng thì phải biết điều xem hắc là ai chứ. Hừ Phong Ngọc Dũng tiến lên che Phong Linh, hắt hàm hỏi:

- Không biết hai vị công tử này là công tử nhà nào?

Hoả Thiên Đức nhìn Phong Ngọc Dũng, sức nhớ mình cái trang, hắc cúi người hành lễ:

- A, thái tử điện hạ vạn tuế, tại hạ có mắt như mù. Tại hạ là Đức Tuấn, con của một thương gia ở Hoả Thánh Quốc. Còn hắc là bằng hữu của ta, Liên Hoả.

Trong giọng nói của hắc không hề siểm nịnh, thậm chí có đôi phần cao ngạo. Điều này càng khiến Phong Ngọc Dũng tán thưởng hơn. Lâu rồi mới có

người nói thoải mái như vậy với hấn mà.

Phong Linh cười thành tiếng. Đừng nói thân thể vội, chỉ riêng tên của hai người kia thôi cũng mờ ám rồi. Đức Tuấn và Liên Hoả đảo trật tự lại chẳng phải là Hoả Đức và Liên Tuấn sao? Chẳng lẽ trên đời có sự trùng hợp đến như thế ư? Nàng nhẹ nhàng hỏi:

- Đức Tuấn công tử và Liên Hoả công tử, rất hân hạnh gặp mặt nhị vị. Ta là Hoàng Trúc Linh, thứ hỏi nhị vị định mua Huyết Ngọc châm sao?

Quả nhiên là nàng thích nó. Hoả Thiên Đức mừng thầm, hấn được đà tiến tới:

- Nếu Hoàng tiểu thư thích, vậy tại hạ sẽ tặng nó cho nàng.

Phong Linh cười tươi:

- Vật quý như vậy sao ta có thể nhận được, công tử nên tặng người quan trọng của công tử thì vẫn tốt hơn nhiều.

Hấn mặt tỉnh bơ, nhìn nàng cười nói:

- Nàng là người quan trọng của ta mà.

Nàng lấy khăn tay, khéo léo đồ giải được dịch dung lên, đi lại gần Hoả Thiên Đức.

- Công tử nói vậy ta sẽ ngại ngần, ta có hôn phu rồi. Mặt công tử dính bẩn, ngại để ta lau cho sạch.

Nói rồi, nàng giơ khăn tay lên, lau một bên má hấn.

Hai người Phong Ngọc Dững cùng Liên Tuấn hốt hoảng nhìn hai người kia đang tiếp xúc thân mật. Lòng đầy nghi vấn. Cái này diễn ra quá nhanh đi.

Hoả Thiên Đức để yên cho nàng lau, cảm giác được nàng lau mặt này rất sướng a. Aiz, sau này phải bắt nàng mỗi sáng lau mặt cho hấn mới được.

Thế nhưng..

Quân giỏi việc binh, cũng không thắng nổi cám dỗ của mỹ nhân...

Khuôn mặt tuấn mỹ dần lộ ra.

Nụ cười Phong Linh càng sâu hơn. Chàng cũng thật là, có nhất thiết phải đi lừa nàng thế này sao? Thật trẻ con quá.

- Vậy hôn phu của nàng có tốt hơn ta không?

Người nào đó không hay biết tiếp tục giờ trò.

- Tốt hơn chàng gấp trăm lần liền. Hoả Thiên Đức chàng rất giỏi.

- Chuyện, vi phu nàng là ai cơ chứ. Ách nàng biết rồi?

Phong Linh đưa gương cho hấn nói:

- Chàng tự xem đi. Còn anh trai, anh có cần thuốc giải không?

Đúng lúc này lão bản từ đâu đi tới, cung kính nói:

- Công tử, Huyết Ngọc Châm đây a.

Hoả Thiên Đức bá đạo ôm Phong Linh ánh mắt chứa đầy nhu tình.

- Huyết Ngọc Châm và trái tim ta tặng hết cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tặng Gì Cho Chàng?

Hôm sau...

Phong Linh mân mê Huyết Ngọc Chăm đến nỗi tự cười tùm tùm một mình: "đây là món quà đầu tiên Đức tặng cho mình, ừm, nên tặng chàng vật gì nhỉ? Thật là giống với vật đính ước quá đi... Tặng chàng ngọc bội? Chẳng sáng tạo gì cả? Tặng chàng kiếm thương? Ấy da vũ khí của chàng còn tốt hơn nhiều đây chứ? Tặng quần áo? Tầm thường quá..."

- Linh nhi, linh nhi...

"Hay tặng chàng túi tiền, khăn thêu? Chẳng phải trong phim cổ trang vẫn có cảnh tặng đồ đó sao? Nhưng mình lại không biết thêu a. Tặng gì đây?..."

- Linh nhi !!!

Phong Linh giật mình nhìn Phong Cổ Thành cùng Phong Ngọc Dũng- đang vô cùng khó hiểu nhìn nàng.

- Ách, hoàng huynh... Phụ hoàng, hai người sao nhìn con kì vậy?

Phong Cổ Thành trầm ngâm nhìn nhi nữ. Linh nhi rút cuộc cũng biết yêu đương là gì rồi.

- Ta gọi con mà con không nghe thấy sao?

- Phụ hoàng cho gọi con? Có chuyện gì sao ạ?

Phong Linh cười trừ. Nàng lại mất tập trung rồi. Từ hôm qua, sau khi gặp Hoà Thiên Đức đến giờ nàng không ngừng liên tục nghĩ về hắn. Nàng muốn cho hắn một kinh hi thật lớn.

Bây giờ chắc hắn trở về Hoà Thánh Quốc để báo cáo chiến sự rồi. Đức đòi đi làm nàng không nỡ xa hắn. Tối qua, hắn lên vào Đông Phong Cung của hoàng huynh nàng, ôm nàng nằm lên giường ngủ, lại thỉnh thoảng nói mớ vài câu: "Linh nhi là của ta... Không ai cướp nàng ra khỏi ta...". Lúc ấy nàng ôm hắn thật chặt thủ thủ bên tai hắn đáp lại: "Đời này kiếp này Phong Linh ta nguyện bên chàng, và chỉ yêu chàng mà thôi."

Bất giác Phong Linh lại cười nhẹ.

- Có vấn đề rồi a... Muội còn không mau bốc thuốc cho phụ hoàng đi... Thật là trọng sắc khinh huynh mà...

Phong Ngọc Dũng không kìm nổi véo má nàng

- A, đau a... Huynh xấu xa này bạo lực với muội... Buông ra a...

Phong Cổ Thành nhìn hai đứa con, khoẻ mắt cay cay xúc động. Đó chính là nhi tử cùng nhi nữ của ông và nàng. Chỉ cần chúng mãi mãi vui vẻ như thế, ông đã mãn nguyện lắm rồi. Sau này khi ông rời xa nơi này, đi tìm Hy nhi, ông mong chúng hạnh phúc, an nhiên sống một đời. "Hy nhi, nàng hãy đợi ta thêm một chút nữa thôi nhé."

- Linh nhi, huynh buông muội ra nhưng phải đi sắc thuốc cho phụ hoàng đấy, đừng nghĩ về hắn nữa.

Phong Linh xoa xoa hai má đỏ bừng, bĩu môi:

- Ngày nào muội cũng cho người đi sắc thuốc rồi. Huynh không cần lo a. Mà huynh ghen tỵ với muội chứ gì?

Phong Ngọc Dũng hắt hàm:

- Ta mà phải ghen tỵ với muội á? Nực cười.

Phong Linh than thở, lắc đầu:

- Aiz... Muội nghĩ huynh thật đáng thương, tầm này tuổi rồi mà chẳng ai thèm tóm về.

- Linh nhi, muội nói gì thế? Ta bình thường nha... Và ta đây hảo anh tuấn như thế há không có người thích sao.

- Vậy thì huynh có...

Chưa kịp nói hết câu Ngọc Dũng đã xông tới, thủ thế sẵn sàng muốn cốc đầu nàng. Nha đầu này từ khi có nhân tình lại tình quái thế đấy. Ha, chắc chắn do tên Hoà Thiên Đức kia rồi, hừ, đừng tưởng hắn không biết đêm qua hắn ngủ cùng Linh nhi. May mà hắn với Linh nhi không làm cái chuyện không nên làm kia. Nếu không, hắn sẽ sai người đánh chết tên kia.

- A, muội sai rồi muội sai rồi...

Phong Linh ôm tay hắn cản lại, giọng đầy nũng nịu. Ai da sao hoàng huynh nàng lại có tính cách đáng yêu thế cơ chứ. Tất nhiên nàng cũng hiểu, đáng yêu cũng chỉ vì nàng. Trong hoàng cung này mà ai cũng được hoàng huynh đối đãi như vậy chắc huynh ấy sớm không còn tồn tại.

- Dững nhi, không nên bắt nạt muội muội con, khụ khụ... Ta giờ rất tốt, các con chớ lo, hôm nay là ngày rằm, các con dạo kinh thành mà chơi?

Phong Cổ Thành nhắc nhở làm Phong Linh sực tỉnh. Đứng nha, nàng phải đi đấu giá vài cọng thảo dược. A, phải rồi, nàng sẽ tặng chàng đan dược, vừa ý nghĩa, vừa bảo vệ cho chàng lúc nguy cấp a.

- Vậy con đi đây.

Phong Linh hớn hờ phi thân ra ngoài.

- Đợi ta với, Linh nhi, chậm thôi, ta đi cùng muội.

Ngọc Dững cũng đuổi theo, ai có khi được dịp đi chơi cùng tiểu muội, hấn còn muốn ra oai nữa chứ.

Hai huynh muội Phong Linh vừa dời đi, Nghi hoàng hậu từ đầu bước đến. Ngày nào bà ta cũng lựa thời gian đến thăm ông, nhìn sắc mặt ông khá lên từng ngày, lòng không khỏi nhẹ nhõm. Dù gì đây cũng là người bà hết mực yêu thương.

- Thành, thiệp đến rồi, hôm nay chàng thấy thế nào rồi.

Phong Cổ Thành chán ghét nhìn bà ta, vì ai mà Hy nhi phải chết? Vì ai mà Dững nhi cùng Linh nhi hết lần này đến lần khác tính mạng gặp nguy hiểm? Vì ai mà hậu cung phi tần có ba người thì chết cả ba? Ông rõ ràng hết. Ông đáp lại bằng một giọng lãnh cảm:

- Hoàng hậu, trăm vô cùng tốt, nàng có nhiều chuyện phải xử lí, không nên đi tới đây. Trăm không phiền hoàng hậu nhọc công.

Nghi Phi nắm chặt lòng bàn tay, cố nén lại cơn tức giận đang trào lên. Bà ta cố gắng đáp lại bằng giọng hết sức mềm mỏng:

- Hoàng thượng, thần thiệp vốn là thê tử của chàng, chăm lo sức khoẻ của chàng cũng là chuyện kinh thiên địa nghĩa. Chàng nói thiệp nhọc công cũng sai đi.

- Đòi này ta chỉ có một thê tử thôi. Nàng là Thủy Hy, xin hoàng hậu nhớ rõ.

Nghi hoàng hậu cúi người hành lễ rồi vội vàng dời đi. "Thủy Hy, ta thật ghen tỵ với ngươi, tại sao ngươi chết rồi mà vẫn khiến chàng nhớ mong như vậy. Ha ha ta sẽ không để hai người toại nguyện đâu. Chàng có chết cũng phải chết cùng ta, chôn cùng huyết với ta, ta muốn hai người đời đời kiếp kiếp xa nhau. Ha ha"

Phong Linh và Phong Ngọc Dững rất mau đến được hội đấu giá, tất nhiên là Ngọc Dững phải bị cưỡng ép dịch dung rồi. Cứ như tình hình ngày hôm qua thì biết. Nàng thực chịu không nổi a.

Phi Long thương hội hôm nay cũng náo nhiệt không kém. Nhờ thẻ vàng mà hai huynh muội Phong Linh được ngồi hàng ghế đầu. Lần trước bán đan dược còn thừa khá nhiều, nàng vẫn còn để số dư ở lại đây chưa lấy. Giờ là lúc sử dụng chúng rồi.

- Muội muốn mua gì thì cứ hô lên, ta mua cho muội.

Phong Ngọc Dững oai nghiêm ngồi chiếm chỗ trên ghế nói. Chỉ cần đồ nàng thích, hấn sẽ không tiếc tiền mua cho nàng.

- Ok, muội rõ rồi nhưng muội cũng có tiền a, tiêu không hết, huynh phải để muội xài hết chứ.

Phong Linh nháy mắt.

- Hai vị chủ tử, mời hai vị uống trà.

Phong Linh đỡ lấy chén trà của tên tiểu nhị kia cười:

- Cảm ơn ngươi.

Tiểu Nhất ngẩng đầu lên, đúng là giọng nói này rồi, cho dù hấn có chết cũng không quên được giọng nói đó. Nhưng sao chủ nhân của giọng nói trước mắt không phải là nam mà lại là nữ tử? Hấn băn khoăn, run run nói:

- Người có biết Hoàng Trúc huynh hay không?

Phong Linh sững người, nhìn tiểu nhị. Một khung cảnh nhà đột nát với những đứa trẻ mồ côi ăn xin hiện lên, nàng ngạc nhiên hỏi:

- Đệ là Tiểu Nhất sao?

Chương 49: Bình Đan Dược, Bình Hoa???

- Đệ là Tiểu Nhất sao?

Câu hỏi đó xoáy sâu vào lòng Đại Nhất. Hắn nhìn cô nương kia bàng hoàng. Nàng có giọng thật giống Hoàng Trúc đại ca, người mà bốn năm trước đã kéo hắn ra khỏi vũng lầy nhơ nhớp kia, cũng là người mang đến cho hắn bài học làm người. Giờ đây hắn không còn là kẻ ăn xin hay trộm cắp nữa, hắn đã là một tiểu nhị chạy vặt của Phi Long thương hội, hắn đã nuôi đủ cho bản thân mình và Tiểu Vy. Hắn một lúc lâu mới hỏi lại:

- Cô nương, rốt cuộc người là ai?

Phong Linh cười tươi. Bốn năm qua không biết bọn trẻ ấy như thế nào rồi? Nhìn tiểu Nhất có cuộc sống tuy hơi vất vả nhưng còn hơn là vất vưởng xin ăn hay làm phường trộm cắp.

- Ta là Hoàng Trúc đại ca của bọn đệ đây. Lần ấy ta bắt đắc dĩ phải giả nam, đệ không nhận ra ta là phải.

Tiểu Nhất vẫn hỏi lại:

- Nhưng huynh... À không tỷ lúc ấy đẹp hơn mà. Giờ thì... Ách không như xưa a.

- Ta dịch dung thôi. Ha ha...

Phong Linh nói cười rôm rả khiến Phong Ngọc Dũng vui lây, hắn có một hoàng muội rất thiện lương a.

Bỗng, có người hối hả bước vào:

- Tiểu Nhất, đi làm việc đi đừng quấy rầy khách quý của ta.

Tiểu Nhất vội lui ra ngoài. Hắn còn muốn nói chuyện với Hoàng Trúc Tỷ tỷ cơ...

Rồi lão quay sang nhìn hai người Phong Linh cùng Phong Ngọc Dũng:

- Hoàng cô nương, người đã trở lại rồi a. Lão đợi cô mãi. Không biết lần này cô nương có gửi đan dược để bán không?

Từ sự kiện lần trước mà người đến Phi Long thương hội đấu giá tăng đáng kể. Chưa kể đến các vị trưởng lão vẫn luôn mơ ước có một số lượng đan dược làm của riêng. Nếu lần này mà Hoàng cô nương có đan dược gửi bán tiếp, hắn sẽ để một số mang lên trên, biết đâu lại được trưởng lão cất nhắc lên chức.

Phong Linh nhìn lão, gật đầu.

- Quả là hôm nay ta có mang đến vài bình đem bán.

Phong Ngọc Dũng nhìn Phong Linh sùng nịnh:

- Muội nhiều đan dược thế cơ á? Cho huynh mấy bình nào!

Nàng chớp mắt nhìn hoàng huynh:

- Lần trước muội có đưa cho huynh rồi mà?

- Muội nói là cái lục bình đựng hoa đó?

Phong Linh tròn mắt. Trời ạ, nàng đã nén đầy đan dược kín bình, rồi phủ một lớp vàng lên để giữ phẩm chất đan dược. Vậy mà huynh ấy coi nó là cái bình hoa sao?

- Huynh đùa muội à? Chỗ đấy có khoảng 100 viên là ít đấy. Mà phẩm chất toàn thượng đẳng thôi.

Lão bản: "Thiên a, thiên a, 100 viên đan dược ư? Ôi thật là quá khủng bố đi. Ách lại còn coi bình đan dược là bình hoa? Này ca ca của Hoàng cô nương mắt có vấn đề hả?"

Lúc này Ngọc Dũng mới cuống lên.

- Thôi chết hôm nọ huynh mới cho người cắm hoa vào đây xong. Nay đàn dược vào nước sẽ tan hết cả.

Phong Linh cố nín cười, gật gật đầu.

- Vâng a, thành quả của muối tan tành hết rồi. Đáng thương muối quá đi.

Phong Ngọc Dũng vội vàng xoay người đi:

- Huynh về cứu vãn a...

- Ách, muối... đùa huynh thôi,...

Chưa kịp gọi hấn lại, hấn đã chạy mất rồi. Phong Linh toan nói: "muối để một lớp cách nước, cách không khí rồi... Huynh có đồ bao nhiêu cũng vô dụng thôi...". Tầm tầm cười, Phong Linh nhìn lão bản hỏi thăm:

- Vậy lão có biết ở kinh thành này có ai muốn nhượng lại các cửa hàng không?

Lão bản gật đầu, tò mò hỏi:

- Có, ở Phong Tiểu phố, Đoạn Lăng gia chủ đang muốn bán tất cả sản nghiệp. Nghe nói vì nhi tử duy nhất của lão bị bệnh hiểm nghèo khó chữa nên Đoạn gia chủ mới bán lấy tiền cứu chữa cho nhi tử của mình.

Phong Linh có chút xót xa. Nếu phụ hoàng... Mà thôi, những gì đã xảy ra cũng đã qua rồi. Nàng cũng phải học cách quên đi.

- Vậy sao? Đoạn gia chủ thật là thương con. Vậy, ta muốn đến đó ngay. Mà đây là danh sách dược thảo ta cần, lão sắp xếp ngay cho ta. Và đây là năm lạng Tăng khí đan, mỗi lạng mười viên.

Phong Linh vừa nói vừa trải đồ lên bàn. Rồi cũng đi ra khỏi hội đấu giá. Nàng thực mong xem sản nghiệp của Đoạn gia chủ rốt cuộc ra sao. Nàng muốn xây dựng lực lượng của mình để đương đầu với bè lũ của Nghi gia.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Đoạn Lăng Gia Chủ

Phong Linh mất một khắc để tìm thấy Đoạn phủ. Nàng hỏi tên gác cửa xin gặp mặt Đoạn Lăng gia chủ. Một lúc sau, một lão nô chậm rãi đi ra. Nàng đoán đó hẳn là quản gia của nơi đây.

- Cô nương muốn gặp gia chủ chúng ta?

Phong Linh đáp nhẹ:

- Phải, ta là Hoàng Trúc Linh, thứ hỏi Đoạn gia chủ có nhà không?

Lão quản gia gật đầu nhẹ nhàng, lão dẫn nàng đến sảnh đường.

- Cô nương, xin hãy đợi gia chủ của chúng ta. Cô nương uống trà...

- Đa tạ.

Một lúc sau, Đoạn Lăng gia chủ đỡ phu nhân cũng đến. Trông họ ân ái vô cùng. Bỗng nhiên nàng nghĩ đến viễn cảnh sau này cùng chàng già đi cũng sẽ như thế, lòng nàng ngọt ngào vô cùng.

- Người là Hoàng Trúc Linh? Thái tử phi Hoà Thánh, thần y chữa trị bệnh cho Phong Thần? Lão tiếp đón muộn mong Hoàng tiểu thư xin lượng thứ cho.

Đoạn phu nhân gấp gấp nói:

- Cô nương có thể xem bệnh cho Lãnh nhi được không?

Phong Linh chỉ xua tay cười:

- Không có gì, bệnh tình của lệnh công tử ta sẽ giúp. Hai vị cứ coi ta là tiểu bối thôi. Hôm nay ta tới đây muốn mua lại sản nghiệp của gia chủ.

Đoạn Lăng nhìn cô nương trước mặt khẽ cảm thán. Tuổi nàng còn trẻ mà thành tựu đã vang danh thiên hạ, tương lai ắt nàng còn rộng mở hơn nữa. Cơ ngơi bao đời của lão dưới sự phát triển của nàng sẽ phát triển hùng mạnh hơn rất rất nhiều. Trong phút chốc lão lại nhớ về tuổi trẻ của mình, cũng đã hăng say đây quyết tâm dựng nghiệp lớn.

- Vậy tiểu thư định mua lại với giá bao nhiêu?

Đoạn Lăng vuốt râu hồ hởi nói.

- Ngài đưa giá, thực là ta cũng chưa rõ là mua với giá bao nhiêu nữa.

Phong Linh không xiểm nịnh, nhàn nhạt đáp lại. Tiền quả là nàng không có thiếu. Chỉ cần bán đan dược, túi rỗng cũng thành đầy ụ hết. Và lại có hôn phu là Thái tử Hoá Thánh, có huynh trưởng là Thái tử Phong Thần, nói thiếu tiền xem ra cũng hơi nực cười.

- Tốt, phu nhân nàng nói xem.

Đoạn Lăng cầm tay Châu Nương ân cần. Châu Nương mỉm cười dịu dàng. Cô nương trước mắt thật thông minh và tinh tế mà. Thành ra bà có phần yêu thích nàng.

- Hoàng tiểu thư, lão gia sản nghiệp có 15 cửa hàng. Bao gồm: Thanh lâu, tửu lâu, phường may-dệt, khách sạn. Trong đó có Vạn Chi thanh lâu bậc nhất kinh thành, Thanh Chi tửu lâu nổi tiếng nhất. Hoàng tiểu thư, chúng ta ra giá khoảng 150 vạn ngân tệ.

Phong Linh không khỏi hít sâu. Chỗ đan dược trước nàng bán khoảng 10 vạn ngân tệ thôi, 150 vạn ngân tệ không khéo phải mất kha khá thời gian thu gom đây.

- Hoàng tiểu thư, ta biết số tiền này quá lớn so với khả năng của người. Vậy đi, người cũng có thể trả dần dần, ta không vội. Chỉ là con trai ta,... A, tiểu thư có thể xem bệnh cho con trai ta ngay được không?

Nói đến đây, khoẻ mắt của Châu Nương đong đầy nước mắt. Nhìn bà như vậy, Phong Linh lại nhớ đến dáng hình không rõ ràng của mẫu hậu nàng. Nàng cầm tay bà, giọng chắc nịch:

- Phu nhân hãy đưa ta đến chỗ công tử. Ta sẽ cố gắng cứu chữa.

Đoạn Lăng chợt cảm thấy nhẹ nhõm. Lãnh nhi từ nhỏ vốn sinh thiếu tháng nên ốm đau triền miên, dạo gần đây trời trở gió lại bị ngã vào nước khiến hần càng bệnh nặng hơn. Đợt trước, gia nhân có may mắn được tặng một viên tăng khí đan, cho Lãnh nhi ăn vào mới đỡ hơn một chút. Vì vậy phu thê ông cần góp tiền để mua Tăng khí đan về chữa cho con.

Vừa vào đến phòng của Đoạn Lăng, Phong Linh nhíu mày sâu. Nơi đây nồng nặc mùi thuốc bỏ phế. Hẳn là công tử Đoạn gia đã bị phong hàn từ lâu rồi.

- Lãnh nhi, con sao rồi, mẫu thân đây con, hu hu...

Châu Nương nức nở nắm chặt tay hần. Đoạn Lăng gia chủ, vỗ vỗ vai bà an ủi. Ông hy vọng nhìn Phong Linh.

Phong Linh nhìn nam tử trên giường thoát 25- 26 tuổi. Do bệnh nặng nên da hần tái nhợt, và thật gầy gò. Nàng ngồi bên giường, nâng tay hần lên để bắt mạch.

- Công tử vốn thể chất suy nhược, nay lại thêm phong hàn nữa khiến hần thành ra như vậy. Nếu để tiếp tục như vậy ta e không lâu sau hần sẽ không trụ nổi.

Nghe đến đây, Châu Nương và Đoạn Lăng run rẩy, thoáng thót nhìn nàng:

- Hoàng tiểu thư, hãy cứu con ta... Xin người hãy cứu lấy con ta...

Phong Linh hết nhìn Đoạn Lăng lại nhìn Châu Nương, nàng chậm rãi nói:

- Ta sẽ cố hết sức.

Nói rồi, nàng lấy giấy bút viết đơn thuốc cho hần. Và đưa cho Châu Nương:

- Cứ uống theo thang thuốc này là hần sẽ ổn thôi. Nhưng kiêng đồ lạnh cùng nước lạnh. Nếu không bệnh sẽ không khỏi.

Phong Linh rút ra bình đan dược duy nhất còn sót lại, đưa cho hai người:

- Còn đây là Tăng khí đan, phu nhân hãy cầm cho công tử dùng dần.

- Hoàng tiểu thư, xin cảm tạ người, Lãng, con chúng ta sẽ khoẻ mạnh. Ta thật kính hỷ.

Đúng lúc này, Đoạn Lãng từ từ nhấc mắt mệt mỏi nhìn quanh:

- Mẫu... Thân... Phụ... thân... Nàng...

- Lãng nhi con có sao không? Nương sai người sắc thuốc cho con ngay.

Đoạn Lãng cười gượng. Ma ốm như hắn thật làm phiền cha mẹ. Còn nàng, nàng là ai? Chẳng lẽ nàng là thân y mà phụ mẫu hắn mời tới đây sao? Vô ích thôi. Bệnh hắn đã hết thuốc chữa rồi...

- Hoàng tiểu thư, chuyện chuyển nhượng ta chốt giá 5 triệu ngân tệ, số còn lại coi như ta trả công người cứu mạng con ta đi.

Phong Linh lắc đầu:

- Vậy sao được? Tâm huyết của ngài một đời sao bán rẻ được chứ!

- Nhưng con trai ta khỏi bệnh là tốt rồi, ta chỉ mong là vậy. Nó là tài sản vô giá của ta. Thôi ta thăm Lãng nhi của ta đây. Không lằng nhằng nhé.

Phong Linh dờ khóc dờ cười, thế này là nàng vụ lợi đi.

Ra khỏi đoạn phủ, nàng phi thân trở về.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Sư Phụ Hảo Thần Bí

Phong Linh bước ra khỏi Đoạn Phủ, hướng về hoàng cung. Đang đi, nàng gặp một phé phủ hoang sơ lạnh lẽo, khiến người ta bất giác rung mình. Tò mò, nàng đặt tay lên cửa định đẩy ra.

- Nha đầu kia đến đây làm gì vậy?

Phong Linh thoáng giật mình, rốt cuộc lão là ai mà nàng không cảm nhận được hướng di chuyển của lão. Người này võ công ắt thâm sâu vô cùng.

- Ta chỉ là đi ngang qua thấy tò mò nên định vào đó thôi.

Lão già nhìn một lượt quanh thân nàng, chợt vuốt râu cười:

- Nha đầu nguoi khá lắm. Ta là chủ của phé phủ này, nguoi có muốn nhận ta làm sư phụ không? Ta cho nguoi cả phủ.

Phong Linh nhướn mày:

- Sư phụ? Không cần đâu a.

Lão già kia vẫn cố nài nỉ:

- Phé phủ có tài nguyên tu luyện tốt lắm đó.

- Ách ta không thiếu.

Nàng thẳng thừng trả lời. Nhưng nhìn lão già kia xoay lưng đi, nàng mơ hồ cảm giác được sự cô đơn lạnh lẽo đến thấu tim, nàng đành cắn răng chấp nhận:

- Ài, ta đồng ý, sư phụ đệ từ bái kiến sư phụ a.

Lão già cười thật tươi, vỗ vỗ vai nàng:

- Ai da rốt cuộc lão cũng có đệ tử rồi ha ha.

Phong Linh gượng cười mếu máo, nàng chợt nghĩ ra điều gì đó, hỏi:

- Tại sao lại là con?

Lão già cười híp mắt lại, tay vuốt râu:

- Chỉ cần con nhìn thấy ta là đủ! Đây là duyên mệnh nha. Được rồi, vào kia ta sẽ truyền công lực cho con. À mà con tên là gì nhỉ?

- ...

Trời ơi lão coi nàng là đệ tử nhặt được hả???

- Con là Phong Linh.

- Tốt rồi. Ta là ai? Con không cần biết đâu.

Sư phụ ngài thật tốt a. Ách có ai "được" như nàng không, nhận sư phụ mà chẳng biết người là ai, tên là gì. Thật đáng thương quá đi. Tại sao nàng không sợ lão lừa nàng? Thật ra ở lão có cái gì đó khiến nàng bất giác tin tưởng rằng người không hại nàng.

Nàng theo lão rảo bước vào tiểu viện. Sư phụ chỉ vào một toà sen bằng ngọc thạch xinh đẹp gần đó, bảo:

- Con ngồi lên đó đi.

- Dạ.

Phong Linh vâng vâng dạ dạ làm theo. Sư phụ nàng chợt xoay người, tung chưởng hướng về toà liên đăng.

Một ánh sáng nhàn nhạt và kì dị bao phủ lấy nàng. Từng sợi một xuyên qua da thịt tiến sâu vào thân thể làm nàng hoảng sợ. Nội lực nàng tăng càng mạnh thì con đau xé da xé thịt càng nhanh hơn. Và từ trên da thịt, chất nhờn đen sì kèm mùi máu tanh thoát ra.

- Aaaaaaa...

Tiếng thét gào vang lên in đậm vào từng mảnh trong không gian.

- Nha đầu, khổ cho con rồi. Ráng chịu thêm chút nữa, quá trình thanh lọc sẽ nhanh qua thôi.

Một đạo kim sắc đánh vào tận trong óc nàng, khiến nàng choáng váng.

"Đau quá...

Đức, ta đau quá...

Chẳng lẽ ta lại bỏ mạng tại đây sao?

Không ta không muốn chết, ta muốn sống, muốn được bảo vệ người ta thương, muốn được yêu chàng cả đời...

Ta phải sống...

Aaaaaaa...."

Suốt năm canh giờ hết đợt này đến đợt khác tiến tới khiến nàng rã rời tay chân.

Cuối cùng, Phong Linh ngất xỉu.

Bóng hình sư phụ nàng ngày một nhạt dần rồi tan biến:

- Nha đầu, con đã nhận hết năng lực của ta. Hãy chấn hưng lại Vân Phi Long nhé, ta- Vân Trầm Kiếm sẽ phù hộ cho con.

-----:)----

Phong Linh mê man, chẳng biết thời gian trôi đã bao lâu, lúc nàng tỉnh dậy trời đã sẩm tối muộn rồi. Nàng nhấc tay lên, nguồn nội lực này thật dồi dào.

Phong Linh khẽ thều thào:

- Sư phụ, người đâu rồi...

Không ai đáp lại nàng cả. Nàng chạy vội vàng, mở từng gian phòng một hy vọng bắt gặp thân ảnh già nua kia. Không có bất kì sự sống gì tồn tại ở nơi này cả. Màng nhện giăng mắc khắp nơi, bụi bặm khiến nàng ho từng cơn.

Nàng cứ như vậy cho đến khi mở cửa một gian phòng. Nàng sững người.

Đó là điện thờ, linh vị trên đó là Văn Trầm Kiếm. Trước khi ngất hoàn toàn hình như sư phụ có nói ngài tên là Văn Trầm Kiếm. Lòng nàng bỗng hụt hẫng xót xa vô cùng. Người xưa chẳng phải đã nói: "nhất tự vi sư bán tự vi sư" đó sao? Người dù chỉ gặp mặt trong thoáng chốc cũng cho nàng ân huệ cả đời.

" Vì người có thể nhìn thấy ta".

Thì ra đó là hữu duyên mà sư phụ nói sao. Phong Linh cắn môi, quỳ xuống dập đầu trước linh vị:

- Sư phụ, đồ nhi Phong Linh sẽ hoàn thành di nguyện của người.

Vừa đứng dậy, linh vị kia xoay một vòng, một lệnh bài kim sắc hiện ra cùng với một thanh kiếm chạm khắc thật tỉ mỉ. Dòng chữ Văn Phi Long được khắc kia khiến nàng rung động bội phần.

Nàng kính cẩn nhận lấy, châm hương cho sư phụ rồi cất cẩn thận chúng trong túi áo. Không biết nàng hôn mê đã bao ngày rồi nàng phải về nhanh thôi, nếu không hoàng huynh sẽ lo lắng.

Thân ảnh nhỏ bé của nàng hoà vào màn đêm rộng lớn.

Đêm nay lại là một đêm khó ngủ đây...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Linh Nhi, Nàng Thật Không Thuần Khiết

Trước phòng của Phong Linh tại Đông Hoá cung một hắc y nam tử đang sốt ruột đợi chờ. Hắn đi đi lại lại không biết đã bao lần rồi. Chợt từ xa thấy có người lại gần, hắn vội vã ra xem. Thấy nàng hắn thở phào nhẹ nhõm.

- Nàng mất tích hai ngày làm ta lo chết mất. Sao toàn thân nàng toàn mùi máu thế này? Nàng bị thương ở đâu hả?

Phong Linh môi khẽ động:

- Ta nhớ chàng nhiều. Ta sợ chàng biến mất, chàng rời xa ta mãi mãi...

- Ngốc, Hoá Thiên Đức ta đòi đòi kiếp kiếp chỉ yêu nàng, mãi mãi không rời xa nàng.

Nói rồi hắn vội bế xốc nàng lên đưa nàng vào phòng.

Ánh nến mờ mờ chiếu sáng.

Hắn ôm nàng đặt lên giường. Tay cởi áo nàng ra.

Phong Linh run rẩy, hắn đây là muốn làm chuyện đó đó với nàng sao? Đây, nàng chưa có chuẩn bị gì đâu. Nhưng dẫu sao đời này nàng cũng xác định mình là của hắn. Vậy nên chuyện đó đó cũng phải xảy ra. Chỉ cần hắn vui vẻ, nàng sẽ đáp ứng hắn không điều kiện.

Dẫu sao nàng dẫu phải là thiếu nữ ngây ngô không biết quá trình. Nhưng nàng vẫn xấu hổ, mặt đỏ phừng phừng như ai đốt vậy. Nàng thò thè, như sợ ai đó nghe thấy:

- Chàng chắc chắn sẽ phải làm chuyện đó chứ?

Hoá Thiên Đức cười tà mị, tay hắn vẫn tiếp tục cởi áo khoác ngoài của nàng, nói:

- Ta quyết rồi. Sẽ không sao đâu, nàng yên tâm đi, ta sẽ nhẹ nhàng với nàng. Mà sao má nàng đỏ bừng như vậy?

Nói xong hắn ném xa ngoại y của nàng ra một góc, hắn ghét cái mùi máu của nàng. Hắn không muốn nàng bị thương tổn một chút nào.

Phong Linh cúi đầu im lặng. Nghe nói lần đầu tiên ai cũng đau...

Hoá Thiên Đức hôn nhẹ trán nàng an ủi, hắn tiếp tục thoát trung y của nàng mau chóng. Hắn đang rất sốt ruột đây.

Giờ đây Phong Linh chỉ còn mặc một chiếc yếm hồng và tiết khó thôi. Nàng thấy thân hơi lạnh và xấu hổ vô cùng. Nàng vội nhào lên ôm cổ chàng, ngả đầu vào bờ vai rắn chắc của chàng đợi đợi mấy cái. Nàng lo lắng và có chút chờ mong...

Hoà Thiên Đức đỏ mặt. Nàng thế này là đang dụ dỗ hấn đây... Hấn vội giữ nàng một khoảng cách trước mặt, nuốt nước bọt khàn khàn lên tiếng:

- Linh nhi, nàng ngồi yên cho ta, đừng mạnh động, cứ để ta là được.

Ngồi hả??? Trong đầu ai đó xuất hiện cảnh tượng không thuần khiết.

Hoà Thiên Đức vội vàng dò xét quanh thân thể nàng, cố gắng xem nàng có thị thương ở đâu không, chỉ thấy trên da thịt nàng những mảng xanh đỏ khiến tim hấn vụn vỡ. Nàng đã gặp phải chuyện khủng khiếp gì?

- Nàng bị thương? Rốt cuộc ai làm nàng bị thương? Đó là kẻ nào, ta phải giết hấn.

Phong Linh ngẩn người, vô thức hỏi:

- Chàng đang kiểm tra ta có bị thương hay không à? Chỉ thế thôi sao?

Hoà Thiên Đức vội ôm nàng vào lòng, ghé sát tai nàng chậm rãi nói:

- Linh nhi nàng thật không thuần khiết a?...Nói cho ta biết đã có chuyện gì xảy ra với nàng?

Phong Linh tựa đầu vào ngực hấn, tay nắm nhẹ vào hấn:

- Ai bảo chàng coi y phục của ta ra cơ chứ?

Hoà Thiên Đức hắc hắc sùng nịnh:

- Ai bảo nàng cứ nhất định coi quần áo ra là phải làm chuyện đó. Ta còn muốn chờ đêm tân hôn của chúng ta nữa cơ.

Phong Linh mím môi. Nàng không thuần khiết đến mức đấy á?

- Nương tử giận vì phu rồi à! Vì phu có Kim Sang được đấy, nàng để ta bồi cho nàng nhé.

Phong Linh miễn cưỡng khi bàn tay hấn sờ xoạc toàn thân. Hấn bồi được cho nàng từ cánh tay trước. Nhìn da thịt nàng tím đỏ hấn xót ruột, động tác càng nhẹ nhàng hơn.

Phong Linh cất giọng kẻ lẻ:

- Đức, chàng không biết ngày qua ta gặp phải cái gì đâu?

Hoà Thiên Đức vẫn không ngừng tay.

- Nàng gặp nguy hiểm? Chẳng lẽ là Nghi hoàng hậu sao?

Phong Linh lắc đầu:

- Đó là chuyện may mắn a.

- May mắn? Cái nàng gọi may mắn là sự đau đớn thể xác thế này hả?

Hoà Thiên Đức hơi cao giọng. Đối với hấn bất kì điều gì làm nàng thương tổn đều là thứ xui xẻo.

Phong Linh vội giải thích:

- Chàng nghe ta nói a, ta sau khi trao đổi mua lại cửa hàng của Đoạn Lăng gia chủ thì trở về nhưng nửa đường ta lại bắt gặp phé phủ và nhận chủ nhân của phé phủ ấy là sư phụ. Ngài chỉ còn một tàn hồn nhưng đã đưa tất cả nội lực cùng công pháp vào thân thể ta. Ta đã trải qua quá trình thanh lọc nên mới cảm thấy khắp thân thể như thế này.

- Thanh lọc? Thảo nào mà nàng lại nhếch nhác thế này. Khổ cho nàng rồi.

Hoà Thiên Đức gạt đầu một cái. Quá trình thanh lọc trải qua vốn không dễ dàng. Chính hấn cũng đã trải qua cảm giác thống khổ cắt da cắt thịt như thế. Hấn càng thương nàng hơn.

- Đức, ta còn một chuyện muốn nói với chàng. Ta mong chàng đừng xa lánh ta. Hãy tin tưởng ta, ta không bao giờ hại chàng cả.

Phong Linh nói dồn dập. Nàng đã coi hấn là người quan trọng nhất của nàng nên nàng muốn giữa hai người không có bất kì bí mật gì, tin tưởng bên nhau.

Nhưng nàng sợ hãi biết thân thể của nàng sẽ xa nàng, nàng biết chấp nhận sự thật vốn không hề dễ dàng. Nàng ngập ngừng nói tiếp:

- Thực ra ta không phải là Phong Linh thật sự. Phong Linh kia đã chết rồi, còn ta chỉ là một cô hồn từ một thế giới khác mượn xác hoàn hồn. Ta biết chàng sẽ đau lòng vì nàng ấy, ta xin lỗi chàng.

Hoà Thiên Đức dừng tay lại, trân mắt nhìn người con gái hắn yêu thương nhất. Nàng nói nàng mượn xác hoàn hồn ư? Nàng nói nàng ấy thực chất đã chết? Hắn sợ hãi nhìn nàng. Vậy nàng... Sẽ rời xa hắn sao?

- Linh nhi ta tin nàng, ta yêu nàng yêu con người hiện tại của nàng, vậy nên đừng rời ta mà quay về nơi ấy. Ta sợ hãi.

Phong Linh nước mắt lưng tròng, nhìn hắn âm áp.

- Ta sẽ bên chàng mãi mãi... Cảm ơn chàng đã tin tưởng ta.

Bên ngoài cửa sổ, một bóng người run rẩy như muốn ngã xuống. Người kia không phải hoàng muội của hắn, hoàng muội của hắn đã chết rồi sao? Đây là lí do mà muội ấy thay đổi sao? Hắn không tin, nguyện không tin. Hắn dúi đi bước chân xiêu vẹo khuất dần trong đêm tối...

"Linh nhi của ta, muội đã chết thật tốt, ta phải làm sao mới chấp nhận thể nhân kia đây? Tự bao giờ ta đã quan tâm nàng ta hơn sinh mạng của mình rồi. Tại sao khi nàng ta nói nàng ta không phải muội ta lại có chút gì đó hy vọng... Ha ha... Muội thật tốt, muội sợ ta cô đơn nên mới gửi một linh hồn xa lạ đến an ủi ta sao? Ta phải làm sao đây? Linh nhi, Linh nhi, ta phải làm sao đây?..."

Tỉ tách, nước mắt Phong Ngọc Dũng rơi xuống, ướt đầm vạt áo... Hắn không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Cơn Bão Tố Trong Lòng Phong Ngọc Dũng

Sáng sớm hôm sau.

Phong Linh uể oải tỉnh dậy, cơ thể đau nhức cũng tốt hơn rất nhiều rồi, vết thâm tím cũng giảm đi khá. Kim Sang được của chàng đúng là có hiệu quả tốt, sau này nàng phải học cách điều chế nâng phẩm cấp của các loại dược lên mới được. Nàng cười nhẹ nhìn khuôn mặt tuấn tú vẫn ngủ ngon kia. Lòng ngập tràn hạnh phúc.

- Dậy thôi a, trời sáng bánh rồi, tên hái hoa tặc kia nha.

Hoà Thiên Đức nhìn nàng ngồi bên cạnh lay thân mình, hắn kéo tay, ôm cả người nàng vào trong lòng. Chọc nàng cười khúc khích.

- Ha ha nhột a, ha ha...

- Ta chỉ hái nàng thôi nha, hoa khác ta không hứng thú đâu. Mà nếu ta hái hoa khác thật nàng có đồng ý không?

Phong Linh giờ nắm đầm lên dọa dẫm:

- Chàng dám... Nếu có ngày chàng như vậy ta bỏ chàng đi luôn, cho chàng không bao giờ tìm được ta. Chàng nhớ đấy.

Hoà Thiên Đức hôn nhẹ vào môi nàng, thích thú cảm thụ sự ngọt ngào của nó. Cho đến khi hai má Phong Linh đỏ bừng lên hắn mới cười đắc ý:

- Vì phu hứa với nương tử, chắc chắn sẽ không có ngày đó đâu a. Vì phu ngoan nương tử thưởng mau a...

Phong Linh bĩu môi nói:

- Chàng hoạt ngôn quá. Thưởng gì chứ... Chẳng phải ta đã là của chàng rồi sao?

- Phải, chúng ta là của nhau, trọn đời trọn kiếp.

Hắn nắm chặt hai bàn tay nàng kiên định. Chẳng phải hắn hai mấy năm cô độc nhưng khi gặp nàng mới xao xuyến và điên cuồng yêu nàng như vậy. Còn nàng ở thế giới hoàn toàn khác biệt và lại tìm được đến đây hay sao? Đó là định mệnh, là tình duyên của hai người mà khoảng cách và thời gian không bao giờ chia cắt nổi.

Rồi nàng chọc nghĩ ngơ, hỏi hắn một câu:

- Tại sao ta không thấy đói đây? Đã hai ngày không ăn uống nha.

Hoà Thiên Đức vừa giải thích vừa nghịch tóc nàng:

- Sư phụ nàng đã truyền cho nàng tất cả nội công và công pháp, đồng thời giúp nàng thanh lọc cơ thể khiến nàng tích trữ một nguồn năng lượng dồi dào. Người bình thường sau khi có năng lượng ấy phải đi "phát tiết" chúng nó đi, giảm bớt sức ép của nó lên đan điền. Còn nàng thì chắc không có cơ hội "phát tiết" lên ai, lại mất hai ngày thời gian... Ngất xỉu cho nên năng lượng ấy hoá thành dạng khác để nàng hấp thụ. Vì thế nàng không có đói đâu.

Phong Linh ngộ ra vô số điều. Con đường võ học quả gian nan đây.

-----:)------

Một đêm mất ngủ trần trọc suy nghĩ khiến Phong Ngọc Dũng tiêu tụy đi rất nhiều. Hắn mệt mỏi mặc y phục rồi bước nặng nề đi gặp phụ hoàng. Hắn không biết có nên nói cho ông biết sự thật hay không? Hắn sợ bệnh cũ của ông lại tái phát nhưng nếu lừa dối ông, hắn cũng không đành lòng.

Phụ hoàng hắn cũng đã rất hạnh phúc khi biết được chuyện của Linh nhi khi còn sống. Ông còn đang tưởng Linh nhi đã tha thứ cho mình kia.

Nực cười...

Muội ấy chết rồi... Phong Linh muối muối ruột của hắn đã chết rồi, và có lẽ vào đợt rơi vào nước khi đó đã khiến muối không trở về nữa.

Và người kia chiếm lấy thân xác của muội ấy...

Cũng tốt, cũng tốt, có khi với muội ấy chính là một cách giải thoát vô cùng dễ dàng.

Tất nhiên hắn không tha thứ cho những ai đã tổn hại muội ấy. Hắn sẽ không để bọn chúng chết một cách dễ dàng và cho bọn chúng thấu hiểu cảm giác chết không không được, sống không xong. Vì mẫu hậu, vì muội muội và cũng vì hắn.

Còn nàng, hắn vẫn mơ hồ điều gì đó không rõ ràng. Hắn dù rất đau khổ trước sự thật tàn nhẫn này nhưng hắn không hận nàng, chỉ có sự tức giận khi nàng lừa dối hắn. Hắn hiểu, nàng chẳng qua là bất đắc dĩ mà thôi. Chỉ là nàng không nhập vào thân thể ai khác mà lại chọn Phong Linh của hắn?

Giả như nàng mượn thân kẻ khác, liệu nàng... sẽ chọn hắn không?

- Dũng nhi, Dũng nhi, con trông rất lạ, con bị bệnh hả?

Ngọc Dũng hơi giật mình, hoảng hốt nhìn phụ hoàng hắn, bao nhiêu điều muốn nói nghẹn ứ lại trong cổ họng.

- Nhi thần... Không sao...ạ...

Phong Cổ Thành vừa duyệt tấu chương, vừa liếc mắt hỏi nhi tử của mình. Chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra sao?

- Linh nhi mấy hôm không đến thăm ta rồi, con nói xem nó có bị làm sao không?

Ông vừa dứt lời thì lại có tiếng bẩm báo vọng vào:

- Hoàng tiểu thư tham kiến.

Phong Ngọc Dũng tái mặt sa sầm lại, hắn rất muốn hỏi nàng về tất cả mọi chuyện, muốn nghe nàng giải thích. Nhưng rồi hắn lại sợ khi đối diện với khuôn mặt vốn chỉ thuộc về muội muội, hắn lại yếu lòng không nỡ làm nàng tổn thương hay muộn phiền...

- Thật là tốt, Linh nhi rốt cuộc đã đến rồi. Mấy ngày qua con làm ta thực lo lắng.

Ông không xưng trầm với con, ông muốn con mở lòng cùng với mình.

Phong Linh quỳ xuống thỉnh an.

- Dân nữ bái kiến hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.

Phong Cổ Thành rời long kỷ, liếc mắt nhìn xung quanh. Tất cả thị vệ và cung nữ vội vàng rời đi, lần nào Hoàng tiểu thư đến, bọn hắn đều phải dời đi. Hoàng tiểu thư không thích có người quan sát nàng chữa bệnh thì phải...

- Linh nhi, bọn họ đi hết rồi, con đứng dậy đi kéo đau chân.

Ông đỡ Phong Linh dậy ân cần. Nàng đứng dậy, quan sát khuôn mặt hồng hào của ngài, nhẹ thở một hơi dài. May là trong lúc nàng không ở đây vẫn có người sắc thuốc cho phụ hoàng uống, không bị sao cả. Nàng lại sợ ai đó ngấm ngầm ra tay mà nàng không kiểm tra được thì ông sẽ trở bệnh lại mất.

- Phụ hoàng con không sao cả. A, phụ hoàng, hoàng huynh, xin lỗi vì đã không về sớm, khiến hai người lo lắng rồi.

Ngọc Dũng nắm chặt tay, không nhìn thẳng vào khuôn mặt nàng, hờ hững nói:

- Muội thế nào mà chẳng được. Muội trước kia cũng không như vậy.

Phong Linh sững sốt nhìn hoàng huynh của mình. Huynh ấy làm sao vậy? Huynh tức giận với nàng vì nàng biến mất hai ngày không tin tức sao? Còn có trước kia huynh ấy chưa bao giờ đề cập đến "nàng" của trước kia mà.

- Huynh, muội biết lỗi rồi. Muội không nên để mọi người lo lắng.

Ngọc Dũng kìm nén lại lòng mình đang rung động, không thể khống chế trước nàng. Hắn phát tay tiêu sái dời đi. Một câu nói sau cùng của hắn làm nội tâm nàng hoảng sợ không dứt:

- Hoàng Trúc Linh, nàng còn nợ ta một lời giải thích. Bây giờ ta không muốn gặp nàng nữa, đừng dùng bộ mặt đó để đối diện với ta. Chuyện tối qua, ta rõ cả rồi. Rốt cuộc ta không đáng được nàng tin tưởng bằng hắn sao?

Chuyện tối qua hắn rõ cả rồi...

Chuyện tối qua... Là lúc nàng nói với Đức về thân thể của nàng.. Hắn đã nghe thấy rồi ư?

Phong Linh vội xin phép Phong Cổ Thành, đuổi theo hắn, giữ tay hắn lại, run run nhìn hắn hồi lâu:

- Xin lỗi huynh, muội sai rồi, muội sai rồi. Huynh muốn muội làm gì cũng được, xin huynh đừng xa lánh muội. Muội thật lòng coi huynh như ca ca ruột của mình...

Hắn giật nàng ra và gắt lên:

- Ta không phải ca ca của nàng. Đừng theo ta nữa đi đi.

Phong Linh ngã xuống đất, mím môi đau đớn, hai hàng lệ lặng lẽ tuôn rơi. Hoả Thiên Đức trong một góc nào đó vẫn theo dõi nàng, thấy một cảnh như vậy không nhận được xuất hiện, ôm nàng vào lòng, dùng khăn công rồi đi.

Hắn nhất định phải cho tên Ngọc Dũng kia một bài học mới được.

- Linh nhi, đừng khóc nữa... Nàng làm tim ta đau...

- Ta không khóc... Đức,... Ta không khóc đâu, chàng đừng buồn... Có cái gì bay vào mắt ta thôi...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Thời Gian Sẽ Chứng Minh Tất Cả

Phong Ngọc Dũng kể ra cũng không đành lòng, nhìn nàng như vậy... Hắn đã đi một đoạn rất xa rồi, chợt quay lại, muốn nhìn nàng một cái thôi...

Bên cạnh nàng giờ đây có một người khác rồi, đó là người nàng rất yêu... Hắn nắm chặt tay, quay lưng đi.

"Trúc Linh nàng khiến ta không cần được trái tim của mình quan tâm nàng như vậy. Nàng thắng rồi. Phong Linh muội cũng thắng ta rồi... Ha ha... Muội hãy nói ta biết ta phải làm gì đây? Muội đang trừng phạt ta phải không? Ta đã quá vô tình với muội rồi, ta vô dụng nhìn muội bị người hãm hại mà lặng im... Muội làm đúng lắm... Người muội đưa đến thật tốt."

- Đức, tâm ta đang rối loạn lắm...Hoàng huynh đã biết thân phận của ta rồi, huynh ấy hận ta. Ta không muốn vì thế mà mất đi một ca ca... Chàng nói ta nên làm gì đây?

Phong Linh tựa vào lồng ngực rắn chắc của hắn, hơi thở hơi dồn dập vì nén nước mắt. Đôi mắt nàng vô hồn nhìn xa xăm. Nàng nhìn những đám mây lững lờ trôi xa... Giá như mọi chuyện đều suôn sẻ nhẹ nhàng trôi qua như vậy thì hay biết mấy. Nàng chợt mong những ngày mưa sẽ ập đến, nàng sẽ hoà nước mắt vào cơn mưa ấy, lòng nàng sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều...

Hoả Thiên Đức ôm nàng ra khỏi hoàng cung, đưa nàng đến một con sông dài, nước trong vắt trong một cánh rừng. Hắn để nàng ngồi lên một tảng đá to

và ngồi xổm xuống đất im lặng nhìn nàng.

- Chàng làm gì vậy?...Sao đưa ta đến nơi này?... Chàng đừng ngồi đây,... Mau đứng lên đưa ta về.

Hoà Thiên Đức cười ôn nhu:

- Nơi này không có ai, chỉ có hai ta. Nàng muốn trút giận lên đâu cũng được. Hoặc nàng ra sông nghịch nước cho tỉnh người.

Phong Linh không thể hiểu ý hẩn, cắn môi, nặng nề cất giọng.

- Ta không đùa với chàng đâu.

- Ta cũng không đùa nàng. Hẩn đã muốn hiểu lầm nàng dù nàng cố giải thích thì càng vô nghĩa thôi. Thậm chí còn ngược lại, hẩn càng nghi ngờ nàng, tức giận với nàng hơn. Hãy để mọi chuyện lắng đi thời gian sẽ chứng minh tất cả. Nàng hiểu mà.

Hoà Thiên Đức nắm tay nàng, vỗ nhẹ nhẹ an ủi. Nàng vui hẩn sẽ hạnh phúc. Nàng buồn lòng thì tâm can hẩn cũng không thể nào bình yên được...

Phong Linh chợt ngẫm nghĩ, rồi đôi mắt nàng loé lên một tia tinh anh. Nàng cúi người ôm Hoà Thiên Đức vào lòng, hôn nhẹ lên má hẩn:

- Chàng nói rất đúng. Ta sẽ đợi đến khi huynh ấy nghĩ thông suốt rồi sẽ giải thích sau.

- Nương tử...

Lại bắt đầu rồi, Phong Linh cọ cọ vào má hẩn khúc khích cười:

- Chàng có ý đồ nha, nói mau lên, bản cô nương nghe đây...

- Nàng nghĩ về nam tử khác quá nhiều, lại khóc vì hẩn nữa... Vì phụ ghen nha... Nương tử đền bù thiệt hại đi...

- Đó là hoàng huynh ta, huynh ruột luôn đấy... Chàng ghen nổi gì? Ta chỉ yêu chàng thôi...

- Nhưng hẩn là chỉ hoàng huynh ruột của thể xác này, còn linh hồn nàng không phải a...

-...

Phong Linh đứng dậy, cất lực kéo hẩn lên, rút kiếm được cài hông, xoay người múa một vài vòng. Nội lực lan toả, truyền dọc theo lưỡi kiếm, màu xanh nhàn nhạt. Hoà Thiên Đức cười nhẹ nhàng. Đó mới là nàng, mạnh mẽ, kiên cường.

Từng nhát kiếm như muốn cắt xẻ không gian, kêu lên sắc lạnh. Kiếm pháp của nàng lúc mạnh mẽ như bão lửa cuộn cuộn, lúc thì mềm mại uyển chuyển như gió thổi. Vút vút, tiếng kiếm rít lên từng đợt, cuồng bạo đánh vào một cây bạch đàn ngay đấy.

Phong Linh thu kiếm, đưa ra sau lưng.

Rầm

Rầm

Rầm

Năm sáu cây bạch đàn đổ xuống. Gãy làm đôi.

Vân Phi Long kiểm pháp chiêu thứ nhất: Phi Long Tọa Thiên quả có sức công phá lớn. Nàng mới học xong một chiêu thôi đã đạt hiệu quả như vậy rồi... Nếu nàng học xong cả bộ kiểm pháp thì đã có sức mạnh đối đầu với bà ta chưa?

Hoà Thiên Đức kinh hãi nhìn nàng, cách xuất chiêu không hề tổn sức mà gây chấn động đến thể này thật tuyệt diệu. Trong nhu có cương, trong cương có nhu, cả hai hài hoà bổ trợ cho nhau tạo lên sức mạnh lớn đến vậy. Hoà Diễm kiểm pháp của hẩn so với bộ kiểm pháp kia còn thiếu sót vài phần. Nó tuy thiếu sự uyển chuyển nhu mì của đường kiếm nhưng thay vào đó lại là sự cường bá, ngoan tuyệt.

- Linh nhi, hảo thiên tài võ học. Trong kì tuyển chọn thập niên nàng nhất định sẽ chiến thắng để giành danh vị thánh nữ thập quốc.

Phong Linh khá khó hiểu. Thánh nữ là cái gì? Nó thực sự quan trọng đến thế sao?

- Thánh nữ? Để làm gì cơ? Chàng mau giải thích đi.

Chương 55: Ngọc Huyền Đại Lục

"Chuyện kể rằng, đã từ hàng nghìn năm về trước, đại lục Ngọc Huyền đã xảy ra hoạ lớn. Gió lửa ngùn ngụt thiêu rụi mọi thứ, động đất liên tục không ngừng nghỉ, núi lửa phun trào xoá sạch mọi sự sống. Khắp nơi đều nhuộm màu máu đỏ tươi.

Không gian của Thập Linh thế giới cũng vì thế mà chấn động mạnh khiến không gian của Ngọc Huyền đại lục bị tách rời khỏi không gian của Thập Linh thế giới, mãi mãi không hàn gắn lại được.

Sau khi đại hoạ vừa xong, Ngọc Huyền đại lục đã mất khoảng mấy trăm năm để khôi phục trở lại quang cảnh xưa. Khi đó có hai người từ Thập Linh đại lục đã cùng mang theo đồ đệ đến xây dựng cuộc sống. Hai người được tôn thờ là Nguyệt Phượng thánh nữ và Thiên Long thánh tử. Họ mang sức mạnh di dời không gian thời gian rất cường đại.

Bốn vị đồ đệ của hai người đã tự chọn cho mình một phương để khởi dựng và cai quản. Phía Đông Ngọc Huyền đại lục là Phong Thần Quốc, do hoàng sư tổ Phong Kinh Sơn thành lập. Phía Tây là Hoà Thánh Quốc, do Hoà Kỳ Nhiên sư tổ lập ra. Còn phương Nam và Phương Bắc lần lượt là Kim Quốc và Dược Thiên Quốc, do Kim Nghi Thượng và Y Hiến Dạ sư tổ lập ra. Bốn quốc gia vừa hùng mạnh thì Thánh nữ và Thánh tử cũng biến mất...

Bốn vị đệ tử của Thiên Long và Nguyệt Phượng tuy đã sống rất sung túc và an nhàn nhưng trong tâm trí họ vẫn hướng về Thập Linh. Nhưng họ không có khả năng cường đại như sư phụ của họ nên đã đem Nghịch chuyển không gian tập pháp trận của sư phụ truyền cho thế hệ sau. Cứ mười năm một lần tổ chức thi đấu, gọi là Đại hội Chân Huyền chọn ra bốn người đại diện cho Ngọc Huyền đại lục để tìm nhân tài thực hiện nguyện vọng trở về của họ.

Và bốn người ấy được tôn vinh là Thánh nữ, thánh tử chân truyền.

Khoảng 500 năm sau tứ đại quốc bắt đầu lục đục nội bộ khiến đất nước bị chia cắt, từ đó hình thành thập đại quốc gia như bây giờ. Tuy nhiên truyền thống tuyển chọn Chân Truyền thánh nữ thánh tử vẫn không thay đổi.

Từ khi tổ chức đến nay đã có bao nhiêu thánh tử, thánh nữ đã nghịch chuyển không gian để dời đi. Nhưng không có ai quay trở lại. Họ còn sống hay đã chết vẫn là một ẩn số. Tuy vậy điều đó cũng không làm giảm nhuệ khí của con người. Ai cũng cố gắng rèn luyện cất lực để được vinh danh, tìm cuộc sống mới cho mình."

- Ngọc Huyền đại lục ra đời như vậy sao?

Phong Linh, gấp sách lại, trong đầu vẫn còn mơ màng trong câu chuyện viễn cổ đầy. Nơi đây thật khác lạ, khác xa hoàn toàn với địa cầu nơi nàng đã từng sinh sống. Nơi này thật phức tạp. Muốn đến sống ở đại lục khác thì phải biết cách di dời không gian. Cũng đồng nghĩa là phải có võ công thâm hậu cùng bí pháp cổ truyền mới thực hiện được. Ngọc Huyền đại lục có vẻ rất yếu kém trong thế giới võ đạo vì tôn này. Bởi lẽ nơi này không hề giống thế giới của võ đạo, con người giản dị mộc mạc, còn chưa quen dùng binh thương đao kiếm thuần thực. Có lẽ vì sự kiện tách không gian kia đã khiến Ngọc Huyền trôi vào quên lãng với người ở Thập Linh thế giới. Nếu một ngày có vị cường giả nơi kia, vô tình mang sức mạnh nghịch chuyển không gian, lại đến nơi đây muốn làm bá chủ thì mọi thứ sẽ khủng khiếp đến mức nào.

- Đức, Ngọc Huyền Đại lục này thật phức tạp. Ta lại cảm thấy thế giới này càng rộng lớn thêm và chúng ta đang loanh quanh một chỗ bé nhỏ.

Hoà Thiên Đức gật đầu ôn nhu hưởng thụ hơi ấm lan toả từ nàng. Hắn ôm nàng từ sau thật chặt.

- Phải, cho nên chúng ta càng phải tìm lối đi, nâng cao công lực của mình, đến thế giới kia học tập để phát triển đại lục của chúng ta.

Phong Linh cúi đầu, dịu dàng nói:

- Các vị thánh nữ thánh tử các thời trước đã biến mất không dấu vết, không ai biết họ đã sống hay đã chết. Chúng ta liệu quá mạo hiểm? Và chàng sao được gọi là thánh tử hả?

Hoà Thiên Đức lại nhớ lại về năm năm trước. Khi ấy hắn đang phiêu lưu khắp Ngọc Huyền đã vô tình đến được Nguyệt Thiên Cốc, nơi chỉ dành cho thánh tử thánh nữ ở, và chuẩn bị lên đường đến Thập Linh.

"- Cô nương, mạn phép cho ta hỏi lối ra của khu rừng này ở đâu?

Hoà Thiên Đức ôm quyền, nhàn nhạt hỏi. Hắn đã đi ba đêm không ngừng nghỉ rồi mà không tìm thấy lối ra của khu rừng quái quỷ này. Giờ phải đi hỏi một cô nương xa lạ, đang mang gùi đựng thảo dược, hắn cũng lấy làm xấu hổ.

Vị cô nương ấy khẽ cười đáp:

- Thiếu hiệp sao có thể đến đây được? Đây là Nguyệt Thiên cốc, người ngoài không thể vào. Nhưng thiếu hiệp đã vô tình đến đây được cũng là duyên

phận đấy. Nài nài ta nói không sai, hôm nay ta sẽ gặp được... (duyên tình của mình)

Mấy câu sau nàng ghì lại không nói nữa.

Hoà Thiên Đức nhủ mảy. Hắn cầm kiếm xuống đất, thờ dốc, im lặng. "Nguyệt Thiên Cốc trùng trùng nguy hiểm, đã vào thì lạc vào mê cung không lối thoát." Không ngờ hắn lại "may mắn" đến bậc này.

- Thiếu hiệp hẳn đã mệt nhọc, hay người đến nhà ta đi. Nài nài ta tốt bụng lắm, sẽ chỉ cho thiếu hiệp đường ra thôi. Mà ta xin tự giới thiệu ta là Liễu Khinh Nhu.

Hoà Thiên Đức lại rút kiếm lên tra vào vỏ. Hơi cúi người cảm tạ nàng.

- Đa tạ Liễu cô nương.

- Chúng ta đi."

Phong Linh nghe hắn thuật lại bật cười hỏi:

- Chàng số đào hoa a, có lạc đường thôi cũng gặp cô nương xinh đẹp chỉ đường cho. Lần sau không cho chàng lạc đường nữa.

Hoà Thiên Đức nhăn mày,:

- Nương tử ghen? Vì phu kính hỷ nha.

Phong Linh cãi cớ:

- Ai thèm ghen với nàng chứ. Mà có liên quan gì đến việc chàng được tôn làm truyền nhân thánh tử?

Hoà Thiên Đức lại kể tiếp:

- Bà của Liễu cô nương chính là người đứng đầu của Nguyệt Thiên Cốc, bà có khả năng tiên tri, đã công bố ta cùng thân phận của ta sẽ là truyền nhân thánh tử mạnh nhất các thờ trong tương lai.

- Chàng có cố ý thêm từ "mạnh nhất" vào không đấy?

Phong Linh nghi ngờ nghiêng đầu hỏi.

- a ha ha ha... Nhột chàng đừng cù ta a ha ha...

- Dám nghi ngờ vì phu này. Ta mạnh nhất hiểu chưa?

- Rồi... A ha ha... Dừng lại, dừng lại ta bảo chàng cái này.

Tay ai đó thôi mò mắt.

Hoà Thiên Đức kê tai nàng thổi nhẹ nhẹ.

- Nàng nói đi.

Phong Linh thở dài. Sao nàng lại sợ nhột đến mức này cơ chứ. Nàng khê liếc hắn:

- Chàng hộ tống ta đi đến một nơi này.

- Tuân mệnh nương tử.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thành Lập Ngọc Huyền Thương Hội-1

Hôm nay cũng như mọi hôm, hắn vào rừng đốn củi để bán bỗng nghe thấy tiếng cây đổ rầm rầm. Hắn lấy làm tò mò lắm. Mới sáng sớm ai lại đến đây

chứ? Và lại tiếng động kia không hề nhỏ, đó mang sức mạnh to lớn đến thế nào. Hấn tuy có học qua võ công nhưng khi gặp cường địch cũng không đỡ nổi một chiêu. Nhưng hấn lại không kim nổi sự hiếu kì của mình, thế là hấn đi theo âm thanh kia.

Đọc đường hấn lại bất ngờ một phen. Quả là có người ở trong rừng. Và hai người, một nam tử hắc y và một nữ tử bạch y, đi lướt qua hấn. Dung mạo của họ tựa thiên tiên trên trời, họ là đôi quyến rũ đẹp nhất hấn đã từng gặp. Nam tử hắc y kia đỡ lấy nữ tử kia, ánh mắt hấn thật dịu dàng, nhưng hấn biết người đó không phải kẻ dễ chọc. Hấn cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo, nguy hiểm từ hấn. Còn nữ tử kia có vẻ đẹp thanh tú, không phải là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng nàng toát ra khí chất thanh cao, thoát trần khiến hấn không tự chủ nhìn nàng lâu hơn một chút.

Hôm nay quả đúng là ngày may mắn của hấn mà. Hai người kia chắc chắn có thân phận cao quý mà hấn đời này không bao giờ có cơ hội gặp mặt lần hai.

Hấn định tâm lại, tiến nhanh hơn về phía tiếng cây đã đổ kia. Thật trùng hợp đó cũng là hướng hai vị thiên tiên vừa qua thì phải.

Bốn cây bạch đàn đổ.

Cây nào cũng bị chặt làm đôi.

Hấn rừng mình. Đôi mắt nghĩ xa xăm

-----:)-----

Hoà Thiên Đức cùng Phong Linh vừa ly khai khỏi khu rừng, liền đi ngay đến Đoạn Phủ. Đã ba ngày kể từ ngày Phong Linh đến bàn bạc tiền nong rồi, nàng tin rằng Đoạn gia chủ sẽ không bội ước nhưng để lâu chờ lâu cũng không phải lẽ. Giờ đây nàng đứng trước Đoạn Phủ giật mình, cười khổ:

- Aiz... Chúng ta lại mất công đến đây rồi.

Hoà Thiên Đức cười hỏi lại nàng. Về mặt lúc này của nàng rất đáng yêu, hấn chỉ muốn cắn cái môi anh đào đỏ mọng kia một cái, thoả mãn.

- Nàng có vấn đề gì sao?

Phong Linh gật đầu, lại thở dài lần hai:

- Giờ chúng ta phải về hoàng cung thu xếp tiền đã. Ta quên không mang theo.

Hoà Thiên Đức ghé tai nàng, hắc hắc vô lại cười:

- Vì phu nàng thiếu gì tiền a, nàng muốn bao nhiêu?

Phong Linh gơ bàn tay lên.

- Nàng muốn 50 đồng?

Nghe Hoà Thiên Đức nói nàng lão đảo suýt ngã. Năm mươi đồng chẳng lẽ nàng không có nổi hả. Chỉ riêng bộ trang phục của nàng thôi đã gấp mấy chục lần số tiền đó rồi.

- Chẳng sao lại nghĩ ta nghèo đến thế? 50 đồng? Nay 5 ngàn tệ ta còn có.

Hoà Thiên Đức thấy thế chọc nàng:

- Thôi được rồi nàng cần 5 tỷ ngàn tệ thì để vì phu đem mình đi bán.

Phong Linh bị hấn chọc cười ha ha...

- Thái tử Hoà Thánh, điện hạ mà đi bán thân thì thái tử phi tương lai sẽ không thích đâu.

Hoà Thiên Đức vuốt tóc nàng, hương thụ làn tóc mềm mại và hương thơm nhàn nhạt của nàng, lơ đãng hỏi:

- Thái tử phi tương lai à, nàng có tiền sao không thích.

Phong Linh ôm tay hấn, kiên quyết nói:

- Đời này ta đã nhận định chàng là của ta. Chàng muốn bỏ ta mà đi? Đừng có mơ... Ta sẽ không để bất kì kẻ nào cướp chàng đi đâu, Hoà Thiên Đức chàng nhớ kĩ đấy.

Hai người đang mãi ân ái nói chuyện bỗng nghe thấy tiếng cửa Đoạn Phủ mở ra. Sau đó là thân ảnh của của Đoạn Lăng đi gần tới.

Đoạn Lăng gia chủ từ ngày hôm đó luôn mong ngóng Hoàng tiểu thư đến. Lão muốn nàng chiếu cố con trai hấn khi lão đem bán sản nghiệp cho nàng. Lành nhĩ của lão nay đã khỏi bệnh hoàn toàn rồi, thuốc của Hoàng cô nương đúng là rất tốt. Lão chỉ cần con trai lão không bị sao là tốt rồi nên lão thực

lòng cảm kích công ơn của nàng.

- Hoàng tiểu thư, người đã đến rồi, xin mời người vào trong. Còn người này...

- Hắn chỉ là tên cận vệ của ta thôi.

Phong Linh gượng cười. Nàng còn chưa chuẩn bị tiền mang theo đâu, nếu bàn về chuyện buôn bán bây giờ chắc ngại ngùng lắm. Nhưng nàng vẫn đi theo lão vào đại sảnh.

- Thảo dân tham kiến Thái tử Hoả Thánh.

Hoả Thiên Đức khẽ nhếch môi, tự tìm cho mình một chỗ ngồi, rồi đáp lại:

- Đoạn gia chủ cũng là người tinh tế.

- Điện hạ quá khen rồi.

Hắn đời này còn lạ gì gian thương nữa đâu. Có thể ở Hoả Thánh không ai không biết tới dung mạo của hắn nhưng nơi này là Phong Thần, người biết hình dáng thật của hắn quả ít ỏi. Vậy mà Đoạn Lăng dễ dàng nhận ra, tâm tư lão đủ thâm trầm, đủ thủ đoạn trong lâm trận. Hoả Thiên Đức phát tay ra hiệu miễn lễ rồi hướng Phong Linh gọi:

- Nàng còn đứng đây làm gì, lại đây.

Phong Linh im lặng tiến tới ngồi ghé bên cạnh hắn. Đoạn gia chủ vội sai người đi báo tin.

Lúc này Đoạn Lăng- con trai của Đoạn gia chủ nghe tin tức nàng tới bái phỏng lòng rộn ràng vui sướng. Hắn vội vàng sai người chuẩn bị quần áo để đi tới nói chuyện với nàng.

Đến nơi hắn đứng người. Bên nàng giờ đây còn một nam tử khác. Hắn cúi mặt xuống nghĩ mông lung.

- Công tử, chúng ta có vào không.

Đoạn Lăng gật đầu:

- Người lui ra đi.

- Vâng, thưa công tử.

Nô tỳ kia vừa lui ra, hắn nhẹ nhàng bước vào.

Đoạn Lăng nhìn thấy con trai bước đến lo lắng hỏi:

- Lăng nhi, sao con không điều dưỡng mà đến đây.

Đoạn Lăng xua tay từ chối:

- Phụ thân con không sao đâu, con nghe nói Hoàng tiểu thư đến nên muốn bái phỏng. Hoàng tiểu thư, đa tạ ơn cứu mạng.

Nói rồi hắn nhìn về phía nàng. Phong Linh chỉ nhàn nhạt đáp lại:

- Đoạn công tử người không nên cảm tạ ta đâu. Xét cho cùng ta cứu người cũng là vụ lợi, người người nên cảm ơn nhất chính là phụ mẫu người. Họ đã rất và để người được sống đây.

Đoạn Lăng thoáng đỏ mặt. Hắn gật đầu lia lịa, xấu hổ nói:

- Hoàng tiểu thư nói chí phải. Vậy vị công tử này là...

Lần này Phong Linh chưa kịp đáp lại, Hoả Thiên Đức đã kịp lên tiếng. Dù gì thì phụ thân hắn biết thân phận của hắn thì sao hắn không biết chứ. Và lại hắn (HTĐ) rất khó chịu khi nhìn thấy ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào nàng. Linh nhi là của hắn. Không cho phép hắn ta có tư tưởng đến nàng. "Linh nhi nàng thật có nhiều hoa đào a".

- Ta là hôn phu của nàng.

Bên này Đoạn gia chủ vội vàng ý thức sự vô lễ của nhi tử, thường ngày lão chiều con nên giờ quên nhắc cho hắn biết thân phận của người kia. Ày, nếu người kia tức giận không khéo đầu nhà họ cũng bay ngay.

- Lăng nhi đó là thái tử Hoả Thánh Quốc, mau hành lễ.

Đoạn Lãnh ngậy người, nàng đã có hôn phu, người đó lại có quyền thế kinh khủng như vậy. Hắn lấy gì đấu với người kia để bên nàng đây... Lòng hắn âm ỉ đau xót.

- Tham kiến thái tử Hoả Thánh, xin người thứ lỗi cho sự chậm trễ của ta.

Hoả Thiên Đức đắc ý nhếch môi cười. Loại bỏ hoa đào này của nàng cũng dễ lắm. Hắn mò sang tay nàng thể hiện quyền chiếm hữu.

- Miễn lễ đi, hôm nay ta đến đây là tuyệt mật, các người rõ cả chứ.

- Đã rõ ràng.

Phong Linh bỗng nhiên nghĩ tới chuyện tiền nong kia, nàng nhìn Đoạn Lăng cất giọng:

- Đoạn gia chủ hôm nay ta không mang tiền đủ đến đây, nay ta có đem một hồ lô đan dược thượng phẩm gồm 200 viên Tăng Khí đan, để thay 5 triệu ngân tệ, được không?

Đoạn gia chủ hơi run rẩy. 200 viên Tăng Khí đan và Kim Sang đan mà đem bán đi là cả một gia tài khổng lồ. Một viên thôi đã hiếm có khó tìm lắm rồi chứ đừng nói là 200 viên. Lão không biết đó là thành quả bao đêm tập luyện nâng cấp phẩm chất đan dược thất bại của nàng. Nàng muốn điều chế tiên phẩm, nhưng kết quả thất bại hoàn toàn. Thành ra tiền nàng có thì ít đi mà đan dược lại tăng lên đáng kể. Hôm nay nàng muốn đem vào dâng lên phụ hoàng dùng dần nhưng xảy ra chuyện như thế, nàng chưa kịp đưa. Giờ chuyện nàng lại dùng thế này vậy.

- Hoàng tử được liệu quý giá như vậy, người nên đề mà dùng, ta không dám nhận lấy, người chỉ đưa ta 5 triệu ngân tệ thôi.

Phong Linh tiến lại gần lão cúi vào tay lão, rất đồng ý đáp:

- Đoạn gia chủ cứ cầm lấy, ta cũng không ở đây nhiều. Sau này phải nhờ ngài quản lý giúp ta. Đây là chút lòng thành của ta. Chỉ là ta muốn đổi tên chuỗi hàng của người thành Ngọc Huyền thương hội, mong Đoạn gia chủ nhắc nhở mọi người trong cửa hàng giúp ta.

Bây giờ nàng còn có rất nhiều chuyện để làm đây.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Thành Lập Ngọc Huyền Thương Hội-2

Ba hôm sau.

Đoàng đoàng đoàng, tiếng pháo nổ thật giòn rã. Lòng người càng vui vẻ. Vào giờ phút này tất cả lâu chủ, tiệm chủ của Ngọc Huyền thương hội đều cất ruy băng đỏ khánh thành. Từ đây Ngọc Huyền thương hội bắt đầu khởi dựng.

Vạn Chi thanh lâu giờ đổi thành Phong Ngọc Vạn Chi thanh lâu.

Thanh Chi tửu lâu đổi tên thành Phong Ngọc Thanh Chi tửu lâu.

Các tiệm và cửa hàng nhỏ đều lập tức đổi tên là Phong Ngọc tiệm.

Xưởng may cùng chế tác trang sức được gộp lại gọi là Phong Ngọc Xưởng.

Ngọc Huyền thương hội còn mở ra một y quán cùng bán thảo dược cùng đan dược nữa.

Tất cả đã làm náo động Phong Thần Quốc mấy ngày qua. Dân chúng, không chỉ ở trong nước mà còn ở các nước lân cận, đến tham quan thương hội này rất nhiều.

Ngọc Huyền thương hội. Tên đủ độ ngông. Đại lục bọn họ đang sống chẳng phải tên là Ngọc Huyền sao? Vậy mà chủ của thương hội kia dám lấy hai chữ thiêng liêng kia để đặt cho thương hội của mình. Hắn ta chắc có giấc mơ bá chủ thương hội của đại lục đây. Nhưng hắn chân ướt chân ráo liệu có sức chống lại từ đại thương hội lớn của Ngọc Huyền hay không? Vân Phi Long thương hội, Tuyệt Khách Tiên thương hội, Dược Thiên thương hội và Nguyệt Thiên thương hội sao lại không chấp nhận lời thách đấu ngông cuồng của hắn đây?

Ngọc Huyền thương hội sóng gió sau này ắt sẽ không ít đâu. Nếu bình an trải qua cơn bão tố này, Ngọc Huyền có lẽ sẽ vùng lên như điều gặp gió. Ngược lại nó chỉ đi vào con đường diệt vong như bao thương hội khác đã từng gây dựng...

Phong Linh rất rõ khó khăn sau này nàng sẽ gặp phải nhưng nàng không từ bỏ bởi nàng muốn có cho mình một thể lực mạnh mẽ bảo vệ người nàng thương yêu.

- Ngọc Huyền thương hội, ta sẽ khiến ngươi trở thành cái tên không ai không biết đến.

-----:)----

Tiếng pháo vừa dứt, làn người ồn ào tản ra, mau chân đi tìm kiếm cho mình món đồ phù hợp nhất. Tiếng huyền oán gọi nhau vang xa khắp nơi. Phải nói rằng kinh thành Phong Vân đã lâu rồi mới nhộn nhịp đến như vậy. Người và người chen chúc nhau trong các gian hàng, bàn tán đánh giá phẩm chất vật liệu đồ dùng và có cả tiếng cò kè mặc cả của khách nhân.

Trên đường cũng đông vui không kém ở trong cửa hàng cửa tiệm.

Một người đi đường gấp gáp hò hét:

- Này người đi mau lên a, Ngọc Huyền thương hội đang giảm giá mạnh đấy, nghe nói giá của vật phẩm chỉ có một nửa thôi đấy...

Mọi người nghe tên hỏi hã kia hỏi lại:

- Thật không? Làm sao có thể như thế được?

- Này giảm giá như vậy lỗ đó. Ngươi đừng đùa.

Có tiếng bực mình gất lên.

- Áy da các ngươi thông tin kém quá, phù phù... Ta không muốn nhiều lời với các ngươi đâu... Phong Tiêu phố y quán của Ngọc Huyền thương hội đang bán đan dược, giá giảm một nửa... Ta đây... Con mẹ nó... Hết thì chết... Đi đây...

Hắn ta hỏn hỏn nói xong, lau mồ hôi, chạy biến mất để lại mảnh không khí tĩnh lặng kinh khủng.

Một giọng nói trầm trầm cao hứng cất lên:

- Bán đan dược nửa giá thành. Đại kinh khủng... Ta đi mua đây...

- Đan dược đó... Ta nghe không lầm chứ... Mau đi thôi... Khả khả ta phải mua nhiều nhiều mới được. Ách, mọi người đi nhanh thế, đợi ta a...

Ở một chỗ ngõ khuất có hai vị công tử diện mạo yêu nghiệt đang đắc ý cười. Tên vừa rồi là hét trên đường kia đã trở về bên cạnh hai nam tử kia, cúi người kính cẩn, giọng nói không chút hỗn loạn khác hoàn toàn so với lúc trước.

- Chủ tử, mọi chuyện đã hoàn thành rồi ạ. Dân chúng đang tiến lại y quán.

Hoà Thiên Đức nhếch môi cười.

- Thanh Phong, ngươi thật có năng khiếu diễn trò. Sau này nương tử ta có buồn ta sẽ cho ngươi cơ hội toả sáng phô diễn tài năng.

Thanh Phong đầu rơi đầy hắc tuyến. Hắn thực vô tội được không? Đang yên lành làm việc, thì bị chủ tử bắt thực hiện mệnh lệnh của phu nhân lại đá thêm câu: "Không diễn cho mọi người tin tưởng, cắt lương một năm." Hắn xót tiền nên diễn vậy thôi. Hu hu đời hắn là số con bọ mà. Nếu sau này phu nhân có buồn chắc hắn được vinh danh trong phái mất. Nghĩ đến cảnh đó, mặt hắn tái đi vài phần.

- Chủ tử... Phu nhân... (tha cho thuộc hạ đi, để thuộc hạ tích tiền lấy thù từ chứ).

Câu sau hắn không dám nói. Nói là hỏn, nói là trừ lương, nói là mất đầu...

- Thôi chàng đừng dọa hỏn nữa.

Phong Linh thấy thế bật cười, phe phẩy quạt.

Thanh Phong hơi ngẩng đầu nhìn phu nhân gật gật đầu. "Phu nhân người thật tốt a". Nhưng sau khi nghe câu nói sau của nàng, hắn chỉ muốn ngửa mặt lên trời gào thét.

- Đức, hay chàng lập luôn một đoàn diễn chèo tuồng, khi thoảng lại xem cho vui. Thanh Phong ta sẽ cho ngươi làm đội trưởng... Có lương nha... Thế nào?

Cẩn rằng. Nuốt nước bọt. Hít vào thở ra chực cái. Thanh Phong mới có đủ dũng khí đáp lại:

- Phục vụ phu nhân và chủ tử là bổn phận của thuộc hạ.

Phong Linh thôi không đùa hỏn nữa. Nàng sợ hắn học máu chết mất. Trở lại việc chính. Hôm nay kế hoạch của nàng quả là thành công rực rỡ. Phong

Linh nàng không ngờ rằng chiêu trò đại hạ giá hút khách nơi này còn chưa có phát triển, người ta vẫn mua hàng trên cơ sở là uy danh của tiệm. Thế nên vừa tung chiêu đã có ảnh hưởng lớn đến dân chúng. Dân nơi đâu cũng thế thôi, cũng ưa đồ rẻ mà chất lượng. Trong ba ngày này tuy nàng sẽ bị hụt một số ngân tệ nhưng ít ra cũng để lại cho dân chúng một ấn tượng tốt. Họ sẽ so sánh mặt hàng bên Ngọc Huyền thương hội với mặt hàng của các thương hội khác. Chỉ cần chất lượng tốt hơn sẽ có người mua. Thay vì hụt vốn ban đầu thì đường đi sau sẽ dễ dàng hơn, ăn khách hơn.

Phong Linh đắc ý cười.

- Nương tử thật xinh đẹp. Phải chỉ lúc nào nàng cũng không dịch dung như lúc này ta thật mãn nhãn.

Hoà Thiên Đức bỗng ôm nàng vào lòng, ý muốn ăn đậu hũ rõ ràng.

- Kể cả là ta đang cái trang là nam tử? Chẳng có xu hướng thích cái "lạ" không hả? Ách... Chẳng buông ra đi. Hai đại nam nhân, trong mắt mọi người ôm nhau, còn ra cái thể thống gì. Kia...

Phong Linh đỏ mặt. Hình như nàng vừa nhìn thấy ai đó nhìn vào đây thì phải.

(Người đi đường ngó vào đây khi đó: Á hai đại nam nhân đã yêu nghiệt hảo soái kia lại còn... Thích nhau??? Các chàng muốn bọn nữ nhi chúng ta sống sao đây... Oà...)

- Được rồi, được rồi. Nàng muốn đi đâu tiếp theo?

- Tất nhiên đến Phong Ngọc Thanh Chi tửu lâu rồi. Chẳng phải trả tiền ăn đấy.

Phong Linh sờ sờ ngực hấn, mắt cong cong nhìn hấn cười. Hoà Thiên Đức tất nhiên không thiếu tiền, nàng cần bao nhiêu cũng đủ. Hôm nọ hấn đã muốn bảo nàng nán lại để thu xếp tiền bạc cho nàng, ai ngờ đâu nàng lại lấy đản được để đổi. Thử nương tử thích mà hấn không đáp ứng được, tự nhiên hấn cảm thấy mình vô dụng. Lần sau hấn sẽ chuẩn bị kĩ càng hơn.

- Linh nhi, chỉ cần nàng thích là được.

Thế là hai người sóng đôi đi vào tửu lâu.

Phong Ngọc Thanh Chi tửu lâu quả là to rộng. Một màu đỏ bao phủ trông thật chói mắt. Trước cửa có hai đại lực sĩ lực lưỡng để bảo vệ an ninh của tửu lâu. Ai muốn chết sớm thì cứ thử gây rối loạn ở đây xem, à tất nhiên ít người có gan dạ đó.

Bên ngoài hào nhoáng như vậy, bên trong càng lộng lẫy bội phần. Các đồ vật đều dát vàng, dát bạc xinh đẹp vô cùng. Các rèm cửa đến khăn trải bàn đều làm từ tơ lụa quý giá. Bàn được thiết kế hình chữ nhật lạ mắt, vật dụng tinh xảo. Để có những vật liệu này Phong Linh đã mất một khoản kha khá. May là Hoà Thiên Đức thu xếp ổn thoả cho nàng nếu không thì sao có hiệu quả cao đến vậy. Đây là tầng 1, chỉ để ăn uống đơn giản. Đi lên tầng 2 là phòng ăn kín gồm 20 phòng với chế độ phục vụ đặc biệt. Mỗi người có một người phục vụ. Có cả ban nhạc, nếu muốn. Hơn nữa lại có thức ăn lạ lùng nhưng rất ngon: đặc biệt là lẩu. Họ chưa từng ăn loại nào như vậy cả. Tầng 3 chính là nơi trao đổi buôn bán, đầu giá vật phẩm trân quý như áo giáp, kiếm... Số lượng giờ còn rất ít nên nàng chưa tiến hành làm ăn được. Đợi đến khi nàng đủ ngân tệ, xong xáo đi tìm bảo vật đem về làm phong phú vật phẩm sau.

Hoà Thiên Đức nhìn vẻ mặt hài lòng của nàng không nhịn được kéo nàng lên tầng 3. Chỗ đây an tĩnh nhất mà.

Vừa đặt chân lên tầng ba đã có người chặn họ lại.

- Các ngươi là ai, không được phép của lâu chủ các ngươi không được phép lên đây.

Phong Linh từ tốn giải thích:

- Chúng ta muốn gặp lâu chủ của các ngươi trao đổi. Ngươi vào báo cho hấn biết người của Hoàng tiểu thư đến.

Tên gác cửa nghi ngờ nhìn hai người lạ mặt kia, sau đó hấn xoay người vào bẩm báo.

Một lúc sau, một trung niên nam tử mặc lục y vội vàng bước ra, dò xét hai người rồi đưa vào phòng.

- Hai vị là người của Hoàng tiểu thư?

Hoà Thiên Đức nhàn nhạt đáp lại, hấn ném cho nàng một ánh mắt đầy nhu tình:

- Phải, ta là cô gia của các ngươi đây.

- Cô gia... Ách, Hoàng tiểu thư đã có phu quân rồi sao?

Vũ Khoa hơi ngạc nhiên. Vốn là Đoạn Lăng gia chủ nói sau này bọn hấn sẽ phải nghe lệnh của Hoàng tiểu thư bọn hấn đã kinh ngạc hãi hùng lắm rồi. Hoàng tiểu thư là ai? Bọn hấn cũng chưa rõ mặt cùng thân thế của nàng. Chỉ biết nàng rất có tiền và tài giỏi, vậy thôi. Hấn nghi ngờ hỏi tiếp:

- Vậy hai người có chứng cứ gì?

Phong Linh rất tán thưởng thái độ biết nghi ngờ của Vũ Khoa. Nàng đã được Đoạn gia chủ đưa một danh sách lâu chủ tiệm chủ nên mới chỉ biết sơ sơ về hắn. Hôm nay tiếp kiến nàng càng vui vẻ. Có thuộc hạ như vậy, nàng không muốn phát triển cũng khá khó đấy. Nàng rút trong tay áo ra một lệnh bài kim sắc đưa cho hắn xem. Đây là của Đoạn gia chủ đưa cho nàng để bọn thuộc hạ dễ nhận nàng hơn.

- Vũ Khoa xin bái kiến tiểu thư.

Phong Linh cười:

- Không cần như vậy đâu, mà sao ngươi đã biết ta là Hoàng Tiểu thư?

Vũ Khoa trả lời dứt khoát:

- Đoạn gia chủ đã nhắn bọn thuộc hạ rằng chỉ có Hoàng tiểu thư mới có lệnh bài kim sắc.

Hoà Thiên Đức tất nhiên không xen vào chuyện buôn bán của nàng, hắn dạo quanh phòng ngó ngía. Chỗ vũ khí tuy ít ỏi nhưng phẩm chất khá tốt. Nhưng muốn phát triển lâu dài thì không ổn. Hắn có nên sai người đi kiểm bảo vật cho nàng không đây?

Phong Linh tiếp tục bàn chuyện với Vũ Khoa. Hôm nay nàng mang đến hai bản thiết kế trang sức Xuân phân nhẹ nhàng cùng bộ váy Kim Vân và đặc biệt là danh sách món ăn cùng cách làm mà kiếp trước nàng may mắn được học. Làm điệp viên, họ đã huấn luyện nàng toàn diện, cho dù giả mạo ai đó làm bất kì một nghề nào cũng có thể thành công. Đó cũng coi như may mắn của nàng đi.

- Tiểu thư, đây là...

Phong Linh tiếp lời:

- Tiền của chúng ta đây.

Vũ Khoa ngạc nhiên nhìn nữ tử trước mặt, nàng chỉ đáng tuổi con hắn nhưng quả thực tài năng của nàng đã vượt qua số tuổi của nàng. Tương lai Ngọc Huyền thương hội chắc không chỉ dừng lại đến đây đâu. Chưa kể đến vị hôn phu của nàng hắn thâm trầm vương giả không phải là người tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thành Lập Ngọc Huyền Thương Hội- 3

Một ngày vất vả cũng dần qua. Ánh hoàng hôn dần dần khuất dạng và rồi biến mất trong màn đêm tối. Trăng lên cao và sao sáng lấp lánh. Từng làn gió mát thổi nhẹ nhẹ.

Giờ đây các từ lâu nhà hàng đồng loạt thấp nền trong những đèn lồng đỏ, sáng chiếu huyền ảo, rực rỡ không kém gì ban ngày.

Trên phố, người người vẫn còn tấp nập buôn bán trò chuyện với nhau không dứt. Họ kể với nhau về những món đồ đã mua hôm nay. Họ bàn tán về chủ nhân của Ngọc Huyền Thương hội. Có người nói là Đoạn Lăng gia chủ đã khởi dựng. Có người nói là một vị công tử nhà giàu nào đó đã mua lại sản nghiệp của Đoạn phủ. Lại có người nói người đó là vị thương nhân nước khác cùng hợp tác cùng Đoạn gia chủ. Mỗi người một ý nghĩ nhưng rốt cuộc vị chủ nhân kia vẫn còn là điều bí mật.

Và vị chủ nhân ấy đang đi về Phong Tảo phố, bước vào Vân Phủ, nơi mà trước kia là một hoang phủ, lạnh lẽo, nay đã được tái tạo lại cẩn thận, ấm áp và đẹp hơn trước rất nhiều.

- Hoàng tỷ tỷ, tỷ phu hai người đã về rồi. Bọn đệ đợi mãi đấy.

Hoàng Đại Nhất mừng rỡ hướng Phong Linh nở nụ cười thật tươi. Hắn bây giờ được ở chung một nhà với Hoàng Trúc Linh tỷ tỷ khiến hắn thật vui sướng. Hôm qua nghe tỷ ấy nói muốn hắn đến nhà tỷ quản lý, hắn rất ngạc nhiên cùng hạnh phúc, không do dự đồng ý ngay. Và quả thật hắn không ngờ tới nhà tỷ ấy chính là hoang phủ xưa mà không ai dám bước vào kia. Hắn đưa cả Tiểu Vy đến ở cùng, và huynh muội bọn hắn dọn dẹp vất vả cả ngày để thay đổi diện mạo cho hoang phủ này, đặc biệt là phòng thờ sư phụ của tỷ ấy. Hắn muốn tạo cho tỷ một ngạc nhiên lớn. Vì tỷ ấy đã ban cho hắn và tiểu muội một cái tên, làm lại cuộc đời.

Phong Linh nhìn quang hài lòng gật đầu:

- Đại Nhất, Tiểu Vy đã khiến bọn đệ mệt mỏi mỗi ngày rồi.

Tiểu Vy lắc đầu khe khẽ đáp:

- Không đâu nhờ tỷ mà bọn muội mới có chỗ ăn chỗ ngủ thoải mái. Là bọn muội phải cảm ơn tỷ mới đúng, phải không Nhất ca.

Đại Nhất gật đầu vui vẻ cười:

- Muội nói đúng rồi. Tỷ và tỷ phụ đã ăn tối chưa ạ? Hai người vào ăn cùng bọn đệ. Tiểu Vy tay nghề khá lắm đấy.

Phong Linh cầm tay Hoàng Vy, rạng rỡ cười:

- Thế thì mau thôi a, Tiểu Vy tỷ xem tay nghề của muội thế nào a.

- Đảm bảo tỷ ngon miệng đó.

Tiểu Vy nháy mắt tinh nghịch.

Phong Linh ngồi vào ghế, nhìn bàn thức ăn nóng hổi, thơm nức không kìm được lòng cầm đũa lên chọn món ăn thử.

- Nàng có vẻ thích ăn đậm bạc như vậy nhỉ? Sau này nàng có muốn ăn thì cứ bảo ta.

Hoà Thiên Đức chống cằm cười nói. Hắn thấy từng động tác của nàng rất thú vị và ngắm mãi chẳng thấy chán. Và hắn chỉ muốn có những phút giây bình yên như vậy là đủ rồi. Hạnh phúc nhiều khi đơn giản chỉ là nắm tay nhau cùng mỉm cười.

Phong Linh gấp đồ ăn xong liền quay sang nhìn Thiên Đức, đưa miếng thịt lại gần miệng hắn.

- Chàng thử xem... Tay nghề của Tiểu Vy rất khá đấy.

Hoà Thiên Đức ngậm cả đũa của nàng liếc mắt đưa tình, ra ý: "Ngắm nàng là ta thấy ngon rồi".

Chợt mặt Phong Linh thoáng xấu hổ, giật đũa gượng gạo nhìn hai người Đại Nhất cười:

- Bình thường chàng ấy không như thế đâu, đệ và tiểu Vy thông cảm cho...

Hoà Thiên Đức:

- ...

Hắn thế này đáng trách lắm hả?

Tiểu Vy nín cười nhìn nàng. Sau đó khe khẽ liếc sang nhìn Đại Nhất, liệu sau này huynh ấy có như Hoàng tỷ phụ không nhỉ???

- Tiểu Vy từ mai muội sẽ theo tỷ học y, được không?

Phong Linh nghĩ ngợi, nàng phát triển y quán ở đây nhưng nàng vẫn muốn có một người đáng tin tưởng để quản lý. Mà Hoàng Vy rất thông minh, nàng đã mười sáu tuổi tuy học y rất muộn nhưng chính Phong Linh nàng cũng tuổi đấy học mà thành sao?

Tiểu Vy không nghĩ ngợi gì thêm gật đầu, cười:

- Dạ thưa Sư phụ tỷ tỷ ạ.

- Ha ha

Vậy là nàng lại giải quyết thêm vấn đề ở y quán, còn những tiệm khác thì cứ giao cho Đoạn gia chủ sắp xếp. Đợi một vài tháng nữa mọi thứ đã ổn định hơn nàng mà có rồi nơi này cũng yên tâm không ít.

Ngọc Huyền thương hội sẽ không chỉ phát triển ở Phong Thần mà nàng còn muốn nó xuất hiện ở các quốc gia khác như Hoà Thánh Quốc, Dược Thiên Quốc, Kim Quốc... Và khi nàng tìm được các trưởng lão của Vân Phi Long, nhờ danh tiếng của họ làm trụ cột của mình, nàng sẽ không còn sợ bất kì thế lực nào nữa. Nàng không phải trốn tránh như vậy, đẳng hoàng được người người thừa nhận, cùng sánh vai bên chàng.

Nhìn Hoà Thiên Đức ngay cạnh Phong Linh không nén nổi cảm xúc, đưa tay nắm lấy bàn tay chàng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Sóng Gió Lại Nổi Lên

Màn đêm tối vừa buông mình xuống thì trăng đã bắt đầu lên cao, toả sáng dịu nhẹ trong không gian. Ánh sáng ấy có gì đó thanh khiết và ấm áp vô cùng. Trên nóc nhà, một cặp bạch y quyền lữ tựa vào nhau cùng ngắm trăng sao. Tay họ đan vào nhau và trên môi nở nụ cười mãn nguyện.

Hôm nay là ngày hạnh phúc nhưng liệu ngày mai sẽ vẫn bình yên, vui vẻ như vậy chứ? Phong Linh không biết, và nàng cũng không dám quả quyết. Cuộc sống vốn bí ẩn như vậy, ngày hôm nay hãy sống hết mình, và như thế nào thì ngày mai rồi cũng sẽ đến. Chỉ có như vậy mới không hối hận về con đường đã lựa chọn...

-----;-)-----

Hoàng cung Phong Thần Quốc.

Phượng Thiên Cung.

Phong Phi Thuý ôm tay Nghi hoàng hậu nũng nịu:

- Mẫu hậu, người sai người giết ả tiện nhân kia đi, mỗi lần thấy ả ra vào hoàng cung của chúng ta, con lại thấy tức. Con ghét cái vẻ cao cao tại thượng của nàng ta. Hừ nàng ta là ai chứ? Nàng ta tưởng rằng mình đã là thái tử phi của Hoả Thánh rồi sao... Mẫu hậu người hứa với con rồi mà...

Nghi Phi Phi xoa đầu nhi nữ, hiền từ nhìn nàng cười:

- Thuý nhi, mẫu hậu đã hứa với con, con yên tâm đi, thái tử phi Hoả Thánh sẽ thuộc về con thôi. Giờ thì để nàng ta chữa trị bệnh cho phụ hoàng con đã...

- Nhưng... Nhưng phụ hoàng đã khỏi bệnh rồi. Con lần trước có lên vào phòng y dược có nghe được mấy ngự y đó có nói mà. Hừ còn ca ngợi tài năng của nàng ta chứ. Tức chết con mà...

Phong Phi Thuý nghiêng rặng, nắm chặt tay. Tại sao nàng ta xuất thân thôn dã lại được nhiều người nể như vậy? Tại sao nàng ta lại được đích thân hoàng thượng Hoả Thánh chỉ hôn với Hoả Thiên Đức. Nàng không cam lòng. Chỉ khi nàng ta chết đi, nàng mới chính là người duy nhất được sùng bái, được người người ngưỡng mộ.

Một Phong Linh nàng còn giết được hưởng chi là một Hoàng Trúc Linh... Có trách thì nên trách nàng ta đeo bám người nàng thâm thương mà thôi.

- Mẫu hậu... Đi mà...

- Hay là con đợi đến ba tháng sau diễn ra Đại hội thánh nữ thánh tử chân truyền, con giết nàng ta trên lễ đài đi. Ta lo phụ hoàng con... Chẳng may bệnh tái phát...

"Phong Cổ Thành, yêu chàng đời này rồi cuộc là đúng hay sai đây?"

Nghi Phi Phi hướng ra ngoài cửa sổ, lòng nặng trĩu tâm tư. Dường như kí ức của chục năm trước lại dội về. Đó là quãng thời gian đau khổ nhất, người đã từng hứa bên mình trọn đời rồi lại đến với người con gái khác và vẹn vẹn đáp lại là câu nói: "Ta yêu Thuý Hy, ta chỉ coi muội như muội muội ruột của mình..."

Nghi Phi siết tay lại, cười khổ nhìn nhi nữ của mình đang nũng nịu, lòng chợt xót xa. Bà không thể nhi nữ của mình đi vào con đường của mình. Bà sẽ dọn đường cho Thuý Nhi được hạnh phúc bên người con yêu.

- Không, con không muốn. Ngày nào thấy nàng ta con lại khó chịu, bức tức. Mẫu hậu, người có thể mà... Đi mà mẫu hậu...

Phong Phi Thuý cố van nài. Nàng tất nhiên cũng có thể chính tay giết hại nàng ta nhưng phải đợi nàng không chịu được. Tội nào nàng cũng mơ thấy nàng ta tay trong tay cùng Thiên Đức khiến nàng đau xót vô cùng. Thiên Đức là của nàng, nàng không cho phép ai cướp hắt đi. Khi xưa gặp hắt nàng đã nhận định như vậy rồi.

- Thuý Nhi... Thôi được rồi, mẫu hậu giúp con khừ nàng ta được chưa?

Nghi Phi Phi không còn cách nào khác gạt đầu đồng ý. Sau này nếu bệnh tình của người có chuyển biến thì bà sẽ cầu danh y sau. Tất nhiên chủ mưu của vụ hạ độc này bà sẽ không tha thứ cho hắt. Đó cũng là lí do tại sao mặc dù chứng mất Phong Ngọc Dĩnh nhưng bà cũng không bắt tay với Phong Ngọc Thiên để trừ hắt đi. Chỉ ít hắt còn coi người kia là phụ thân hết lòng chăm sóc. Nhưng với Phong Linh, nàng quá giống Thuý Hy khiến bà ta hận không thể dẫm chân lên khuôn mặt thánh lệ kiều diễm ấy, cho nên nàng ta chết cũng phải lẽ thôi...

- Thuý Nhi, con về sớm đi, lên giường ngủ ngon nhé, mẫu hậu sẽ giúp con. Đừng thức hay nhọc tâm về nàng ta, sẽ ảnh hưởng tới nhan sắc của con đấy.

- Vâng ạ, mẫu hậu tối hảo.

Nghi Phi Phi nhìn bóng hình con gái khuất xa dần, nụ cười trên môi bỗng đông cứng lại và dần dần thay vào đó là sự âm hiểm vô cùng. Bà nhắc tay lên xua bọt tỳ nữ ra, rồi một mình cẩn thận mở cánh cửa bí mật, chậm rãi đi vào trong nhờ ánh nến mờ nhạt.

Đây là một căn phòng có đường hầm dưới lòng đất thông ra bên ngoài, là nơi bà trao đổi cùng bọn thuộc hạ trong phái. Tuy là hoàng hậu nhưng bà vẫn phải duy trì chức vụ trưởng lão trong phái của mình, tạo cho mình một đường lùi khi nguy hiểm. Nghi Phi Phi ngồi vào bàn, mài mực viết một phong thư. Viết xong bà lại đặt lại lên trên bàn, rồi quay về cung.

" Hẹn gặp các vị trưởng lão vào ba hôm nữa.

Tam trưởng lão Vân Phi."

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Vân Phi Long Trưởng Lão

Tập hợp. Lần này Vân Phi Long phái thật sự rối loạn rồi. Đầu tiên khởi nguồn là tam trưởng lão Vân Phi.

Vân Phi... Hay chính là vị quốc mẫu của Phong Thần Quốc- Nghi Phi Phi.

Bà gọi là Vân Phi bởi từ khi trở thành thành viên của Vân Phi Long, bà đã nguyện bán lấy tên mình để đổi lấy sự trung thành suốt đời với môn phái, với môn chủ Vân Trầm Kiếm.

Và nay, sau khi môn chủ qua đời, đã ròng rã qua 13 năm, Vân Phi Long vẫn an an ổn ổn làm ăn, bốn vị trưởng lão của Vân Phi Long- Vân Bộ Thiên, Vân Trọng Quân, Vân Mặc Hiên và Vân Phi- cũng rời xa giang hồ, một mực trọng chấn Phi Long thương hội. Bởi họ đã bị ảnh hưởng quá nặng về cái chết của môn chủ. Ngải đã hy sinh bản thân mình để bảo vệ bọn hắn, bảo vệ cả đệ tử trong môn phái khi gặp cường địch ở ngoại biên Ngọc Huyền đại lục. Hay nói cách khác, ngải đã bảo vệ cả Ngọc Huyền trước nguy cơ người của Thập Linh vô tình đến khai phá. Bốn vị trưởng lão thập phần cảm động, đã hứa hẹn với môn chủ sẽ mãi mãi bảo vệ Vân Phi Long, bảo vệ Ngọc Huyền đại lục. Từ đó họ đã thu lại ý niệm độc bá thiên hạ ngày trước, an ổn nâng cao năng lực của đệ tử thôi.

Nhưng giờ đây, một lần nữa, môn phái lại bắt đầu nổi dậy, chỉ để đối phó một người- Hoàng Trúc Linh. Ý tưởng của Tam trưởng lão Vân Phi nghe có vẻ hơi quá, một Trúc Linh nhỏ nhoi chỉ cần phái ra một vài cao thủ là đủ giết nàng vài chục lần rồi chứ đừng nói là huy động lực lượng chiến đấu. Vì vậy, ý vừa nói ra, Vân Phi đã bị ba vị trưởng lão kia quyết liệt phản đối.

- Vân Phi, người thấy vì một nữ tử mà điều động hàng trăm đệ tử của chúng ta không phải là dùng dao mổ trâu để giết gà sao. Và nếu truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Vân Phi Long chúng ta.

Vân Bộ Thiên đại trưởng lão rất quyết liệt phản đối. Hắn không muốn Vân Phi Long danh dự bị tổn hại, dù chỉ một chút. Nay nghe Vân Phi nói hắn thập phần không hài lòng về toan tính của nàng.

- Bộ Thiên trưởng lão nghe ta nói, lần này người ta muốn đối phó quả thực không hề đơn giản. Ta đã điều tra ra Hoàng Trúc Linh nàng không chỉ là đơn thuần là thái tử phi được hoàng đế Hoá Thánh chỉ hôn mà nàng ta còn là đệ tử của thánh y lãnh đội Bắc Diệu Sơn. Hiện nay nàng ta đang là chủ nhân của Ngọc Huyền thương hội, ý muốn bá chủ Ngọc Huyền này, là mối đe dọa cho Phi Long thương hội của chúng ta. Nếu không giết nàng ta thì tương lai thương hội của chúng ta sẽ gặp nhiều khó khăn.

Vân Phi nói một hồi cẩn thận nhìn sắc mặt của ba vị trưởng lão còn lại, lòng hy vọng họ đồng tình với nàng tiêu diệt mối nguy này.

Tất nhiên là tâm tư ba vị trưởng lão có chút dao động nhưng rồi ngấm lại một nữ tử như vậy mà có khát vọng lớn có phần không thoả đáng. Nhị trưởng lão Vân Trọng Quân chợt phì cười:

- Vân Phi, nghe người nói cũng có ý đúng đấy nhưng nghĩ sâu xa lại có phần lệch lạc.

Vân Phi cắn răng hỏi lại:

- Ý của nhị trưởng lão ta không hiểu.

Vân Trọng Quân vừa nhấp chén trà vừa ôn hoà nói:

- Thế này, người nói nàng ta là hôn thê của thái tử Hoá Thánh Quốc phải không? Như vậy trong tương lai nàng ta ắt sẽ là quốc mẫu của Hoá Thánh, như vậy nàng ta sẽ không thể mãi mãi ở đây thực hiện tham vọng của mình. Chuyện một hoàng hậu tham gia vào giang hồ là buồn cười đến mức nào chứ. Hơn nữa nữ tử cũng chỉ sau cùng là nữ tử thôi, nàng có thể làm gì hơn việc lo cho con dân mình cùng tranh đấu sự sung ái của hoàng đế chứ. Và nếu

chẳng may nàng ta không được làm hoàng hậu thì nàng ta lấy đâu ra tài lực để gây dựng. Cứ cho là Ngọc Huyền thương hội sẽ cung cấp ngân tệ nhưng chỉ bằng cái tên Ngọc Huyền kia thôi sẽ đẩy lên bao sóng gió đến từ mấy đại thương hội chứ. Như Phi Long chúng ta là điển hình là thương hội muốn triệt tiêu Ngọc Huyền.

Vân Phi siết chặt tay. Quả là nàng muốn gào thét trước mặt Vân Trọng Quân này một trận. Nàng cũng là hoàng hậu, nàng có thể thì người kia rất có khả năng đó. Nhưng vì thân phận của nàng vốn được giấu kín bao năm nên đành thôi không dám phản bác, chỉ ậm ừ vài câu:

- Tuy vậy cũng không phải không có khả năng xảy ra phải không? Muốn thực hiện nguyện vọng của môn chủ trước hết là phải bảo vệ gia sản của Vân Phi Long ta đã. Chằng qua mấy tên tiểu tử gần đây thấy ta lặng im lâu rồi nay ắt có ý định không an phận mà muốn lật đổ ta...

Vân Mặc Hiên tứ trường lão tiếp lời:

- Phải. Các ngươi còn nhớ Tuyết Khách Tiên không. So với tuổi thọ của môn phái chúng ta cùng mấy đại môn phái khác thì còn rất trẻ. Tuy nhiên thực lực thực đáng gờm. Năm năm, trong khi chúng ta an ổn phát triển, thì Tuyết Khách Tiên dưới sự lãnh đạo của Tuyết Vô Thần xưng bá thiên hạ, và giờ đây chúng còn đe dọa đến sự tồn vong của Phi Long ta. Nếu Hoàng Trúc Linh lại trở thành một Tuyết Vô Thần thứ hai thì chúng ta lại phải đối mặt với mối lo nữa. Đừng khinh thường nữ tử, tỷ như tam trưởng lão đây, ai dám đắc tội nàng... Haiz... Như vậy cách của chúng ta bảo vệ Ngọc Huyền đại lực là đúng hay sai đây?

Nhị trưởng lão khẽ liếc hai người Vân Phi cùng Vân Mặc Hiên. Hai người vốn là sư tỷ- đệ của nhau há không bên nhau mà chèn ép ta. Hẳn nhìn đại trưởng lão.

Nghe bàn bạc một hồi, đại trưởng lão vẫn chìm đắm trong suy tư. Chỉ một Hoàng Trúc Linh nhỏ bé thôi mà dao động cả tam trưởng lão Vân Phi Long hẳn như thế. Riêng hẳn cũng biết sự ảnh hưởng của Ngọc Huyền thương hội với Vân Phi Long nhưng cách giết người loại bỏ hậu quả như vậy là trái với lời dạy của môn chủ Vân Trâm Kiềm. Hẳn là đại trưởng lão, chỉ cần hẳn quyết là ba người kia sẽ nhất nhất nghe theo. Nhưng hẳn đưa ra quyết định cũng suy tính cẩn thận, một bước của hẳn sẽ kéo theo cả trăm người nghìn người trong phái cùng đi. Một sơ xảy nhỏ đủ xô ngã cả môn phái rồi.

- Vân Phi, ngươi rút cuộc tại sao muốn diệt Hoàng Trúc Linh? Để diệt trừ Ngọc Huyền thương hội có thể áp đảo từ từ trên thương trường làm ăn không cần ra tay đồ sát mà. Và lại nếu thực muốn giết nàng thì chẳng lẽ với bản lĩnh của ngươi lại không thành công sao?

Vân Phi lắc đầu:

- Ta chỉ muốn diệt cỏ tận gốc, xóa sổ mọi dấu tích của Ngọc Huyền và nàng. Ta cần một lực lượng lớn để triệt tiêu tất cả. Đây là lí do mà ta đề nghị với các ngươi hôm nay. Đại trưởng lão ngươi nói ta cần bao nhiêu người đây? Và lại nàng ta lại là đồ đệ của thánh y, tức cũng là thánh độc cũng là sư thúc của nàng ta. Độc được trên người nàng ta sợ không đối phó nổi.

" Con ta còn muốn làm hoàng hậu Hoá Thánh, ta phải giết nàng thôi."

Vân Phi siết tay. Lần tới nàng sẽ dọn sạch Ngọc Huyền, tự tay tặng cho nhi nữ giấc mơ của con. Đời này còn gì hơn thế.

- Vậy Vân Phi ngươi mang 200 đồ đệ đi đi. Đây là lực lượng to nhất mà ta có thể cho ngươi. Còn giải quyết thế nào thì tùy ngươi quyết

Đại trưởng lão thở dài. Sau cuộc chiến này, sẽ không còn Ngọc Huyền Thương hội, sẽ không có Hoàng Trúc Linh và sẽ không có một bang phái nào ra đời nữa. Quả thật tiếc cho một đời thiên tài nữ tử hiếm có. Sinh ra chết đi vốn chính là do trời sắp đặt. Hoàng Trúc Linh ngươi có chết đừng có oán trách ai...

Nhưng không ai biết rằng: Hoàng Trúc Linh là Phong Linh- đại công chúa Phong Thần Quốc được thái tử Phong Thần hết lòng sủng ái và cũng là người mà thái tử Hoá Thánh hết lòng bảo vệ yêu thương. Nàng còn là đệ tử duy nhất thừa kế truyền thừa của môn chủ Vân Phi Long- Vân Trâm Kiềm. Một cô lực lượng bao trùm thiên hạ, ai dám giết nàng người đó thực xui xẻo...

Vân Phi tất nhiên thông tin thiếu sót sao biết được nơi bị đặt cấm chết đã được khai thông và đệ tử của môn chủ là Trúc Linh nên tâm trí chỉ xoay quanh một ý nguyện hạ sát nàng.

Cuộc chiến lại sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Đoàn Kết Thay Đổi Cục Diện

Vậy là thời gian cũng đã trôi qua hai ngày. Ngọc Huyền thương hội đã dần dần đi vào quy củ và việc làm ăn ngày càng phát triển như điều gặp gió làm Phong Linh phấn khởi mãi không thôi. Nhưng nàng rất rõ cái gì mình phải đối mặt. Tứ đại thương hội đang chăm chăm nhìn vào Ngọc Huyền của nàng.

Chỉ cần nàng lơ đãng một chút thì cả cơ nghiệp sẽ biến mất nhanh chóng. Đặc biệt là Phi Long thương hội chèn ép ra mặt khiến nàng cười khổ. Đường đường là đệ tử của cố môn chủ Vân Phi Long bị rơi vào tình cảnh này nghe thật nực cười. Có lẽ nàng là người đầu tiên. Cảm giác này thật là không thoải mái.

Vân Phi Long các trưởng lão rốt cuộc là như thế nào? Họ liệu có chấp nhận nàng vào Vân Phi Long phái không? Hay họ có trực tiếp giết nàng để tiến lên làm môn chủ đời tiếp theo không? Phong Linh cười nhẹ, đôi mắt khẽ rủ xuống chất chứa sầu lo. Nàng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa, nhưng dù thế nào vẫn phải đối mặt. Vân Phi Long trưởng lão dù có chấp nhận nàng không cũng chẳng quan trọng. Nếu họ hào sảng tiếp đón vị môn đệ của môn chủ của nàng thì nàng sẽ cố gắng phát triển Vân Phi Long, thực hiện ý nguyện của sư phụ Vân Trầm Kiếm. Và ngược lại, họ không chấp nhận thì cũng không sao. Nàng sẽ không cản trở họ làm ăn, nhưng một khi họ đã hạ sát thủ với nàng hoặc phá vỡ quy tắc làm trái với di nguyện của sư phụ đã giao phó, nàng sẽ giết bọn họ đầu tiên.

Dù tay nàng phải nhuộm máu tanh... Cũng đáng...

Phong Linh đến bên bậc thềm trước phòng ngủ, cảm nhận gió thổi nhẹ nhẹ lướt qua đôi má mềm mại. Mấy ngày nay nàng đã suy nghĩ đến nhiều chuyện. Thứ nhất vẫn là về Vân Phi Long phái và thứ hai phải kể đến kế hoạch lật đổ Nghi gia của hoàng huynh Phong Ngọc Dũng và phụ hoàng nàng. Sau khi mọi thứ đã ổn thỏa, nàng sẽ được trả lại danh phận vốn có của mình.

Kế hoạch kia vẫn phải tiến hành, chậm trễ một chút thì hoàng huynh lại bị chèn ép thêm. Sớm ngày nào tốt ngày đó... Chỉ tiếc... Haiz... Phong Linh lại thở dài... Chỉ tiếc là hoàng huynh vẫn còn mang nặng tức giận chưa nguôi ngoai. Thi thoảng rảnh rỗi nàng rất muốn hỏi han huynh ấy, nhưng lần nào chạm mặt cũng là hoàng huynh né tránh đi.

Một người khi phát hiện muội muội mình thương bỗng là kẻ khác tâm trạng sẽ như thế nào? Nếu là nàng, nàng tuyệt không chấp nhận sự thật này...

Tách, tách, tách...

Hoà ra là trời sắp sửa mưa.

Hình như đã lâu lắm rồi nàng lại có thời gian ngắm mưa. Trước kia nàng đã có một thói quen khóc dưới mưa... Giờ đây nhìn mưa đang dần nặng hạt trước mặt nàng lại cười nhẹ nhàng, phóng mắt xa nhìn xung quanh tiểu viện. Nếu mưa có thể mang hết nỗi ưu tư của nàng thì thật tốt biết bao.

Một luồng hơi ấm phả nhẹ vào cổ nàng, Phong Linh thoáng đỏ mặt, hơi nghiêng đầu nhìn nam tử bên cạnh, giọng dịu dàng nói:

- Chàng không thấy nóng mà ôm ta?

Hoà Thiên Đức bật cười. Hắn thấy khuôn mặt ửng hồng kia lòng vui vẻ thập phần. Đây là Hoàng Trúc Linh của hắn, xinh đẹp nhất trên đời. Và lúc này nàng đang xấu hổ thật đáng yêu, lòng chiếm hữu của hắn lại tăng lên, gắt gao ôm chặt nàng.

- Nương tử mắt cảnh giác, điều lạ nha, có gì nàng cứ nói, vi phu giải quyết cho nàng.

Giọng hắn chắc nịch quả quyết. Chỉ cần nàng muốn hắn đáp ứng nàng, không có gì là thái tử Hoá Thánh Quốc hắn không làm được và nếu thân phận thái tử không làm được thì Tuyệt Vô Thần cung chủ hắn sẽ làm, còn không làm được nữa thì thánh tử làm. Hắn không tin bằng ba thân phận kia sẽ lại không đáp ứng nổi yêu cầu của nàng.

Một đoá hồng nhan nở trong cuộc đời u lãnh của hắn, có chết vì nàng cũng xứng đáng lắm.

Hoà Thiên Đức hắn nếu đã không yêu sẽ vô tình cả một đời, nhưng khi đã nếm mùi vị tình yêu của nàng thì đời này kiếp này chân thành, sùng ái, yêu thương, quan tâm bảo vệ nàng, không đổi thay.

Phong Linh từ từ chấp nhận hơi ấm của hắn, nhu thuận ngồi trong lòng hắn cùng ngắm mưa tí tách rơi rơi, giăng mắc trắng xoá. Nàng chậm rãi hỏi bao điều đang suy nghĩ của mình:

- Đức, chàng biết Vân Phi Long các trưởng lão chứ?

Hoà Thiên Đức gật đầu. Hắn làm sao không quen cho được chứ. Vân Phi Long và Tuyệt Khách Tiên của hắn luôn ở hai thế đối chọi ác liệt. Tuy nói là Vân Phi Long đã không màng thế sự giang hồ nữa nhưng vẫn có người lên tiếng xô đẩy các phái khác. Nói cách khác là Khẩu Phật Tâm Xà chính hiệu. Trong đó phải kể đến nhị trưởng lão cùng tứ trưởng lão Vân Phi Long là Vân Trọng Quân và Vân Mặc Hiên- hai vị "cáo già" luôn luôn soi xét trước sau mỗi thế lực mới lập nhằm tiêu diệt mầm mống tai hoạ của môn phái. Hắn lại thở dài, đem sự tình kể rõ:

- Vân Phi Long có 4 vị trưởng lão. Đại trưởng lão Vân Bộ Thiên trầm ổn nắm giữ quyền quyết định tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của Vân Phi Long trong tay. Người này trung thành, kiên trung, làm chuyện gì cũng suy trước tính sau, cẩn thận vô cùng. Cũng có thể nói rằng Vân Phi Long sau cái chết của môn chủ Vân Trầm Kiếm vẫn không suy tàn cũng nhờ công lao to lớn của đại trưởng lão. Nhị trưởng lão Vân Trọng Quân lại luôn che giấu mình trong bộ dáng lười nhác, nhưng theo ta biết hắn xảo quyết, mưu tính thâm sâu và võ công thì rất cao. Có lẽ là đứng đầu Vân Phi Long hiện giờ.

Phong Linh nghiêng ngẫm, hơi nghiêng đầu nhìn lang quân của mình.

- Đức, chàng nói nhị trưởng lão võ công cao cường như thế tại sao chỉ cam chịu làm lão nhị? Giang hồ vốn chẳng là cường thế áp kẻ kém hơn hay sao?

Hoà Thiên Đức gật đầu, sùng nịnh xoa đầu nàng:

- Đúng là ai võ công cao thì người đó thắng nhưng nàng đã quên một điểm quan trọng. Sư phụ nàng là ai chứ? Vân Trầm Kiếm một đời uy danh cả đại lục chẳng lẽ ngài luôn chỉ nhìn người bằng thực lực sao? Ngài cử Vân Bộ Thiên cũng vì sự cẩn thận của hắn sẽ giữ được môn phái ổn định, ít nhất là không bị người phái khác thôn tính. Nhị trưởng lão quá nhiều tâm cơ khiến Vân Trầm Kiếm đã có vài phần không thấu sinh ra cảnh giác không lành về tương lai môn phái.

Phong Linh tiếp tục nhất trí. Nếu là nàng, nàng cũng sẽ như sư phụ thôi. Tựa như một quốc gia khi chiến tranh thì cần các vị tướng thiện chiến, anh dũng nhưng khi hoà bình lại phải trọng dụng quan văn có tài để đổi mới đất nước. Trong môn phái cũng như vậy thôi.

- Vậy còn hai người còn lại thế nào?

Hoà Thiên Đức không do dự đáp:

- Tam trưởng lão Vân Phi và tứ trưởng lão Vân Mặc Hiên là đôi sư tỷ- đệ cùng được cất nhắc lên vị trí trưởng lão nhờ đại trưởng lão Vân Bộ Thiên. Vân Phi là người hay đưa ra đường lối phát triển Vân Phi Long, thông tin về người này còn rất bí ẩn. Còn Vân Mặc Hiên đảm nhận hết các vụ trao đổi làm ăn của thương hội, là người rất có mồm mép.

Đây là tất cả những gì hắn điều tra được trong năm năm qua. Mỗi trưởng lão lại có một ưu thế riêng chống đỡ cả môn phái qua ngày quả chẳng dễ dàng gì. Thậm chí Tuyệt Khách Tiên của hắn cũng mấy lần bị đe dọa.

Hai người im lặng, cùng ngấm mưa rơi, lòng đầy ưu phiền.

- Ai?

Hoà Thiên Đức mất sắc lạnh hô lên. Đây tuy là một tiểu viện nhỏ dành cho khách trong Đông Phong Cung nhưng những người đến quấy rầy cũng thật nhiều. Thình thoảng hắn lại cảm nhận có ánh mắt đang theo dõi hai người, khiến hắn thật khó chịu. Tất nhiên hắn không cảm thấy sát cơ nên mới bỏ qua mấy lần trước. Nhưng lần này hắn sẽ không để hắn đi dễ dàng như vậy. Hắn đã nghe rất nhiều chuyện không nên nghe rồi.

Hoà Thiên Đức buông bảo bối trong lòng ra, vụt nhanh về một hướng.

Phong Linh ngẩng đầu, dõi theo thân ảnh của hắn. Nàng không đi cùng hắn vì nàng biết Thiên Đức của nàng có thể bắt sống được người kia.

Nhưng người kia lại là Phong Ngọc Dũng.

Phong Ngọc Dũng bị bắt quả tang tại trận cười không ra nước mắt. Hắn là hắn nhớ nàng nên mới lén lút quan sát nàng có được không? Lúc đầu thấy nàng một mình ngấm mưa ngoài hiên nhà hắn đã rất muốn đi đến bên cạnh nàng. Ai ngờ đâu xuất hiện tên cận đường kia làm hắn kìm lại. Lúc rời đi vô ý dẫm phải cành cây nên bị phát hiện. Mà Hoà Thiên Đức tốc độ thật nhanh. Hắn đã cố chạy mà vẫn bị bắt. Giờ thì hay rồi..

- Phong Thái tử thật có nghĩa khí a. Trời mưa nặng hạt như vậy mà vẫn còn tâm trạng đến thăm nương tử của ta.

Phong Ngọc Dũng run run. Hai từ "nương tử của ta" đã kích nẩy nê đến tâm trí hắn. "CMN Hoà Thiên Đức người cũng thật khí phách đi, Linh nhi còn chưa gả cho người nói quái gì "nương tử của ta"... Hừ... Việc người mấy đêm nay trú ở phòng nàng ta còn chưa tính sổ đâu..." Nghĩ một đặng, nói một kiêu, Phong Ngọc Dũng thực sự không muốn cho Linh nhi biết chuyện đáng xấu hổ này:

- Hoà thái tử người tha cho ta đi... Haiz dù gì ta mấy ngày nay là cung cấp cơm người ăn đấy.

Hoà Thiên Đức bật cười:

- Ngọc Dũng huynh, tiểu đệ thực muốn huynh đến nói chuyện với Linh nhi thôi, nàng vì chuyện này buồn bực ta cũng không an lòng.

- Nàng buồn bực sao? Chẳng lẽ người không làm nàng vui lên sao?

Phong Ngọc Dũng hơi cúi đầu nghĩ mông lung.

Hoà Thiên Đức hất hàm tự tin đáp:

- Tất nhiên là ta có thể. Nhưng nàng mỗi khi nhắc đến chuyện này có chút không vui... Thôi nói nhiều làm gì, đi cùng ta đến gặp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Hai Bên Đối Chọi

- Linh nhi...

Phong Linh nhìn người trước mặt, có cảm giác xúc động muốn khóc nhưng lại nhìn người bên cạnh hấn lại ghìm lại. Nàng đã hứa với Đức sẽ không rơi nước mắt vì nam tử khác rồi, nàng sẽ làm được thôi. Nàng hít vào thở ra tự trấn định mình, cất giọng thanh thuy:

- Huynh

- Muội

Cả Phong Ngọc Dũng lẫn Phong Linh đều bắt đầu cất tiếng. Chợt ngưng ngừng nhìn đối phương cười. Khúc mắc này có lẽ nên hoá giải rồi, chứ để mãi có lẽ sẽ thành tâm ma trong lòng nhau. Điều đó cản trở rất nhiều trong mọi hành động sau này.

- Để huynh nói trước. Huynh biết tại huynh đã nặng lời khiến muội tổn thương lòng. Huynh biết muội không phải muội ấy lòng huynh bút rút lắm. Đường đường là thái tử đương triều lại bảo vệ không nổi muội muội của mình. Huynh biết nếu muội không nhập vào thân thể muội ấy thì muội ấy cũng chẳng sống được. Thực ra muội ấy đã chết rồi. Đáng lẽ huynh nên cảm ơn muội vì còn giữ thân xác muội ấy để huynh còn có thể nhớ đến muội ấy, bù đắp cho muội ấy. Huynh...

Phong Linh lắc đầu, gượng cười nói:

- Không đâu... Không đâu... Là muội đã kích huynh, đó là sự thật. Muội đáng lẽ nên thành thật với huynh ngay từ đầu thì mọi chuyện sẽ không đến mức này. Huynh không có lỗi, lỗi là tại muội...

Hoà Thiên Đức dịu dàng ôm eo nàng, thể hiện chủ quyền. Phong Ngọc Dũng nóng mặt, lườm hấn một cái.

- Được rồi, hai người không cần nhận lỗi tại ai đâu. Chuyện trước mắt là phải giải quyết Nghi gia đúng không?

- Phải.

Ngọc Dũng tiếp tục nhìn hai người kia tình cảm nói:

- Nghi gia quả là thấu tóm quyền lực rất nhiều của Phong Thần rồi. Lần này, ta cùng Phụ hoàng đã lên kế hoạch ổn thoả rồi. Ba hôm nữa chúng ta sẽ bắt đầu hành động. Trong mấy hôm này ta đang giải quyết bè lũ của Phong Ngọc Thiên. Hy vọng hấn biết điều không tham gia cấu kết với Nghi gia và rút khỏi con đường giành ngôi vị.

Phong Linh vừa lăm bắm bên tai Hoà Thiên Đức vừa lắng nghe Ngọc Dũng nói.

- Chàng buông ra kia... Hoàng huynh đang nhìn chúng ta đó...

- Kệ hấn chứ, nàng là của ta mà.

Phong Linh cuối cùng thất bại đáp lời Phong Ngọc Dũng:

- Hoàng huynh, huynh cứ nói đi, chuyện muội giúp được sẽ cố gắng giúp đỡ đến cùng. Huynh nên nhớ thân xác này cũng mang trong mình dòng máu Phong gia.

Nàng muốn trả thù Nghi gia, trả thù những ai đã gây thương tổn nàng, bao gồm Nghi Phi Phi và Phong Phi Thuý. Họ đã hạ sát tâm với nàng thì nàng không phải kiêng nể gì họ. Trực tiếp giết đi loại bỏ hậu họa.

- Không muội lần này chỉ cần im lặng quan sát thôi. Sau khi thành công huynh sẽ khôi phục thân phận cho muội.

- Muội không muốn, muội muốn cùng huynh diệt sạch Nghi gia.

-----:)------

Hôm sau.

" - Dũng Nhi con đến rồi, mau vào đây, ta có điều muốn nói.

- Phụ hoàng chỉ dạy nhi thần lắng nghe.

- Dũng nhi sức khoẻ ta đã tốt hơn rồi, ta nghĩ lúc này ta nên quét sạch Nghi gia. Ta muốn trao cho con một vương quốc hoàn chỉnh, con hiểu không.

Run run... " Phong Cổ Thành ta không ngờ ngươi lại có dã tâm đấy. Ha ha ta một lòng vì ngươi hết lần đến lần khác đối nghịch với gia tộc, còn ngươi thì tính kế diệt tộc ta... Ngươi giỏi lắm.. Ngươi triệt để làm tim ta chết lặng rồi... Ha ha..."

- Phụ hoàng con đã nghĩ đến chuyện này từ lâu rồi. Mọi thứ sắp xếp ổn thoả rồi, giờ thì bắt đầu hành động thôi...

Siết tay. "Thuỷ Hy. Người sinh con cũng giỏi đấy, tâm cơ thật thâm trầm... Tại sao cái gì người cũng được ưu ái hơn ta. Sắc đẹp hơn ta, được chàng yêu hơn ta, lại có nhi tử tài giỏi đến vậy... Ha ha nhưng người rất sớm được đoàn tụ với nhi tử thôi... Ta sẽ không để hấn sống sót đâu..." "

Nghi Phi bóp chén trà vỡ vụn thành bột phấn. Quả là nàng rất may mắn... Hoặc là bị kịch...Hôm qua, nàng lén lút đến thăm chàng thì nghe được chuyện kia... Đau đớn thất vọng cùng bi thương đến tột cùng. Nàng có yêu có hận. Người đã vô tình thì nàng cần gì hữu tình với người nữa đâu...

Tình yêu lúc này tan vỡ... Chỉ còn thù hận trong mắt nàng...

" Phong Cổ Thành... Người đã vô tình thì đừng trách ta nhẫn tâm. Hãy nhớ kết cục sau này đều do người mà ra..."

- Người đâu?

Giọng nàng quát lên. Mấy tỳ nữ run run, quỳ rạp xuống đất... Một trong số đó lòng khẽ cười...

- Hoàng hậu... Có tỳ nữ...

Nghi Phi lúc này đã viết xong một phong thư, cầm đưa cho một tỳ nữ.

- Người mang cái này đưa cho Tể tướng, bảo người hãy lên kế hoạch chuẩn bị đi.

Tỳ nữ kia vâng vâng dạ dạ cẩn thận cầm phong thư bước ra khỏi tẩm cung đi một mạch ra khỏi hoàng cung. Nàng nhếch môi cười... Nhưng không ai biết nụ cười tà mị lúc này của nàng là gì... Nàng dùng thân pháp quý dị, thoát ần thoát hiện đi về phía một ngân hàng của Tuyệt Khách Tiên. Một tỳ nữ nuôi trong cung không thể có võ công như vậy... Tất nhiên nàng đã dịch dung theo lệnh của chủ nhân vào cung lấy tin tức mang về cho phu nhân.

Chủ nhân sáng nay đã lên đường về quốc gia giải quyết một số chuyện. Sự an toàn của phu nhân giờ đây là do nàng bảo hộ... Nếu phu nhân bị thương tổn không thể nghi ngờ là tất cả bọn nàng phải trả giá bằng tính mạng.

- Thanh Ca người về rồi.

- Phu nhân... Đã mang thư của Nghi hoàng hậu viết cho tể tướng về.

Thanh Ca, là một trưởng lão trẻ tuổi của Tuyệt Khách Tiên, lúc này kính cẩn nâng phong thư lên.

Phu nhân bật cười... Rồi cũng viết một phong thư nữa đưa cho nàng.

- Thanh Ca, mang phong thư này đi...

Tráo thư? Phu nhân có tài bất chúc chữ viết của Nghi Hoàng hậu???

Thủ đoạn cao minh.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Nhận Đồ Đệ- Vân Nhu Yển

Ba hôm sau.

Kinh thành Phong Thần Quốc chìm trong không khí âm đạm chưa từng có. Những con phố áp đầy tiếng cười nói rộn ràng, trao đổi buôn bán giờ lặng im chỉ còn tiếng gió thét gào trong không gian tĩnh mịch đến lạ thường. Người dân lặng lẽ buôn bán, ai mua thì chỉ cần nhắc đồ lên thì thảo trao đổi, không ai dám bàn tán bất cứ một lời nào về chuyện triều chính.

Phong Thần đang rối loạn nội bộ nghiêm trọng. Đương kim hoàng thượng cùng Thái tử Phong Ngọc Dĩnh đang gặt gao diệt bỏ thế lực Nghi gia cùng bè lũ của chúng.

Và sau khi loại bỏ kha khá bè lũ kia, Hoàng thượng Phong Cổ Thành đã ra một đạo thánh chỉ: " Tể tướng gia Nghi Hoàn không kiên trung với vua, với nước, dám xây dựng quân đội ngoài sự kiểm soát của triều đình, lại còn hạ độc thủ với thái tử cùng các quan liêm chính khác. Tội nào cũng không thể dung thứ. Nay trẫm ra lệnh bắt sống Nghi Hoàn cùng toàn tộc đem về xét xử, tịch thu tài sản để vào quốc khố. Ai trái lệnh giết không tha. Còn ai có thông tin giá trị sẽ được trọng thưởng." Thánh chỉ vừa ban, lòng dân rối loạn, bàn tán xôn xao. Tể tướng đúng là kẻ không ra gì. Bao lâu nay chắc tham ô

hồi lộ hại bao người rồi. Lại còn ám sát thái tử đáng kính của bọn họ nữa. Ông ta bị tru di cửu tộc cũng hoàn toàn xứng đáng thôi. Nhưng Nghi Hoàn không cam chịu để bị trói giết như vậy. Lão đã nhanh chóng lường trước điều gì sẽ xảy ra nên đưa gia đình lên Phong Kim, một thành gần rừng phía Bắc trốn, tập trung lực lượng công phá kinh thành, cướp ngôi, soán vị. Đó mới là con đường sống duy nhất của ông ta. Còn Nghi Phi Phi, phế bỏ chức vị hoàng hậu, bị giam giữ trong ngục giam của hoàng cung. Tất nhiên là với khả năng của bà ta, không ai có thể giam cầm được. Cho nên người bị giam kia là một kẻ được dịch dung vô cùng hoàn mỹ...

Tiếng gió lay động nhẹ nhẹ, lá thi thoảng lại xào xạc kêu.

Không khí thật đáng sợ.

Ngoài phố, Vân Nhu Yến mặc một áo choàng đen, tay nắm chặt bảo kiếm đi thoát ẩn thoát hiện đột nhập vào kinh thành Phong Vân. Đôi mắt nàng loé lên sự tức giận cùng than thở. Một năm không quay trở lại mọi thứ thay đổi nhiều quá. Đầu còn những gian bán hàng tập nập người mua, chỉ còn cảnh hoang vắng tịch mịch đến thê lương.

Thân hình bé nhỏ của nàng bơ vơ giữa phố vắng người qua lại, lòng không tự chủ run lên. Đằng sau sự yên tĩnh này là bao máu tanh đã rơi xuống... Nhu Yến mở to đôi mắt ngây thơ của mình trải dài theo con đường. Mục đích tới đây của nàng rất đơn giản là muốn đi theo phụ thân của mình. Ông tuy đã cấm nàng tới đây nhưng nàng quá tò mò nên lên đi. Haiz, biết đâu nàng lại có thể gia tăng công lực tại nơi này.

- Tiểu cô nương, ngoài đường rất nguy hiểm, nên về nhà đi.

Nhu Yến chớp mắt nhìn người trước mặt, không khỏi ca thán: "thanh âm thật dễ nghe quá." Nữ tử kia toàn thân bạch y trang nhã, khuôn mặt che màn sa thân bí, đôi mắt có gì đó sắc bén, như muốn nhìn thấu cả mọi vật. Có lẽ nàng rất xinh đẹp bởi khí chất toát ra từ nàng không bình thường: cao quý và vương giả. Đằng sau nữ tử ấy là bốn hắc y khác, người nào người nấy cầm thanh kiếm, cảnh giác nêu cao vạn phần.

- Tiểu cô nương..

Nhu Yến giật mình thôi, lòng không khỏi buồn bực. Tiểu cô nương gì chứ, nàng đã 12 tuổi rồi. Không còn bé nhỏ nữa đâu.

- Nữ hiệp ta 12 rồi nha. Ta lớn rồi đó. Ngươi cho ta hỏi Phi Long thương hội ở đâu a?

Phong Linh không khỏi bật cười. Hình như chưa ai gọi nàng là nữ hiệp thì phải. Nàng hứng thú nhìn tiểu cô nương vận hắc y trước mắt. Khoan đã nàng hỏi Phi Long thương hội sao? Nàng ấy có quan hệ gì với Phi Long thương hội?

- Tiểu cô nương, Phi Long thương hội muội tìm để làm gì?

- Tìm cha ta a.

Nhu Yến thành thật trả lời.

Phong Linh đi gần bên nàng, hỏi han ân cần:

- Cha muội là ai trong Phi Long thương hội để ta tìm giúp muội nha.

Nhu Yến lắc lắc đầu tìm cha là một chuyện và bị phát hiện là theo đi cùng là một chuyện khác. Nếu cha biết sẽ bị đánh mất thôi. Nhưng nàng vẫn trả lời hồn nhiên:

- Cha muội là Vân Bộ Thiên. Ài chắc tỷ cũng không biết được đâu.

Phong Linh sững sốt nhìn Nhu Yến. Hóa ra tiểu cô nương này là con của Vân Bộ Thiên trưởng lão. Nhưng đây cũng thật lạ. Vốn chẳng phải Vân Phi Long sẽ không can thiệp vào chuyện triều đình sao? Không, Vô Vi độc, loại độc mà nàng đã trúng mấy năm về trước là do sư thúc nàng- thánh độc Bắc Diệu Hành mới có. Dù là nó truyền bá trong giang hồ nhưng không phải ai cũng có được. Chỉ có những môn phái lớn mới có đủ tiền để mua từ tay Bắc thúc thôi. Mà một hoàng hậu như bà ta lại có thể có được quả là không bình thường. Chẳng lẽ là bà ta có giao tình với các môn phái, và có thể nó lại là Vân Phi Long. Bởi vì Vân Phi Long từ ngày đầu thành lập đã gắn với Phong Thần, mọi chi nhánh của Vân Phi Long tuy rộng mở khắp các quốc gia nhưng mọi chuyện lớn nhỏ đều tập trung tại đây. Vì vậy khả năng hợp tác của Nghi hoàng hậu với Vân Phi Long các trưởng lão là rất cao. Thậm chí bà ta có thể tham gia vào buôn bán của Phi Long thương hội hoặc là biết bí mật gì đó của môn phái để khiến họ phục tùng bà ta.

Phong Linh chợt gian xảo cười. Nghi Phi Phi nếu có liên quan đến Vân Phi Long, nàng sẽ cho bà ta một kết cục thật tốt...

Vân Nhu Yến hướng Phong Linh tò mò. Sao tự nhiên tỷ tỷ kia lạ vậy. A hay có khi tỷ ấy biết cha nàng, sợ hãi cha nàng nhỉ? Phải nói cha nàng rất giỏi nha. Ai ai trong môn phái cũng sợ cha nàng, ngay cả người trong giang hồ còn sợ nữa mà,

- Tỷ tỷ, ta thấy tỷ rất được nha, hay tỷ tham gia Vân Phi Long đi. Ta bảo cha ta cho tỷ một chức vụ lớn nha.

Phong Linh nhìn tiểu cô nương kia vui vẻ. Tiểu cô nương này quả rất thú vị mà, hơn nữa trong môn phái tranh đấu như vậy mà vẫn hồn nhiên ngây thơ đến vậy. Hôm nay may là nàng gặp nàng chứ rơi vào tay kẻ khác chắc bị người hại còn giúp người ta đếm tiền mất thôi.

- Tiểu muội muội, muội tên là gì vậy?

- Muội tên là Vân Nhu Yến ạ. Còn tỷ tỷ tên gì?

Phong Linh hơi nhú mày. Có người theo dõi bọn họ. Sát khí đang lại gần đây, chắc lần này nàng lại phải chiến đấu một hồi rồi. Nàng bước đến nắm tay Nhu Yến, đáp khe khẽ:

- Tỷ là Phong Linh. Nhu Yến, giờ kẻ xấu đang đến đây, muội đừng buông tay tỷ ra nhé...

Cảm giác buốt lạnh truyền từ tay Nhu Yến sang tay nàng khiến nàng không khỏi rùng mình. Tay Nhu Yến lạnh ngắt, không có một chút hơi ấm nào. Nếu không phải muội ấy đứng trước mặt nàng hồn nhiên nói cười thì nàng còn ngỡ mình động vào tay người chết. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với muội ấy? Phong Linh nhú mày càng sâu.

Nhu Yến hơi cúi đầu. Nàng biết Phong tỷ tỷ đã nhận ra hàn khí của nàng, và tỷ ấy sẽ buông ra nhanh thôi. Có khi tỷ ấy lại cho nàng là quái vật cũng nên. Ai cũng vậy, ai cũng như vậy... Nhưng tỷ ấy chưa hề buông tay... Tỷ không sợ hàn khí kia sao? Lần đầu tiên nàng cảm nhận một nguồn nhiệt lưu nhẹ nhàng từ một người khác cha nàng. Đôi mắt Nhu Yến thoáng đỏ.

- Phu nhân, có khoảng 20 người quanh đây, chúng ta nên đánh hay lui ạ?

Thanh Phong tiến lên thông báo. Bây giờ bốn người Thanh Phong, Thanh Hoa, Thanh Tuyết và Thanh Nguyệt đều chú ý bảo vệ phu nhân.

- Đã đến rồi thì phải bảo họ nhớ để mạng lại chứ.

- Ngông cuồng. Hoàng Trúc Linh lần này nguoi chết chắc rồi... ha ha... ai bảo nguoi cầu kết với thái tử Phong Ngọc Dũng... thật tiếc cho đời thiên tài..

Hắc y sát khí đằng đằng, rút kiếm ra hô to:

- Giết nàng ta sẽ có thưởng, xông lên...

Phong Linh kéo Nhu Yến sát cạnh mình, miệng nhếch lên khinh thường. Tay nàng mau chóng rút kiếm ra. Một lần khai kiếm, máu nhuộm đỏ cả con đường.

- Thanh Hoa, nguoi bảo vệ Nhu Yến cho ta.

Thanh Hoa hơi căm phẫn nhìn Vân Nhu Yến, nhiệm vụ bảo vệ phu nhân lại thành bảo vệ tiểu cô nương này khiến nàng bức bối, khẽ nhìn Nhu Yến quát tháo:

- Nguoi đứng yên đây cho ta.

Phong Linh xông lên, bạch y pháp phối bay trong gió. Đường kiếm của nàng nhanh gọn, dứt khoát. Mỗi lần hạ chiêu là một người ngã xuống, máu ở cổ phun ra mãnh liệt. Vài người run sợ nhìn nhau, cùng xông lên hạ sát chiêu với nàng, nắm đường kiếm lóc lên.

- Phu nhân...

- Tỷ tỷ...

Phong Linh hừ lạnh, chút sức còn con con này mà muốn gây thương tổn nàng ư? Mơ đi. Nàng xoay một vòng thực hiện một chiêu trong Vân Phi Long Kiếm pháp:

- Phi Long Tại thiên, phá cho ta...

Năm tên xui xẻo ngã bật ra, trên mỗi người có một vết thương sâu ở trước ngực, máu không ngừng tuôn ra.

Mười mấy tên còn lại sững người. Năm tên sát thủ cứ như vậy mà chết sao? Thực lực kia khủng bố đến mức nào.

Thanh Phong, Thanh Hoa, Thanh Tuyết, và Thanh Nguyệt hâm mộ tột cùng: "Phu nhân... Thực lực của người thật quá kinh khủng a... Hâm mộ quá, đây là phu nhân thiên tài của chúng ta a".

Vân Nhu Yến thét lên:

- Tỷ tỷ, nhận muội làm đồ đệ đi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Bái Kiến Tân Nhậm Môn Chủ-1

Phong Linh khẽ cười. Nhu Yến muốn nàng làm sư phụ của muội ấy sao? Tốt. Tốt lắm. Đệ tử này nàng chấp nhận rồi.

- Tốt, Vân Nhu Yến từ nay về sau muội chính thức là đồ đệ của ta.

Vân Nhu Yến vui vẻ vỗ tay đôm đốp cười:

- Sư phụ anh minh. Đồ đệ ngưỡng mộ.

Phong Linh đưa mắt nhìn Thanh Phong, Thanh Tuyết và Thanh Nguyệt. Cuộc chiến này đã đến hồi kết thúc rồi. Nàng phóng thân, tay nắm chặt Vân Đoạn Kiếm, vung tay ra chiêu. Hai mươi người là cái thá gì, cho dù năm mươi người hay trăm người tiến tới đây cũng đi tìm cội chết đi. Không phải là nàng tự đại đâu, Phong Linh nàng vốn đạt được truyền thừa của Vân Trầm Kiếm nên thực lực của nàng tăng mạnh gấp ba bốn lần so với trước. Còn mấy tên sát thủ này thân thủ quá kém. Muốn lấy một địch chục người không phải là chuyện không thể. Huống chi Bốn người Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt lại không kém. Họ đều là những thành viên ưu tú nhất của Tuyệt Khách Tiên, đều do một tay Hoả Thiên Đức chàng đào đạo.

Tới đây, nàng sẽ cho chúng biết thế nào là lãnh huyết vô tình.

Phong Linh phi thân nhảy lên cao, mềm mại múa một đường kiếm:

- Vân kiếm pháp chiêu thứ hai Sát Vị Quy Thiên. Chết hết đi..

Ánh nắng mặt trời chạm vào Vân Đoạn Kiếm loé lên hào quang sáng chói. Sát khí nồng đượm lan toả. Thời khắc này nàng là chủ, là tu la sát nữ đến đòi mạng.

Kiếm vừa ra, máu thịt hỗn độn văng ra. Bạch y pháp phối trong gió của nàng nhuộm màu đỏ lốm đốm. Mùi tanh của máu nồng đượm lan ra khiến người ta có cảm giác buồn nôn. Vậy mà nữ huyết kia chỉ có nhẩn nầy, không hơn kém. Nàng không thích giết người, nhưng một khi đã hạ sát thủ với nàng, nàng liều chết diệt trừ hậu hoạ.

Vậy là không đến một canh giờ, hai mươi đại sát thủ tinh vẫn hương vong dưới sự cuồng bạo của bốn người Phong Linh. Góp sức ít nhất là Thanh Hoa cùng Vân Nhu Yến, ngoại trừ thỉnh thoảng ra tay hạ sát một vài người thì đều đưa mắt quan sát Phong Linh đánh trận, lòng nổi lên khí lạnh một hồi.

Phong Linh thu kiếm, thờ phào một hơi. Trong trận đấu này nàng bị hao tổn khí lực rất nhiều, nếu giờ xui xẻo gặp thêm một đội cường bá sát thủ nữa thì nàng chắc không chống đỡ nổi nữa. Nàng ra lệnh:

- Tất cả các người không bị thương chứ. Nếu không thương tổn nặng thì mau rút khỏi nơi đây thôi. Ta nghi rằng cứu viện của chúng sẽ mau đến thôi, tình thế lúc đó là thập phần nguy hiểm, ta không thể chống đỡ.

Thanh Phong hơi nhú mày:

- Phu nhân, người vẫn ổn chứ? Chủ tử đã giao trách nhiệm bảo hộ người cho bọn ta, nếu người có mệnh hệ gì chủ tử sẽ đau lòng... và còn nàng thì sao?

Phong Linh lắc đầu, cầm tay Vân Nhu Yến thật chặt, mặc cho khí lạnh cán quét lòng bàn tay.

- Ta không sao. Còn về Yến Yến, ta đã nhận nàng làm đệ tử của mình rồi còn gì. Thanh Phong người còn nói nhiều như vậy ta bảo chủ tử người trừ lương đấy.

Thanh Hoa, Thanh Tuyết cùng Thanh Nguyệt khúc khích cười đã kích:

- Thanh Phong ca ca, người tháng này đã bị trừ lương hai lần rồi a, giờ có lẽ chỉ còn hai mươi ngân tệ đi.

Thanh Phong nổi hắc tuyến. Vốn là lương tháng mỗi người một trăm ngân tệ, hôm nọ làm nhiệm vụ lộ sơ hở bị trừ 50 ngân tệ, còn lại ba mươi ngân tệ bị chủ tử trừ vì lí do: "Nói nhiều". Đòi hấn là bẽ khổ mà. Thanh Phong liếc mắt nhìn ba người đang vui vẻ kia, lòng bức bối. Hai mươi ngân tệ, chỉ còn hai mươi ngân tệ, lần này chắc phải đi diễn chèo cho phu nhân lấy tiền ăn chơi rồi...

- Hoa muội muội, muội thương ca ca chút đi... Cho ta vay 20 ngân tệ đi

Thanh Hoa xòe tay ra đếm, có chút gian manh:

- Tháng này muội bị trừ 30 ngân tệ nha, 70 ngân tệ kia chỉ đủ ăn uống thôi... Phong ca, muội lấy làm tiếc...

- Nguyệt muội oi...

Thanh Nguyệt ngoáy ngoáy tai đáp giọng tình bơ:

- Ô sao tại ta dạo này có vấn đề à, sao lại không nghe được gì thế này.

Thanh Phong chán nản mắt chớp chớp ngo Thanh Tuyết:

- Tam muội... Tuyết nhi yêu dấu... 20 ngân tệ thôi.

Thanh Tuyết cuối cùng bị khuất phục, móc ra 20 ngân tệ đưa cho Thanh Phong. Mặt nàng có chút không nỡ.

- Tiền này huynh phải trả lãi là 2% một ngày.

- ...

Phong Linh dẫn tiểu đồ đệ của mình đi nhanh, nặc kệ bốn kẻ kẹt sĩ kia tính toán toán từng đồng. Vân Nhu Yến giật giạt tay nàng nói về cảm thông lắm:

- Sư phụ họ thật nghèo khổ, vì mấy ngân tệ thôi mà cũng đi vay của nhau. Cha ta nhà chất đầy, cho ta cũng không thêm nha.

Phong Linh toát mồ hôi lạnh, "Yến Yến, cha ngươi là đại trưởng lão Vân Phi Long mà không có nổi một xu mới là lạ đấy". Chỉ tội bốn người Phong Hoa, Tuyết, Nguyệt đuổi theo hai người, nghe được những lời này lão đảo suýt ngã. "CMN Tiểu Yến nhà ngươi thật "trâu" ngân tệ.

-----):---

Sáu người rút cuộc đã an toàn trở về Tuyết Khách Tiên đại chi nhánh. Tại sao Phong Linh không về đại trụ sở của Ngọc Huyền thương hội ư? Một phần là do sự an bài của Hóa Thiên Đức, hẳn bắt buộc nàng phải ở nơi này, không được đi nơi khác ví như hoàng cung. Ngọc Huyền thương hội hay là Vân phủ. Nơi đó quá nguy hiểm. Nội chiến xảy ra, hoàng cung thì là nơi chiến tuyến, Ngọc Huyền thương hội bị chèn ép mới khai trương mấy ngày phải tạm đóng cửa, tạm thời giải tán lực lượng. Vân phủ lại là nơi ở của cố môn chủ Vân Phi Long có khả năng bị các trưởng lão đến "thăm". Trước khi xác định rõ ràng quan hệ của Nghi Phi Phi với Vân Phi Long thì nơi này không thể trú ngụ. Phong Linh không còn cách nào khác đành nghe theo sự chỉ huy của chàng. Mặt khác, nàng muốn ẩn mình, thời khắc nội chiến xảy ra, đã có một mệnh lệnh được truyền từ Nghi gia là bắt sống nàng. Phong Linh không nghĩ rằng mình lại có giá trị đến như thế. Nếu không phải họ biết thân phận của nàng là đại công chúa vẫn chưa chết kia thì có lẽ là do thiên hạ đồn nàng và hoàng huynh Phong Ngọc Dũng có gian tình, Phong Thần thái tử dù mất tất cả nhưng cũng muốn có được giai nhân. Quả là khi nghe tin này nàng khóc không ra nước mắt.

Hôm nay nàng vào cung vừa bàn kế sách đánh chiến vừa chú ý đến Nghi Hoàng hậu trong lao tù. Đương nhiên nàng dễ dàng nhận người thống khổ trong ngục giam kia là giả. Dịch dung được tầm thường kia làm sao qua mắt Song Y nàng. Thật đáng chết. Nàng đành vội vã báo lại cho phụ hoàng và nhanh chóng thoát khỏi hoàng cung, chạy đến kiểm tra trụ sở của Ngọc Huyền thương hội ai ngờ gặp phải sát thủ. Bốn người Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt nhận ra nguy cơ đành đi sát nàng bảo hộ. Nguy cơ trùng trùng. Vừa thoát khỏi đội ngũ sát thủ này thì gặp phải đội kia. Sinh lực cả năm người tiêu hao gần hết. Giờ đây an ổn đứng tại chi nhánh của Tuyết Khách Tiên ai nấy thở phào một hơi.

May là có ông trời ưu ái phù hộ...

- Phu nhân, người đã trở về. Người bị thương sao?

Một hồng y nữ tử yêu kiều hướng Phong Linh kính cẩn hành lễ. Từ nàng toát lên sự thành thực và nghiêm túc đến phát sợ. Nàng hướng bốn huynh muội Thanh Phong quát lên:

- Bốn người các ngươi dám lơ là để phu nhân bị thương, tự mình kiểm điểm. Đợi chủ tử trở về xét phạt.

Thanh Phong cùng ba muội muội khác cúi đầu, lòng run rẩy.

Phong Linh chán trước mặt bốn người họ lắc đầu xua tay:

- Ta không sao. Thanh Ca ngươi chớ trách tội họ. Họ đã làm hết bổn phận của mình rồi. Ta phải cảm ơn họ đấy.

Thanh Ca cúi đầu kính cẩn đáp:

- Phu nhân nói phải. Bốn người các ngươi còn không mau đi dưỡng thương, ngày mai vẫn phải bảo hộ phu nhân.

Vâng vâng dạ dạ mấy người vội lui. Thanh Ca tỷ tỷ thật đáng sợ không kém gì chủ tử cả. Một lần ra lệnh, toàn quân run rẩy.

Phong Linh cười nhẹ, kéo Vân Nhu Yến vào phòng mình bắt mạch cho nàng.

- Sư phụ người buông ta ra đi. Người sẽ lạnh đấy.

Nàng nhìn tiểu đồ đệ khá ái, đáng yêu như vậy ôm lấy nàng vào lòng, đem chút nội lực còn sót lại sưởi ấm cho nàng.

- Yến Yến, giờ con thấy ấm áp chưa?

Vân Nhu Yến nước mắt lưng tròng, vội vã rơi xuống. Dường như hơi ấm này giống như nàng đã mơ thấy, chỉ khác người trong mơ là mẹ, còn hiện tại chính là sư phụ của nàng mà thôi. Cảm giác hơi ấm tinh thân này khiến nàng mê luyến không rời.

- Sư phụ... Ấm lắm... Tựa như mẹ đang ôm ta vậy...

Phong Linh xoa đầu nàng:

- Yến Yến con phải tin sư phụ. Ta sẽ chữa trị cho con khỏi bệnh.

-----:-)-----

- Cái gì? Người nói tiểu thư đã đi vào thành sao? Chuyện này sao có thể chứ? Ta đã dặn Yến Từ là không đi vào thành rồi còn gì? Mà các người bảo hộ tiểu thư sao lại bất cần đến thế... Vô dụng... Lũ phế vật.

Ba vị ám vệ mặt xanh mày trắng tái nhợt. Tiểu thư từ nhỏ tài trí hơn người, chúng ta vốn là bị nàng lừa đến mức quên cả cảnh giác. Khi nhận ra tiểu thư đã biến mất rồi. Haiz... Đại trưởng lão bình thường ôn hoà nhưng cứ có chuyện liên quan đến tiểu thư lại mất kiên nhẫn và khủng bố vô cùng.

- Hừ... Các người còn không mau cút đi tìm Yến Từ về đây... Đứng đây làm cái quái gì...

Ba người loạng choạng phi thân ra... " Tiểu thư, ngài ngàn vạn lần đừng có chuyện gì bất trắc nga... Sáu cái đầu nhà ta còn đang chờ tin an của người đây."

Vân Bộ Thiên thờ phỉ phò tức giận cùng lo sợ. Thời thế loạn lạc như thế này Yến Từ mất tích, khiến hắn muốn điên cuồng một hồi. Tâm tình người làm cha ai hiểu cho hắn?

- Thiên huynh chớ lo lắng, chẳng phải trên người Nhu Yến có hàn khí sao? Chỉ cần men theo luồng khí lạnh này dù Yến Từ ở đâu cũng tìm ra được.

Vân Bộ Thiên gạt mình thốt lên:

- Đúng rồi. Vân Phi thực cảm ơn người nha. Người cùng ta đi kiếm nó.

- Tất nhiên rồi.

Vân Phi nhìn xa xăm... Luồng hàn khí rốt cuộc sẽ dẫn đến đâu?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Bái Kiến Tân Nhậm Môn Chủ-2

Vân Phi Long các trưởng lão bắt đầu lòng sự ráo riết để tìm nhi nữ của Vân Bộ Thiên đại trưởng lão bị mất tích ở kinh thành Phong Vân. Mọi lực lượng phát huy tối đa. Trong thành vốn rối ren nay càng loạn hơn. Càng như vậy càng dễ hành động. Vân Phi thông thả nhấp chén trà cười tựa như không cười. Hiện nay nàng chẳng có cái gì để mất cả. Chỉ là nhi nữ đáng thương của nàng vẫn còn trong hoàng cung Phong Thần, chắc đau khổ lắm. Nhưng vì sự nghiệp của Nghi gia, nàng không còn cách nào khác. Nếu cứu Phong Phi Thuý vào thời khắc này chẳng khác nào đánh rắn động cỏ cả. Vân Phi, một mồn hôm qua, không ngờ tới khi truy theo luồng hàn khí kia lại phát hiện ra Hoàng Trúc Linh đã gặp được Vân Nhu Yến. Và sát thủ của nàng nằm la liệt trên đất, chết không toàn xác, thể thảm vô cùng. Hoàng Trúc Linh thực lực không đơn giản. Nhưng muốn đấu với nàng với Vân Phi Long thế lực và với Nghi gia quá yếu đuối đi.

- Vân Phi, người chắc là Hoàng Trúc Linh kia đã bắt con ta không?

Vân Bộ Thiên sốt ruột. Con gái giờ bị kẻ địch bắt, bảo không lo lắng chính là nói dối. Ông siết tay, chén trà bị bóp nát thành bột phấn.

- Ta chắc chắn. Hơn nữa Yến Từ đang trong tình thế hết sức nguy hiểm nha. Hai mươi sát thủ của ta phải đến diệt nàng lại bị nàng giết toàn quân không ai sống sót. Nhìn theo vết thương, có lẽ nàng ta chỉ dùng ba bốn chiêu để đối phó họ. Mà Yến Từ đơn thuần có lẽ rất dễ dàng bị nàng ta tra ra thân thể.

Vân Phi lạnh giọng cảnh cáo. Nàng rất muốn xem xem đại trưởng lão có quyết mạng thực lực toàn quân để diệt Hoàng Trúc Linh không? Tiềm thể mượn binh lực kết hợp quân của Nghi gia tộc nàng công phá kinh thành đi. " Phong Cổ Thành, ta xem trận này người thắng hay là ta thắng, đến lúc đó ta sẽ giữ người bên ta mãi mãi, ta sẽ không để người bên con nàng ta hay đi đến với nàng ta. Người có chết thì phải cùng ta chung huyệt... Ha ha ha... Yêu người thật tốt... Ha ha..."

- Đại trưởng lão, chúng ta phải cứu tiểu thư.

Vân Mặc Hiên đập bàn sừng cò đứng dậy. Trong đầu hắn hiện ra một bóng hình nhỏ bé dễ thương nũng nịu gọi hắn: " Mặc thúc thúc...". Hoàng Trúc Linh nếu làm tổn thương Yến Từ hắn sẽ giết nàng.

- Chúng ta cần lên kế hoạch. Haiz vốn chỉ đứng xem nội chiến giờ vì chuyện này mà Vân Phi Long ta phải tham gia vào cuộc chiến này.

Vân Trọng Quân nhàn nhạt đáp khiến Vân Mặc Hiên tức tối quát lên:

- Vân Trọng Quân ngươi nói gì thế, chẳng lẽ con gái đại trưởng lão không để ngươi bỏ sức ra cứu nàng hả? Ngươi ngươi thật quá đáng.

- Ta chỉ nói vì lợi ích của môn phái thôi.

Vân Bộ Thiên liếc mắt nhìn hai người kia, khẽ quát:

- Thôi đi. Chuyện này ta tự giải quyết. Con ta ta tự cứu. Các ngươi ai muốn giúp thì ta xin cảm ơn.

Vân Trọng Quân lại đứng dậy cười nhạt:

- Vậy đại trưởng lão xin thứ cho ta. Ta giờ có chút bận, sợ rằng không giúp ngài được rồi.

Nhìn bóng hắt khuất xa, Vân Bộ Thiên chột buồn bực. Hắn đây vẫn muốn vị trí đại trưởng lão của mình sao?

Vân Hàn Mặc lại ngồi xuống ghế, lăm bằm chữi.

Vân Phi nhướn mày, tay phe phẩy Ngọc Bạch quạt lên tiếng:

- Hoàng Trúc Linh đang ở trong Tuyệt Khách Tiên, luồng hàn khí chúng ta điều tra hôm qua đại trưởng lão không nhận nhầm chứ.

Vân Bộ Thiên quả quyết:

- Ta sao có thể nhận nhầm chứ. Luồng hàn khí kia chỉ có Yến Từ mới có, trên đời này lấy đâu ra người thứ hai. Nó đang ở trong Tuyệt Khách Tiên không thể sai được. Vậy Hoàng Trúc Linh cũng ở trong đó. Nàng ta là người của Ngọc Huyền sao lại dây dưa với Tuyệt Khách Tiên thương hội?

Vân Phi lắc đầu:

- Đại trưởng lão, ngươi không biết rằng Hoàng Trúc Linh cũng là thái tử phi tương lai của Hoả Thánh quốc, cung chủ Tuyệt Vô Thần của Tuyệt Khách Tiên chắc cũng có giao tình không tệ với thái tử Hoả Thánh Quốc đi.

Vân Bộ Thiên mình bạch. Hoá ra là vậy... Như vậy quả là muốn bắt người cũng là chuyện không hề dễ dàng một chút nào. Vậy kế hoạch cứu con gái lại khó thêm một tầng rồi.

- Nhưng nói gì thì nói đây là Phong Thần Quốc, đây là địa bàn của ta. Một chi nhánh của Tuyệt Khách Tiên muốn hạ cũng dễ hơn, chỉ là người kia không thể giết. Nhưng ta bắt lực, ta không thể không hạ sát nàng.

-----:)------

Phong Linh cho Yến Yến ăn Tăng Khí lực đan để nàng chống lại hàn khí quấy phá trong người. Tạm thời Yến Yến sẽ không bị đau đớn trong vòng ba ngày liên tiếp. Đỗ Yến Yến đi ngủ, Phong Linh tập trung năm người Thanh Ca lại.

Nàng đã nghiên cứu được luồng hàn khí từ thân thể Yến Yến đã mò nhạt bao chặt chi nhánh này. Và không đến 12 canh giờ nữa, ắt có người đến đây cứu người. Lúc đó nàng sẽ lấy thân phận đồ đệ môn chủ Vân Trầm Kiếm ra mặt bọn họ, khiến họ cam chịu nghe theo nàng.

- Thanh Phong ngươi vào hoàng cung báo cho hoàng huynh ta tình hình của Nghi gia bên ngoài kinh thành để hắn tiện thể hành động. Tin tức của Tuyệt Khách Tiên có lẽ sẽ chính xác hơn so với ám vệ hoàng cung.

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Thanh Phong hô lên, không nhiều lời đi ngay.

Giờ chuẩn bị tiếp đón Vân Phi Long có chút rắc rối. Nếu họ cam chịu tiếp nhận nàng thì quá tốt rồi. Nàng sẽ giảm bao công sức. Còn nếu không cam chịu thì nàng gặp rắc rối to to. Thậm chí có thể chết dưới tay họ nữa. Kế hoạch gì cũng phải có đường lui cho mình.

- Thanh Ca, ngươi có thể tập trung bao nhiêu lực lượng chiến đấu?

Thanh Ca vẫn bộ dạng nghiêm túc băng lãnh đáp lời nàng:

- Thừa phụ nhân, nhân lực Tuyệt Khách Tiên có thể chiến đấu không nhiều, khoảng 45-50 người thôi.

Phong Linh ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu nói:

- Không sao. Ngươi đi tập hợp mọi người lại, bố trí bảo vệ nơi này thật tốt, những nơi khác lúc này không cần lắm.

Thanh Ca hơi ngạc nhiên:

- Phu nhân chẳng lẽ có người dám đến đây phục kích sao?

Phong Linh không nói gì ngẫm đồng ý. Bây giờ loạn lạc, lại thêm Vân Phi Long ráo riết lùng sục Yến Yến chăm chăm nhìn vào đây, bảo nàng không lo sao được. Nàng chỉ có một phương pháp: thuận ta thì sống, chống ta thì chết. Còn giải quyết nhẹ nhàng ư? Đến chữ "nhẹ" còn có dấu nặng đeo theo, mọi thứ trên đời có gì nhẹ nhàng sao?

- Ba người Hoa, Tuyết, Nguyệt ẩn nấp cách đây khoảng hai mươi mét, chờ hiệu lệnh của ta để ám sát.

- Rõ thưa phu nhân.

Ba thân ảnh thi triển tốc độ cực hạn lui ra ngoài thực hiện nhiệm vụ.

- Rất nhanh thôi họ sẽ đến đây.

- Không đâu, họ đã đến nơi này rồi đang ở ngoài bao vây chúng ta.

Phong Linh mím môi. Số lượng thủ hộ nơi này ít ỏi như vậy... Chẳng lẽ số nàng đen đuôi đến như vậy sao?

- Thanh Ca ngơoi đi tập trung lực lượng, ta nơi này bảo hộ chi nhánh.

Thanh Ca lắc đầu:

- Sự an nguy của phu nhân là hàng đầu. Chi nhánh này có thể mất nhưng phu nhân người không thể có chuyện gì xảy ra.

Phong Linh xua tay:

- Ngươi mà không tìm quân tiếp viện về đây thì cả ta và ngươi cũng vong mạng. Ta sẽ kéo dài thời gian, ta đợi ngươi về.

- Phu nhân...

- Đi đi.

Phong Linh nhìn Thanh Ca rời khỏi thò phào một hơi, khoác vội áo chàng vào.

- Hoàng Trúc Linh ngươi mau trả Yến Tử cho lão tử. Ngươi rút ra đây... CMN lão tử muốn giết ngươi...

Phong Linh đen mặt. Đây là người đầu tiên dám ra mặt chửi nàng. Đôi mắt nàng thoáng lạnh lùng. Tay cầm mặt nạ đeo tạm vào, vì giờ không phải lúc dịch dung. Nàng nắm chặt Vân Trường Kiếm đi ra.

- Sư phụ... Có người gọi ta phải không?

Vân Nhu Yến ngái ngủ, mắt long lanh giật giạt tay áo Phong Linh hỏi. Nàng đang say sưa ngủ thấy tiếng mắng chửi dữ quá. Nghe thật giống giọng Hiên Thúc thúc, liền tỉnh dậy đi xuống tầng và nhìn thấy sư phụ nắm chặt kiếm đi ra. Nàng không muốn sư phụ bị thương, không muốn Hiên thúc mắng sư phụ nàng. Nàng phải theo sư phụ cơ.

- Yến Yến, ngoài kia có thể là phụ thân con đấy, con ra kia gặp người không?

Phong Linh xoa đầu nàng hỏi. Nếu Yến Yến cùng nàng đi ra, thì tỉ lệ thuyết phục họ sẽ tăng lên và thời gian có lẽ sẽ kéo dài hơn. Vân Phi Long ra trận nhân lực hẳn không ít đâu nhỉ?

Hai người sóng bước ra khỏi Tuyết Khách Tiên chi nhánh khách sạn, tay Phong Linh nắm chặt lấy tay Vân Nhu Yến. Một cảnh này lọt vào mắt người Vân Phi Long là màn hoảng sợ. Ai ai cũng biết hàn khí của Vân tiểu thư rất kinh khủng, đến nỗi mẫu thân của tiểu thư lúc sinh cũng vì hàn khí kia mà rong huyết đến chết. Không ai dám nắm lấy tay Vân Nhu Yến, một khi chạm phải nàng là tê liệt tay một ngày. Ngay cả thực lực cao cường như Đại trưởng lão Vân Bộ Thiên còn thỉnh thoảng tiếp xúc nàng chứ là người khác. Nhưng Hoàng Trúc Linh kia dám cầm tay nàng, trên khuôn mặt không một chút đau khổ, tu vi nàng ta cao siêu tới đâu chứ?

- Cha, Hiên thúc thúc, Vân Phi cô cô mọi người hiểu lầm sư phụ con rồi, người tốt bụng lắm.

Phong Linh khẽ cảnh giác nhìn bao quanh từng người một. Đặc biệt là ba người đứng đầu. Nàng nghĩ đó có thể là phụ thân của Yến Yến, Hiên Thúc thúc và Vân Phi cô cô của nàng. Đặc biệt là Vân Phi cô cô nàng ta có cái nhìn sắc lạnh hướng nàng, Phong Linh không hiểu mình đã chọc nàng ta tức giận cái gì nữa. Càng chăm chú nhìn nàng ta, nàng càng có cảm giác thật quen thuộc. Rốt cuộc nàng đã gặp nàng ta ở đâu rồi...

- Yến Tử. Cha đã bảo con ở nhà với ngoại công rồi mà. Mà con gọi nàng là sư phụ?

Vân Bộ Thiên ngạc nhiên nhìn Phong Linh. Nữ tử kia trầm lặng, khinh đời và lạnh lùng ờ kia. Nàng đeo mặt nạ nên hẳn không thể biết được khuôn mặt

nàng. Nhưng người có khí chất kiêu hùng kia há có tướng mạo bình thường. Tất nhiên người này cũng là nhân vật không tầm thường, có thể nói là kẻ nguy hiểm. Dù đã được Yến Từ nhận nàng là sư phụ bản lĩnh không tầm thường. Yến Từ con hấn vốn thông minh lại có thể chất lạ không thích giao tiếp với người lạ. Ngay cả thuộc hạ của hấn giao chăm sóc nàng mà còn cảnh giác.

Vân Bộ Thiên không thể biết rằng, Phong Linh đã dùng một thứ để khuất phục nàng đó là tình thương. Sử dụng nhân nghĩa để đối xử ắt sẽ có những thành công bất ngờ.

- Cha, con muốn đi theo sư phụ cơ... Cha đồng ý nhé...

- Người sư phụ của con quá nguy hiểm, nàng là kẻ địch của ta.

Phong Linh nhủ mảy: "Ta nguy hiểm chỗ nào hả? Mà có thế thì sao? Không có bản lĩnh thì ta đây là vũng máu đã bao lần rồi."

- Không đâu. Sư phụ tốt lắm chữa bệnh cho con cơ mà.

Phong Linh vỗ vỗ mu bàn tay Yến Yến than ngắn thờ dài.

- Yến Yến, làm người cần phải biết phân biệt đâu là phải đâu là trái, đâu là kẻ gian, đâu là người thiện, con nhớ chưa?

- Dạ.

Đây là chữ hấn sao? Vân Bộ Thiên đầu đầy hắc tuyến.

Vân Phi nhìn nữ tử che mặt thấy có gì đó không đúng. Người cương trực như nàng ta còn phải dùng mặt nạ để tiếp đón bọn họ sao? Hay nàng ta là giả? Không thể, họ đã bao quanh đây rồi, và lại Yến Từ đã nhận định nàng là sư phụ chắc không sai đi...

- Hoàng Trúc Linh người có giỏi đấu với ta một trận đi.

Vân Phi cảm trường thương đồ rục khiêu chiến.

- Hào. Yến Yến con đứng xa một chút kẻo bị thương.

- Vâng sư phụ. Sư phụ cố lên...

Vân Phi hơi lão đảo. Cái nha đầu chết tiệt này. Dám cô vũ người khác.

Phong Linh xuất kiếm, một đạo sát quang văng ra.

Vân Trường Kiếm xuất hiện làm chấn động đám người Vân Phi Long. Đây chẳng phải là kiếm của cố môn chủ sao? Sao nàng ta có được?

- Người sao có Vân Trường Kiếm? Khai ra mau.

Vân Bộ Thiên run rẩy nhìn thanh kiếm nói.

- Ta là đệ tử truyền thừa của sư phụ Vân Trầm Kiếm. Ta có nó không có gì sai chứ?

Đệ tử truyền thừa?

Một mảng não loạn.

- Vớ vẩn... Người định lừa bịp ai chứ? Hôm nay bọn... Tam trưởng lão ta sẽ cho người biết thế nào hậu quả của nói dối.

Phong Linh nhún vai. Trùng mắt nhìn Vân Phi nói:

- Ta nói sự thật. Người không tin cứ xông lên đi ta sẽ tiếp chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Bái Kiến Tân Nhậm Môn Chủ-3

Đừng đừng...

Thanh trường thương của Vân Phi đâm thẳng nhằm trái tim Phong Linh hướng tới, mang sát khí nồng đượm.

- Hoàng Trúc Linh có bản lĩnh gì mang hết ra đây đi. Thiên Thương bạo triển.

Một cỗ khí tức tập trung tại đầu thanh trường thương. Không hổ là Tam trưởng lão của Vân Phi Long, thực lực không hề tầm thường chút nào. Nàng ta đã luyện thành công thương pháp khí, dùng nội lực tích tụ vào trường thương để triển khai công pháp. Phong Linh đồng tử hơi co lại, vội nhanh chóng né tránh. Vật áo bị thương kia cắt rất gọn gàng bay ra ngoài. Nếu bị trúng chiêu Phong Linh nàng chết không còn nghi ngờ. Nhưng muốn giết nàng chỉ trong vòng một chiêu là điều không thể đi.

- Vân Phi tam trưởng lão, ta thực không hiểu vì sao ngươi căm phẫn ta như vậy?

Vân Phi trừng mắt nhìn Phong Linh, nàng thực muốn giết chết nàng. Nàng ta chết thì gia tộc nàng sẽ bình an, nếu không nếu nàng được ba vị trưởng lão còn lại chấp nhận thì rất có khả năng liên kết với Phong Ngọc Dũng. Chuyện này một khi xảy ra sẽ trầm trọng như thế nào.

- Ngươi không phải nói nhiều. Chịu chết đi. Thiên thương bạo triển...

Lại một chiêu nữa hướng đến.

Phong Linh lần này không né cũng không tránh làm gì, tay nắm lấy Vân Trường Kiếm xông lên chặn trường thương.

- Ngươi quả vô lí. Vân Phi Long kiếm pháp chiêu thứ ba: Cốt sát tiên phong, phá cho ta...

Keng... Keng...

Đùng... Đùng...

Hai nguồn nội lực chạm vào nhau nổ tung. Hai người bị áp chế lùi lại ra sau chục bước.

Mọi người sững sốt. Nàng ta cư nhiên thành thực chiêu thứ ba trong Vân Phi Long kiếm pháp do chính tay cố môn chủ Vân Trầm Kiếm tạo ra. Vậy là chính là đệ tử truyền thừa của ngài sao? Hoàng Trúc Linh, chắc chắn sẽ là môn chủ đời tiếp theo của bọn hắn. Tự nhiên nhảy ra một tân môn chủ khiến môn đồ Vân Phi Long đứng người nhìn, không dám ra tay tiếp trợ bất cứ người nào.

- Khá lắm... Khá lắm... Hoàng Trúc Linh ta quả có chút coi thường ngươi. Không sao một đời thiên tài thiệt mạng dưới tay ta quả xứng đáng.

Phong Linh đỡ mặt nạ trên mặt đang có nguy cơ rơi xuống vì chấn động nội lực vừa rồi. Nàng hí mắt nhìn người kia... Vân Phi... Vân Phi... Nghi Phi Phi... Có liên quan gì không? Vừa rồi sao nàng nghe thấy giọng Nghi Phi Phi ở đây... Không thể sai được... Chẳng lẽ...

- Nghi Phi Phi ngươi cũng giỏi lắm...

Vân Phi chứng lại, thâm trầm nhìn nữ tử kia. Nàng ta biết nàng sao? Ngay cả mấy vị trưởng lão khác còn không nhận ra nàng, nàng ta sao có thể? Nhưng Vân Phi tính sai một bước. Hoàng Trúc Linh là ai cơ chứ, nàng không phải là đồ đệ của Bắc Diệu Sơn hay sao? Chút dịch dung trên mặt Vân Phi há không nhận ra được. Tất nhiên Vân Phi trời chết không nhận, bà ta cười to, trong giọng cười có gì đó lạnh đến cực điểm.

- Ha ha ha, Hoàng Trúc Linh ngươi gọi ta là gì hả? Nghi Phi Phi giờ đang bị nhốt trong đại lao, ngươi có vấn đề nặng hả?

Phong Linh thần nhiên đáp:

- Đúng hay không lòng ngươi còn không rõ. Hừ ngươi đã muốn đầu ta lại càng muốn lột mặt nạ của ngươi ra. Phi Long Tại Thiên...

Vân Phi cũng là một tay lão luyện, hơi lay động thân hình, né nguồn lực mạnh mẽ lao tới và nhanh chóng thi triển chiêu thức.

- Trường thương diệt vong... Hoàng Trúc Linh chết đi...

Cát bụi bay tứ phía, trận đấu kia vẫn tiếp tục khiến người ngoài xem không khỏi rung mình, chiêu nào chiêu nấy cũng muốn dồn kẻ kia vào tử lộ. Đặc biệt là chiêu thức của Vân Phi Long kiếm pháp một thời được ca tụng là Diêm vương đoạt mệnh. Uy lực kia tuy xa xa không bằng Vân Trầm Kiếm nhưng nàng có bao tuổi? Để nàng phát triển hết rất có khả năng nàng sẽ thành một Kiếm huyết vương.

Vân Nhu Yên nắm chặt tay, cô gắng theo dõi sự phụ hành động, lòng run sợ:

- Sự phụ, người nhất định không thể có chuyện gì đó.

Vân Bộ Thiên nhân cơ hội song nhân tranh đấu đến gần Yên Tử của hắn, toan cấp nàng đi.

- Yên Tử, đi với cha nào.

Nhu Yên lắc đầu:

- Con muốn ở cùng sư phụ, sư phụ dạy con võ công và chữa bệnh cho con.

- Nàng chữa bệnh cho con?

Vân Bộ Thiên nhún mày không tin tưởng, theo lời Vân Phi thì người này là kẻ quỷ kế đa đoan, rất độc ác, ra tay tàn nhẫn như vậy lại chữa cho Yên Tử? Thực mâu thuẫn. Nghĩ đi cũng phải nghĩ lại nàng giờ đây cũng là đệ tử truyền thừa của cố môn chủ, sau là môn chủ tương lai, sẽ là chủ tử của hắn sẽ không có ác ý với Yên Tử đâu nhỉ?

Trận chiến trước mắt càng khiến hắn phân vân hơn. Nếu vậy sao nàng lại hạ sát Vân Phi. Phải nói địa vị trong Vân Phi Long, Vân Phi là Tam trưởng lão có uy lực hơn Yên Tử trăm ngàn lần... Muốn giao hảo sao lại mạng sát cơ giết Vân Phi?

Phong Linh không hề biết lòng Bộ Thiên đang hỗn độn mất phương hướng vì nàng. Nàng lật tay cầm lọ giải dịch dung, mau chóng kết thúc trò mèo vờn chuột, tiếp cận Vân Phi, hất mạnh lên mặt nàng ta.

- Ngươi tưởng là chút nước vớ vẩn kia có thể đánh bại ta ư? Ha ha vọng tưởng... Để ta xem bộ dạng ngươi thế nào...

Cùng lúc dịch dung giải được hất chính xác lên mặt bà ta, thì mặt nạ của Phong Linh cũng bị văng xa.

Hai người hoảng hồn nhìn nhau, lui xa, phòng thủ.

- Ngươi.

- Phải ta không có chết. Phong Linh ta không có chết. Nghi Phi Phi... Ván này chúng ta coi là hoà...

Vân Phi choáng váng, thân hình hơi lảo đảo, nhìn người trước mặt mắt đỏ lên. Phong Linh, nhi nữ của nàng ta, kẻ mà nàng tưởng giết chết, giờ đứng trân trân nhìn nàng. Cái khuôn mặt khuynh thành tuyệt sắc kia lại càng khiến nàng nổi sát tâm mạnh mẽ.

- Thủy Hy, Thủy Hy, ta giết chết ngươi...

Phong Linh cùng cực căm phẫn, bội phần tức giận.

- Ngươi có quyền gì mà muốn hô to gọi nhỏ tên mẫu hậu ta... Ngươi hôm nay phải chết đền mạng cho mẫu hậu ta... Phi Long Tại thiên, Sát Vị Quy Thiên, Cô sát tiên phong..

Ba đạo khí tức kinh hoàng phóng đến bao phủ Vân Phi vào trong. Lúc này ba chiêu thực hiện viên mãn nhất. Cho dù không giết chết được Nghi Phi Phi nhưng cũng đủ để nàng ta thừa sống thiếu chết.

Vân Phi điên cuồng rồi. Nàng ta không muốn phòng vệ nữa mà mạnh mẽ đốt cháy sinh mạng quyết chiêu chủ chốt cuối cùng.

- Ta chết ngươi cũng phải theo ta... Thủy Hy, Phong Linh... Tất cả chết hết đi... Thiên Thương diệt vong..

Mọi thứ diễn ra chỉ trong nháy mắt. Đạo công kích bắn thẳng vào người Phong Linh, bắn nàng bay xa cả chục mét. Cả người đầm máu. Ba người Hoa, Tuyết, Nguyệt hoảng sợ phi thân đỡ nàng.

- Phu nhân... Phu nhân

- Sư phụ.

Nhu Yên gào thét.

- Cha buông con ra, sư phụ, hu hu cha buông con ra... Sư phụ bị thương nặng mà... Huhu

Vân Bộ Thiên nhún mày, đánh ngất Nhu Yên, ôm nàng đi.

- Sư tỷ... Ngươi đừng có chết...

Một mảnh kinh hoàng. Không ai có thể ngờ tới chuyện hai người kia định đồng quy vu tận cả. Một người là tương lai môn chủ, một người là tam trưởng lão hấp hối trong vũng máu... Đáng sợ...

Lúc cản lại thì không kịp rồi...

- Mặc Hiên, Vân Phi thế nào rồi...

Vân Bộ Thiên xót xa hỏi.

- Chết rồi... Tương lai môn chủ cái chó má gì chứ... Tại sao lại có thể giết chết người mình chứ... Sư tỷ ta chết không nhắm mắt...

- Người chẳng lẽ không nhìn ra họ vốn đã có thù địch sao? Nghi Phi Phi người biết là ai không? Là hoàng hậu Phong Thần. Vân Phi đã lừa chúng ta từng ấy năm... Ta có thể lờ mờ đoán được vì sao bất cứ môn đồ nào dưới trướng nàng thường xuyên làm nhiệm vụ trong hoàng cung rồi. Ta cứ nghĩ rằng đây là nàng muốn mở rộng buôn bán, biến Phi Long thương hội là Thương hội quốc gia... Cuối cùng là phục vụ cho mưu đồ hoàng cung của nàng. Mặc Hiền người thấy thế nào?

-...

- Phong Linh là đại công chúa nhưng nàng cũng là môn đồ của cổ môn chủ, ta không biết sau này nàng có thù tiêu chúng ta hay không nhưng ơn cứu mạng của môn chủ Vân Trầm Kiếm ta muốn trả lại cho ngài lần này.

- Người...

Hắn nói xong trầm mặc, hướng bên kia nơi ba người Thanh Hoa, Thanh Tuyết và Thanh Nguyệt đang vội vã bảo vệ tâm mạch cho Phong Linh. Hắn trầm ổn bước đến nhũm mày nhìn nữ tử trong vũng máu kia liền lấy ra một viên đan dược đưa cho ba người kia:

- Đây là Bảo Tâm Đan. Cho chủ tử người ăn sẽ bảo vệ tâm mạch của nàng. Còn phần nàng có sống được không là do phúc khí của nàng. Nếu nàng tỉnh dậy thì bảo nàng: Vân Phi Long đại trưởng lão Vân Bộ Thiên cùng môn đồ ra mắt Tân Nhậm môn chủ.

Dù sao đó cũng là đồ đệ của ngài. Nếu ngài biết hắn trợ mắt nhìn đồ đệ của mình chết đi ngài sẽ đau buồn lắm. Huống chi là nàng cũng đã nhận nhi nữ của hắn làm đệ tử.

Việc tương lai hãy cứ để diễn ra tự nhiên đi. Chỉ là hôm nay không làm thẹn với bản thân là được rồi...

Vân Bộ Thiên ôm con gái bước đi, hạ lệnh:

- Rút lui. Từ giờ khắc này Hoàng Trúc Linh chính là Tân môn chủ của chúng ta, rõ chưa?

- Rõ.

-----)------

Ở một góc nào đó gần đây, một thiếu nữ ôm chặt miệng, khóc không thành lời nhìn chăm chăm vào vũng máu nơi người ấy ngã xuống. Thân xác cứ nhiên không toàn vẹn... Đôi chân nàng mềm nhũn ngã xuống. Đôi mắt hằn đỏ nổi gân hện thù...

"Phong Linh... Phong Linh... Người đáng hận... Người đáng hận... Aaaaaaa.... Mẫu hậu, con sẽ báo thù cho người... Nhất định sẽ xé từng miếng thịt của nàng ta.... Nhất định như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Nội Chiến Kết Thúc

Nghi Phi Phi vừa chết, Vân Phi Long rút khỏi nội chiến. Phong Ngọc Dũng mạnh mẽ hạ lệnh tiếp đánh Phong Tiêu thành, diệt sạch Nghi Gia.

Lại nói đến Nghi gia chủ- Nghi Hoàn đã cấu kết với Phong Ngọc Thiên, Hạ Chí tướng quân, Điền Linh tướng quân và nhiều quan văn khác cùng tạo phản nhưng không ngờ đến ngày chiến đấu Hạ Chí tướng quân lại quay lưng về phía Nghi Hoàn, cùng Phong Ngọc Dũng diệt phản loạn. Một kích chống đỡ không nổi.

Cuộc chiến diễn ra trong năm ngày đêm rốt cuộc cũng chấm dứt hoàn toàn.

Nghi Hoàn cùng phản đồ khác bị diệt sạch.

Nhị hoàng tử Phong Ngọc Thiên bị bắt giam, chờ xét xử.

Tru di cửu tộc Nghi gia, Điền gia, Mộ gia, Bá gia và Ung gia làm gương cho quan thần trong triều.

Phong Thần một mẻ quét sạch phản loạn.

Hai ngày sau, từ hoàng cung truyền ra tin lành, Phong Linh đại công chúa bị Nghi Phi Phi hãm hại còn sống, khôi phục danh phận trước toàn thiên hạ.

Ba ngày sau, thái tử Hoá Thánh Quốc- Hoá Thiên Đức đến cầu hôn đại công chúa Phong Linh. Cửa hồi môn toàn trần bảo kìa vật nhiều vô số làm cho

các thiếu nữ đỏ mắt.

Có người cho rằng thái tử Hoà Thánh năm năm trước đã cứu công chúa thoát khỏi đám cháy kia và công chúa đã phải lòng anh hùng. Hai người yêu nhau từ khi ấy.

Nhưng cũng có kẻ đính chính lại. Đại công chúa Phong Thần được thần y cứu, nhận nàng làm đồ đệ. Sau đó nàng đã dùng tài năng hơn người đó nổi danh Song Y, chữa bệnh cho Hoàng Thượng Hoà Thánh thoát khỏi Diêm Vương Điện. Cuối cùng Thái tử Hoà Thánh đã phải lòng ân nhân này.

Còn bây giờ đôi tình nhân kia đang cãi nhau sứt đầu mẻ trán.

- Nàng thật là... Nàng muốn ta tức chết sao? Nàng biết làm như vậy là rất nguy hiểm không?

Hoà Thiên Đức như hét vào tai Phong Linh. Phong Linh vốn đã đến ngày, thân thể khó chịu bội phần lại nghe trách cứ, bao ảm ức tuôn ra:

- Chàng nghi ngờ năng lực của ta đến thế sao? Ta có thể thắng là được. Và lại ta khi đó vốn không có sự lựa chọn.

Hoà Thiên Đức càng tức giận, nhìn Phong Linh nằm trên giường tĩnh dưỡng. Nghĩ đến suýt chút nữa hấn mãi mãi không gặp được nàng lửa giận lại bùng lên.

- Nàng có thể không bị nguy hiểm nếu nàng mặc kệ Vân Nhu Yên.

Phong Linh quay đầu đi không nhìn hấn.

- Nàng là đệ tử của ta.

- Vậy ta là gì của nàng? Nàng có nghĩ đến lúc nàng ra đi ta ở lại chịu bao thống khổ không?

Phong Linh im lặng. Nàng biết rõ chứ. Nếu hấn mà ra đi nàng không thể nào chịu đựng nổi. Nhưng nàng không thể trơ mắt nhìn Yên Yên gặp nguy. Đó là đi ngược nguyên tắc của nàng.

- Hừ... Hừ... Nàng... tức chết ta rồi... Còn giận đối gì chứ...

Một màn này lọt vào mắt Phong Thần thái tử khiến hấn không an lòng nhìn nàng.

- Hoà Thiên Đức người cầm miệng lại cho ta. Linh nhi người muốn mắng là mắng được hả?

Phong Linh quay người nhìn Phong Ngọc Dũng gượng nói:

- Hoàng huynh,... Huynh đừng trách chàng. Là do ta...

Phong Ngọc Dũng lão đảo:

- Linh nhi, muối thật là, hấn có gì tốt chứ... Hừ lần này may là muối được ăn Bảo Tâm đan, lại nuốt thêm chục viên Tăng khí đan chứ không... Hừ hừ... Hấn vô trách nhiệm... Lúc muối cần hấn đang ở đâu? Muối gốc nghiệt này...

Phong Linh lần hai lâm vào im lặng.

Hoà Thiên Đức có chút áy náy nhìn nàng mệt mỏi trên giường lòng tự nhiên mềm ra, đuôi kéo vị khách không mời kia.

- Phong huynh, Linh nhi không khoẻ, mời huynh về cho.

Phong Ngọc Dũng trừng mắt nhìn tên kia.

- Người còn dám bắt nạt Linh nhi của ta sao hả??? Linh nhi huynh làm chủ cho muối. Muối mà không thích hấn nữa huynh nuôi muối cả đời.

Hoà Thiên Đức tiến lại gần Phong Ngọc Dũng túm lấy cổ áo hấn lôi ra ngoài. Nam tử cũng có uy nghiêm của nam tử. Trước lời cảnh báo đoạt thể tử ai mà chịu ngồi im chứ.

Hai người vừa ra khỏi phòng, Phong Linh ngồi dậy tựa vào thành giường vô lực.

- Các người lui ra hết đi

- Dạ, nô tỳ cáo lui.

Phong Linh nhàn nhạt nhìn về một hướng nói:

- Đại trưởng lão đến thăm ta sao? Thập phần cảm tạ.

Phong Bộ Thiên đang ở nơi ẩn nấp đi ra, trầm tĩnh đối diện với nàng.

- Quả là Tân môn chủ anh minh. Hôm nay ta đến thứ nhất muốn hỏi thăm sức khỏe của người, thứ hai là vì Yến Từ, nó muốn ở với người.

Phong Linh bật cười. Nghĩ đến nha đầu kia, hẳn là nàng lo lắng lắm đây.

- Đại trưởng lão, dù sao cũng đã tạ người đã cho ta Bảo Tâm Đan, nếu không giờ này ta chắc không bình an vô sự ở đây rồi. Còn Yến Yến, người yên tâm ta sẽ chăm sóc nàng, không để nàng chịu ủy khuất đâu.

Vân Bộ Thiên gật đầu:

- Tân môn chủ, vậy cảm tạ người. Lần này ta muốn về Vân Phi Long thành để trấn chỉnh nội bộ.

Hắn phải tra xét xem lần triều đình đàn áp Vân Phi Long năm đó có do Nghi Phi Phi gây ra hay không?

Phong Linh nhìn hắn, lại nhớ tới phụ hoàng của mình, nàng muốn thăm ông lúc này.

- Tân môn chủ, người sau này là hoàng hậu của Hoả Thánh, xin người công tư phân minh, đừng để Vân Phi Long nhúng tay vào chuyện triều đình tranh đấu. Giờ ta xin phép trở về. Yến Từ giao lại cho người...

Vân Bộ Thiên phóng đi để lại Phong Linh vẫn chìm trong câu nói kia. Không để Vân Phi Long dính vào chuyện của triều đình. Nàng sẽ làm như vậy...

- Đi rồi à?

Hoả Thiên Đức ngồi cạnh giường nàng, vuốt tóc nàng hỏi:

- Hừ... Chàng không thấy sao?

Phong Linh giọng nói có chút giận dỗi.

Hoả Thiên Đức bật cười, kéo nàng vào lòng, mặc kệ Phong Linh đẩy ra. Dám mắng nàng hả? Cho hắn biết tay nàng luôn.

- Haiz... Nàng muốn ăn đòn hả?

Bốp.

Phong Linh méo mặt. Mông của nàng.

- Cho chừa cái tội không chú ý sức khỏe.

Bốp.

Mặt đen. "Hoả Thiên Đức chàng được lắm, mắng ta, lại còn đánh ta hả... Được lắm..."

- Chàng đánh ta xem... Ta bảo phụ hoàng huỷ hôn, từ nay nước sông không phạm nước giếng.

Bốp.

Hoả Thiên Đức lại vỗ thêm cái nữa. Đồng thời hường tí đậu hũ chứ...

- Nàng kêu gào đi, ở đây không có ai đâu.

Phong Linh dùng khí lực còn lại của mình vùng lên đè hắn xuống dưới thân. Tay nhanh chóng cố định người hắn lại.

- Lần này chàng chuẩn bị ăn đòn đi.

Hoả Thiên Đức chột nhưn người lên hôn nhẹ. Hai môi chạm nhau khiến mặt Phong Linh đỏ bừng. Nàng thả người nằm lên hắn, cắn vào môi Thiên Đức.

Cạch.

Cửa mở ra.

Vân Nhu Yến trở mắt nhìn cảnh trên giường. " Ách, sư phụ cùng nam tử kia... Đang làm gì vậy? "

- Sư phụ?

Phong Linh vội buông Hoả Thiên Đức ra, liếm môi ướt đẫm, ngượng ngùng nhìn đồ đệ đang mắt to nhìn. Thôi xong, dạy hư một thế hệ rồi.

- Yến Yến, khụ khụ, vì sư là đang dạy dỗ người thôi.

Nhu Yến ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ. Dạy dỗ như thế sao? Sau này nàng có làm sai sư phụ sẽ đối với nàng như thế sao? Thật đáng sợ, không muốn đâu...

Hoà Thiên Đức trừng mắt nhìn kẻ phá hoại kia. Hoá ra là đồ đệ của nàng, là tên đầu sỏ khiến nàng bị thương. Hừ chết tiệt.

- Người là Vân Nhu Yến?

Nhu Yến run sợ nhìn nam tử kia. Hắn đáng sợ quá.

- V... vâng...

Phong Linh vội ôm tay hắn. Nhéo hắn một cái.

- Yến Yến, hắn là...

- Tướng công của sư phụ người.

Hoà Thiên Đức lạnh lùng giới thiệu.

- Phải, phải, Yến Yến gọi hắn là sư công đi.

- Vâng sư phụ. Sư công xin người đừng bắt nạt sư phụ con.

Phong Linh cười gượng. Nếu xét theo tình huống kia phải là sư phụ bắt nạt sư công của người chứ. Không sao có đồ đệ ngoan như thế là tốt.

Hoà Thiên Đức đi đến gần Nhu Yến, định tóm nàng, nhưng luồng hàn khí dao động xung quanh nàng dao động mãnh liệt khiến hắn chột dưng tay.

- Băng Hàn chi thể? Linh nhi, đồ đệ của nàng là băng hàn chi thể sao? Sao nàng lại giữ cái người nguy hiểm kia bên mình.

Nhu Yến nghe đến "Người nguy hiểm kia" bật khóc, sư công không thích nàng, sư phụ nghe lời sư công ghét nàng thì sao? Huhu Nàng không muốn bị sư phụ ruồng bỏ.

- Huhu huhu, sư phụ đừng đuổi ta đi... Huhu huhu...

Phong Linh nhìn đệ tử xót xa, toan ôm lấy nàng thì bị Hoà Thiên Đức giữ lại, không cho nàng tới gần.

- Khụ khụ... Đức, chàng đi bắt nạt trẻ con nha... Nó là đệ tử của ta.

Hoà Thiên Đức ôm chặt nàng không cho nhúc nhích, nhìn Vân Nhu Yến, lại nhìn về xót xa nơi đáy mắt nàng đành thờ dài.

- Băng hàn chi thể có nghĩa như tên của nó. Thân nhiệt so với người bình thường lạnh hơn rất nhiều, dao động xung quanh là luồng hàn khí mạnh mẽ. Tiếp xúc nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khoẻ.

Phong Linh thấy Yến Yến oa oa khóc to hơn.

- Chàng có cách khắc phục không?

- Có. Theo truyền thuyết là Hoà Chân đan để tăng thân nhiệt của Băng Hàn chi thể.

Phong Linh dỗ dành đồ đệ:

- Yến Yến con nghe sư công nói chưa? Sư phụ tạo ra Hoà Chân Đan cho con nha.

Nhu Yến lau nước mắt nhìn nàng:

- Thật không? Sư phụ không bỏ con chứ?

- Không, sao sư phụ bỏ con được? Con cứ kệ sư công con đi. Hắn dạo này ăn dấm chua hơi nhiều mà.

"Dấm chua? Bản thái tử thêm vào"

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ-1

Nội chiến kết thúc, Phong Thần quốc ban hỷ sự.

Đại hôn lễ giữa Phong Thần đại công chúa Phong Linh và thái tử Hoả Thánh Hoả Thiên Đức được tổ chức linh đình. Con đường trong hoàng cung được trải thảm đỏ. Hai bên tường treo đèn lồng đỏ rực cùng trang trí khăn đỏ thất nơ rực rỡ.

Khoảng một canh giờ nữa thôi, hai con người, hai tâm hồn sẽ được buộc chặt vào nhau mãi mãi...

-----:)------

Phong Linh mới sáng sớm đã được các cung nữ vực dậy, tắm rửa sạch sẽ và mặc hỷ phục đỏ chói. Đây là hỷ phục dành cho người phụ nữ quyền quý thứ ba của Hoả Thánh nên đồ trang trí cũng không tầm thường. Hỷ phục được thêu hình loan phượng múa uốn lượn bằng chỉ vàng lóng lánh, viền áo thì đính tí mĩ từng hạt ngọc trai quý. Hỷ phục gồm chín lớp, mỗi lớp lại trang trí một hình phượng với thân thái khác nhau. Chất liệu vải làm bằng tơ tằm tơ trăm năm, mềm mại như nước, óng ánh như sao sa.

Chẳng qua mặc vào có chút vất vả. Lúc đầu nàng tươi cười mặc lớp thứ nhất vào, trông đủ lộng lẫy rồi, ai dè đâu nhìn tám lớp nữa từ từ được các cung nữ chăm sóc khoác vào. Nặng. Thực sự là quá nặng. Không phải vì vải mà là vì phục sức quá ư là nhiều. Mỗi lớp trang trí quá nhiều khiến Phong Linh đang có cảm giác mình lún đi mấy phân.

- Haiz... Xuân Hoa, ta thực bị phẫn.

Xuân Hoa tiếp tục căn chỉnh tà váy, khúc khích cười vui vẻ:

- Công chúa, người không nên cau có a. Người mặc hỷ phục này quả thật vô cùng tuyệt sắc. Người là tân nương đẹp nhất Ngọc Huyền này.

Phong Linh thôi than vãn, chăm chú nhìn dung ảnh của mình trong chiếc gương đồng cũng thấy ấm lòng. Hôm nay nàng là tân nương của hắn, cùng hắn hưởng thụ niềm vui hạnh phúc, chia sẻ ưu phiền với nhau cho đến cuối đời.

"Hoả Thiên Đức, chàng chắc đợi ngày này lâu lắm rồi nhỉ? Ta yêu chàng rất nhiều."

-----:)------

Bên kia, Hoả Thiên Đức một thân đồ rực, ngồi suy tư trên ghế. Hắn thi thoảng lại cười vô tư khiến cho đoàn sứ thần Hoả Thánh chốc chốc lại rùng mình. Họ đã quá quen với vẻ lãnh huyết của thái tử rồi nha. Giờ nhìn thái tử "ngây ngốc" cười như vậy không quen.

- Khụ khụ...

Hoả Thiên Đức nhướn mày nhìn người vừa phát ra thanh âm kia.

- Ung Thành, người có vấn đề à? Hôm nay là đại lễ của bốn thái tử, không cho phép xảy ra điềm xấu hiểu chưa?

Người tên Ung Thành kia đưa mắt nhìn mấy vị xung quanh, tâm rối loạn, run run đáp:

- Thái tử yên tâm. Bốn tướng chắc chắn sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra đâu.

Hoả Thiên Đức xua tay, tiếp tục ngây người nghĩ về nàng.

Linh nhi chắc giờ này đang mặc hỷ phục đi, may mà hắn ngăn cản mẫu hậu lại nếu không hỷ phục kia phải đính thêm vô số châu ngọc. Ư đẹp thì có đẹp nhưng sẽ nặng người nàng đi. Hắn xót được chưa. Hỷ phục của hắn có ba lớp mà của nàng có tận chín lớp biết nóng bức thế nào rồi đấy. Aiz... Nhiều lớp làm gì chứ? Chỉ mất công hắn cởi ra thôi. Haiz... Lại còn làm bằng bách niên tằm tì chứ, xé cũng không dễ đâu... Đầu hắn nổi đầy hắc tuyến, thế này đêm tân hôn chịu khó rồi.

Ách, hắn lại nhớ đến hôm nọ, mẫu hậu hắn dạy cách tháo trâm trên đầu, hắn làm cũng mất canh giờ chứ có ít gì đâu. Thiên a, mũ phượng có cần rắc rối như vậy không? Chín con phượng được uốn bằng châm vàng cài tí mĩ và cố định trên đầu, chưa kể đến mười tám loại châm hoa vàng cài lên. Càng nghĩ càng xót xa. Hắn đứng phất dậy. Phải tìm Linh nhi, tháo vội ra chứ không đau đầu nàng.

- Thái tử, người đi đâu vậy?

Mấy sứ thần hoảng hốt cản lại. Sắp đến giờ cử hành hôn lễ rồi a, người không nên a...

- Bốn thái tử đi đâu cần hỏi người sao hả? Hay là các người muốn tạo phản?

Hoả Thiên Đức trừng mắt nhìn. Mọi người run rẩy, quỳ rạp xuống.

- Chúng thần không dám. Thái tử nếu ngài đi gặp thái tử phi thì không được đâu? Gặp lúc này sẽ xui xẻo lắm.

Bước chân của thái tử Hoà Thánh chợt dừng lại, rồi đổi hướng quay vào phòng, miệng chửi lầm bầm.

- Ch... CMN...biết trước sẽ thế này bảo mẫu hậu làm ít thôi cho xong.. Haiz..

-----:~)-----

Giờ lành đã đến.

Từ hướng Đông Nam của hoàng cung Phong Thần, một thân hỷ phục đỏ rực từ từ bước nhẹ nhàng trên thảm đỏ đi đến chánh điện Phong Chính Hoàng. Đi trước là sáu nữ đồng tay cầm giỏ cánh hoa hồng đỏ, rải từ từ hoa xuống. Sau đó đi bên cạnh là các công chúa, quận chúa chưa kết thân của Phong gia. Mỗi nàng dịu dàng đi cạnh, cầm một dây đỏ nhỏ. Theo tục của Phong Thần Quốc, mỗi khi một công chúa xuất giá, các vị công chúa, quận chúa chưa thành thân khác có nghĩa vụ song hành đi cùng đến chính đường hôn lễ. Lúc đó, các nàng phải buộc dây đỏ đó lên cổ tay công chúa kia để trao cho nàng lời chúc phúc. Càng nhiều dây đỏ thì càng may mắn, hạnh phúc và bình an. Sau lực lượng đông đảo công chúa, quận chúa là ba mươi cung nữ mặc hồng y. Hai vị cung nữ đi sát cạnh đại công chúa Phong Thần đỡ nàng đi từng bước. Tám người cung nữ khác nâng tà áo hỷ phục cẩn thận. Còn lại chia làm hai hàng mỗi bên hai mươi người đi sau.

Phong Linh lúc này thẳng lưng ưỡn ngực đứng phong thái đi của một công chúa quyền quý. Khi xưa nàng thanh thoát tuyệt mỹ tựa tiên tử hạ trần bao nhiêu thì lúc này nàng bấy nhiêu khuynh thành. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng được trang điểm tỉ mỉ. Hai má phớt hồng. Đôi môi đỏ chót. Long mày lá liễu tia nhỏ. Long mi uốn cong, chớp chớp quyến rũ. Trên đầu mũ phượng lông lầy, châm ngọc rủ xuống yêu kiều.

Một bước, lại một bước nữa. Không nhanh cũng không chậm. Phong Linh cuối cùng đến Phong Chính Hoàng đại điện. Sau mười tám bậc cầu thang kia là đến nơi rồi. Hai tay vốn luôn trong hai ống tay áo đưa lên che trước mặt giờ buông thả xuống, cảm nhẹ vật áo trước bước lên bậc cầu thang. Tiếng chân chạm vào nhau kêu lình lình thật vui tai. Vừa đến bậc cuối cùng, nhạc bắt đầu ca vang chào đón công chúa. Phong Linh lại tiếp tục đưa tay lên để dùng vật áo che mặt đi vào đại điện trong sự chứng kiến của các quan văn võ Phong Thần.

- Đại công chúa tiến vào... Lễ trao hồng dây bắt đầu.

Ba vị công chúa Phong Thần tiến lên, kéo tay áo Phong Linh buộc lỏng dây đỏ, rồi nhún người chúc tụng:

- Hoàng tử vạn phúc an khang.

Phong Linh chớp mắt môi trả lời rất nhỏ:

- Cảm ơn Phong Diệp, Phong Liên và Phong Nga Nhi các hoàng muội.

Tiếp đến là tốp quận chúa gồm mười hai người trao dây.

Xong lễ, các vị công chúa cùng quận chúa lui sang hai bên, Phong Linh tiếp tục bước tiếp trên các sảnh đường dài. Nàng có thể nhìn thấy phụ hoàng và hoàng huynh đang đứng đợi nàng đến. Bên cạnh hai người là Hoà Thiên Đức đang vô cùng sốt ruột đợi nàng.

"Hôm nay nàng thật đẹp."

- Hoà Thiên Đức, người còn dám bắt nạt nàng, khiến nàng sầu lo vì người thì ta sẽ bắt nàng trở về.

Hoà Thiên Đức có ý nghĩ đem chém tên thái tử kia thành trăm mảnh. Hôm nay là đại hôn của hắn và nàng mà tên này nói vớ vẩn nguyên rủa há?

- Phong huynh, huynh chớ lo. Linh nhi ta sẽ bảo hộ nàng cả đời.

Phong Linh thật vất vả để tiến lên các bậc cầu thang nữa, dù có người dìu bên cạnh cũng không thể giảm bớt sức nặng của phượng hoàng hỷ phục đang đè nén nàng.

Nhìn hắn tiến lại gần nàng, nàng cười tươi.

Một nụ cười giai nhân khuynh đảo lòng nam tử thiên hạ.

Phong Ngọc Dũng sững người xót xa. Hoà Thiên Đức càng thập phần hạnh phúc.

Phong Cổ Thành nhìn nhi nữ, lòng buồn ngùi tiếc nuối nhớ về Thủy Hy. Nàng giờ chắc đã mãn nguyện nơi chín suối.

- Lễ chúc phúc bắt đầu...

Phong Linh quỳ người trước phụ hoàng nàng, lạy ba cái. Phong Cổ Thành vội đỡ nàng dậy, ôn hoà cười:

- Phụ hoàng nợ con rất nhiều, nay con tìm được người thương lòng phụ hoàng được an ủi hơn rất nhiều. Phụ hoàng chúc con hạnh phúc bình an.

- Cảm tạ phụ hoàng.

Phong Ngọc Dững nhìn nàng, gương cười:

- Linh nhi, một đời hạnh phúc nhé.

Tiếp đến là mấy cung phi của Phong Cổ Thành, do giao tình không nhiều nên nàng chỉ âm ừ cho qua. Xong xuôi Hoả Thiên Đức cúi đầu cảm tạ gia quyến của nàng rồi nhìn nàng ôn nhu cười.

- Lễ trao ước vật.

Hoả Thiên Đức nâng tay nàng lên, cẩn thận đeo cho nàng một chiếc nhẫn huyết kim cương gia truyền của Hoả gia.

- Linh nhi, nàng phút này giây này đã là thê tử của ta, đời này có nàng thực may mắn. Nếu có kiếp sau nguyện lại cùng nàng kết thành phu thê.

Phong Linh gật đầu, ngưng ngưng lấy ra một hộp đồ nhỏ, đặt vào bàn tay hắn. Đây là nàng chiếu theo Bảo Tâm đan hôm nọ nàng nuốt vào mà làm ra, hơn nữa còn chi thêm vào ít kim sang được và chút Tăng khí đan nên luận về phẩm cấp Bảo Tâm đan này tốt hơn nhiều. Là thượng cấp đan dược vô giá.

- Đức, hạnh phúc của chàng cũng chính là hạnh phúc của ta, bình an của chàng là sự vui vẻ lớn nhất của ta. Ta nguyện cùng chàng đời đời kiếp kiếp không xa rời.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Hôn Lễ Đệ Nhất Thiên Hạ-2

Nghi lễ ở Phong Thần Quốc vừa xong xuôi, Hoả Thiên Đức vội bế Phong Linh lên, đi nửa ngày chắc mỏi chân nàng rồi. Tất cả vương hầu, quan lại đều ngược mắt nhìn hai người. Các vị phu nhân không nhịn được lên tiếng ca thán:

- Ôi, Hoả Thánh thái tử thật chu đáo, chắc thấy Phong Linh đại công chúa đi nửa ngày đau chân nên mới ôm nàng đây...

- Thật là ngưỡng mộ công chúa a, nếu tướng công nhà ta được một nửa của thái tử thì tốt biết mấy. Haiz...

- Đúng đúng, tướng công nhà ta lúc nào cũng thích sai sử... Haiz..

Mấy vị công thần nghe phu nhân của mình đàm phán một hồi, hơi ngưng ngưng, kéo tay thê tử. Trong đầu ai cũng nổi suy nghĩ: "Muốn ân cần chu đáo chứ gì, ta cho nàng Hừ hừ..."

Phong Cổ Thành xúc động nhìn hai thân ảnh đỏ khuôn mặt, một lúc lâu sau mới ra lệnh cho người hô to:

- Tiệc bắt đầu, mời các công chúa, nương nương, các sứ giả, các vị đại thần, phu nhân thượng tiệc.

-----:-):-

Phong Linh nhìn ngắm Hoả Thiên Đức bật cười:

- Ta nặng lắm đấy, chàng buông ta xuống để ta tự đi.

Hoả Thiên Đức ôm nàng chặt hơn, hân nhủu mà hỏi nàng:

- Hôm nay ta muốn ôm nương tử của ta, nàng cũng cảm sao? Linh nhi, nàng rất đẹp.

Phong Linh ôm hắn, mặt rạng hồng, môi chúm chím nói:

- Chỉ đẹp thôi hả? Ta vì chàng mặc hỷ phục vừa nặng, vừa nóng, vừa đau đầu nữa đấy, lại còn đi quãng đường xa đến Phong Chính Hoàng đại điện, haiz chàng thì sướng rồi, chỉ cần đứng một chỗ chờ đợi. Chàng phải có trách nhiệm với ta.

Hoả Thiên Đức nở nụ cười:

- Nương tử, sau khi về Hoả Thánh ta sẽ rút bớt tầng áo của hỷ phục với trăm phượng cho nàng, được chưa?

Phong Linh ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ. Nhiệt độ Hoả Thánh còn cao hơn so với Phong Thần rất nhiều. Lúc đó mà mặc hỷ phục này chắc nóng lắm đây. Haiz... Được giảm bớt thì tốt quá. Nhưng như thế sẽ kém may mắn. Nghe nói mỗi tầng hỷ phục, mỗi một trăm phượng hoàng không chỉ thể hiện thân phận cao quý của tân nương mà còn thể hiện may mắn trong cuộc sống. Đòi mất nàng vừa loé tinh quang lại xụ xuống.

- Không được đâu, hỷ phục nếu rút bớt đi sẽ không tốt, nếu như thế thì ta nguyện mặc nó.

Hoả Thiên Đức ôm chặt nàng hơn, phi thân vọt vàng về Nguyệt Linh Từ cung của nàng, đặt nàng ngồi trước gương.

- Nương tử ngồi im cho vi phu tháo trâm.

Hoả Thiên Đức nhìn mớ trâm cài đầy đầu nàng, hơi nhăn mày. Hắn theo những gì đã học từ mẫu hậu hắn, gỡ từ từ tỉ mỉ từng cây trâm một. Hắn không dám làm vội vì sợ trâm kia làm đau đầu nàng. Hắn đã mơ trong bao đêm ngày tự tay hắn tháo trâm cho nàng, nguyện cùng nàng gắn kết cả đời.

Từng cây trâm vàng đặt lên bàn gương, mái tóc của Phong Linh không có gì cố định buông xoã xuống, mềm mại và đen óng. Hoả Thiên Đức cầm lược chải tóc cho nàng.

Phong Linh đẩy mất đồ hồng, nhìn nam tử đang chải tóc cho mình, tự nhiên nước mắt tuôn rơi. Kiếp trước chưa có bất kì người đàn ông nào dịu dàng thương yêu nàng như vậy, chưa từng có người nào vì nàng chải tóc. Chưa từng. Nhưng kiếp này nàng đã hưởng thụ tất cả sự ôn nhu vô hạn ấy.

- Linh nhi, nàng sao vậy?

- Ta không sao đâu, chàng đi về điện Chính Hoàng đi, ở đây thiếu chàng là không ổn đâu. Ta ở đây đợi chàng về.

Vừa nói, Phong Linh vừa gạt nước mắt, lại vừa đẩy Hoả Thiên Đức đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Hắn thấy lạ lùng, nhưng lại thôi không hỏi nàng, phi thân thật nhanh về Phong Chính Hoàng. Nàng nói cũng đúng, hắn nên về đó xin phụ hoàng nàng xuất phát đưa nàng về Hoả Thánh sớm nhất có thể.

Một thân hình bạch y âm đạm, đầu cài hoa trắng nắm tay thật chặt, môi mím lại nhìn về phía căn phòng kia. Nàng ta giết mẫu hậu nàng, nàng ta cướp người nàng yêu, nàng ta cướp vị trí công chúa của nàng, khiến nàng bị phụ hoàng đẩy vào lãnh cung. Tại sao nàng ta cướp hết tất cả của nàng? Tại sao?

Ha ha, nếu không phải có võ công, nàng không thể thoát ra khỏi nơi lạnh lẽo đó lại càng không thể biết hỷ sự tốt đẹp của nàng ta...

"Ha ha ha... Phong Linh, ta không cam lòng nhìn người cướp hết những gì thuộc về ta... Ha ha, ta đã không có người dùng hồng đoạt được. Ta phải giết người... Ha ha... Ta phải giết chết người..."

Phong Phi Thuý đánh ngất hai nô tỳ cùng mấy tên thị vệ gần đó, tay rút trường kiếm, đập cửa xông vào.

- Phong Linh yêu nữ kia, ta phải giết người...

Phong Linh sửng người tránh đường kiếm hướng tới, lẩn qua một bên. Chết tiệt, hỷ phục nàng chưa thay nên động tác thập phần cứng nhắc. Hơn nữa nàng lại không có vũ khí để chống lại... Tình huống lúc này tưởng dễ dàng đánh trả Phong Phi Thuý thì giờ nguy hiểm vô cùng.

- Phong Phi Thuý, người điên rồi.

Phong Phi Thuý phá lên cười, tiếng cười kia làm Phong Linh nổi từng đợt da gà. Nàng vẫn né từng đợt chém điên cuồng của Phong Phi Thuý.

- Ta điên? Người bảo ta điên sao? Ha ha... Trong cùng một ngày người xem, ta còn mặc tang phục thì cái thá gì người mặc hỷ phục... Phong Linh người ác lắm... Ha ha... Người để mạng lại... Còn bộ hỷ phục kia để ta mặc cho... So với người ta xứng với chàng hơn.

Phong Linh tái mặt, nghiêm túc né tránh. Nàng không tìm thấy cho mình để chống trả lại thì mạng nàng có lẽ phải kết thúc trong ngày đại hôn. Nực cười đến mức nào đây.

- Phong Phi Thuý, người dám nói ta sao? Mẹ con người đã đối xử với ta như thế nào ta sẽ trả lại hết... Còn chàng... Dù ta có chết chàng người mãi mãi không chiếm được trái tim chàng đâu. Có thể sau này chàng sẽ tìm được một người khác, ha ha nhưng đó không phải người, mãi mãi không phải người...

Phong Linh lật bàn ném về phía Phong Phi Thuý. Nàng ta vung kiếm lên chém cái bàn thành hai nửa. Chết tiệt, Phong Linh thầm nghĩ.

- Cầm miệng cho ta, Thuý Nô Vi Cuồng...

Phong Linh run rẩy, Phong Phi Thuý ra sát chiêu rồi, lần này nàng thực sự phải vong mạng dưới lưỡi kiếm kia sao? Cả thân hình của Phong Linh dường như bất động trước trường lực xông thẳng tới. Bộ hỷ phục đáng ghét, lần này thực sự là chết sao?

- Công chúa...

Một thân ảnh nhỏ nhắn, ôm lấy người nàng che chắn. Người nàng hứng trọn cả đường kiếm kia.

Phốc

Phốc

Mùi máu tươi lan ra, làm ướt đầm hỷ phục của Phong Linh. Lúc này tay Xuân Hoa đưa cho Phong Linh một sợi dây vàng. Là Thiên ti tâm tơ của nàng.

- Công... Chúa... Người...nhất... định... phải bình... an, Xuân...Hoa...mãn...nguyên...rồi...

Sinh lực kia đập tắt trước mặt Phong Linh khiến nàng xót xa, ôm chặt nàng vào, môi run rẩy mấp máy:

- Xuân Hoa, ta nhất định sẽ không chết đâu. Kiếp sau ân này ta sẽ trả em. Hãy an nghỉ..

Nàng biết Xuân Hoa đang ở gần đấy, run rẩy nhìn nàng. Nhưng nàng không thể ngờ rằng để cứu nàng, Xuân Hoa không tiếc cả tính mạng mình.

Phong Linh đặt Xuân Hoa xuống nền nhà, đứng gượng dậy, trừng mắt nhìn Phong Phi Thúy.

- Mọi chuyện nên kết thúc rồi.

Phong Phi Thúy cười rộ:

- Ha ha ngươi biết cảm giác nhìn người thân chết trước mắt như thế nào chưa ha ha... Nàng ta cứu ngươi, nhưng lần này ai đến cứu ngươi đây. Thủy Nộ Vi Cuồng...

Phong Linh lần này nắm chặt thiên ti tâm tơ, dùng nội lực truyền vào nó, phi đến chặn đường kiếm lại.

Keng..

Tiếng lưỡi kiếm rít vang.

Vút vút...

Thiên ti tâm tơ uốn quanh thân kiếm, rồi mạnh mẽ hất văng ra ngoài.

- Phong Phi Thúy, ngươi nên biết rằng mỗi người đều có một giới hạn, ngươi đã muốn chết đừng trách ta vô tình.

Vút

Vút

Một thân hắc y quý dị từ đâu bay đến, chặn lấy thiên ti tâm tơ của nàng rồi ôm Phong Phi Thúy đi. Tất cả chỉ diễn ra trong thoáng chốc.

Phong Linh thu dây lại, hắc y kia thực lực không tầm thường. Nếu hắn muốn ám sát nàng, chỉ sợ cái mạng này cũng mất rồi. Nàng đi vào trong phòng, cởi bỏ hỷ phục, mặc thân hồng y đơn giản, ôm Xuân Hoa ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Nguyệt Phượng Chân Truyền Bắt Đầu

Lần này thực sự Phong Phi Thúy đã chạm đến giới hạn của Phong Linh rồi. Nàng vừa ôm thân thể không chút sinh khí của Xuân Hoa đi từ từ, lúc này thực sự nàng cũng không rõ mình nên đi đâu.

- A, công chúa... Xuân Hoa tỷ tỷ... tỷ ấy...

Phong Linh nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của Xuân Mai, hơi cúi đầu xuống một chút rồi cất giọng nặng nề nói:

- Xuân Mai xin lỗi em... Là ta đã hại nàng ấy.

Xuân Mai vội lắc đầu rồi ôm tỷ tỷ ruột của mình từ tay Phong Linh, cả thân thể yếu ớt không chịu nổi sức nặng của Xuân Hoa ngồi sụp xuống đất. Xuân Mai ôm ghì đầu Xuân Hoa vào lòng, nấc lên thôn thức. Nước mắt nàng cứ thế tuôn rơi.

- Công chúa,...không do lỗi của người. Em... biết người là người tốt sẽ không hại tỷ ấy...

Phong Linh siết tay. Đôi mắt mông lung khẽ loé tia hàn quang. "Xuân Hoa ta sẽ không để em phải oan uổng nơi chín suối đâu... Thù này ta sẽ trả cho em."

Đàng xa, có tiếng người tới dồn dập.

Một hồng y đỏ chói vội vàng đi tới..

Hương rượu phảng phất trong không gian...

Hắc y nhân vừa ôm Phong Phi Thuý ra ngoài, đôi mắt sắc lạnh lâm vào trầm tư. Hắn vốn dĩ chỉ đứng ngoài xem cuộc chiến đấu của hai tỷ muội Phong Thần thôi nhưng khi đại công chúa Phong Linh hạ sát Phong Phi Thuý, hắn chợt thay đổi ý định. Hôm nay bất cứ người nào trong hai nàng đều không thể chết. Vừa hay, Phong Phi Thuý tính vốn ương ngạnh, không suy nghĩ trước sau rất dễ lợi dụng để góp phần hoàn thành sự nghiệp của hắn- thống nhất giang sơn, xây dựng một thế lực hùng mạnh nhất đại lục này.

Hắn đưa Phong Phi Thuý đến một nhà trọ, ôm nàng tiến vào căn phòng. Một vài kẻ khề hải hùng ngược nhìn hắn, vội vã lui ra cho hắn đi.

Phong Phi Thuý khẽ run rẩy trong tay hắn, cắn vào môi bật máu. Nàng không biết hắn là ai nhưng dấu sao hắn cũng là ân nhân cứu mạng của nàng, chắc hắn sẽ không đem giết nàng đâu. Quả thực nàng ta không dễ giải quyết như nàng nghĩ.

- Ân nhân, cảm tạ ngươi. Không có ngươi chắc giờ ta đã chết rồi.

Hắc y nhân nắm chặt cầm nàng, nâng lên.

- Công chúa Phong Phi Thuý... Không, có lẽ phải gọi là tội đồ của Phong Thần mới đúng chứ... Ngươi thật đáng thương. Với chút thực lực của ngươi mà muốn đánh lại Phong Linh quả là quá khó.

Phong Phi Thuý cảm giác cầm như nứt ra bởi sự thô bạo của hắn, nàng rên rì:

- Ân nhân, đau quá, ngươi bỏ ta ra. Ta muốn giết Phong Linh... Nàng là cái gì mà tranh với ta chứ... A, đau quá...

Hắn thả lỏng tay ra áp sát nàng, ghé tai thì thầm:

- Ta sẽ giúp ngươi giết nàng ta, chỉ có điều, công chúa, ngươi phải là người của ta, nghe lệnh ta, ta chỉ hướng bắc, ngươi không được đi hướng nam. Ta bảo ngươi bỏ thì ngươi không được phép đứng hiểu chưa?

Phong Phi Thuý khẽ run lên. Tên này thật đáng sợ... Hắn có thể giết nàng không? Phi Thuý nắm chặt tay, đôi mắt loé lên sự kiên định cùng sát khí.

Hắc y nhân khẽ vuốt má nàng, nhếch môi cười:

- Nói. Nói mau, thứ ngươi muốn là gì?

- Giết Phong Linh.

- Nói to lên.

- Ta muốn giết Phong Linh.

Phải nàng phải giết Phong Linh, nàng sẽ cho nàng ta nếm mùi vị của tử vong. Tất cả những gì nàng ta có, Phong Phi Thuý nàng sẽ đoạt lấy.

Hắc y nhân thoáng thấy ánh mắt đang ngập đầy sát khí kia bỗng hứng thú cười. Hắn biết Phong Phi Thuý có giúp ích cho kế hoạch của hắn, nàng ta sẽ là quân cờ tốt nhất để hắn giành giang sơn. Hắn bỗng đề nàng lên giường, xé tan bộ bạch y nhàu nát của nàng. Mỹ nhân bên cạnh không hưởng là không phải lẽ... Hắn cười dâm tà, cúi xuống cắn tai nàng ta.

- Ngươi... Ngươi muốn làm gì?... Mau mau... Buông ta ra... Tránh ra, đừng làm vậy... Aaaaaa... Đau quá, xin ngươi đừng... Huhu... Ngừng lại đi, xin ngươi đấy...

Phong Phi Thuý kêu gào trong bất lực, tro mắt nhìn hắn đoạt tẩm thân trinh trắng mà nàng luôn gìn giữ cho người kia.

Sau vụ ám sát không thành vào hôm thành hôn, Phong Hoàng truyền lệnh truy bắt Phong Phi Thuý. Tất nhiên là lúc này nàng ta cùng tên hắc y nhân đã thành công thoát khỏi Kinh thành Phong Vân.

Phong Linh cùng Hoà Thiên Đức cũng không ở Phong Thần lâu thêm một ngày nào. Một phần vì Phong Linh còn tức giận vì cái chết của Xuân Hoa, một phần là hai người muốn về Hoà Thánh thật nhanh để hoàn thành hôn lễ. Và cũng vì sự kiện kia nên Hoà Thánh Quốc tổ chức cũng đơn giản. Khi Phong

Linh nhận Hoà Phụng Ngọc thì nghi lễ kết thúc. Hoà Phụng Ngọc tượng trưng cho thân phận Quốc mẫu cho Hoà Thánh, nên nhận Ngọc cũng chính là sự công nhận thân phận cao quý của Thái tử phi của hoàng thất và dân chúng.

Một tháng trôi qua cũng thật nhanh.

Nguyệt Thiên chân truyền sắp bắt đầu khai mạc. Người người từ tất cả các quốc gia đều đổ dồn về Hoà Thánh Quốc bởi lần này trụ sở được đặt ở nơi đây. Cứ mười năm trụ sở lại di chuyển đến một quốc gia trong tứ đại quốc gia của Ngọc Huyền đại lục. Nhưng người chủ trì lại không ở quốc gia đó mà lại là người ở Nguyệt Thiên Cốc đứng đầu là trưởng lão Liễu U, Liễu Hà và Liễu Nhạc trực tiếp chủ trì. Ba trưởng lão ấy có tu vi cao nhất Nguyệt Thiên Cốc cũng như cao nhất ở Ngọc Huyền đại lục.

Vì số lượng đăng kí tham gia Nguyệt Thiên Chân Truyền không hạn định nên trong một tháng qua các cường giả mọi phương đều đổ về đây. Ai cũng mong có một suất vào danh sách ứng cử viên thánh nữ, thánh tử. Có thể không may mắn trở thành Chân Truyền Thánh nữ thánh tử nhưng được vào Nguyệt Thiên Cốc rèn luyện sẽ có ích lợi to lớn trong việc rèn luyện của mình, thậm chí gia tộc còn được hưởng lây. Tất nhiên, danh sách kia có 20 suất, lọt được vào hạng 20 người đứng đầu đầu phải chuyện đơn giản. Dù đã giới hạn độ tuổi tham gia dưới 40, nhưng quả thực người tham gia vẫn không hề ít một chút nào, khắp đại lục có khoảng 2000 người đăng kí tham gia. Tỷ lệ đối chọi thật quá khủng bố.

Và hôm nay, số lượng người đến ngày càng nhiều. Cả kinh thành Hoà Thánh như muốn loạn hết cả lên, rong rã lẫn lộn. Thỉnh thoảng lại có cuộc chiến đấu nho nhỏ lại xảy ra khiến Hoà Hoàng đau đầu, giao quyền cho Hoà Thánh thái tử xử lí. Do đó từ hôm hôn lễ xong, hấn luôn chân luôn tay. Ngay cả thời gian cho tuần trăng mật cũng chẳng có nữa. Phong Linh biết hấn bận rộn, không làm phiền hấn xử lí, nàng ngày ngày an ổn thảnh thơi an hưởng hậu Ly Cơ, bồi bà đi dạo trong Ngự Hoa Viên hay thưởng hoa, thêu thùa. Quả thật Phong Linh đã hoàn thành chức trách của người con dâu hiền thực. Ngoài ra thời gian rảnh nàng luyện công, mong có thể đạt được chức vị Thánh Nữ Chân Truyền sánh vai cùng hấn đến Thập Linh đại lục.

- Linh nhi, ta thật mệt mỏi.

Lúc này Hoà Thiên Đức nằm dài trên giường nhìn nương tử của mình đang ngồi ở bàn gương chải đầu than thở. Phong Linh cúi trung y đưa cho cung nữ ngay đó, rồi phẩy tay cho nàng lui ra. Nàng đi từ từ đến bên giường.

- Một gì chàng hả? Hôm nào ta cũng thấy chàng kêu mệt mà vẫn hùng dũng như thế. Hôm nay cảm.

Hoà Thiên Đức ôm eo Phong Linh kéo nàng ngã lên người hấn, tham lam hôn môi nàng. Hai tay không ngừng dao động trên người nàng.

- Nương tử nàng đừng dỗi ta nữa.

Phong Linh đẩy hấn ra, mặt phỉm hồng run run nói:

- Chàng mà dám tiến thêm bước nữa, ta cho chàng biết tay.

Hoà Thiên Đức bật cười, ôm chặt nàng.

- Được rồi. Ta đầu hàng được chưa?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Nguyệt Thiên Chân Truyền 2

C71:

Trong sự mong đợi của mọi người, Nguyệt Thiên Chân Truyền đã bắt đầu diễn ra. Chỉ mới sáng sớm, khắp kinh thành vẫn còn chìm trong làn sương, nhưng ở Võ trường, khắp khán đài đã trở nên thật chật chội. Tiếng nói cười bàn luận rôm rả khắp nơi và đôi khi có tiếng đánh nhau chửi vả. Vài ba thân ảnh nhanh nhẹn lại từng không trung hạ thân xuống quảng trường rộng lớn, tiêu sái liếc nhìn năm võ đài rộng lớn nghĩ ngợi xa xăm. Chỉ mấy tiếng nữa thôi nơi, ở nơi đó, họ sẽ khẳng định tài năng của mình...

Khi nắng mặt trời toả rạng khắp quảng trường là lúc các tuyển thủ từ khắp nơi từ Ngọc Huyền đại lục đều đến đủ. Từ mỗi người lại toát ra một khí thế quyết tâm cao độ. Trên lễ đài trung tâm của quảng trường, trăm hộ vệ đứng trang nghiêm, cẩn thận nhìn xung quanh.

Bỗng nhiên từ trên không, ba chục thân ảnh lam y, đáp xuống lễ đài. Đi đầu là bà lão chống gậy, từ người bà lão người ta cảm nhận được cảm giác ám áp quen thuộc, tựa như ở bên người thân vậy. Đi cạnh bà là một thiếu nữ độ 17, 18 tuổi. Nàng tuy mặc lam y bình thường nhưng điều đó cũng không làm che khuất vẻ đẹp của nàng mà ngược lại càng tôn thêm đáng vẻ thanh tao, kiều diễm của nàng. Và sau hai người là hai mươi tám cao thủ chia làm bốn đội bám sát theo sau tiến vào lễ đài. Cùng lúc đó, có giọng nói rành rọt vang lên:

- Hoàng thượng giá lâm...

- Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế...

Từ bốn phía của Võ trường Hoả Thánh, Ngự Liễn của hoàng thượng tứ quốc đồng tiến vào. Đi đến đâu, người người quỳ xuống nghênh đón đến đấy. Theo sau ngự liễn là tuyển thủ của hoàng thất. Mỗi một tuyển thủ hoàng thất ấy không phải là kẻ tầm thường, đều là hoàng tử, công chúa, hoặc là các thế tử, quận chúa có năng khiếu võ học được trọng điểm bồi dưỡng của tứ quốc. Nói cách khác họ là những người có tiềm lực giành chiến thắng nhất. Tất nhiên năm nào cũng có một số người trong giang hồ bút phá và chiếm được thứ hạng cao trong số hai mươi người đứng đầu nhưng vị trí đầu bảng chưa năm nào bị tuột khỏi tay hoàng thất cả. Thế mới biết lực lượng chủ chốt ấy mới là đối thủ đáng sợ.

Tứ quốc cũng tiến vào lễ đài. Các hoàng thượng rời ngự liễn, đồng hành đi về bốn ghế chủ vị, ngồi xuống. Lúc này các tuyển thủ hoàng thất mới cúi người hành lễ đi về chỗ ngồi của mình ở võ đài bên ngoài.

Các vị hoàng đế lúc này nhìn nhau nói dăm ba vài câu thăm dò.

- Phong Ngọc Dũng bệ hạ, lần này Phong Thần người nội chiến ắt thương tổn nhân lực quá nhi... Haiz... Vốn mấy lần trước thứ hạng quý quốc cũng không cao lắm nhi... Haiz... Rốt cuộc cũng chỉ có thế...

Phong Ngọc Dũng mặt không đổi sắc, nâng ly trà trên bàn bên cạnh, nhàn nhạt đáp trả, trong lời nói có chút thâm sâu.

- Việc này không nhọc đến Kim Hoàng bệ hạ lo lắng. Trẫm thấy quý quốc nên giữ tốt vị trí nhị bảng hơn là băn khoăn thứ hạng Phong Thần ta.

Kim Quốc, Kim Hoàng cười phá lên, ánh mắt khinh thường Phong Ngọc Dũng cũng tự nhiên thu liễm đi chút ít. Hắn muốn xem đến lúc Phong Thần tuyển thủ không trụ lại tên nào để xem vị tân hoàng Phong Thần kia lấy gì đắc ý.

- Vậy Trẫm sẽ cho Phong bệ hạ thấy thế nào mới là thực lực... Ha ha...

Phong Ngọc Dũng mặc kệ Kim Hoàng ra oai. Lúc này hắn thấp thoáng trong đám tuyển thủ Hoả Thánh dáng hình Phong Linh, lòng dịu dàng hơn rất nhiều. Có điều hắn hơi khó chịu, nàng vốn là của Phong Thần, giờ lại chiến đấu cho Hoả Thánh thật có chút nực cười.

- Hoả Thánh Bệ hạ, Linh nhi lần này cũng ra sân sao?

Hoả Kỳ Diễm đang cười nói với hoàng đế Dược Thiên Quốc- Y Hiên Long, hơi quay người sang bên cạnh, cười khách sáo với hắn. Với vị tân hoàng Phong Thần hay cũng là hoàng huynh của Thái tử Phi, hắn có chút tán thưởng. Vì thế giọng nói của hắn không hề có ý chế giễu hay coi thường Ngọc Dũng.

- Thái tử phi Hoả Thánh cũng có nhiệm vụ này phải không Phong Thần bệ hạ?

Tuy nói như vậy nhưng trong lời nói của Hoả Kỳ Diễm, Phong Ngọc Dũng cũng nghe ra ý tứ: Phong Linh vốn là thái tử phi của Hoả Thánh không công hiến vì Hoả Thánh chẳng lẽ lại vì Phong Thần chăng? Điều này khiến hắn cau mày lại, không nói gì, dăm dăm nhìn thân hình nàng ở đằng xa.

- Liễu trưởng lão, đã đến giờ rồi ạ...

Bà lão già gật đầu, cung kính nhìn bốn vị hoàng đế. Sau khi thấy họ gật đầu ra hiệu ngầm đồng ý bắt đầu đại hội, bà lão chống gậy bước lên bục cao của lễ đài, gõ gõ vài cái trên nền đất. Tiếng như tiếng gõ kèn rất nhỏ mà thật ra nó vang rất rõ. Bà lão cất tiếng giả nua của mình, vọng khắp quảng trường:

- Các tuyển thủ chú ý, đại hội lần này cũng như mọi lần trước, được chia làm 5 phần thi, bốn phần thi đầu tiên do tứ quốc ra đề để lực chọn hai mươi người ưu tú nhất. Và phần thi cuối cùng sẽ do chính Nguyệt Thiên Cốc ta ra đề để sắp xếp thứ hạng. Nếu các người đã rõ ràng, ta tuyên bố: Nguyệt Thiên Chân Truyền đại hội bắt đầu.

Cả võ trường sôi động cả lên. Tuyển thủ tứ quốc ngồi trên ghế đài của quốc gia mình, kiêu hãnh nhìn mọi người đang cổ động náo nhiệt.

Trong hàng ghế đầu của khu vực Hoả Thánh Quốc, Phong Linh khẽ đưa mắt nhìn các tuyển thủ của tam quốc. Lúc nhìn sang Phong Thần Quốc, nàng bất gặp một thân ảnh bạch y nho nhỏ, đang ra sức vẫy vẫy tay thật mạnh chào nàng. Xem ra đệ tử của nàng cũng có triển vọng a... Vân Nhu Yến kia không ngờ cũng được lọt vào danh sách trọng điểm đấy.

Hoả Thiên Đức ngồi cạnh nàng, bàn tay len lén vòng qua eo, ôm chầm cả thân hình nhỏ bé của nàng vào ngực. Mặt Phong Linh lại đỏ bừng... Trước mặt nhiều người như vậy hắn lại giả trò... Vì ngượng nên nàng cố đẩy đẩy hắn ra, giọng lí nhí đầy cảnh báo:

- Đức, mọi người nhìn kia... Chàng đừng có thế a...

Căn bản ai đó rất thích ngắm khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ của nàng nên ôm cố ý dùng sức ôm chặt hơn. Hắn cười cười tà mị phả từng chữ vào đôi tai rục rục của nàng:

- Đề ta phân tích đối thủ cho nàng...

Phong Linh gật đầu. Việc này rất quan trọng, chẳng phải người xưa có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng sao. Dáo dác nhìn bốn dãy ghế đầu của tam quốc còn lại, nàng biết rõ ràng những người tại vị trí đầu kia chính là đối thủ đáng gờm nhất trong hoàng thất. Phong Thần vốn là nơi nàng sinh

ra và lớn lên cho nên người tham dự hôm nay nàng nhận ra rất nhiều người quen. Còn bên Dược Thiên Quốc cùng với Kim Quốc căn bản là nàng không quen bất kì người nào.

Như biết tâm tư của Phong Linh, Hoả Thiên Đức nói lòng tay ra, dịu dàng phân tích cho nàng nghe:

- Đối thủ đáng gờm nhất của nàng quả thực không nhiều. Nàng đừng lo lắng, Bên Dược Thiên Quốc có 1 người là tam công chúa Y Yên, còn về phần Kim Quốc là thái tử Kim Phong Dương và tứ hoàng tử Kim Phong Danh.

Phong Linh nhìn về hướng hán chỉ khẽ gật đầu. Danh tiếng của tam công chúa Y Yên nàng đã nghe qua. Nàng ấy rất khác với cả huynh đệ tỷ muội của mình, trong khi họ chú trọng y dược thì nàng lại hứng thú với võ học hơn. Từ nhỏ theo các tướng quân tập tành võ, khi mới mười tuổi, Dược đế vì chiều con gái nên đã mời một kiếm khách giang hồ nổi danh là Kiếm Lão về dạy dỗ nàng. Cho nên khắp Dược Thiên Quốc ca tụng nàng là Đệ nhất Kiếm nữ. Còn hai người Kim Phong Dương và Kim Phong Danh nàng chỉ biết rất ít, nghe đồn là họ là đạo khách.

- Dùng đao?

Từ trước đến giờ nàng cũng chưa thấy người nào dùng đao nên có phần không biết.

- Người Kim Quốc hiếu chiến, mạnh mẽ nên thay vì vũ khí là kiếm như ở nơi khác thì Kim Quốc chủ yếu dùng đao. Vì vậy trong giới dùng đao ở Ngọc Huyền họ cũng chính là đệ nhất đao khách rồi.

Hoả Thiên Đức tiếp tục phân tích thực lực một vài người nữa trong giới giang hồ. Trong đó khiến nàng có chút ngạc nhiên là Hoa Liễu Dung, Độc Cô Lãnh Huyết cũng tham gia. Nếu gặp phải hai người này nàng cũng không biết là nên làm gì...

Hoả Thiên Đức khẽ suy tư, gõ tay trên thành ghế. Đại hội lần này hán đã được tiên đoán là thánh tử, cho nên vị trí số một nhất định phải về tay hán.

Tiếng nói già nua của Liễu U trưởng lão lại vang vọng lại, đánh thức tất cả tâm trí mọi tuyền thủ:

- Kim Hoàng đệ hạ ra đề vòng 1: Hỗn Chiến. 100 người một khán đài, thi trong 2 ngày mỗi ngày thi 10 trận. Các thí sinh hãy xếp hàng để nhận bài danh nhóm thi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Nguyệt Thiên Chân Truyền 3

Bài danh có lẽ chính là thứ quyết định vận may của mỗi người. Kẻ nào vận đồ thì có thể có bài danh ứng với trận có nhiều người yếu hơn hoặc ít nhất là không có gì nổi trội trong giang hồ. Ngược lại kẻ nào xui xẻo, khi bị xếp trận toàn người trong triều đình hay cao thủ võ lâm, cũng phải khá chật vật trong thi đấu. Hơn nữa mỗi trận chỉ lấy ra 20 người cũng đủ để người ta đổ mắt.

Liễu trưởng lão không hổ là người đứng đầu Nguyệt Thiên Cốc, tuy bà đã tuổi gần trăm nhưng vẫn giữ được võ công cao cường. Bà rút ra trong tay nải nâu đỏ của mình một xấp giấy dày, rồi cứ thế phóng tay phi toàn bộ ra rải đầy trời cao.

Cả vùng trời giấy đỏ như những cơn mưa máu lạ kì càng khiến cho các anh hùng võ lâm rạo rực khí thế chiến đấu. Không để cho bất cứ một tờ giấy đỏ thăm kia rơi xuống đất, người này xô người kia, phi thân bay lên cao, đầu đá nhau trên không để đạt được mảnh giấy đỏ vừa ý mình. Đây là một cuộc hỗn chiến đầu tiên và cũng là cơ hội duy nhất để thăm dò thực hư đối thủ của mình trước khi trận đấu bắt đầu.

- Đây là của ta...

- Vớ vẩn, nó vốn là của ta...

- CMN, trả lại đây... Ta khát... Đứng lại...

- Lão tử cho nhà ngươi biết mùi sống chết là như thế nào... Hừ...

Tiếng chửi mắng của hai nghìn con người vang động có chút khiến người xem đau đầu. Đặc biệt là mấy vị hoàng đế vốn quen cung cách của bầu không khí trang nghiêm, kính cẩn đã lâu giờ nghe phải mấy từ ô uế kia có phần không thoải mái. Và cũng bao gồm Phong Hoàng Phong Ngọc Dũng. Tuy vậy hán vẫn có phần tiếc nuối, nếu hán không phải là hoàng đế hán đã tham gia trận đấu rồi.

Tất nhiên cũng chẳng có luật lệ nào quy định là hoàng đế không được tham gia cả nhưng thử nghĩ xem, nếu hán tham gia, kẻ nào dám đánh nhau với hán? Chẳng có người ngu ngốc nào muốn làm chuyện ngu xuẩn đến con nít cũng nghĩ ra như thế. Nếu hoàng đế không vui, người sẽ bị đánh vài trăm roi. Nếu hoàng đế tức giận, người chắc chắn bị nhốt vào lao tù, thử cảm giác địa ngục thế gian. Nếu hoàng đế bị người đá thương, xin chúc mừng, tội người

không khác gì tội của thích khách cả. Vâng cả cửu tộc của ngươi cũng bị lôi vào.

Vậy không có người nào đấu với hấn, hấn sẽ đi thẳng đến đích một cách như vậy thì quá nhàm chán.

Trong lúc này Phong Linh Nhi cùng Hoả Thiên Đức cũng mau chóng lựa chọn bài danh cho mình một cách dễ dàng. Và cả hai người nhìn nhau cười rất ần ỷ, cùng cất chúng trong tay áo một cách kín đáo đến nỗi người ngoài tưởng như hai vị đại nhân kia vẫn chưa quyết định tìm bài danh của mình. Họ cũng rất lo lắng bài danh của họ bị hai vị đại nhân kia vừa ý rồi bị lấy mất... Người xung quanh Phong Linh Nhi cùng Hoả Thiên Đức cùng chung suy nghĩ lấy bài danh xong tản vợi ra tránh xa.

- Ái chà, chẳng xem chúng ta bị xa lánh nha...

Phong Linh Nhi tà áo trắng phất phật trong gió, một tay nắm lấy hắc y của Hoả Thiên Đức một tay điều tức nội lực, vui vẻ cười nói. Nụ cười của nàng khiến bao người ngây ngẩn ngẫm nhìn.

- Linh Nhi nàng có muốn vận động một chút không?

Hoả Thiên Đức khẽ kéo nàng vào ngực mình, tay nhanh vòng qua eo sắc lạnh nhìn bốn phía cảnh tình chúng nam tử, khẳng định quyền sở hữu của mình. Sau này hấn phải cân nhắc lại chuyện dịch dung khi ra ngoài của nàng mới được.

- Chẳng... Chẳng trước buông ra đã... Ách... Mọi người còn đang nhìn...

Phong Linh thấy mặt đỏ rất, trước nhiều người như vậy quả xấu hổ. Tuy mạng tư tưởng của thể kị 21 nhưng suy cho cùng thì nàng vẫn là một con người bảo thủ. Việc thân thiết những nơi như vậy quả ngượng ngùng. Phong Linh huyếch nhẹ vào mạn sườn hấn cảnh cáo hấn lần tới, hơi chu môi đỏ mọng lên cảnh cáo. Nàng lại không hề biết rằng chính hành động này của mình càng khiến cho Hoả Thiên Đức xúc động một hồi, muốn ghì nàng lỏng hôn lên đôi kia một phen. Song hấn nào dám. Xúc động nhất thời càng khiến tối không được hưởng phúc a.

- Nàng có thấy Kim Phong Dương kia rất không có hảo ý không?

Hảo ý. Linh Nhi theo hướng tay hấn chỉ thấy một thân lực y tao nhã cầm quạt phe phẩy. Bộ dạng của hấn cùng ba từ không hảo ý của Thiên Đức cách xa nhau nhau vạn dặm. Thấy nàng nhìn hấn, Kim Phong Dương khẽ gật đầu mỉm cười chào. Mỹ nam tử này thật là không nên đi dùng binh khí là đao mới phải.

- Kim Phong Dương có vẻ là người thân thiện a.

- Thân thiện? Hấn luôn nhìn nàng này giờ đây... Hừ tên kia cũng không giống như nàng thấy bề ngoài đâu.

Rõ ràng là chàng ẩn giấu chưa. Phong Linh có chút thành tựu, được hấn thương yêu như vậy, nàng rất hạnh phúc. Người ta nói có yêu mới có ghen phải không?

Vút, một cây phi tiêu phóng ra nhằm Kim Phong Dương mà tới. Với thân thủ của hấn, né tránh cũng dễ dàng. Hấn vẫn giữ nguyên bộ dáng tao nhã của mình, không giận, không tức. Con người này thâm thật sâu.

Đúng lúc này một tiếng trống vang lên, mọi người an an ổn ổn đáp xuống mặt đất, trên tay cầm bài danh của mình, thì đầu đó một nam tử hoa lệ cúi người nhặt một bài danh cuối cùng còn sót lại không ai lấy trên đất.

- Ta biết ngay là còn thừa mà.

Mọi người xung quanh hấn trở mắt nhìn hấn, hấn làm ra vẻ ngượng ngùng nhìn quanh, rồi hớn hờ ra giọng:

- Độc Cô huynh, huynh xem ta vận khí tốt không? Không cần ra sức cũng lấy được bài danh hấn hắc.

Vậy như hấn nói thì 1999 con người vừa rồi là vận xấu à? Tên này thật lão. Nhưng từ đâu lại lòi ra tên cực phẩm như vậy? Thật mất mặt giang hồ quá đi. Kìa, người tên Độc Cô bị hấn chỉ kia chạy biến rồi kìa...

Bên lề ;)

Phong Linh: Chẳng xem xem Hoa Dung Ca thật mất mặt.

Hoả Thiên Đức: Hấn còn mặt mũi sao? Mà sao nàng nhắc đến nam tử khác hả?

Phong Linh: Ái chà chà, chua quá đi mất... Đức chàng dạo này ngâm hơi nhiều đấy...

Hoả Thiên Đức: Nàng không ăn bao giờ nhĩ? Hôm nào ta cho nàng thử?

Phong Linh: Chẳng dám..

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hồn Chiến

Trận đấu đầu tiên diễn ra thường ác liệt. Những thí sinh tham gia đều được coi là nhân tài hàng đầu của mỗi một quốc gia, thực lực của họ cũng không bình thường, thậm chí có thể xưng quân thắng chức tướng một phương. Song vì thế muốn họ thua cuộc là chuyện không thể. Khí thế mười võ đài đều hùng hực sục sôi...

Cuộc hồn chiến này quy định cũng rất đơn giản, trong năm mươi người trên võ đài kia, chỉ lấy mười người có thành tích cao nhất. Mà thành tích ở đây không khác ngoài việc lấy bài danh trên người đối thủ. Mười người chiếm số bài danh cao nhất sẽ được lọt vào trận sau. Cách đánh này không chỉ giảm bớt số lượng thương vong mà còn bảo tồn một phần lực lượng trẻ của mỗi quốc gia. Quả thật Kim đế cũng rất sáng suốt.

Phong Linh an ổn bước vào sân đấu, đây là võ đài thứ năm, nhìn quanh khắp đối thủ thì dường như nàng rất may mắn thì phải. Chính là vì nàng cũng không thấy bất kì một ai đáng gờm như khi Thiên Đức nói với nàng. Khẽ đảo mắt sang võ đài thứ ba không xa bên kia, một thân ảnh hồng sắc rực rỡ, một tay cầm Hoả Đao Kiếm đang lập uy, nàng khẽ cong môi cười nhẹ. Chắc trong 2000 thí sinh cũng chỉ có hắn dám cuồng vọng thách thức như vậy. Đối thủ của hắn cũng không phải dạng tầm thường. Kim Phong Dương, thái tử Kim Quốc, đệ nhất đao khách. Hắn vốn đã không vừa ý Kim Phong Dương rồi, nay chắc đang thích ý lắm đây. Nàng lại dẫn thu tầm mắt lại, quay đầu nhìn các vị huynh đài đang sốt ruột đợi hiệu lệnh, hai tay nàng uyển chuyển kéo giật Tì Tầm tơ, bay nhẹ nhàng xung quanh thân người hồng y chói mắt.

- Các vị, bốn cung đắc tội rồi.

Tùng. Tùng. Tùng. Tùng. Tùng...

Mấy tiếng trống rồi rạc vang lên cũng là lúc trận chiến bắt đầu. Phong Linh không trực tiếp đả thương người mà chỉ đơn giản dùng thân thủ siêu tuyệt của mình cùng thứ Tầm Tơ kia mà nhanh chóng rút bài danh treo bên hông của đối thủ. Một lần xuất chiêu thì đã có 4,5 tấm rồi. Song vẫn chưa đủ. Lần này xuất thủ nàng xác định phải giành được được 10 tấm mới chắc chắn vào trận tiếp. Song nàng vẫn coi thường. Ân minh trong đám người hồn chiến kinh hoàng này vẫn có vài ba người có thực lực không hề đơn giản. Một người hắc y đen, mũi trùn đen và ngay cả lưỡi kiếm của hắn cũng đen lả thường. Người đời gọi hắn là Hắc Diệm- Tà Hiên. Tên Tà Hiên này rất đáng sợ. Nàng nghĩ mình không nên gây sự với hắn. Người thứ hai nàng không tưởng đến là Hoa Liễu Dung. Một độc y như hắn đến đây đấu đá làm cái gì không biết nữa.

Phong Linh không chần chừ rời xa phạm vi hoạt động của Hắc Diệm Tà Hiên, tất nhiên là không sợ hắn. Nếu muốn đánh thì cũng chẳng biết mèo nào cắn mỉu nào đâu. Nhưng việc đó sẽ tổn sức lực cùng bại lộ thực lực thì không phải là được lợi. Và nàng từ từ tiếp cận Hoa Dung kia, toan trêu đùa hắn một tí. Khinh công của nàng của nàng cũng rất tốt, để lấy bài danh chắc không vấn đề gì...

- Song đệ?

Nàng quên mất là mũi tên này rất thính.

- Ha ha... Hoa Dung ca nhận ra ta cũng thật tài tình.

Hoa Dung nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc đang cười rất tươi kia, bỗng ngoác miệng cười. Hai tay rút túi thuốc độc ném mạnh về phía vai trái của nàng, rất chuẩn đập vào chính mặt một tên ý đồ bất chính đang mon men tới. Hắn cũng rất nhanh sùi bọt mép và bất tỉnh. Bài danh của hắn bị thu vào trong ống tay áo Hoa Dung.

- Chắc chắc... Kính viếng hồn anh...

Phốc... Toàn võ đài cùng khán đài, tất cả mọi người cứng mặt lại. Tên kia thật sự cực phẩm... Nhưng nghe đến câu thứ hai của hắn mới ngã người:

- Ta vốn là chính nhân quân tử. Giết người chỉ là bất đắc dĩ, chút lễ mọn này xin nhận a... Chắc chắc... Ai bảo người xui xẻo, ta chưa hạ sát với mấy người kia đâu...

Tay chỉ vào một lũ người lẫn lộn gãi ngứa trên võ đài... Rồi tiếp:

- Linh nhi muội muội. Song muội muội... còn bài danh thừa nào không cho ca xin mấy cái?

Phong Linh giơ chân đạp cho Hoa Dung một cái, hắn ôm bụng nhảy tung tung. Nàng mặc kệ quay lưng đi... Thật vô lại mà... Hắn mà chính nhân quân tử chắc người khác chết hết... Lại dám hỏi xin nàng nữa... hừ hừ... Rõ ràng hắn chiếm được rất nhiều, nhiều hơn nàng đây.

Nàng mặc kệ Hoa Dung tiếp tục truy tìm con mồi khác.

Trong khi bên này Phong Linh đang ung dung thì bên kia Hoả Thiên Đức lại rất ác liệt. Hai hồ một núi không thể sinh tồn được. Huống chi còn có một con hồ hay ghen lung tung. Hoả Thiên Đức tay vung Hoả Đoán Kiếm chặn lại đòn đánh như cuồng phong của Kim Phong Dương. Khi đối chọi trực tiếp như thế này thì so với kiếm, Dao có lợi hơn về cường độ lực rất nhiều. Song Hoả Đoán Kiếm cũng không phải là vật thường. Qua bao lần chặn đánh nó vẫn không hề có dấu hiệu bị suy giảm. Hoả Thiên Đức chọn đánh trực diện với Kim Phong Dương cũng vì thế.

- Kim Ảnh Dao quả sắc bén như lời đồn...

Hoả Thiên Đức hơi nghiêng người qua phải vừa kịp tránh lưỡi dao sắc bén bổ xuống. Đôi mắt hắn loé lên sự băng hiem. Và ngay lúc Kim Phong Dương chưa kịp xoay chuyển đòn tiếp, Hoả Thiên Đức đã xoay kiếm đâm ngang. Song Kim Phong Dương cũng chẳng phải hạng vừa, chút uy hiếp kia vẫn không ảnh hưởng đến hắn, hắn lùi xa mấy chục bước, tự ôm quyền nhàn nhạt đáp lời:

- Không hổ danh Hoả Thánh Thái tử. Song ngươi và bản thái tử cũng chỉ có một nén hương, tại sao không tranh thủ trước lấy thành tích?

Hoả Thiên Đức thấy hắn lấy lui làm tiếp cũng có phần thương thức, lại biết rõ thời gian hạn định như thế nào nên tạm thời thu liễm sát khí lại, đồng thời quay người đi vung tay thôi động quyền thức, đẩy ngã bảy tám người xui xẻo gần đó, miệng cười cười:

- Chắc như thế này lại đủ lọt vòng rồi chứ? Ta nói này Kim Phong Dương, nữ nhân của ta, không phải ai cũng dám nhìn đâu...

Hoả Thiên Đức giờ tám cái bài danh lên hơi lắc lắc chế nhạo.

- Ngươi...

Kim Phong Dương bị chọc tức, thanh danh của hắn cũng một câu nói này làm mất sạch. Hắn chặt vật đỡ lấy thức kiếm pháp mạnh mẽ của Hoả Thiên Đức.

Hai bên lại tiếp tục đối chọi mãnh liệt...

Bạn đang đọc truyện *Phong Hỏa Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.